

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
CHEMAREA CUCULUI

www.virtual-project.eu

www.virtual-project.eu

ROBERT GALBRAITH

VIERMELE DE MĂTASE

UN ROMAN DIN SERIA
CORMORAN STRIKE

TREI

O poveste despre rân-
chiună și crimă într-o
lume literară toxică.
Pur și simplu, nu te
poți opri din citit.

SUNDAY TIMES

Un roman pe
care-l devorezi!

TELEGRAPH

Robert Galbraith

Viermele de mătase

V.1.0

**ISBN:
978-973-707-880-3**

Traducere din engleză de Ciprian Șiulea

**Robert Galbraith
*The Silkworm***

**EDITURA TREI
2014**

O poveste despre ranchiună și crimă într-o lume literară toxică.
Pur și simplu, nu te poți opri din citit.

SUNDAY TIMES

Un roman pe care-l devorezi!

TELEGRAPH

Toate personajele și evenimentele din această carte, altele decât acelea care țin clar de domeniul public, sunt imaginare și orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

Nici un fragment din această publicație nu poate fi reprodus, stocat electronic sau transmis, în nici o formă și prin nici un mijloc, fără permisiunea scrisă a editorului, nici nu va circula având alt sistem de legare sau copertare decât cel în care e publicată și fără vreo altă condiție similară, exceptând-o pe aceea impusă cumpărătorului ulterior.

Lui Jenkins, fam de care... știe el continuarea.

...sânge și răzbunare e scena, moartea povestea, o sabie pătată de sânge, ca și pana care scrie, iar poetul un om teribil de tragic, pe cap cu o cunună de feștile aprinse, în loc de laur.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*.

1

ÎNTREBARE:

Cu ce te hrănești?

RĂSPUNS:

Cu somn frământat.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*.

— Strike, spuse vocea răgușită de la celălalt capăt al firului, sper că a murit vreo vedetă.

Bărbatul masiv și neras care traversa întunecimea de dinaintea zorilor, cu telefonul prins de ureche, a rânjit.

— Ceva de genul ăsta.

— E șase dimineața, fir-ar a dracu'!

— E șase jumate, dar dacă-ți trebuie ce am eu, atunci vino s-o iei, spuse Cormoran Strike. Nu sunt departe de casa ta. E un...

— De unde știi unde stau? întrebă vocea.

— Tu mi-ai zis, spuse Strike, înăbușindu-și un căscat. Îți vinzi apartamentul.

— A, spuse celălalt, înduplecat. Ai memorie bună.

— E o cafenea deschisă non-st...

— Dă-o dracu'. Vino mai târziu pe la birou.

— Culpepper, mai am un client în dimineața asta, plătește mai bine ca tine, iar eu am stat treaz toată noaptea. Trebuie să iei asta acum, dacă vrei s-o folosești.

Un geamăt. Strike auzea foșnetul hârtiilor.

— Sper că e bună rău.

— Smithfield Cafe, pe Long Lane, spuse Strike și închise.

Ușorul dezechilibru din mersul lui Strike deveni mai pronunțat în timp ce acesta cobora panta înspre Piața Smithfield, monolitică în întunecimea iernii, un templu victorian enorm, dreptunghiular, în care, începând cu ora 4 a fiecărei zile de lucru, carnea era descărcată, tăiată, împachetată și vândută măcelarilor și restaurantelor din întreaga Londră. Strike auzea prin semiîntuneric vocile care strigau instrucțiuni și scrâșnetele

camioanelor care dădeau cu spatele ca să descarce carcusele. Când intră pe Long Lane, deveni doar unul dintre trecătorii încotoșmănați care se îndreptau hotărâți spre treburile lor de luni dimineața.

Sub un grifon de piatră care stătea de pază în colțul clădirii pieței, niște curieri cu gecii fosforescente înghesuiți unul în altul strângeau în mâinile înmănușate câni de ceai. Vizavi era Smithfield Cafe, licărind în întunericul din jur ca un șemineu, deschisă non-stop, un depozit de căldură și mâncare grasă de dimensiunea unui dulap.

Cafeneaua nu avea toaletă, ci o înțelegere cu agenții de pariuri din apropiere. Agenția Ladbrokes deschidea abia peste trei ore, așa că Strike făcu un ocol printr-o străduță laterală, unde, într-un intrând întunecos, își ușură vezica umflată de cafeaua slabă băută în decursul unei nopți de muncă. Epuizat și înfometat, pătrunse în sfârșit, cu plăcerea pe care doar un bărbat care s-a silit să-și depășească limitele fizice o poate resimți, în aerul plin de mirosul de ouă și șuncă prăjită.

Doi bărbați cu gecii de lână și impermeabile tocmai eliberaseră o masă. Strike își strecură corpul masiv în micul spațiu și se prăbuși, cu un mormăit de satisfacție, pe scaunul tare de lemn și oțel. Aproape înainte să ceară, proprietarul italian așeză în fața lui o cană albă și înaltă cu ceai, însoțită de triunghiuri de pâine unsă cu unt. În mai puțin de cinci minute, în fața lui se găsea un mic dejun englezesc complet, pe o farfurie mare și ovală.

Strike nu se distingea prin nimic de bărbații solizi care-și croiau drum pentru a intra sau ieși din cafenea. Era înalt și negricios, cu păr des, scurt și cărlionțat, retras puțin față de fruntea înaltă și bombată de deasupra unui nas lat de boxer și a sprâncenelor groase și ursuze. Maxilarul lui era înnegrit de barba nerasă, iar umbre vineții îi măreau ochii întunecați. Mânca privind visător la clădirea pieței de vizavi. Cea mai apropiată intrare cu arcadă, numărul doi, prindea contur pe măsură ce întunericul dispărea: o față gravă de piatră, străveche și bărboasă îl privea fix de deasupra porții. Existase oare vreodată un zeu al carcuselor?

Tocmai începuse să mănânce cărnații când sosi Dominic Culpepper. Jurnalistul era aproape la fel de înalt ca Strike, dar slab, cu un ten ca de băiat de cor. O asimetrie ciudată, ca și cum cineva ar fi dat feței sale o turnură invers acelor de ceasornic, îl împiedica să fie drăguț ca o fetiță.

— Sper să merite, spuse Culpepper.

Apoi se așeză, își scoase mănușile și privi aproape suspicios prin cafenea.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă Strike cu gura plină de mâncare.

— Nu, spuse Culpepper.

— Preferi să aștepti până poți face rost de un croasant? întrebă Strike rânjind.

— Du-te dracu', Strike.

Era aproape penibil de ușor să-l întărați pe fostul elev de școală privată, care comandă ceai cu un aer sfidător, spunându-i chelnerului indiferent „prietene” (după cum remarcă amuzat Strike).

— Ei bine? întrebă Culpepper cu cana fierbinte în mâinile lui lungi și palide.

Strike scormoni în buzunarul de la palton, scoase un plic și îl împinse peste masă. Culpepper îi scoase conținutul și începu să citească.

— Dumnezeuule mare, spuse el încet după o vreme.

Răsfoi febril hârtiile, dintre care unele erau pline chiar de scrisul lui Strike.

— De unde naiba ai luat astea?

Strike arătă cu un deget spre una dintre bucățile de hârtie, pe care era mâzgălită adresa unui birou.

— Chiar de la asistenta lui, spuse el după ce înghiți în sfârșit. Și-o trage cu ea, ca și cu cele două despre care știi deja. Tocmai și-a dat seama că n-o să fie următoarea Lady Parker.

— Da' *asta* cum naiba ai aflat? întrebă Culpepper.

Se holba la Strike pe deasupra hârtiilor care tremurau în mâinile lui.

— Muncă de investigație, spuse Strike, luând o altă bucată de cârnat. Nu făceți și voi din asta, înainte să începeți să o subcontractați la de-ăștia ca mine? Numai că ea trebuie să se gândească la viitoarele ei posibilități de angajare, Culpepper, așa că nu vrea să apară în articol, bine?

Culpepper pufni.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să șterpească...

Cu o mișcare abilă, Strike smulse hârtiile din mâinile jurnalistului.

— Nu le-a șterpelit. El a pus-o să printeze toate astea pentru azi după-amiază. Singurul lucru greșit pe care l-a făcut a fost să mi le arate mie. Dar dacă ai de gând să afișezi în ziar viața ei privată,

Culpepper, atunci le iau înapoi.

— Hai sictir, spuse Culpepper, încercând să înșface dovada evaziunii fiscale masive strânsă în mâna păroasă a lui Strike. Bine, n-o s-o amestecăm și pe ea. Dar el o să-și dea seama de unde avem asta. Nu e complet idiot.

— Și ce-o să facă, o s-o târască la tribunal, unde ea poate să dea în vileag toate celelalte chestii dubioase la care a fost martoră în ultimii cinci ani?

— Da, așa e, oftă Culpepper după o clipă de reflecție. Dă-mi-le înapoi. N-o s-o amestec în articol, dar trebuie să vorbesc cu ea, nu-i așa? Să verific că e pe bune.

— *Astea* sunt pe bune, spuse Strike apăsător. Nu e nevoie să vorbești cu ea.

Femeia zguduită, amăgită și trădată pe care tocmai o vizitase n-ar fi fost în siguranță singură în compania lui Culpepper. În dorința sa sălbatică de răzbunare împotriva unui bărbat care îi promisese căsătorie și copii și-ar fi făcut ei înseși și perspectivei sale un rău definitiv. Lui Strike nu-i trebuise prea mult ca să-i câștige încrederea. Femeia avea aproape 42 de ani; crezuse că avea să fie mama copiilor Lordului Parker; acum era prizoniera unui fel de sete de sânge. Strike stătuse cu ea mai multe ore, ascultând povestea îndrăgostirii ei, privind-o cum se învârtea înlăcrimată prin sufrageria ei, legănându-se înainte și înapoi pe canapea, cu degetele strânse la frunte. În cele din urmă, femeia fusese de acord cu asta: o trădare care reprezenta înmormântarea tuturor speranțelor ei.

— Nu o s-o amesteci și pe ea, spuse Strike, ținând strâns hârtiile într-un pumn care era aproape de două ori mai mare decât cel al lui Culpepper. Așa-i? Și fără ea e o poveste extraordinară, ce dracu'.

După o clipă de ezitare și o grimasă, Culpepper cedă.

— Bun, așa facem. Dă-mi-le.

Jurnalistul îndesă declarațiile într-un buzunar interior și își înghiți ceaiul. Iritarea lui trecătoare față de Strike păru să se estompeze în fața perspectivei de a demola reputația unui aristocrat britanic.

— Lord Parker de Pennywell, spuse el fericit, în șoaptă. Ai pus-o cu vârf și îndesat, prietene.

— Înțeleg că patronul tău plătește asta? întrebă Strike, în timp ce nota de plată ateriza între ei.

— Da, da...

Culpepper aruncă pe masă o bancnotă de zece lire, iar cei doi bărbați ieșiră împreună din cafenea. Strike aprinse o țigară imediat ce ușa se închise automat în urma lor.

— Cum ai făcut-o să vorbească? întrebă Culpepper.

Mergeau împreună prin frig, pe lângă motocicletele și camioanele care continuau să sosească și să plece de la piață.

— Am ascultat, spuse Strike.

Culpepper îl privi pieziș.

— Toți ceilalți detectivi privați pe care îi folosesc își petrec timpul interceptând mesaje telefonice.

— E ilegal, spuse Strike, suflând fum de țigară prin întunericul tot mai slab.

— Atunci cum...?

— Tu protejează-ți sursele tale și eu le protejez pe ale mele.

Merseră în tăcere 50 de metri, șchiopătatul lui Strike devenind tot mai accentuat cu fiecare pas.

— O să fie ceva teribil, spuse Culpepper vesel. Teribil. Căcănarul ăla bătrân și ipocrit schelălăie despre lăcomia corporațiilor și el are dosite douăj' de milioane în Insulele Caiman...

— Mă bucur că pot fi de folos, spuse Strike. Îți trimit pe e-mail factura.

Culpepper îi aruncă încă o privire piezișă.

— L-ai văzut pe fiul lui Tom Jones în ziar, săptămâna trecută? întrebă el.

— Tom Jones?

— Cântărețul galez, spuse Culpepper.

— A, ăla, spuse Strike fără nici un entuziasm. Aveam un Tom Jones în armată.

— Ai văzut articolul?

— Nu.

— A dat un interviu lung și frumos. A zis că nu l-a cunoscut niciodată pe taică-său, care n-a încercat niciodată să ia legătura cu el. Pariez că a primit mai mult decât o să fie nota ta de plată.

— Încă nu mi-ai văzut factura, spuse Strike.

— Ziceam așa. Un interviu mic și drăguț și ai putea să-ți iei liber câteva nopți de la interviuat secretare.

— Ar fi bine să încetezi să-mi mai sugerezi asta, spuse Strike, altfel va trebui să încetez să mai lucrez cu tine, Culpepper.

— Sigur, spuse Culpepper, aș putea să public povestea oricum. Fiu de vedetă rock abandonat a ajuns erou de război, nu și-a

cunoscut niciodată tatăl și lucrează ca detectiv privat...

— Să comanzi oamenilor să intercepteze telefoane e la fel de ilegal, din câte am auzit.

La capătul lui Long Lane au încetinit și s-au întors unul cu fața la celălalt. Râsul lui Culpepper era stingher.

— Atunci aștept factura ta.

— E bine așa.

Plecară în direcții diferite, Strike îndreptându-se spre stația de metrou.

— Strike!

Vocea lui Culpepper răsună în întunericul din spatele lui.

— I-ai tras-o?

— Abia aștept să citesc articolul, Culpepper, strigă Strike obosit, fără să întoarcă capul.

Pătrunse șchiopătând în intrarea întunecoasă a metroului, ieșind din câmpul vizual al lui Culpepper.

2

Cât timp trebuie să luptăm? Căci eu nu pot sta,
Și nici n-o voi face! Am treabă.

Francis Beaumont și Philip Massinger,
Micul avocat francez.

Metroul se umplea deja. Fețele de luni dimineța: căzute, supte, încordate, resemnate. Strike găsi un loc vizavi de o blondă tânără cu ochi umflați, al cărei cap aluneca într-una în somn, într-o parte. Tânăra și-l îndrepta iar și iar, cercetând frenetic numele neclare ale stațiilor, în caz că a ei ar fi trecut.

Trenul huruia și zăngănea, purtându-l cu repeziciune pe Strike spre locuința sa sărăcăcioasă formată din două camere și jumătate de sub un acoperiș prost izolat, pe care el o numea acasă. Pradă unei oboseli cumplite, înconjurat de aceste fețe neutre și bovine, Strike se trezi meditănd la accidentele care le făcuseră pe toate să ia ființă. Văzută corect, fiecare naștere era o simplă întâmplare. Dat fiind că o sută de milioane de spermatozoizi înotau orbește prin întuneric, șansele ca o persoană să nu devină ea însăși erau enorme. Câți din acest metrou aglomerat fuseseră planificați? se întrebă el, amețit de oboseală. Și câți dintre ei erau accidente, ca el?

Existase, în clasa lui de la școala primară, o fetiță care avea pe față o pată de culoarea vinului de Porto, iar Strike simțise întotdeauna o înrudire secretă cu ea, pentru că amândoi purtau cu ei din naștere ceva diferit și imposibil de șters, ceva ce nu era vina lor. Ei nu puteau să vadă lucrul acela, dar toți ceilalți puteau și erau suficient de prost crescuți pentru a vorbi într-una despre asta. În cele din urmă, își dăduse seama că fascinația ocazională față de el a oamenilor complet necunoscuți, despre care la cinci ani crezuse că are de-a face cu unicitatea lui, se datora faptului că ei îl vedeau doar ca pe zigotul unui cântăreț celebru, dovada accidentală a infidelității unei celebrități. Strike își întâlnise tatăl

biologic doar de două ori. Fusese nevoie de un test ADN pentru ca Jonny Rockeby să accepte paternitatea.

Dominic Culpepper era un distilat ambulant al foamei de senzațional și presupuzițiilor pe care Strike le întâlnea foarte rar în ultima vreme – toată lumea făcea legătura dintre fostul soldat cu aspect ursuz și vedeta rock îmbătrânită. Gândurile lor săreau imediat la fonduri fiduciare și alocări consistente, la avioane private și saloane VIP, la generozitatea oricând disponibilă a unui multimilionar. Înnebuniți de existența modestă a lui Strike și de programul lui epuizant de lucru, aceștia se întrebau: ce o fi făcut Strike ca să-l îndepărteze pe tatăl său? Simula el sărăcia ca să smulgă prin linguşire mai mulți bani de la Rockeby? Ce făcuse cu milioanele pe care mama lui le storsese cu siguranță de la bogatul ei concubin?

În astfel de ocazii, Strike se gândea nostalgic la armată, la anonimatul unei cariere în care trecutul tău și părinții tăi nu aveau aproape nici o însemnătate față de capacitatea de a-ți face treaba. La Divizia de Investigații Speciale, cea mai personală întrebare cu care se confruntase la momentul prezentării fusese solicitarea de a repeta perechea ciudată de nume cu care mama lui extravagantă și nonconformistă îl împovărase.

Traficul era deja aglomerat pe Charing Cross Road în momentul la care Strike ieși de la metrou. Zorii de noiembrie apăreau acum, gri și șovăielnici, plini de umbre prelungi. Coti pe Denmark Street, simțindu-se secăt și suferind, abia așteptând să tragă un pui de somn până la sosirea următorului său client de la 9:30. Îi făcu semn cu mâna fetei de la magazinul de chitare, cu care ieșea adesea la pauze de țigară în stradă și intră pe ușa neagră de lângă 12 Bar Cafe. Începu să urce scara de metal care se încolăcea în jurul casei liftului. Trecu pe lângă graficianul de la etajul unu, pe lângă propriul lui birou cu ușă de sticlă inscripționată de la etajul doi și ajunse la al treilea și cel mai mic palier, unde se afla acum casa lui.

Locatarul anterior, manager al barului de la parter, se mutase într-un apartament mai salubru, iar Strike, care dormise în biroul lui timp de câteva luni, s-a repezit asupra șansei de a închiria acel loc, recunoscător pentru o astfel de soluție avantajoasă a problemei lipsei lui de locuință. Spațiul de sub cornișe era mic după orice standarde, mai ales pentru un bărbat care avea 1,90 m înălțime. Abia dacă avea loc să se învârtă la duș; bucătăria și sufrageria erau combinate în mod stângaci, iar dormitorul era

ocupat aproape complet de patul dublu. Unele dintre bunurile lui Strike rămăseseră pe palier, în cutii, în ciuda interdicției exprese a proprietarului.

Ferestrele mici dădeau spre acoperișuri, iar Denmark Street era jos, la mare distanță. Pulsul constant al basului de la barul de dedesubt era atât de slab încât adesea muzica lui Strike îl făcea să nu se mai audă deloc.

Spiritul înnăscut de ordine al lui Strike se vedea pretutindeni: patul era făcut, vasele curate, totul la locul lui. Avea nevoie de un bărbierit și de un duș, dar asta mai putea să aștepte; după ce își atârnă paltonul, puse alarma la 9:30 și se întinse pe pat, complet îmbrăcat.

Adormi în câteva secunde, iar după alte câteva – sau cel puțin așa i se păru – era din nou treaz. Cineva bătea la ușa lui.

— Îmi pare rău, Cormoran, îmi pare foarte rău...

Asistenta lui, o femeie tânără și înaltă, cu un păr blond-rozaliu, privi a scuză spre el, când Strike deschise ușa, dar văzându-l, expresia ei deveni îngrozită.

— Te simți bine?

— Do'meam. Am rămas t'eaz toată noaptea – două nopți.

— Îmi pare foarte rău, repetă Robin, dar e 9:40 și a venit William Baker, care e...

— La dracu', murmură Strike. Cre' că am pus alarma aiurea – lasă-mă cinci mân...

— Mai e ceva, spuse Robin. A venit o femeie. Nu are programare, l-am spus că nu mai ai loc pentru încă un client, dar refuză să plece.

Strike căscă, frecându-se la ochi.

— Cinci minute. Fă-le niște ceai sau ceva.

Șase minute mai târziu, purtând o cămașă curată, mirosind a pastă de dinți și deodorant, dar încă neras, Strike intră în anticameră, unde Robin stătea la calculatorul ei.

— Ei, mai bine mai târziu decât niciodată, spuse William Baker cu un zâmbet rigid. Norocul dumitale că ai o secretară atât de drăguță, altfel poate că mă plictiseam și plecam.

Strike văzu cum Robin se înroșește, furioasă, în timp ce se întorcea ca să-și facă ostentativ ordine pe birou. Existase ceva ofensator în modul în care Baker spusese „secretară”. Imaculat în costumul lui cu dungulițe, directorul de companie îl angajă pe Strike ca să-i investigheze pe doi dintre colegii lui de consiliu de administrație.

— Mneața, William, spuse Strike.

— Nici o scuză? murmură Baker, ridicând ochii înspre tavan.

— Bună ziua, dumneata cine ești? întrebă Strike.

Îl ignorase pe Baker, adresându-se în schimb femeii zvelte, de vârstă mijlocie, într-un palton maro vechi, care stătea dreaptă pe canapea.

— Leonora Quine, răspunse ea.

Pentru urechea experimentată a lui Strike, cuvintele ei păreau să aibă un accent de West Country.

— Mă așteaptă o dimineață foarte aglomerată, Strike, spuse Baker.

Intră în biroul lui, fără să aștepte invitație. Când Strike nu îl urmă, vocea lui Baker își mai pierdu puțin din suavitate.

— Mă îndoiesc că în armată ți-a fost tolerată lipsa de punctualitate, domnule Strike. Vino, te rog.

Strike părea să nu-l fi auzit.

— Ce anume ai vrea să fac pentru dumneata, doamnă Quine? o întrebă el pe femeia prost îmbrăcată de pe canapea.

— Ei bine, e vorba de soțul meu...

— Domnule Strike, am o întâlnire peste o oră și ceva, spuse William Baker mai tare.

— ... secretara dumitale a spus că nu am programare, dar m-am gândit să aștept.

— Strike! se răsti William Baker ca și cum și-ar fi chemat câinele.

— Robin, mârâi Strike, epuizat și pierzându-și în sfârșit răbdarea. Fă-i domnului Baker nota de plată și dă-i dosarul; e actualizat.

— Ce? spuse William Baker, șocat.

Reveni din biroul lui Strike.

— Te dă afară, spuse Leonora Quine cu satisfacție.

— N-ai terminat treaba, îi spuse Baker lui Strike. Ai spus că sunt și alte...

— Poate să ți-o termine altcineva. Cineva pe care nu-l deranjează să aibă labagii drept clienți.

Atmosfera din birou păru să încremenească. Cu o față imobilă, Robin scoase dosarul lui Baker din fișetul din anticameră și i-l înmână lui Strike.

— Cum îndrăznești...

— În dosar sunt o grămadă de chestii foarte bune care o să reziste la tribunal, spuse Strike, înmânându-i directorului dosarul.

Își merită cu prisosință banii.

— Dar nu ai terminat...

— A terminat-o cu *tine*, interveni Leonora Quine.

— Ține-ți gura odată, femeie tâmpi... începu Baker. Apoi făcu un pas brusc în spate, când Strike făcu jumătate de pas în față. Nimeni nu spuse nimic. Fostul soldat părea să umple dintr-odată de două ori mai mult spațiu decât cu doar câteva secunde înainte.

— Ia loc în biroul meu, doamnă Quine, spuse Strike încet.

Aceasta făcu așa cum i se spusese.

— Crezi că o să-ți poată plăti tariful? râse disprețuitor William Baker.

Se retrase spre ușă și apucă clanța.

— Tariful meu e negociabil, spuse Strike, dacă îmi place clientul.

O urmă pe Leonora Quine în biroul lui și trânti ușa după el.

3

...lăsat singur să suporte toate aceste rele...

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*.

— E o figură, nu-i așa? comentă Leonora Quine în timp ce se așeza pe fotoliul din fața biroului lui Strike.

— Da, o aprobă Strike, prăbușindu-se greoi în fotoliu. Este. În ciuda unui ten alb-rozaliu cu puține riduri și a albului limpede al ochilor ei albastru-deschis, Leonora Quine părea să aibă în jur de 50 de ani. Părul fin și moale, grizonant, era ridicat de o parte și de alta a feței cu doi piepteni de plastic, iar ea clipea spre Strike prin niște ochelari demodați cu rame dine plastic supradimensionate. Haina ei, deși curată, fusese cu siguranță cumpărată în anii '80. Avea pernițe la umeri și nasturi mari de plastic.

— Deci ai venit în legătură cu soțul dumitale, doamnă Quine?

— Da, spuse Leonora. A dispărut.

— De cât timp a plecat? întrebă Strike, întinzând automat mâna după un carnețel.

— De zece zile, spuse Leonora.

— Ai fost la poliție?

— N-am nevoie de poliție, spuse ea impacientată, ca și cum ar fi obosit să explice acest lucru oamenilor. I-am mai sunat o dată și toată lumea a fost furioasă pe mine, pentru că el fusese doar cu un prieten. Owen pleacă pur și simplu uneori. E scriitor.

Adăugase acest lucru ca și cum el ar fi explicat totul.

— A mai dispărut până acum?

— E tulburat, spuse ea cu o expresie posomorâtă. Până acum pleca de fiecare dată câte o zi, dar de data asta au trecut zece zile și știu că e foarte supărat, dar acum am nevoie de el acasă. O avem pe Orlando, eu am treabă de făcut și mai e și...

— Orlando? repetă Strike.

Mintea lui obosită întârzia asupra stațiunii din Florida. Nu avea timp să meargă în America, iar Leonora Quine, cu haina ei veche, cu siguranță nu părea să-și permită să-i plătească un bilet.

— Fiica noastră, Orlando, spuse Leonora. Trebuie să avem grijă de ea. Am chemat o vecină care să stea cu ea cât sunt aici.

Se auzi un ciocănit în ușă și apărură capul auriu strălucitor al lui Robin.

— Doriți cafea, domnule Strike? Dumneavoastră, doamnă Quine?

După ce i-au spus lui Robin ce voiau și ea s-a retras, Leonora zise:

— Nu o să dureze mult, pentru că eu cred că știu unde e, doar că nu pot obține adresa și nu îmi răspunde nimeni la telefon.

Apoi repetă:

— Au trecut zece zile și avem nevoie de el acasă.

Lui Strike i se părea o mare extravaganță să recurgi la un detectiv privat în această circumstanță, mai ales dat fiind că aspectul ei emana sărăcie.

— Dacă e vorba doar de a da un telefon, spuse el cu blândețe, nu ai o prietenă sau o...?

— Edna nu poate să facă asta, spuse ea.

Strike se simți disproporționat de mișcat (epuizarea îl făcea uneori să fie sensibil în acest mod) de recunoașterea ei tacită că avea o singură prietenă pe lume.

— Owen le-a spus să nu zică unde e.

Apoi Leonora spuse simplu:

— Am nevoie de un bărbat care să facă asta. Să-i oblige să spună.

— Numele soțului dumitale e Owen, nu-i așa?

— Da, răspunse ea, Owen Quine. El a scris *Păcatul lui Hobart*.

Nici unul din cele două nume nu-i spunea nimic lui Strike.

— Și crezi că știi unde e?

— Da. Eram la o petrecere cu o grămadă de editori și alți oameni – el nu voia să mă ia, da' io i-am zis: „Am luat deja o bonă, vin și io” – așa că îl aud pe Christian Fisher cum îi zice lui Owen de un loc, un loc de refugiu pentru scriitori. Iar după aia i-am zis lui Owen: „Ce era cu locu' ăla despre care ți-a povestit?” și Owen zice: „Nu-ți spun, asta e toată șmecheria, să scapi de nevastă și copii”.

Aproape că-l invita pe Strike să rătăcească de ea, ca și soțul ei; era mândră, așa cum pretind uneori mamele că sunt de insolența copilului lor.

— Cine e Christian Fisher? întrebă Strike, forțându-se să se concentreze.

— Editor. Un tip tânăr, la modă.

— Ai încercat să-l suni pe Fisher și să-i ceri adresa refugiului ăstuia?

— Da, l-am sunat în fiecare zi timp de o săptămână, iar ei ziceau că au preluat mesajul și o să mă contacteze el, dar n-a făcut-o. Cred că Owen i-a zis să nu spună unde e. Dar *dumneata* o să poți să obții adresa de la Fisher. Știu că ești bun. Ai rezolvat chestia cu Lula Landry, nu ca poliția.

Cu doar opt luni în urmă, Strike avusese un singur client, afacerea lui era muribundă și perspectivele lui disperate. Apoi demonstrase, spre satisfacția Procuraturii Regale, că o tânără celebră nu se sinucisese, ci murise pentru că fusese împinsă de la un balcon de la etajul patru. Publicitatea care urmase îi adusese un val de clienți; timp de câteva săptămâni, fusese cel mai cunoscut detectiv privat din metropolă. Jonny Rockeby devenise o simplă notă de subsol față de această poveste; Strike devenise un nume de sine stătător, chiar dacă mulți îl înțelegeau greșit...

— Te-am întrerupt, spuse el, străduindu-se din greu să se agațe de firul gândurilor lui.

— Da?

— Da, spuse Strike, mijindu-și ochii la scrisul ilizibil din carnețelul lui. Ai spus „O avem pe Orlando, eu am treabă de făcut și mai e și...”

— A, da, spuse ea, de când a plecat el s-au întâmplat lucruri ciudate.

— Ce fel de lucruri ciudate?

— Căcat, spuse Leonora Quine pe un ton prozaic, în cutia noastră poștală.

— Cineva a pus excremente în cutia poștală? spuse Strike.

— Da.

— De când a dispărut soțul dumitale?

— Da. Câine.

Strike avu nevoie de o fracțiune de secundă ca să înțeleagă că asta se aplica excrementelor, nu soțului.

— De trei sau patru ori până acum, noaptea. E drăguț să găsești așa ceva dimineața, mă gândesc. Și mai era o femeie care venea la ușă și așa mai departe, care era ciudată.

Se opri, așteptând ca Strike s-o îmboldească. Părea să-i facă plăcere că e chestionată. Strike știa că multor oameni singuri li se părea plăcut să fie în centrul atenției exclusive a cuiva și încercau să prelungească această experiență nouă.

— Când a venit la ușă femeia asta?

— Săptămâna trecută. A întrebat de Owen și când i-am zis „Nu e aici”, a zis „Spune-i că Angela a murit” și a plecat.

— Și n-o cunoșteai?

— N-am mai văzut-o niciodată.

— Pe Angela o cunoșteai?

— Nu.

Apoi Leonora spuse, dintr-odată expansivă:

— Dar uneori are fani femei care sunt ciudate cu el. De exemplu, o dată era o femeie care îi scria scrisori și îi trimitea fotografiile cu ea îmbrăcată ca unul dintre personajele lui. Unele dintre femeile astea care-i scriu cred că el le înțelege sau ceva de genul ăsta, din cauza cărților lui. E o prostie, nu? Sunt doar invenții.

— Fanii știu de obicei unde stă soțul dumitale?

— Nu, spuse Leonora. Dar ea putea să fie o studentă sau ceva de genul ăsta. Owen mai ține cursuri uneori.

Ușa se deschise și Robin intră cu o tavă. După ce puse cafea neagră în fața lui Strike și ceai în fața Leonorei Quine, se retrase iar, închizând ușa în urma ei.

— Asta e tot ceea ce s-a întâmplat ciudat? o întrebă Strike pe Leonora. Excrementele de la ușă și femeia asta care a venit acasă?

— Mai cred că am fost urmărită. O fată înaltă și brunetă cu umeri rotunzi.

— E o altă femeie decât cea care...?

— Da, cea care a venit acasă era bondoacă. Cu păr lung și roșcat. Asta e brunetă și stă ușor cocoșată.

— Ești sigură că te urmărea?

— Da, așa cred. Am văzut-o în spatele meu de două sau trei ori. Nu e din zonă, n-am mai văzut-o niciodată, iar eu stau în Ladbroke Grove de 30 și ceva de ani.

— Bun, spuse Strike încet. Spuneai că soțul dumitale era supărat? Ce s-a întâmplat care să-l supere?

— S-a certat groaznic cu agenta lui.

— Știi cumva de ce?

— Cartea lui, ultima. Liz – asta e agenta lui – îi zice că e cel mai bun text pe care l-a scris vreodată și apoi, după o zi sau așa ceva, îl scoate la cină și îi spune că e nepublicabilă.

— De ce s-a răzgândit?

— Întreab-o pe ea, spuse Leonora, arătându-se pentru prima oară furioasă. Bine'nțeles că după asta era supărat. Oricine ar fi fost la fel. A lucrat la cartea aia doi ani. Vine acasă scos din minți,

intră în biroul lui, o ia...

— Ia ce?

— Cartea lui, manuscrisul, notele și tot restul, înjurând îngrozitor, le bagă într-o geantă, pleacă și de atunci nu l-am mai văzut.

— Are mobil? Ai încercat să-l suni?

— Da, nu răspunde. Nu răspunde niciodată când pleacă așa. O dată și-a aruncat telefonul pe geamul mașinii.

Din nou, în cuvintele ei era o urmă ușoară de mândrie față de personalitatea soțului ei.

— Doamnă Quine, spuse Strike, al cărui altruism avea în mod necesar limitele lui, indiferent ce-i spusese lui William Baker. O să fiu sincer cu dumneata: eu nu sunt ieftin.

— E în regulă, spuse Leonora implacabil. O să plătească Liz.

— Liz?

— Liz – Elizabeth Tassel. Agentă lui Owen. E vina ei că a plecat. Poate să ia din comisionul ei. Owen e cel mai bun client al ei. O să-l vrea iar în mod sigur, după ce-o să-și dea seama ce-a făcut.

Strike nu se bizuia pe această garanție la fel de mult pe cât părea s-o facă Leonora. Puse trei bucăți de zahăr în cafea și o sorbi lacom, încercând să se gândească la cea mai bună cale de a proceda. Simțea o oarecare compasiune față de Leonora Quine, care părea obișnuită cu pandaliile rătăcitorului ei soț, care acceptase faptul că nimeni nu catadicsea să-i răspundă la telefon, care era sigură că singurul ajutor la care se putea aștepta trebuia să fie unul plătit. Lăsând la o parte ușoara excentricitate a comportamentului ei, Leonora avea o onestitate brutală. Cu toate acestea, de când afacerea lui primise acel neașteptat imbold, Strike fusese nemilos în a prelua doar cazuri profitabile. Cei puțini care veniseră la el cu povești ghinioniste, sperând că dificultățile lor personale (relatate și înfrumusețate în presă) aveau să-l facă să-i ajute gratuit, plecaseră dezamăgiți.

Dar Leonora Quine, care își băuse ceaiul aproape la fel de repede pe cât își înghițise Strike cafeaua, era deja în picioare, ca și cum ei doi ar fi convenit anumiți termeni și totul era stabilit.

— Ar trebui să plec, spuse ea, nu-mi place să o las pe Orlando prea mult timp. I-e dor de tatăl ei. L-am spus că o să fac rost de un bărbat care să-l găsească.

Strike ajutase recent mai multe femei tinere și bogate să se descotorosească de soți care lucrau în finanțe și care deveniseră mult mai puțin atrăgători pentru ele după criza financiară. Exista

ceva atractiv în a reda un soț soției lui, de dragul schimbării.

— Bine, spuse el căscând, în timp ce-și împingea carnețelul spre ea. Am nevoie de datele dumitale de contact, doamnă Quine. O fotografie a soțului dumitale ar fi și ea de ajutor.

Ea își notă adresa și numărul de telefon, cu un scris rotund, copilăresc, dar solicitarea lui în privința fotografiei păru s-o surprindă.

— La ce-ți trebuie fotografia? Owen e la refugiul scriitorilor. Fă-l doar pe Christian Fisher să-ți spună unde e asta.

Plecă înainte ca Strike, obosit și suferind, să poată ieși din spatele biroului său. O auzi cum îi spune sprinten lui Robin „Mersi de ceai”, apoi ușa de sticlă dinspre palier se deschise sclipind și se închise trepidând ușor, iar noua lui clientă dispăruse.

4

Ei bine, e ceva rar să ai un prieten ingenios...

William Congreve, *Fățarnicul*.

Strike se prăbuși pe canapeaua din anticameră. Era aproape nouă, o cheltuială esențială dat fiind că o rupsesse pe cea la mână a doua cu care mobilase inițial biroul. Tapițată cu o piele artificială care i se păruse elegantă la magazin, canapeaua scotea sunete asemănătoare vânturilor dacă te mișcai cum nu trebuia. Asistenta lui – înaltă, voluptuoasă, cu ten curat și strălucitor și ochi sclipitori gri-albăstrui – îl cercetă pe deasupra ceștii de cafea.

— Arăți groaznic.

— Mi-am petrecut toată noaptea, spuse Strike căscând larg, smulgând detalii de la o femeie isterică despre devierile sexuale și infracțiunile financiare ale unui tip de vișă nobilă.

— Lordul Parker? icni Robin.

— Exact, spuse Strike.

— El...?

— Și-o trăgea simultan cu trei femei și a pus la păstrare milioane într-un offshore, spuse Strike. Dacă ai stomac bun, ia *News of the World* duminica asta.

— Cum Dumnezeu ai aflat toate astea?

— Contactul unui contact al unui contact, intonă Strike. Căscă iar și gura i se deschise atât de tare încât îl duru.

— Ar trebui să te duci la culcare, spuse Robin.

— Da, ar trebui, spuse Strike.

Dar nu se mișcă.

— Nu mai ai pe nimeni până la Gunfrey, după-amiaza asta la două.

— Gunfrey, oftă Strike, masându-și tâmplele. De ce toți clienții mei sunt niște cretini?

— Doamna Quine nu pare o cretină.

Strike se uită confuz la ea, printre degetele lui groase.

— De unde știi că am acceptat cazul?

— Știam că o să-l accepți, spuse Robin și nu se putu abține să zâmbească. E genul tău.

— O femeie de vârstă mijlocie care să-mi amintească de anii '80?

— Tipul tău de client. Și voiai să-i faci în ciudă lui Baker.

— Pare să fi funcționat, nu-i așa?

Sună telefonul. Încă zâmbind larg, Robin răspunse.

— Biroul lui Cormoran Strike, spuse ea. A, salut.

Era logodnicul ei, Matthew. Robin aruncă o privire piezișă spre șeful ei. Acesta închisese ochii și își lăsase capul pe spate, cu brațele încrucișate pe pieptul lui lat.

— Ascultă, spuse Matthew în urechea lui Robin.

Matthew nu părea niciodată prea prietenos când suna de la serviciu.

— Trebuie să mut ieșirea la crășmă de vineri pe joi.

— Ah, Matt, spuse ea, încercând să mascheze atât dezamăgirea, cât și exasperarea din vocea ei.

Ar fi fost a cincea oară când se făceau aranjamente pentru această ieșire. Doar Robin, dintre cei trei oameni implicați, nu modificase ora, data sau locul, ci se arătase dispusă și disponibilă de fiecare dată.

— De ce? murmură ea.

Dinspre canapea veni brusc un sforăit. Strike adormise unde stătea, cu capul lui mare dat pe spate, lângă perete și brațele încă încrucișate.

— Pe 19 se iese la crășmă de la serviciu, spuse Matthew. Ar da prost dacă nu merg.

Robin se luptă cu imboldul de a se răsti la el. Matthew lucra pentru o firmă importantă de contabilitate și uneori se purta de parcă asta ar fi impus unele obligații sociale mai potrivite serviciului diplomatic.

Robin era sigură că știa motivul real al schimbării. Ieșirea fusese amânată în mod repetat la cererea lui Strike; de fiecare dată, acesta fusese ocupat cu cine știe ce lucrare urgentă de seară și, chiar dacă justificările lui erau reale, ele îl iritaseră pe Matthew. Chiar dacă acesta nu o spusese cu voce tare, Robin știa ce credea Matthew și anume credea că Strike sugera prin asta că timpul lui e mai prețios decât cel al lui Matthew, iar slujba lui mai importantă.

În cele opt luni în care lucrase pentru Cormoran Strike, șeful și logodnicul ei nu se întâlniseră, nici măcar în acea noapte oribilă în care Matthew o luase de la serviciul de urgență unde ea îl însoțise

pe Strike, cu haina ei înfășurată strâns în jurul brațului tăiat al acestuia, după ce un asasin ascuns după colț încercase să-l lichideze. Când ea ieșise din încăperea în care Strike era cusut, Matthew refuzase oferta de a fi prezentat șefului ei rănit.

Fusese furios din cauza întregii povești, chiar dacă Robin îl asigurase că, în ce o privește, ea nu fusese nici o clipă în pericol.

Matthew nu fusese niciodată de acord ca ea să accepte un post full-time pentru Strike, pe care îl privise cu suspiciune încă de la început, displăcându-i sărăcia lui și faptul că nu avea o locuință, ca și acea profesie pe care Matthew o considera absurdă. Micile bucăți de informații pe care Robin le aducea acasă – cariera lui Strike din Divizia de Investigații Speciale, aripa civilă a Poliției Militare Regale, decorarea lui pentru bravură, pierderea părții de jos a piciorului drept, expertiza lui într-o sută de domenii în care Matthew – atât de obișnuit să fie un expert în ochii ei – știa puține sau nimic – nu construiseră o punte (așa cum sperase ea cu naivitate) între cei doi bărbați, ci consolidase cumva zidul dintre ei.

Explozia de celebritate a lui Strike, trecerea lui bruscă de la eșec la succes nu făcuseră decât, cel mult, să adâncească animozitatea lui Matthew. Robin își dăduse seama prea târziu că subliniind incoerențele lui Matthew nu făcuse decât să complice lucrurile: „Nu-ți place că nu are adăpost și că e sărac, iar acum nu-ți place că a ajuns celebru și obține nenumărate contracte!”

Dar cea mai mare crimă a lui Strike, în ochii lui Matthew, după cum Robin o știa prea bine, era rochia de marcă, strânsă pe corp, pe care șeful ei i-o cumpăraseră după excursia lor la spital, ca pe un dar de mulțumire și rămas-bun și pe care ea, după ce i-o arătase lui Matthew cu mândrie și încântare și văzuse reacția acestuia, nu îndrăznise s-o poarte vreodată.

Robin încerca să repare toate acestea printr-o întâlnire față în față, dar contramandările repetate ale lui Strike nu făcuseră decât să adâncească aversiunea lui Matthew. Ultima oară Strike pur și simplu nu apăruse. Scuza lui – că fusese obligat să facă un ocol ca să scape de un urmăritor pus pe urmele lui de soția suspicioasă a clientului său – fusese acceptată de Robin, care cunoștea complicațiile aceluia caz de divorț deosebit de încurcat, dar întărise viziunea lui Matthew că Strike era arogant și căuta atenție.

Robin avusese anumite dificultăți în a-l convinge pe Matthew să se angajeze la o a patra încercare de ieșit la crășmă. Ora și locul fuseseră alese amândouă de el, dar acum, după ce Robin obținuse din nou acordul lui Strike, Matthew schimba seara și era imposibil

să nu ai impresia că face asta ca să transmită un mesaj, ca să-i arate lui Strike că și el are alte angajamente; că și el (Robin nu se putea împiedica să se gândească la asta) poate să-i enerveze pe ceilalți.

— Foarte bine, oftă ea la telefon, o să-l întreb pe Cormoran și o să văd dacă joi e în regulă.

— Nu pare că ar fi foarte bine.

— Matt, nu începe. O să-l întreb, bine?

— Atunci ne vedem mai încolo.

Robin puse jos receptorul. Strike sforăia acum din gât, ca un tractor, cu gura deschisă, picioarele mult crăcănate, labele picioarelor pe podea și brațele încrucișate.

Robin oftă și privi la șeful ei adormit. Strike nu manifestase niciodată vreo animozitate față de Matthew, nu făcuse niciodată vreun comentariu, de nici un fel, referitor la el. Matthew fusese cel preocupat încontinuu de existența lui Strike, cel care rareori pierdea ocazia de a arăta că Robin ar fi putut să câștige mult mai mult dacă ar fi acceptat oricare dintre celelalte slujbe ce-i fuseseră oferite înainte de a decide să rămână alături de un detectiv privat chefliu, cu datorii uriașe și incapabil să o plătească atât cât merita ea. Viața de acasă a lui Robin ar fi fost ușurată considerabil dacă ea ar fi putut să-l facă pe Matthew să împărtășească opiniile ei despre Cormoran Strike, să-l placă și chiar să-l admire pe acesta. Robin era optimistă: ei îi plăcea de ei amândoi, așa că de ce nu s-ar fi putut plăcea unul pe celălalt?

Cu un sforăit brusc, Strike se trezi. Deschise ochii și clipi spre ea.

— Sforăiam, declară el, ștergându-se la gură.

— Nu prea mult, minți ea. Ascultă, Cormoran, ar fi în regulă dacă mutăm ieșitul la crășmă de vineri pe joi?

— Ieșit la crășmă?

— Cu Matthew și mine, spuse ea. Mai știi? La King's Arms, pe Roupell Street.

Robin adăugă, cu o voioșie ușor forțată:

— Ți-am notat undeva.

— Sigur, spuse el. Da. Vineri.

— Nu, Matt vrea – nu poate vineri. Ar fi în regulă joi, în schimb?

— Da, bine, spuse el amețit. Cred că o să încerc să dorm puțin, Robin.

— Bine. O să pun un semn pentru joi.

— Ce e joi?

— Ieșit cu – ah, lasă. Du-te și dormi.

Robin rămase privind în gol spre ecranul calculatorului ei, după ce ușa de sticlă se închise, apoi tresări când aceasta se deschise iar.

— Robin, ai putea să-l suni pe un tip pe nume Christian Fisher? Întrebă Strike. Spune-i cine sunt, spune-i că îl caut pe Owen Quine și că am nevoie de adresa refugiului scriitorilor despre care i-a vorbit lui Quine.

— Christian Fisher... unde lucrează?

— La naiba, murmură Strike. N-am întrebat. Sunt atât de terminat. E editor... un editor la modă.

— Nici o problemă, îl găsesc eu. Du-te și dormi.

După ce ușa de sticlă se închise a doua oară, Robin își îndreptă atenția spre Google. În mai puțin de 30 de secunde descoperise că acel Christian Fisher era fondatorul unei mici edituri numite Crossfire, cu sediul în Exmouth Market.

În timp ce forma numărul editorului, Robin se gândi la invitația de nuntă care stătea în geanta ei deja de o săptămână. Nu-i spusese lui Strike de data nunții ei și nici lui Matthew nu-i spusese că dorea să-și invite șeful. Dacă ieșirea la crăsmă de joi mergea bine...

— *Crossfire*, spuse o voce la telefon.

Robin se concentrează asupra sarcinii prezente.

5

Nimic nu e atât de nesfârșit de iritant.
Precum propriile gânduri ale omului.

John Webster, *Diavolul alb*.

Ora 9:20 din seara aceea îl găsi pe Strike întins peste plapumă, în tricou și boxeri, cu rămășițele unui curry la pachet pe scaunul de lângă el și citind paginile de sport în timp ce la televizorul pe care îl pusese cu fața la pat se dădeau știri. Tija de metal care servea drept glezna lui dreaptă sclipea argintiu în lumina veiozei ieftine pe care o așezase pe o cutie de lângă el.

Miercuri seara urma să fie un amical Anglia-Franța pe Wembley, dar Strike era mult mai interesat de derbiul de acasă al lui Arsenal împotriva lui Spurs de sâmbăta următoare. Fusese fan Arsenal încă din fragedă copilărie, imitându-l pe unchiul lui, Ted. De ce îi susținuse unchiul Ted pe Tunari, când el trăise toată viața în Cornwall, era o întrebare pe care Strike nu o pusese niciodată.

O strălucire neclară, prin care stelele se chinuiau să sclipească, umplea cerul nopții de dincolo de fereastra minusculă de lângă el. Câteva ore de somn în mijlocul zilei nu făcuseră practic nimic pentru a-i atenua epuizarea, dar încă nu se simțea gata să se culce, nu după porția mare de miel biryani și cutia de bere. Lângă el, pe pat, zăcea un bilet cu scrisul lui Robin; ea i-l dăduse în timp ce pleca de la birou, în seara aceea. Pe el erau notate două întâlniri. Prima spunea:

*Christian Fisher, ora 9, mâine, Editura Crossfire,
Exmouth Market, Clădirea ECI.*

— De ce vrea să se vadă cu mine? o întrebase Strike surprins. N-am nevoie decât de adresa aceluia refugiu despre care el i-a vorbit lui Quine.

— Știu, a spus Robin, asta i-am zis și eu, dar el părea foarte

entuziasmat să te cunoască. A spus că e liber mâine la 9 și nu acceptă un refuz.

Ce naiba am făcut, s-a întrebat Strike iritat, holbându-se la bilet.

Epuizat, permisesse temperamentului său să-l domine în dimineața aceea și abandonase un client prosper, care ar fi putut foarte bine să-i dea în continuare de lucru. Apoi îi permisesse Leonorei Quine să-l forțeze s-o accepte drept client, pe baza celei mai dubioase promisiuni de plată. Acum, când ea nu mai era în fața lui, îi era greu să-și amintească amestecul de milă și curiozitate care-l făcuse să accepte cazul ei. În tăcerea desăvârșită și rece a camerei lui de la mansardă, acordul lui de a-l găsi pe soțul ei îmbufnat părea donchișotesco și iresponsabil. Nu era oare sensul întregii lui încercări de a-și plăti datoriile faptul că putea să redobândească o felie de timp liber: o după-amiază de sâmbătă la stadionul Emirates, o duminică de odihnă? În sfârșit câștiga bani, după ce lucrase aproape fără încetare luni de zile, atrăgând clienți nu doar din cauza aceluși prim acces de notorietate, ci din cauza mai puțin spectaculoaselor lucruri transmise din gură în gură. Nu ar mai fi putut să-l suporte pe William Baker încă trei săptămâni?

Și de ce, se întreabă Strike privind din nou spre biletul scris de mâna lui Robin, era acest Christian Fisher atât de entuziasmat încât voia să-l cunoască personal? Putea fi oare Strike însuși, fie ca detectivul care rezolvase cazul Lula Landry, fie (mult mai rău) ca fiu al lui Jonny Rokeby? E foarte greu să evaluezi nivelul propriei tale celebrități. Strike presupusese că explozia lui de celebritate neașteptată era în declin. Fusese intensă atât timp cât durase, dar apelurile telefonice de la jurnaliști scăzuseră cu luni în urmă și trecuse cam tot atâta timp de când își oferise numele într-un context neutru și primise un răspuns referitor la Lula Landry. Necunoscuții făceau din nou ceea ce făcuseră cea mai mare parte a vieții lui: îi spuneau „Cameron Strick”, cu mici variații.

Pe de altă parte, poate că editorul știa despre dispărutul Owen Quine ceva ce era nerăbdător să-i împărtășească lui Strike, deși acesta nu-și putea imagina de ce, în acest caz, refuzase să-i spună și soției lui Quine.

A doua întâlnire pe care Robin o notase pentru el era sub cea cu Fisher:

*Joi 18 noiembrie, ora 18:30, The King's Arms,
Roupell Street nr. 25, Clădirea SEI.*

Strike știa de ce ea scrisese data atât de clar: era hotărâtă ca de data aceasta – era oare a treia sau a patra oară când încercau? – el și logodnicul ei să se întâlnească, în sfârșit.

Chiar dacă necunoscutului contabil i-ar fi venit greu să creadă asta, Strike era recunoscător pentru simpla existență a lui Matthew și pentru inelul cu safire și diamante care strălucea pe al treilea deget al lui Robin. Matthew părea un dobitoc (Robin habar n-avea cât de exact își amintea Strike fiecare dintre remarcile ei accidentale despre logodnicul ei), însă impunea o barieră utilă între Strike și o fată care altfel ar fi putut să-i tulbure echilibrul.

Strike nu reușise să se păzească împotriva unor sentimente afectuoase față de Robin, care rămăsese alături de el când ajunsese pe fundul prăpastiei și îl ajutase să-și schimbe soarta; și, cum avea vedere bună, nici nu-i scăpase faptul că era o femeie foarte atrăgătoare. Strike vedea logodna ei ca pe un mijloc prin care un curent slab și insistent este blocat, unul care, dacă i s-ar fi permis să curgă neînfrânat, ar fi putut începe să-i tulbure serios confortul. Strike se considera în perioada de refacere după o relație lungă și turbulentă care luase sfârșit prin minciuni, așa cum și începuse de fapt. Nu avea nici o dorință de a-și modifica statutul de burlac, pe care îl găsea confortabil și convenabil și evitase cu succes timp de luni de zile orice alte complicații emoționale, în ciuda tentativelor surorii lui, Lucy, de a-l cupla cu femeia care păreau reziduurile disperate ale unui site de matrimoniale.

Bineînțeles, era posibil ca, odată ce Matthew și Robin se căsătoreau efectiv, Matthew să se folosească de statutul lui ameliorat pentru a-și convinge noua soție să renunțe la slujba care, în mod evident, lui îi displăcea (Strike interpretase corect ezitățile și eschivările lui Robin în această privință). Cu toate acestea, Strike era sigur că Robin i-ar fi spus, dacă ziua nunții ar fi fost fixată, așa că pe moment considera acest pericol ca fiind unul îndepărtat.

Împături ziarul, cu încă un căscat enorm și îl aruncă pe scaun, îndreptându-și atenția către știrile de la televizor. Singura lui extravaganță personală de când se mutase în minusculul apartament de la mansardă fusese televiziunea prin satelit. Televizorul lui mic și portabil stătea acum deasupra unui decodor Sky, iar imaginea, care nu mai depindea de o antenă slabă de interior, era clară, nu granulată. Kenneth Clarke, ministrul justiției, anunța planuri de reducere cu 350 de milioane de lire

sterline a bugetului asistenței juridice. Strike se uita, cu ochii împăienjeniți de oboseală, cum bărbatul bombastic și burtos spunea parlamentului că dorea să „descurajeze oamenii să recurgă la avocați de fiecare dată când se confruntă cu o problemă și, în schimb, să-i încurajeze să ia în considerare metode mai potrivite pentru soluționarea conflictelor”.

Voia să spună, bineînțeles, că săracii ar fi trebuit să renunțe la serviciile legii. Cei asemenea clientului tipic al lui Strike s-ar fi folosit în continuare de avocați scumpi, în ultimul timp, cea mai mare parte a muncit sale era întreprinsă în beneficiul bogaților neîncrezători și etern trădați. Informațiile lui erau cele care îi alimentau pe avocații lor abili, care le dădeau posibilitatea să obțină acorduri mai bune în divorțurile lor corozive și în disputele lor dure de afaceri. Un flux constant de clienți foarte prosperi transmiteau mai departe numele lui unor femei și bărbați similari, cu probleme plictisitor de similare; aceasta era răsplata pentru a te distinge în acest tip de muncă și, dacă era adesea repetitivă, era și lucrativă.

Când știrile luară sfârșit, Strike coborî laborios din pat, luă rămășițele mesei sale de pe scaunul de lângă el și se îndreptă mergând spre zona mică de bucătărie ca să spele tot. Nu neglija niciodată aceste lucruri: deprinderile respectului de sine învățate în armată nu-l părăsiseră nici în perioadele de cea mai neagră sărăcie și de altfel nu se datorau doar pregătirii militare. Fusesse un băiat ordonat, care îl imita pe unchiul Ted și a cărui înclinație către ordine pretutindeni, de la cutia lui cu scule la debarcaderul său, contrastase atât de acut cu haosul care o înconjurase pe mama lui Strike, Leda.

În mai puțin de zece minute, după o ultimă vizită la toaletă, al cărei vas care era întotdeauna ud, din cauza faptului că se afla lângă duș și după ce se spală pe dinți la chiuveta din bucătărie, unde era mai mult loc, Strike se întoarse în pat și își scoase proteza.

Prognoza meteo pentru a doua zi punea punct știrilor: temperaturi negative și ceață. Strike își frecă cu pudră ciotul piciorului amputat; în seara aceasta îl durea mai puțin decât îl duruse cu câteva luni în urmă. În ciuda micului dejun englezesc complet și a curry-ului la pachet de astăzi, slăbise puțin de când putea iar să-și gătească, iar asta atenuase presiunea asupra piciorului său.

Îndreptă telecomanda spre ecranul televizorului; o blondă

zâmbăreață și detergentul ei dispărură în neant. Strike se strecură neîndemânatic sub cuvertură.

Bineînțeles, dacă Owen Quine se ascundea în refugiul scriitorilor, avea să fie destul de ușor să-l scoată de acolo. Ce nemernic egoist părea, să se piardă în întuneric cu prețioasa lui carte...

Imaginea mentală neclară a unui bărbat furios care pleacă în grabă, cu o geantă de voiaj pe umăr, se destrămă aproape la fel de repede pe cât se formase. Strike aluneca într-un somn bine-venit, profund și fără vise. Vibrația slabă a unei chitare bas din barul subteran fu repede înecată de sforăitul lui scrâșnit.

6

Ah, domnule Tattle, totul este în siguranță
cu dumneata, știm asta.

William Congreve, *Dragoste pentru dragoste.*

Fuioare de ceață încă se mai agățau de clădirile din Exmouth Market atunci când Strike ajunse acolo la 9 fără zece, a doua zi dimineață. Nu părea o stradă din Londra, cu locurile de stat afară, în fața multelor ei cafenele, fațadele în culori pastel și biserica romanică de cărămidă, cu albastru și auriu: Biserica Sfântului Nostru Mântuitor, învăluită în vapori fumurii. Ceață friguroasă, magazine pline de curiozități, mese și scaune pe trotuar; dacă ar fi putut adăuga la asta mirosul de apă sărată și țipătul jeluitor al pescărușilor, Strike ar fi putut avea impresia că e din nou în Cornwall, unde își petrecuse cele mai stabile părți ale copilăriei sale.

Un semn mic de pe o ușă banală de lângă o brutărie anunța sediul Editurii Crossfire. Strike sună prompt, la ora 9 și ajunse pe o casă a scărilor văruiată, pe care le urcă nu fără o anumită dificultate, folosindu-se din plin de balustradă.

Pe palierul de la etajul unu îl întâmpină un bărbat zvelt și elegant, cu ochelari, de aproximativ 30 de ani. Avea păr ondulat, până pe umeri și purta blugi, vestă și cămașă înflorată, cu mici pliuri la mânecă.

— Bună, spuse acesta. Eu sunt Christian Fisher. Dumneata ești Cameron, nu-i așa?

— Cormoran, îl corectă Strike în mod instinctiv, dar...

Era pe punctul de a spune că răspundea și la numele de Cameron, o reacție standard la toți acești ani de confuzie, dar Christian Fisher reluă imediat:

— Cormoran - uriașul din Cornwall.

— Exact, spuse Strike, surprins.

— Am publicat anul trecut o carte pentru copii despre folclorul

englez, spuse Fisher.

Apoi deschise ușile duble și albe și îl conduse pe Strike într-un spațiu aglomerat, în plan deschis, cu pereții acoperiți de afișe și multe rafturi dezordonate cu cărți. O femeie tânără și ciufulită, cu păr negru, ridică privirea, curioasă, spre Strike, atunci când acesta intră înăuntru.

— Cafea? Ceai? îi oferi Fisher.

Îl conduse pe Strike în biroul lui, o cameră mică de lângă încăperea principală, cu o panoramă plăcută asupra străzii adormite și învăluite în ceață.

— Îi pot spune lui Jade să ne aducă repede.

Strike refuză, spunând că tocmai băuse cafea, ceea ce era adevărat, dar întrebându-se, în același timp, de ce Fisher părea să se pregătească pentru o întâlnire mai lungă decât credea el că ar justifica-o circumstanțele.

— Doar un latte, atunci, Jade, strigă Fisher prin ușă.

Apoi începu să se plimbe pe lângă rafturile de cărți și îi spuse lui Strike:

— Ia loc. Uriașul Cormoran nu trăia pe Muntele St. Michael?

— Ba da, spuse Strike. Și se presupune că a fost omorât de Jack. Cel cu vrejul de fasole.

— E pe aici pe undeva, spuse Fisher, continuând să cerceteze rafturile. *Basmе populare din Insulele Britanice*. Ai copii?

— Nu, spuse Strike.

— Ah, spuse Fisher. Ei, atunci renunț.

Cu un zâmbet larg, se așeză pe fotoliul din fața lui Strike.

— Deci, am voie să întreb cine te-a angajat? Am voie să ghicesc?

— Te rog, spuse Strike, care din principiu nu respingea niciodată speculațiile.

— E sau Daniel Chard, sau Michael Fancourt, spuse Fisher. Așa e?

Lentilele ochelarilor dădeau ochilor săi un aspect concentrat, ca de mărgea. Chiar dacă nu lăsă să se vadă asta, Strike era uluit. Michael Fancourt era un scriitor foarte cunoscut, care tocmai câștigase un premiu literar important. Din ce motiv anume ar fi fost acesta interesat de dispariția lui Quine?

— Mă tem că nu, spuse Strike. E soția lui Quine, Leonora.

Uimirea lui Fisher părea aproape comică.

— Soția lui? repetă el inexpressiv. Femeia aceea tăcută care seamănă cu Rose West? De ce a angajat ea un detectiv privat?

— Soțul ei a dispărut. E plecat de 11 zile.

— Quine *a dispărut*? Dar – dar atunci...

Strike își dădea seama că Fisher anticipase o conversație complet diferită, una pe care o așteptase cu nerăbdare.

— Dar de ce te-a trimis la mine?

— Crede că dumneata știi unde e Quine.

— De unde naiba să știu eu? întrebă Fisher, părănd sincer uluit. Nu suntem prieteni.

— Doamna Quine spune că te-a auzit spunându-i soțului ei despre un refugiu al scriitorilor, la o petrecere...

— Ah, spuse Fisher, Bigley Hall, da. Dar Owen nu are cum să fie acolo!

Fisher râse, ceea ce îl transformă într-un Puck cu ochelari: vioașe împletită cu viclenie.

— Nu l-ar primi pe Owen Quine acolo nici dacă i-ar plăti. E un scandalagiu înăscut. Iar una dintre femeile care conduc refugiul nu-l suportă. A scris o recenzie mizerabilă la primul ei roman și ea nu l-a iertat niciodată.

— Ai putea totuși să-mi dai numărul de telefon? întrebă Strike.

— Îl am aici, spuse Fisher, scoțând un mobil din buzunarul din spate al blugilor. Sun acum...

Ceea ce și făcu, așezând mobilul pe birou, între ei și punându-l pe speaker, pentru Strike. După ce sună îndelung, o voce feminină găfâită răspunse:

— Bigley Hall.

— Salut, tu ești, Shannon? Sunt Chris Fisher, de la Crossfire.

— A, salut, Chris, ce mai faci?

Ușa de la biroul lui Fisher se deschise și fata cu păr negru și ciufulit din anticameră intră, puse un latte în fața lui Fisher, fără să spună un cuvânt și plecă.

— Shan, spuse Fisher când ușa se închise cu un pocnet ușor, te sun să văd dacă Owen Quine stă cumva la voi. N-a apărut acolo, nu-i așa?

— *Quine?*

Chiar și redusă la o silabă îndepărtată și minusculă, aversiunea lui Shannon răsună disprețuitor în camera tapetată cu cărți.

— Da, l-ai văzut cumva?

— Nu, de un an sau mai mult. De ce? Sper că nu are de gând să vină aici, nu? N-ar fi deloc bine-venit, de asta poți fi sigur.

— Nici o grijă, Shan, cred că soția lui a înțeles greșit. Vorbim.

Fisher întrerupse salutul ei de despărțire, nerăbdător să reia discuția cu Strike.

— Vezi? spuse el. Ți-am zis. Nu putea să se ducă la Bigley Hall nici dac-ar fi vrut.

— Nu puteai să-i spui asta soției lui când te-a sunat?

— A, *de-asta* mă suna ea într-una! exclamă Fisher cu un aer de înțelegere subită. Credeam că *Owen* o pune să mă sune.

— De ce ar fi pus-o pe soția lui să te sune?

— Ah, haide acum, spuse Fisher cu un zâmbet larg.

Când Strike nu zâmbi, la rândul lui, Fisher râse scurt, spunând:

— Din cauza lui *Bombyx Mori*. Mă gândeam că e stilul lui Quine să o pună pe soția lui să mă sune și să mă tatoneze.

— *Bombyx Mori*, repetă Strike, încercând să nu pară nici interogativ, nici nedumerit.

— Da, credeam că mă bate Quine la cap să vadă dacă mai există totuși o șansă să o public. E genul de chestie pe care o face el, să o pună pe nevastă-sa să sune. Dar dacă o să mai accepte cineva acum *Bombyx Mori*, n-o să fiu eu acela. Suntem o firmă mică. Nu ne permitem procese.

Pentru că nu câștiga nimic prefăcându-se că știe mai multe decât știa, Strike schimbă tactica.

— *Bombyx Mori* e ultimul roman al lui Quine?

— Da, spuse Fisher.

Luă o gură din cafea, căzând pe gânduri.

— Deci a dispărut, asta e? Aș fi crezut c-o să vrea să mai rămână prin zonă, să urmărească distracția. Aș fi crezut că asta era de fapt ideea. Sau și-a pierdut curajul? Nu-i stă lui Owen în fire.

— De când îl publici pe Quine? întrebă Strike.

Fisher îl privi consternat.

— Eu nu l-am publicat niciodată! spuse el.

— Credeam...

— Și-a publicat la Roper Chard ultimele trei cărți – sau patru? Nu, ce s-a întâmplat a fost că eram la o petrecere cu Liz Tassel, agenta lui, cu câteva luni în urmă și ea mi-a spus cu titlu confidențial – băuse ceva – că nu știa cât avea să-l mai suporte Roper Chard pe Quine, așa că eu am zis că aș fi bucuros să arunc o privire pe următoarea lui carte. În ultima vreme Quine e în categoria „atât de rău că devine bun” – am fi putut să facem ceva nonconformist cu marketingul. În orice caz, *existase* totuși *Păcatul lui Hobart*. Aia a fost o carte bună. M-am gândit că poate mai are ceva de oferit.

— Ea ți-a trimis *Bombyx Mori*? întrebă Strike.

Strike tătona, blestemându-se în sinea lui pentru lipsa de meticulozitate cu care o chestionase pe Leonora Quine cu o zi în urmă. Asta se întâmpla dacă acceptai clienți când erai pe trei sferturi mort de epuizare. Strike era obișnuit să vină la discuții știind mai mult decât celălalt, așa că acum se simțea ciudat de vulnerabil.

— Da, mi-a trimis un exemplar cu un curier pe bicicletă, nu vinerea trecută, cealaltă, spuse Fisher cu un zâmbet mai viclean ca oricând. Cea mai mare greșeală din viața sărmanei Liz.

— De ce?

— Pentru că, în mod evident, nu-l citise ca lumea, sau nu până la sfârșit. Cam la două ore după ce a sosit manuscrisul, am primit un mesaj foarte panicat pe mobil: „Chris, s-a produs o greșeală, ți-am trimis alt manuscris. Te rog nu-l citi, trimite-mi-l imediat înapoi dacă poți, eu sunt la birou și aștept”. Nu am auzit în viața mea ceva de genul ăsta de la Liz Tassel. O femeie foarte înfricoșătoare de obicei. Sunt bărbați maturi care se fac mici în fața ei.

— Și l-ai trimis înapoi?

— Bineînțeles că nu, spuse Fisher. Mi-am petrecut mare parte a sâmbetei citindu-l.

— Și? întrebă Strike.

— Nu ți-a spus nimeni?

— Să-mi spună...?

— Ce conține, spuse Fisher. Ce-a făcut Quine.

— Ce-a făcut?

Zâmbetul lui Fisher dispăru. Lăsă cafeaua jos.

— Am fost avertizat, spuse el, de niște avocați de vârf din Londra să nu dezvălui asta.

— Pentru cine lucrează avocații? întrebă Strike.

Când Fisher nu răspunse, adăugă:

— Mai e și altcineva decât Chard și Fancourt?

— Doar Chard, spuse Fisher, căzând cu ușurință în capcana lui Strike. Deși, dacă aș fi Owen, mi-aș face mai multe griji din cauza lui Fancourt. Poate să fie un mare nemernic și-ți poate purta pică veșnic. Apoi adăugă grăbit: Să nu mă citezi.

— Și acel Chard despre care vorbeai? spuse Strike, băjbâind prin semiîntuneric.

— Daniel Chard, CEO la Roper Chard, spuse Fisher, cu o urmă de nerăbdare. Nu înțeleg cum a crezut Owen că poate să i-o tragă

omului care conduce editura lui fără să pătească nimic, dar asta e Owen. E cel mai halucinant nemernic, monumental de arogant, pe care l-am cunoscut vreodată. Presupun că s-a gândit că-l poate descrie pe Chard ca pe un...

Fisher izbucni într-un râs stânjenit.

— Sunt un pericol pentru mine însumi. Să spunem doar că sunt surprins că până și Owen a crezut că poate să facă asta fără să pătească nimic. Poate că și-a pierdut aplombul când și-a dat seama că toată lumea știa exact ceea ce sugera el și de-asta a luat-o la sănătoasa.

— E ceva calomnios, nu-i așa? întrebă Strike.

— Ficțiunea e un fel de zonă gri, nu-i așa? replică Fisher. Dacă spui adevărul într-o modalitate grotescă...

Apoi Fisher adăugă în grabă:

— Nu sugerez că lucrurile pe care le spune el sunt *adevărate*. N-ar avea cum să fie *literal* adevărate. Dar toată lumea poate fi recunoscută; a încondeiat destul de mulți oameni și într-un mod foarte inteligent... Seamănă foarte mult cu primele cărți ale lui Fancourt, de fapt. Foarte multă violentă și simbolism abscons... în unele locuri nu-ți dai seama ce vrea să spună, dar vrei să afli ce e în sac, ce e în foc.

— Ce e în...?

— Nu contează – sunt doar chestii din carte. Leonora nu ți-a spus nimic din toate astea?

— Nu, spuse Strike.

— Bizar, zise Christian Fisher, ea trebuie să știe. Credeam că Owen Quine e genul de scriitor care ține prelegeri familiei, la masă, despre opera lui.

— De ce credeai că Chard sau Fancourt ar fi angajat un detectiv privat dacă nu știai că Owen Quine a dispărut?

Fisher dădu din umeri.

— Nu știi. M-am gândit că poate unul dintre ei încerca să afle ce are de gând cu cartea, ca să-l poată opri, sau să-l avertizeze pe editor că-l dau în judecată. Sau că sperau să afle ceva despre Owen – să-l bată cu propriile lui arme.

— De asta erai atât de nerăbdător să te întâlnești cu mine? întrebă Strike. Știi ceva despre Quine?

— Nu, spuse Fisher râzând. Sunt doar curios. Voiam să știu ce se întâmplă.

Fisher se uită la ceas, deschise o mostră de copertă din fața lui și își împinse puțin fotoliul în spate. Strike pricepu aluzia.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, spuse el ridicându-se. Dacă te contactează Owen Quine, vrei te rog să-mi spui?

Îi întinse lui Fisher o carte de vizită. Acesta se uită la ea încruntat, în timp ce ocolea biroul ca să-l conducă pe Strike.

— Cormoran Strike... *Strike*... Știi numele ăsta, nu-i așa...?

Apoi îi pică fisa. Fisher se reînsufleți brusc, ca și cum i-ar fi schimbat cineva bateriile.

— La naiba, tu ești tipul cu Lula Landry!

Strike știa că ar fi putut să se așeze la loc, să comande un latte și să se bucure de atenția neprecupețită a lui Fisher timp de încă vreo oră. În schimb, reuși printr-o amabilitate fermă să iasă din acea situație și, peste câteva minute, se afla din nou, singur, pe strada învăluită în frig și ceață.

Mă jur, nu m-am făcut vinovat niciodată de a fi citit așa ceva.

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*.

Când o informă la telefon că soțul ei nu se afla, până la urmă, la refugiul scriitorilor, Leonora Quine păru neliniștită.

— Atunci unde e? zise ea, dând impresia că se întreabă mai mult pe sine însăși decât pe Strike.

— Unde se duce de obicei atunci când dispare? întrebă Strike.

— La hoteluri, spuse ea, iar o dată a stat la o femeie, dar acum nu mai e în relații cu ea.

Apoi Leonora zise tăios, îndepărtându-se de receptor:

— Orlando, lasă aia jos, e a mea. E a mea, am spus.

După care strigă tare în urechea lui Strike:

— Ce?

— Eu n-am zis nimic. Vrei să continui să-l caut pe soțul dumitale?

— Sigur că da, cine altcineva o să-l găsească? Eu nu pot s-o las pe Orlando. Întreb-o pe Liz Tassel unde e. Ea l-a mai găsit și altă dată. Apoi spuse pe neașteptate: Hilton. O dată a fost la Hilton.

— Care Hilton?

— Nu știu, întreab-o pe Liz. Ea l-a făcut să plece, ea ar trebui să ne ajute să-l aducem înapoi, fir-ar a dracu'. Mie nu-mi răspunde la telefon. Orlando, lasă aia jos.

— Mai e și altcineva care îți vine în...?

— Nu, altfel i-aș fi întrebat, nu-i așa? se răsti Leonora. Tu ești detectivul, tu să-l găsești! Orlando.

— Doamnă Quine, trebuie...

— Spune-mi Leonora.

— Leonora, trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca soțul dumitale să-și fi făcut rău.

Strike ridică vocea, ca să acopere zarva domestică de la celălalt

capăt al firului.

— L-am găsi mai repede dacă am implica și poliția.

— Nu vreau asta. I-am sunat atunci când a lipsit o săptămână și apoi a apărut acasă la prietena lui, iar polițiștii n-au fost prea încântați. Dacă fac asta din nou, o să fie furios. Oricum, Owen nu ar – *Orlando, lasă aia!*

— Poliția ar putea să distribuie mai eficient poza lui și...

— Nu vreau decât să se întoarcă acasă discret. Apoi Leonora adăugă arțăgos: De ce nu se întoarce? A avut timp să se calmeze.

— Ai citit ultima carte a soțului dumitale? întrebă Strike.

— Nu. Întotdeauna aștept până sunt gata și pot să le citesc cu coperte și tot ce trebuie.

— Ți-a spus ceva, orice, despre ea?

— Nu, nu-i place să vorbească despre lucru în timp ce – *Orlando, lasă aia jos!*

Strike nu era sigur dacă ea închisese intenționat sau nu.

Ceața dimineții se ridicase. Ploaia stropea ferestrele biroului. Imediat trebuia să sosească un client, încă o femeie aflată în divorț care voia să afle unde-și ascundea viitorul ei fost soț activele.

— Robin, spuse Strike intrând în anticameră, vrei să-mi prințezi o fotografie cu Owen Quine de pe internet, dacă găsești? Și sun-o pe agenta lui, Elizabeth Tassel și vezi dacă e dispusă să răspundă la câteva întrebări rapide.

În timp ce se pregătea să se întoarcă în biroul lui, se gândi la altceva.

— Și poți să cauți „bombyx mori” și să vezi ce înseamnă?

— Cum se scrie?

— Dumnezeu știe, spuse Strike.

Clienta care dorea să divorțeze sosi la timp, la 11:30. Era o femeie de 40 și ceva de ani care arăta suspect de tânără și care emana un farmec falfăitor și un parfum de mosc care pe Robin o făceau întotdeauna să i se pară că biroul e înghesuit. Strike dispăru în biroul lui împreună cu ea și, timp de două ore, Robin nu auzi decât vocile lor urcând și coborând încet pe fondul răpăitului ploii și al bătăilor degetelor ei pe taste; sunete calme și pașnice. Robin se obișnuise să audă izbucniri bruște de lacrimi, gemete, chiar și strigăte din biroul lui Strike. Tăcerile bruște puteau fi cele mai amenințătoare dintre toate, ca atunci când un client leșinase (și, aflaseră mai târziu, suferise un infarct minor) la vederea fotografiilor cu soția lui și amantul acesteia, pe care Strike le făcuse cu un obiectiv.

Când Strike și clienta lui ieșiră, în sfârșit, iar ea își luă un rămas-bun excesiv de la el, Robin îi înmână șefului ei o fotografie mare cu Owen Quine, luată de pe site-ul Festivalului de Literatură din Bath.

— Dumnezeule mare, făcu Strike.

Owen Quine era un bărbat înalt, palid și corpulent, în vârstă de aproximativ 60 de ani, cu păr alb-gălbui încălcit și o barbă ascuțită a la Van Dyke. Ochii lui păreau să aibă culori diferite, ceea ce dădea o intensitate aparte privirii lui fixe. Se înfășurase, pentru fotografie, în ceea ce părea a fi o mantie tiroleză și purta o pălărie de fetru tivită cu pene.

— N-ai crede că poate să rămână incognito prea mult timp, comentă Strike. Poți să faci câteva copii, Robin? S-ar putea să trebuiască să le arătăm prin hoteluri. Soția lui crede că a stat o dată la Hilton, dar nu-și poate aminti care din ele, așa că ai putea să începi să suni, să vedem dacă s-a cazat undeva? Nu-mi imaginez că și-a folosit propriul nume, dar ai putea încerca să-l descrii... A ieșit ceva cu Elizabeth Tassel?

— Da, spuse Robin. N-ai să crezi, dar tocmai eram pe punctul să o sun când m-a sunat ea.

— A sunat ea aici? De ce?

— Christian Fisher i-a spus că ai fost să te vezi cu el.

— Și?

— În după-amiaza asta are întâlniri, dar vrea să vă întâlnească mâine la ora 11, la biroul ei.

— Serios? spuse Strike, părând amuzat. Din ce în ce mai interesant. Ai întrebat-o dacă știe unde e Quine?

— Da. A spus că n-are idee, dar era în continuare de neclintit că vrea să vă întâlnească. E foarte autoritară. Ca o directoare de școală. Iar *Bombyx Mori* e numele latin al viermelui de mătase.

— Viermele de mătase?

— Da și știi ce? Eu am crezut întotdeauna că sunt ca niște păianjeni care-și țes pânza, dar știi cum se obține mătasea de la viermi?

— N-aș putea spune că știu.

— Îi fierb, spuse Robin. Îi fierb de vii, ca să nu-și distrugă gogoșile când ies din ele. Gogoșile sunt cele făcute din mătase. Nu e prea drăguț, nu-i așa? De ce voiai să te interesezi de viermii de mătase?

— Voiam să știu de ce și-ar fi intitulat Owen Quine romanul *Bombyx Mori*, zise Strike. N-aș putea spune că m-am lămurit.

Își petrecu după-amiaza cu hârțogăraia plictisitoare a unui caz de supraveghere, sperând ca vremea să se amelioreze: trebuia să iasă afară, pentru că la etaj nu avea practic nimic de mâncare. După ce Robin plecă, Strike continuă să lucreze, în timp ce ploaia care bătea în geam devenea tot mai deasă. În cele din urmă își luă paltonul și plecă, prin ceea ce acum era o ploaie torențială, pe strada Charing Cross, întunecată și scaldată în apă, ca să cumpere mâncare din cel mai apropiat supermarket. Își luase prea multă mâncare la pachet în ultimul timp.

Pe drumul de întoarcere, cu pungi pline în ambele mâini, intră dintr-un impuls subit într-un anticariat care era pe punctul de a închide. Omul de la teșghea nu era sigur dacă aveau sau nu vreun exemplar din *Păcatul lui Hobart*, prima carte a lui Owen Quine și, se presupune și cea mai bună a lui, dar după multe murmure neconcludente și o cercetare neconvingătoare a ecranului calculatorului, îi oferii lui Strike un exemplar din *Frații Balzac*, de același autor. Obosit, ud și înfometat, Strike plăti două lire pentru cartea uzată cu coperte groase și se duse cu ea în apartamentul lui de la mansardă.

După ce depozită proviziile și își găti paste, Strike se întinse pe pat, în timp ce noaptea se înghesuia densă, întunecată și rece la ferestrele lui și deschise cartea bărbatului dispărut.

Stilul era înflorit și bombastic, iar povestea gotică și suprarealistă. Doi frați pe nume Varicocel și Vas erau încuiați într-o cameră boltită, în timp ce cadavrul fratelui lor mai mare se descompunea încet într-un colț. Printre dispute alcoolice despre literatură, loialitate și scriitorul francez Balzac, ei încercau să scrie împreună o relatare a vieții fratelui lor aflat în descompunere. Varicocel își pipăia încontinuu boșele dureroase, ceea ce lui Strike i se părea o metaforă stângace pentru blocajul scriitorului; Vas părea să facă cea mai mare parte a muncii.

După cincizeci de pagini, mormăind „Ce prostii groaznice”, Strike lăsă cartea la o parte și începu procesul laborios de culcare.

Toropeala profundă și minunată a nopții precedente îl ocolea. Ploaia bătea în geamul camerei de la mansardă, iar somnul lui era tulburat; vise confuze, în care aveau loc tot felul de catastrofe umpleau noaptea. Strike se trezi dimineața cu o neliniște care îl apăsa ca o mahmureală. Ploaia bătea încă în geam, iar când aprinse televizorul văzu că inundații grave loviseră Cornwallul; oameni erau prinși în mașină sau evacuați din casele lor și înghesuiți acum în centre de urgență.

Strike înșfăcă mobilul și apelă numărul care îi era la fel de familiar ca propria lui imagine din oglindă și care întreaga viață reprezentase siguranță și stabilitate.

— Alo? spuse mătușa lui.

— Sunt Cormoran. Ești în regulă, Joan? Tocmai am văzut știrile.

— Pe moment suntem în regulă, scumpule, pe coastă e rău, spuse ea. E multă apă, înțelegi, suflată de furtună, dar nu se compară cu St. Austell. Tocmai ne uitam la știri și noi. Ce mai faci, Corm? A trecut atâta timp. Tocmai vorbeam cu Ted aseară că nu mai avem vesti de la tine și voiam să-ți spunem, n-ai vrea să vii de Crăciun, acum că ești iar singur? Ce zici?

Strike nu putea să se îmbrace sau să-și lege proteza în timp ce ținea mobilul. Joan vorbi timp de jumătate de oră, un șuvoi de neoprit de bârfe locale și incursiuni subite și rapide în teritoriul personal pe care el prefera să-l lase nesondat. În cele din urmă, după o ultimă rafală de întrebări despre viața lui amoroasă, datoriile și piciorul lui amputat, Joan îl lăsă în pace.

Strike ajunse la birou târziu, obosit și iritat. Purta un costum închis la culoare și cravată. Robin se întrebă dacă avea să se întâlnească la prânz cu bruneta divorțată, după întâlnirea cu Elizabeth Tassel.

— Ai auzit știrile?

— Inundațiile din Cornwall? întrebă Strike, dând drumul la ceainic, deoarece primul ceai al zilei se răcise în timp ce Joan pălăvrăgea.

— William și Kate s-au logodit, spuse Robin.

— Cine?

— Prințul William, spuse Robin amuzată și Kate Middleton.

— A, spuse Strike rece. Bravo lor.

Până în urmă cu câteva luni făcuse și el parte din rândurile logodiților. Nu știa cum merge noua logodnă a fostei lui logodnice și nici nu-i plăcea să se întrebe când avea să ia sfârșit. (Nu că ar fi luat sfârșit, bineînțeles, cu ea zgâriindu-și fața de logodnică și recunoscându-și trădarea, ci cu genul de nuntă pe care el nu i-ar fi putut-o oferi niciodată; ceva mai degrabă de tipul celei de care William și Kate aveau să se bucure cu siguranță în curând).

Robin consideră că poate risca să rupă tăcerea posomorâtă doar odată ce Strike bău jumătate de cană de ceai.

— Chiar înainte să ajungi a sunat Lucy, ca să-ți amintească de

cina de ziua de naștere de sâmbătă seara și să te întrebe dacă vii cu cineva.

Strike se posomorî și mai tare. Uitase complet de cina de la sora lui.

— Așa, spuse el greoi.

— E ziua ta de naștere sâmbătă? întrebă Robin.

— Nu, spuse Strike.

— Când e?

Strike oftă. Nu voia tort, felicitare sau cadouri, dar expresia ei era nerăbdătoare.

— Marți, spuse el.

— Pe 23?

— Da.

După o scurtă pauză, își dădu seama că ar trebui să răspundă la fel.

— Și a ta când e?

Ceva din ezitarea ei îl tulbură.

— Dumnezeu, nu e azi, nu-i așa?

Ea râse.

— Nu, a trecut. Pe 9 octombrie.

Apoi Robin adăugă, încă zâmbind văzându-i expresia îndurerată:

— E în regulă, a fost într-o duminică. N-am stat aici toată ziua așteptând flori.

Strike zâmbi și el. Simțind că ar mai trebui să facă un mic efort suplimentar, deoarece ratase ziua ei de naștere și nu se gândise niciodată să afle când e, adăugă:

— Bine că tu și Matthew n-ați stabilit încă data. Cel puțin n-o să concuși cu Nunta Regală.

— Ah, spuse Robin roșind, am stabilit data.

— Da?

— Da, zise ea. E pe... pe 8 ianuarie. Am aici invitația ta.

Căută grăbită în poșetă (nici măcar nu-l întrebuse pe Matthew dacă e de acord să-l invite pe Strike, dar acum era prea târziu).

— Poftim.

— 8 ianuarie? întrebă Strike, luând plicul argintiu. Asta e peste doar – cât – șapte săptămâni.

— Da, spuse Robin.

Urmă o mică pauză ciudată. Strike nu-și putea aminti imediat ce altceva mai voia ca ea să facă; apoi își aduse aminte și, în timp ce vorbe, bătea cu plicul argintiu în palmă, ca un om de afaceri.

— Cum merge cu hotelurile Hilton?

— Am făcut destul de multe. Quine nu e acolo sub numele lui și nimeni nu îl poate recunoaște după descrierea pe care am dat-o. Dar sunt foarte multe, așa că deocamdată parcurg lista.

Apoi întrebă nonșalant:

— Ce-o să faci după ce te întâlnești cu Elizabeth Tassel?

— O să mă prefac că vreau să cumpăr un apartament în Mayfair. Se pare că soțul cuiva încearcă să strângă niște capital și să-l ducă într-un offshore, înainte ca avocații soției lui să-l poată opri.

Strike băgă plicul nedeschis adânc în buzunarul de la palton.

— Ei bine, spuse el, trebuie să plec. Am de găsit un scriitor netaalentat.

8

Am luat cartea și atunci bătrânul a dispărut.

John Lyly, *Endymion sau omul de pe Lună*

În timp ce parcurgea cu metrour, în picioare, singura stație până la biroul lui Elizabeth Tassel (nu se relaxa niciodată complet în aceste scurte călătorii, ci se pregătea să preia efortul pe piciorul lui fals, temându-se să nu cadă), Strike își dădu seama că Robin nu-i reproșase faptul că acceptase cazul Quine. Bineînțeles, nu că ar fi fost treaba ei să-i aducă reproșuri angajatorului, însă ea refuzase un salariu mult mai mare pentru a-și risca soarta alături de el și n-ar fi fost nerezonabil să se aștepte ca, odată ce datoriile erau plătite, o mărire de salariu să fie minimul pe care el îl putea face pentru ea. Era neobișnuită fiindcă nu-l critica și nici nu-l trata cu o tăcere acuzatoare; singura femeie din viața lui Strike care părea să nu aibă nici o dorință de a-l schimba în bine sau de a-l corecta. Din experiență, Strike știa că femeile se așteptau adesea ca tu să înțelegi că eforturile lor uriașe de a te schimba erau o măsură a iubirii lor.

Deci Robin se căsătorea peste șapte săptămâni. Mai erau șapte săptămâni până când ea să devină doamna Matthew... dar dacă Strike știuse vreodată numele de familie al logodnicului ei, nu putu să și-l amintească.

În timp ce aștepta liftul în Goodge Street, Strike simți o nevoie bruscă și dementă de-a o suna pe clienta lui brunetă aflată în divorț – care făcuse să fie foarte clar că o astfel de turnură ar fi încântat-o – cu scopul de a i-o trage la noapte în ceea ce el își imagina a fi patul ei adânc, moale și parfumat din Knightsbridge. Însă această idee îi veni doar pentru a fi alungată imediat. O astfel de acțiune ar fi fost o nebunie; mai rău decât a prelua un caz de dispariție pentru care era puțin probabil să vadă vreodată vreun ban...

Și de ce își pierdea timpul cu Owen Quine? se întrebă Strike, cu capul plecat în ploaia care-l biciuia. Curiozitate, își răspunse în

sinea lui după câteva momente de gândire și poate ceva mai greu de definit. În timp ce se îndrepta spre Store Street, mijind ochii prin ploaia torențială și încercând să-și mențină echilibrul pe trotuarele alunecoase, Strike se gândi că gustul lui era în pericol de a se toci din cauza variațiilor nesfârșite de cupiditate și răzbunare pe care le aduceau într-una clienții lui. Trecuse mult timp de când investigase un caz de dispariție. A-l reda pe fugarul Quine familiei lui avea să-i aducă satisfacție.

Agencia literară a lui Elizabeth Tassel se afla în niște grajduri întunecate transformate, cele mai multe dintre ele, în locuințe, dintr-o fundătură surprinzător de liniștită de lângă aglomerata Gower Street. Strike apăsă pe butonul soneriei de lângă o plăcuță discretă de alamă. Urmă un sunet înfundat de pași, iar un bărbat tânăr și palid, cu o cămașă deschisă la guler, deschise ușa aflată la baza unor scări cu mochetă roșie.

— Sunteți detectivul privat? întrebă el cu ceea ce părea a fi un amestec de neliniște și însuflețire.

Strike o luă după el, lăsând urme umede pe covorul uzat, urcând scările până la o ușă de mahon și intrând într-un birou mare care probabil că mai demult fusese alcătuit dintr-un hol și o sufragerie separate.

Eleganța învechită se pierdea treptat în paragină. Ferestrele erau încețoșate din cauza condensului, iar aerul apăsător din pricina fumului de țigară. O puzderie de rafturi de lemn supraîncărcate acopereau pereții, iar tapetul aproape dispărea sub caricaturi și satire literare înrămate. Două birouri masive stăteau unul vizavi de celălalt pe un covor zdrențuit, dar nici unul nu era ocupat.

— Pot să vă iau haina? întrebă tânărul.

O fată slabă și speriată sări din spatele unuia dintre birouri. Într-o mână ținea un burete pătat.

— Nu pot s-o scot, Ralph! îi șopti ea înnebunită tânărului care îl însoțea pe Strike.

— Fir-ar a dracu', murmură Ralph iritat.

Apoi îi mărturisi lui Strike, *sotto voce*, în timp ce îi lua paltonul Crombie ud learcă și îl atârna într-un cuier victorian de după ușă:

— Câinele bătrân și decrepit al lui Elizabeth a vomat sub biroul lui Sally. O s-o anunț că ați venit. Continuă să frece, Sally.

După acest sfat adresat colegei sale, Ralph traversă încăperea spre o a doua ușă de mahon pe care o deschise puțin.

— A venit domnul Strike, Liz.

Urmă un lătrat puternic, apoi o tuse profundă și horcăită care ar fi putut să emane din plămâni unui miner bătrân.

— Prinde-l, spuse o voce răgușită.

Ușa biroului agentei se deschise, lăsându-l să se vadă pe Ralph, care ținea strâns de zgardă un doberman pinscher bătrân, dar în mod evident încă țâfnos și o femeie înaltă și solidă de aproximativ 60 de ani, cu trăsături grosiere și complet banale. Părul scurt, perfect geometric și argintiu ca oțelul, un costum întunecat cu croială gravă și creștătura unui ruj purpuriu îi dădeau o anumită eleganță. Emană acea aură de măreție care înlocuiește atracția sexuală la femeile de succes în vârstă.

— Ar fi bine să-l scoți afară, Ralph, spuse agenta, cu ochii măsliniu-închis ațintiți asupra lui Strike.

Ploaia continua să răpăie în ferestre.

— Și nu uita pungile cu caca, azi e puțin moale. Intră, domnule Strike.

Părănd dezgustat, asistentul târî afară din birou câinele mare, cu capul lui ca al unui Anubis înviat; dobermanul mârâi energic în timp ce el și Strike se încrucișau.

— Cafea, Sally, îi aruncă agenta fetei speriate care ascunsese buretele.

În timp ce Sally sărea în picioare și dispărea pe o ușă din spatele biroului ei, Strike speră că ea avea să se spele pe mâini minuțios înainte să prepare băuturile.

Biroul aglomerat al lui Elizabeth Tassel era un fel de concentrat al anticamerei: puțea a țigară și câine bătrân. Sub biroul ei se afla un pat cu pătură de lână pentru animal; pereții erau tapetați cu fotografii și afișe vechi. Strike îl recunoscuse pe unul dintre cele mai mari: un autor bătrân de cărți ilustrate pentru copii, destul de cunoscut, pe nume Pinkelman, despre care nu era sigur dacă mai e în viață. După ce îi indică lui Strike printr-un gest că ar trebui să se așeze pe locul din fața ei, de pe care trebuise mai întâi să ridice un teanc de hârtii și exemplare vechi din revista *Bookseller*, agenta luă o țigară dintr-o cutie de pe birou, o aprinse cu o brichetă de onix, inhală profund și apoi izbucni într-un acces prelungit de tuse horcăită și șuierată.

— Deci, croncăni după ce tușea cedă și ea reveni la fotoliul de piele din spatele biroului, Christian Fisher mi-a spus că Owen a executat încă una dintre faimoasele lui scamatorii cu dispariția.

— Într-adevăr, spuse Strike. A dispărut în noaptea în care

dumneata și cu el v-ați certat în legătură cu cartea lui.

Agenta începu să vorbească, dar cuvintele se dezintegrează imediat într-o nouă tuse. Zgomote oribile și sfâșiate ieșeau de undeva din adâncul pieptului ei. Strike așteptă în tăcere să-i treacă accesul.

— Pare neplăcut, spuse el în sfârșit.

În mod incredibil, după ce amuțise de atâta tuse, agenta trăsese încă un fum din țigară.

— Gripă, spuse ea hârșăit. Nu pot scăpa de ea. Când a venit Leonora la dumneata?

— Alaltăieri.

— Își permite să te plătească? croncăni ea. N-aș fi crezut că ești ieftin, după ce ai rezolvat cazul Landry.

— Doamna Quine a sugerat că dumneata ai putea plăti, spuse Strike.

Obrajii aspri se învinețiră, iar ochii întunecați ai agentei, înlăcrimați de atâta tușit, se îngustară.

— Ei bine, poți să te duci imediat la Leonora...

Pieptul ei începu să se agite sub sacoul negru elegant, în timp ce ea se lupta cu dorința de a tuși iar.

— ... și să-i spui că n-o să plătesc un p-penny ca să-l aduc pe nemernicul ăla înapoi. Nu... nu mai e clientul meu. Spune-i... spune-i...

O nouă explozie gigantică de tuse o copleși.

Ușa se deschise și asistenta slabă intră, chinuindu-se cu o tavă grea de lemn plină de cești și o cafetieră. Strike se ridică să i-o ia; abia dacă era loc pe birou unde s-o așeze. Fata încercă să facă loc. Agitată, răsturnă un teanc de hârtii.

Un gest furios de muștrare din partea agentei care tușea o făcu pe fată să iasă din cameră în fugă, înfricoșată.

— O mică... și inutilă... șuieră Elizabeth Tassel.

Strike puse tava pe birou, ignorând hârtiile împrăștiate peste tot pe covor și se așeză la loc. Agentă era un zbir pe un tipar familiar: una dintre acele femei mai în vârstă care se folosea, conștient sau nu, de faptul că trezea în cei care erau sensibili la așa ceva, amintiri din copilărie ale unor mame exigente și atotputernice. Strike era imun la o astfel de intimidare. În primul rând, mama lui, oricare ar fi fost lipsurile ei, fusese tânără și iubitoare; în al doilea rând, Strike simțea o anumită vulnerabilitate la acest aparent balaur. Fumatul țigară de la țigară, fotografiile estompate și coșul bătrânului câine sugerau o femeie mai sentimentală și mai puțin

sigură pe ea decât ar fi putut crede tinerii ei trepăduși.

Când, în sfârșit, termină de tușit, Strike îi întinse o ceașcă de cafea pe care o turnase.

— Mulțumesc, spuse ea morocănos.

— Deci l-ai concediat pe Quine? întrebă el. I-ai spus asta în seara în care ați luat masa?

— Nu-mi amintesc, croncăni ea. Lucrurile s-au înfierbântat foarte repede. Owen s-a ridicat în picioare, în mijlocul restaurantului, ca să țipe mai bine la mine, apoi a plecat în grabă și m-a lăsat pe mine să plătesc nota. O să găsești nenumărați martori la ceea ce s-a spus, dacă te interesează. Owen s-a asigurat că e o scenă publică foarte drăguță.

Întinse mâna după încă o țigară și ca și cum abia atunci s-ar fi gândit, îi oferă și lui Strike una. După ce le aprinse pe amândouă, agenta spuse:

— Ce ți-a spus Christian Fisher?

— Nu prea multe.

— Sper, pentru binele vostru, al amândurora, că e adevărat, se răsti ea.

Strike nu spuse nimic, ci fumă și își bău cafeaua, în timp ce Elizabeth aștepta, în mod evident sperând la mai multe informații.

— A amintit de *Bombyx Mori*? întrebă ea.

Strike dădu din cap.

— Ce a spus despre asta?

— Că Owen Quine a inclus în carte o grămadă de oameni recognoscibili, abia deghizați.

Urmă o pauză tensionată.

— Sper ca Chard să-l dea *cu adevărat* în judecată. Păi așa înțelege el să-și țină gura?

— Ai încercat să-l contactezi pe Quine de când a plecat de la — unde ați luat cina?

— La River Cafe, croncăni agenta. Nu, nu am încercat să-l contactez. Nu mai e nimic de spus.

— Iar el nu te-a contactat de dumneata?

— Nu.

— Leonora spune că dumneata i-ai zis lui Quine că ultima lui carte era cel mai bun text pe care l-a produs vreodată, apoi te-ai răzgândit și ai refuzat s-o reprezinți.

— Ce spune? Eu *nu* am... *nu* am...

Urmă cea mai paroxistică tuse a ei de până atunci. Strike simți un imbold puternic de a-i lua țigara cu forța, în timp ce ea icnea și

împroșca. În cele din urmă, accesul trecu. Agentă bău jumătate de ceașcă de cafea fierbinte dintr-o înghițitură, ceea ce păru s-o ajute puțin. Cu o voce mai puternică, repetă:

— Nu asta am spus. „Cel mai bun text pe care l-a scris vreodată” – asta ți-a spus Leonora?

— Da. Ce-ai spus, de fapt?

— Eram bolnavă, zise ea răgușit, ignorând întrebarea. Gripă. Nu lucrasem o săptămână. Owen a sunat la birou ca să-mi spună că romanul e gata; Ralph i-a spus că eu eram acasă, în pat, așa că Owen mi-a trimis manuscrisul direct acasă, prin curier. A trebuit să mă ridic din pat ca să semnez pentru el. Absolut tipic pentru Owen. Aveam 40 temperatură și abia mă țineam pe picioare. Cartea lui era gata, așa că eu trebuia să o citesc *imediat*. Mai înghiți niște cafea și continuă: Am aruncat manuscrisul pe măsuta din hol și m-am întors imediat în pat. Owen a început să mă sune, practic din oră în oră, ca să vadă cum mi se pare. Miercuri și joi m-a hărțuit încontinuu... N-am mai făcut asta niciodată în 30 de ani de meserie. În weekendul ăla trebuia să plec undeva. Abia așteptam. Nu voiam să contramandez și nici ca Owen să mă sune la fiecare 30 de minute cât eram acolo. Așa că... doar ca să scap de el... încă mă simțeam foarte rău... l-am citit pe sărite.

Agentă trase adânc din țigară, tuși ca de obicei, își veni în fire și spuse:

— Nu părea mai rea ca ultimele două. Poate chiar mai bună. O premisă destul de interesantă. O parte a imageriei era captivantă. Un basm gotic, o *Călătorie a pelerinilor* sinistră.

— Ai recunoscut pe cineva în fragmentele pe care le-ai citit?

— Personajele păreau în principal simbolice, spuse ea puțin defensiv, inclusiv autoportretul hagiografic. Foarte mult sex pervers.

Se opri ca să tușească iar.

— Combinația, ca de obicei, cred... dar nu... nu am citit atent, sunt prima care recunosc asta.

Strike își dădea seama că nu era obișnuită să-și recunoască greșelile.

— Am... mă rog, am răsfoit ultimul sfert, părțile în care scrie despre Michael și Daniel. Am aruncat o privire la sfârșit, care era grotesc și puțin prostesc... Dacă n-aș fi fost atât de bolnavă, dacă aș fi citit-o cum trebuie, bineînțeles că i-aș fi spus imediat că nu poate să facă așa ceva. Daniel e un bărbat straniu, foarte sensibil...

Vocea ei se întrerupea iar; hotărâtă să-și termine propoziția, agenta șuiera:

— ... iar Michael e cel mai groaznic... cel mai groaznic...

— De ce ar fi încercat domnul Quine să publice ceva care i-ar fi adus cu siguranță un proces? întrebă Strike când ea încetă să tușească.

— Pentru că Owen nu crede că se supune acelorași legi ca restul societății, spuse agenta cu asprime. Se crede un geniu, un *enfant terrible*. E mândru când ofensează pe cineva. Crede că e curajos, că e un erou.

— Ce ai făcut cu cartea după ce te-ai uitat prin ea?

— L-am sunat pe Owen, spuse ea închizând ochii pentru o clipă, părând furioasă pe sine însăși. Și i-am zis „Da, e a naibii de bună” și l-am pus pe Ralph să vină să ia blestemăția aia de acasă de la mine, să facă două copii și să-i trimită una lui Jerry Waldegrave, editorul lui Owen de la Roper Chard și cealaltă, să mă ierte Dumnezeu, lui Christian Fisher.

— De ce nu i-ai trimis pur și simplu manuscrisul prin e-mail la birou? întrebă Strike curios. Nu-l ai pe un stick sau ceva de genul ăsta?

Agenta își strivi țigara într-o scrumieră de sticlă plină de mucuri.

— Owen insistă să continue să folosească vechea mașină de scris electrică pe care a scris *Păcatul lui Hobart*. Nu știu dacă e afectare sau prostie. E uluitor de ignorant în privința tehnologiei. Poate că a încercat să folosească un laptop și n-a reușit. E doar o altă modalitate născocită de el ca să pară stinger.

— Și de ce ai trimis exemplare la doi editori? întrebă Strike, chiar dacă știa deja răspunsul.

— Pentru că Jerry Waldegrave poate fi un sfânt binecuvântat și cel mai drăguț om din lumea editorială, răspunse ea sorbind iar din cafea, dar până și el și-a pierdut în ultima vreme răbdarea cu Owen și cu crizele lui. Ultima carte a lui Owen pentru Roper Chard abia dacă s-a vândut. Mi s-a părut pur și simplu de bun-simț să avem ceva de rezervă.

— Când ți-ai dat seama despre ce era de fapt cartea?

— La începutul acelei seri, croncăni ea. M-a sunat Ralph. El trimisese cele două exemplare și apoi se uitase prin original. Mi-a dat telefon și mi-a spus: „Liz, tu chiar ai citit asta?”

Strike își putea imagina cu ușurință agitația cu care asistentul tânăr și palid dăduse acel telefon, curajul de care avusese nevoie,

deliberările chinuitoare cu colega lui înainte de a ajunge la această decizie.

— A trebuit să recunosc că nu... sau cel puțin nu cu atenție, murmură ea. Mi-a citit câteva fragmente alese pe care eu le ratasem și...

Agenta luă bricheta de onix și o aprinse absent, după care ridică privirea spre Strike.

— Ei bine, m-am panicat. L-am sunat pe Christian Fisher, dar apelul a intrat direct în mesageria vocală, așa că i-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că manuscrisul trimis fusese o primă ciornă, că nu trebuia să-l citească, recunoșteam că făcusem o greșeală și îl rugam să-l returneze cât mai repede... cât mai repede p-posibil. Apoi l-am sunat pe Jerry, dar n-am putut da de el. Îmi spusese că va pleca pentru un weekend aniversar cu soția. Speram să nu fi avut timp să citească deloc, așa că i-am lăsat un mesaj în sensul celui pe care i-l lăsasem lui Fisher.

— Apoi l-ai sunat iar pe Owen.

Agenta își aprinse încă o țigară. Nările ei largi se dilatară atunci când ea inspiră; liniile din jurul gurii se adânciră.

— Abia dacă puteam vorbi, dar oricum n-ar fi contat. Vorbea peste mine așa cum doar Owen știe să facă, absolut încântat de el însuși. A spus că ar trebui să ne întâlnim la cină, să sărbătorim terminarea cărții. Așa că m-am silit să mă îmbrac, m-am dus la River Cafe și am așteptat. Și atunci a apărut Owen. Nici măcar nu întârziase. De obicei întârzie. Părea că plutește absolut extaziat. Credea cu adevărat că făcuse ceva curajos și minunat. A început să vorbească despre adaptările pentru cinema, înainte să reușesc eu să strecor vreun cuvânt.

Când expira fumul pe gura ei stacojie, Elizabeth Tassel arăta cu adevărat ca un balaur, cu ochii ei negri și sclipitori.

— Când i-am spus că eu cred că ceea ce produsese el era josnic, răutăcios și nepublicabil, a sărit în picioare, aruncându-și scaunul și a început să țipe. După ce m-a insultat și personal și profesional, mi-a spus că dacă eu nu eram suficient de curajoasă ca să-l mai reprezint, avea să publice singur textul – să-l scoată ca e-book. Apoi a ieșit ca o furtună, lăsându-mă cu nota de plată. Apoi spuse mârâit: Nu că asta ar fi ceva neo... neobiș...

Emoția îi declanșă un acces de tuse încă și mai rău decât înainte. Strike avu chiar impresia că o să se sufocă. Se ridică pe jumătate din fotoliul său, dar ea îi făcu semn să se așeze. În cele din urmă, stacojie la față și cu ochii lăcrimând, spuse cu o voce ca

pietrișul:

— Am făcut tot ce am putut ca să îndrept lucrurile. Tot weekendul meu de la mare a fost ruinat; am stat tot timpul la telefon, încercând să dau de Fisher și Waldegrave. Mesaj după mesaj, înțepenită pe stâncile alea afurisite de la Gwithian, încercând să prind semnalul...

— De acolo ești? întrebă Strike.

Era puțin surprins, pentru că nu auzea nici un ecou al copilăriei lui din Cornwall în accentul ei.

— Acolo locuiește o autoare de-a mea. I-am spus că n-am mai ieșit din Londra de patru ani și m-a invitat la ea pentru weekend. Voia să-mi arate toate locurile minunate în care își plasase cărțile. Unele dintre cele m-mai frumoase peisaje pe care le-am văzut vreodată, dar nu mă puteam gândi la altceva decât la a-afurisita de *Bombyx Mori*, încercând să-i opresc pe toți ceilalți s-o citească. Nu puteam dormi... Mă simțeam îngrozitor.

În cele din urmă, duminică la prânz Jerry m-a sunat înapoi. Nu mai plecase în weekendul aniversar, până la urmă și pretindea că nu primise deloc mesajele mele, așa că se hotărâse să citească afurisita de carte. Fusese dezgustat și furios. L-am asigurat că o să fac tot ce o să-mi stea în putere ca să opresc porcăria aia... dar a trebuit să recunosc că i-o trimisese și lui Christian, la care Jerry mi-a trântit telefonul.

— I-ai spus că Owen Quine amenințase că pune cartea pe internet?

— Nu, nu i-am zis, spuse ea răgușit. Mă rugam să fie o amenințare falsă, pentru că Owen chiar nu se pricepe deloc la calculatoare. Dar eram îngrijorată...

Vocea ei se stinse.

— Erai îngrijorată? o îndemnă Strike.

Elizabeth Tassel nu răspunse.

— Această publicare în regie proprie explică ceva, spuse Strike nonșalant. Leonora spune că Owen Quine a luat cu el exemplarul lui din manuscris și toate notițele atunci când a dispărut în noapte. Chiar mă întrebam dacă avea cumva intenția să le ardă sau să le arunce în râu, dar probabil că le-a luat cu scopul de a le transforma într-un e-book.

Această informație nu amelioră cu nimic dispoziția agentei. Aceasta spuse printre dinții încleștați:

— Are o prietenă. S-au întâlnit la un curs de scriere creatoare predat de Owen. Ea și-a publicat cărțile în regie proprie. Știu

despre ea pentru că Owen a încercat să-mi stârnească interesul pentru nenorocitele ei de romane erotice fantasy îngrozitoare.

— Ai contactat-o? întrebă Strike.

— Da, de fapt, chiar am contactat-o. Voiam s-o sperii, să-i spun că dacă Owen încerca s-o atragă să-l ajute la reformatarea cărții sau la vinderea ei online, probabil că avea să fie acuzată într-un proces.

— Și ce-a spus?

— N-am reușit să dau de ea. Am încercat de mai multe ori. Poate că nu mai are numărul acela, nu știu.

— Ai putea să-mi dai datele ei? întrebă Strike.

— Ralph are cartea ei de vizită. L-am rugat să continue să sune din partea mea. *Ralph!*

— E încă plecat cu Beau! se auzi scâncetul speriat al fetei de dincolo de ușă.

Elizabeth Tassel își dădu ochii peste cap și se ridică greoi în picioare.

— Nu are nici un rost să-i ceri *ei* să-l caute.

După ce ușa se închise în urma agentei, Strike se ridică imediat în picioare, trecu de cealaltă parte a biroului și se aplecă pentru a cerceta o fotografie de pe perete care îi atrăsese atenția, ceea ce necesită înlăturarea unui dublu portret de pe raft care înfățișa o pereche de dobermanii.

Imaginea care îl interesa era de dimensiune A4, color, dar foarte ștearsă. Judecând după îmbrăcămintea celor patru oameni pe care-i înfățișa, fusese făcută cu cei puțin 25 de ani în urmă, chiar în fața acestei clădiri.

Elizabeth însăși era ușor de recunoscut, fiind singura femeie din grup, mare și banală, cu păr lung și negru fluturând în vânt și purtând o rochie care n-o avantaja, cu talie joasă, în nuanțe de roz închis și turcoaz. De o parte a ei era un bărbat tânăr, zvelt și blond, extrem de frumos; de cealaltă parte era un bărbat scund, cu piele pământie și expresie posacă, al cărui cap era prea mare față de trup. Părea vag familiar. Lui Strike i se păru că era posibil să-l fi văzut în ziare sau la televizor.

În spatele bărbatului neidentificat, dar posibil bine cunoscut era Owen Quine, mult mai tânăr. Quine, cel mai înalt dintre cei patru, purta un costum alb boțit și avea o tunsoare cel mai bine descrisă ca țepoasă și cu coadă. Lui Strike îi amintea în mod irezistibil de un David Bowie gras.

Ușa foșni când se deschise pe balamalele ei bine unse. Strike nu

încercă să mascheze ceea ce făcea, ci se întoarse pentru a fi față în față cu agenta, care ținea în mână o foaie de hârtie.

— Asta e Fletcher, spuse ea, cu ochii la fotografia cu câini din mâna lui. A murit anul trecut.

Strike puse la loc pe raft portretul câinilor ei.

— Ah, spuse ea, dându-și seama. Te uitai la cealaltă.

Se apropie de fotografia ștearsă; când ajunsese umăr lângă umăr cu Strike, acesta observă că avea cam 1,80 metri. Mirosea a John Player Special și Arpege.

— Asta era ziua în care am lansat agenția. Țștia sunt primii mei trei clienți.

— El cine e? întrebă Strike, arătând spre tânărul blond și frumos.

— Joseph North. Cel mai talentat dintre ei, de departe. Din nefericire, a murit tânăr.

— Și cine e...?

— Michael Fancourt, bineînțeles, spuse ea, părând surprinsă.

— Mi s-a părut mie că are un aspect familiar. Încă îl mai reprezinți?

— Nu! Credeam...

Strike auzi restul propoziției, chiar dacă ea nu-l rosti:

Credeam că toată lumea știe asta. Lumi în interiorul altor lumi: poate că toată Londra literară chiar știa motivul pentru care celebrul Fancourt nu mai era clientul ei, dar el nu știa.

— De ce nu-l mai reprezinți? întrebă Strike, întorcându-se la locul lui.

Agenta îi întinse peste birou hârtia din mâna ei; era o fotocopie a ceea ce părea a fi o carte de vizită subțire și soioasă.

— A trebuit să aleg între Michael și Owen, cu ani în urmă, spuse ea. Și, ca o proastă afurisită ce sunt...

Începu să tușească iar; vocea ei se dezintegrează într-un croncănit gutural:

— ... l-am ales pe Owen.

Apoi adăugă ferm, punând capăt oricărei alte discuții despre Fancourt:

— Astea sunt singurele date de contact pe care le am în legătură cu Kathryn Kent.

— Mulțumesc, spuse el, împăturind hârtia și băgând-o în portofel. Știi cumva de când se vede Quine cu ea?

— De ceva timp. O aduce la petreceri, când Leonora trebuie să rămână acasă cu Orlando. Complet nerușinat.

— N-ai nici o idee unde s-ar putea ascunde? Leonora spune că dumneata l-ai găsit în celelalte dați când a...

— Eu nu îl „găsesc” pe Owen, se răsti ea. Mă sună el după vreo săptămână, de la un hotel și îmi cere un avans – ceea ce el numește un cadou bănesc – ca să achite nota de plată de la minibar.

— Și plătești, nu-i așa? întrebă Strike.

Elizabeth Tassel nu părea deloc o femeie ușor de intimidat.

Grimasa ei păru să admită o slăbiciune de care îi era rușine, dar răspunsul ei fu unul neașteptat.

— Ai cunoscut-o pe Orlando?

— Nu.

Agenta deschise gura să continue, dar păru să se răzgândească și se mulțumi să spună:

— Owen și cu mine ne știm de foarte mult timp. Eram prieteni buni... pe vremuri.

Adăugase asta pe un ton de amărăciune profundă.

— La ce hoteluri a mai stat înainte de asta?

— Nu mi le pot aminti pe toate. O dată la Kensington Hilton. La Danubius, din St. John's Wood. Hoteluri mari și anonime, cu tot confortul pe care nu-l poate avea acasă. Owen nu e un mare boem – în afara atitudinii lui față de igienă.

— Îl cunoști bine pe Quine. Nu crezi că ar putea exista vreo șansă să fi...?

Ea termină propoziția în locul lui, cu un ușor răs disprețuitor.

— ... „făcut o prostie”? Bineînțeles că nu. N-a visat în viața lui să lipsească lumea de geniul lui Owen Quine. Nu, e undeva, plănuiind să se răzbune pe noi, profund jignit că nu-l caută toată națiunea.

— S-ar aștepta la o căutare națională, chiar dacă și-a făcut o obișnuință din a dispărea?

— O, da, spuse Elizabeth. De fiecare dată când execută una din aceste mici scamatorii cu dispariția, se așteaptă să ajungă pe prima pagină. Problema e că prima oară când a făcut asta, cu mulți ani în urmă, după o ceartă cu primul lui editor, a funcționat. Chiar a existat o mică furtună de preocupare și o brumă de reflecție în presă. De atunci încoace trăiește sperând la asta.

— Soția lui insistă că el s-ar supăra dacă ea ar chema poliția.

— Nu știu de unde i-a venit ideea asta, spuse Elizabeth, servindu-se cu încă o țigară. Owen ar considera că elicopterele și câinii de vânătoare sunt cel mai mic lucru pe care națiunea îl

poate face pentru un om de importanța lui.

— Ei bine, mulțumesc pentru timpul acordat, spuse Strike, pregătindu-se să se ridice în picioare. A fost frumos din partea dumată să mă primești.

Elizabeth Tassel ridică o mână și spuse:

— Nu, nu a fost. Vreau să te rog ceva.

El așteptă, receptiv. Femeia nu era obișnuită să ceară favoruri, asta era clar. Fumă timp de câteva secunde în tăcere, ceea ce îi provocă încă un acces de tuse reprimată.

— Această – această... afacere cu *Bombyx Mori* mi-a pricinuit mult rău, croncăni ea în sfârșit. Mi-a fost anulată invitația la petrecerea aniversară organizată de Roper Chard vinerea asta. Două manuscrise pe care li le trimisesem mi-au fost returnate fără măcar un mulțumesc. Și în ultimul timp am început să-mi fac griji pentru Pinkelman.

Arată spre fotografia bătrânului scriitor pentru copii de pe perete.

— Există un zvon dezgustător care circulă peste tot cum că eu eram înțeleasă cu Owen; că eu l-am instigat să reaprindă un vechi scandal referitor la Michael Fancourt, să stârnească o controversă și să încerce să obțină un război al ofertelor pentru cartea lui.

Apoi adăugă, ajungând la esență:

— Dacă ai de gând să-i găsești pe toți cei care îl cunosc pe Owen, ți-aș fi recunoscătoare dacă le-ai putea spune – mai ales lui Jerry Waldegrave, dacă îl întâlnești – că eu habar n-aveam ce e în acel roman. Am fost *neglijentă*, dar nu mai mult decât atât.

Deci asta era motivul pentru care fusese ea atât de nerăbdătoare să se întâlnească cu el. Nu părea o solicitare exagerată, în schimbul adreselor celor două hoteluri și a unei amante.

— Cu siguranță o s-o spun, dacă vine vorba de asta, zise Strike, ridicându-se în picioare.

— Mulțumesc, spuse ea ursuz. Te conduc.

Când ieșiră din birou fură întâmpinați de o salvă de lătrături. Ralph și bătrânul doberman se întorseseră de la plimbarea lor. Părul ud al lui Ralph era dat pe spate, lins, în timp ce se lupta să țină câinele cu bot cenușiu, care mârâia la Strike.

— Nu i-au plăcut niciodată străinii, spuse indiferent Elizabeth Tassel.

— O dată l-a mușcat pe Owen, interveni Ralph.

Spusese asta ca pentru a-l face pe Strike să se simtă mai bine

în legătură cu dorința evidentă a câinelui de a-l sfârteca.

— Da, spuse Elizabeth Tassel, păcat că...

Dar fu copleșită de încă un acces de tuse horcăită și șuierată. Ceilalți trei așteptară în tăcere ca ea să-și revină.

— Păcat că nu mortal, croncăni ea în cele din urmă. Ne-ar fi scutit pe toți de o grămadă de necazuri.

Asistenții ei păreau șocați. Strike dădu mâna cu ea și spuse un la revedere general. Ușa se închise în fața mârâiturilor și hârâitului dobermanului.

Este aici Domnul Artag, stăpână?

William Congreve, *Cum este această lume*.

Strike se opri la capătul grajdurilor transformate în locuințe scaldate de ploaie și o sună pe Robin, al cărei număr era ocupat. Se sprijini de un zid ud, cu gulerul paltonului ridicat, apăsând pe „redial” la fiecare câteva secunde, când privirea îi căzu pe o plăcuță fixată pe o casă de vizavi, care indica faptul că acolo locuise Lady Ottoline Morrell, amfitrioana literară. Fără îndoială, între acei pereți se discutaseră cândva și romane cu cheie indecente...

— Bună, Robin, spuse Strike când în sfârșit ea răspunse. Sunt în întârziere. Ai putea să-l suni pe Gunfrey din partea mea și să-i spui că mâine am o întâlnire sigură cu obiectivul? Și spune-i lui Caroline Ingles că n-au mai existat alte activități, dar o s-o sun eu mâine să o pun la curent.

După ce termină de parcurs agenda, Strike îi dădu numele hotelului Danubius din St. John’s Wood și îi ceru să încerce să afle dacă Owen Quine stătea cumva acolo.

— Cum merge cu hotelurile Hilton?

— Prost, spuse Robin. Mi-au mai rămas doar două. Nimic. Dacă se află la vreunul din ele, fie folosește un alt nume, fie e deghizat – sau personalul e foarte neatent, presupun. Nu cred că ar putea să-l rateze, mai ales dacă poartă mantia aia.

— Ai încercat la cel din Kensington?

— Da. Nimic.

— Ah, păi, mai am un indiciu: o prietenă a lui care se publică singură, pe nume Kathryn Kent. S-ar putea să o vizitez mai târziu. După-amiază asta n-o să pot răspunde la telefon; o urmăresc pe domnișoara Brocklehurst. Dă-mi mesaj dacă ai nevoie de ceva.

— Bine, succes la urmărire.

Dar era o după-amiază plictisitoare și sterilă. Strike supraveghea o asistentă foarte bine plătită despre care paranoicul ei șef și amant credea că împărtășește nu doar favoruri sexuale, ci

și secrete de afaceri cu un rival al său. Cu toate acestea, pretenția domnișoarei Brocklehurst că voia să-și ia o după-amiază liberă ca să se poată epila, să-și facă manichiura și să se bronzeze la solar pentru plăcerea amantului ei părea să fie adevărată. Strike așteptă, privind timp de aproape două ore fațada salonului cosmetic printr-o fereastră stropită de ploaie a cafenelei Nero de vizavi, atrăgându-și furia mai multor femei cu cărucioare pentru copii care căutau un loc în care să bârfească. În cele din urmă, domnișoara Brocklehurst ieși, maronie ca un biscuit și probabil lipsită de păr de la gât în jos; după ce o urmări o scurtă distanță, Strike o văzu cum se strecoară într-un taxi. Aproape printr-un miracol, dat fiind faptul că ploua, Strike reuși să găsească un al doilea taxi înainte ca ea să dispară din câmpul vizual, dar urmărirea calmă pe străzile aglomerate și scaldate de ploaie luă sfârșit, așa cum se așteptase Strike văzând direcția în care se îndrepta femeia și anume spre apartamentul șefului ei suspicios. După ce tot drumul făcuse fotografii pe ascuns, Strike plăti taxiul și puse capăt programului de lucru.

Abia dacă era ora 4 și soarele apunea, iar ploaia interminabilă devenea mai rece. Luminile de Crăciun străluceau la fereastra unui bistrou pe lângă care trecu, iar gândurile lui fugiră spre Cornwall, care lui i se păru că i se strecurase în minte de trei ori, în succesiune rapidă, chemându-l și șoptindu-i.

Cât timp trecuse de când se dusese acasă, în acel orașel minunat de la malul mării unde petrecuse cele mai frumoase perioade din copilăria lui? Patru ani? Cinci? Se întâlnea cu mătușa și unchiul lui de fiecare dată când ei „ajungeau la Londra”, după cum ziceau ei, inhibați; stăteau acasă la sora lui, Lucy, bucurându-se de metropolă. Ultima oară, Strike îl dusese pe unchiul lui la stadionul Emirates, să vadă un meci împotriva lui Manchester City.

Telefonul îi vibră în buzunar: Robin, care, ca de obicei, îi urma instrucțiunile întocmai, îi trimisese un mesaj în loc să sune.

Domnul Gunfrey solicită încă o întâlnire mâine la ora 10, la biroul lui, mai am să-ți spun și altele. Rx.

Mersi, îi răspunse Strike.

Nu adăugase niciodată sărutări la mesaje, în afară de cele pentru sora sau mătușa lui.

La metrou medită la ce avea de făcut în continuare. Faptul că trebuia să dea de urma lui Owen Quine îi stătea pe creier; era pe jumătate iritat, pe jumătate intrigat de faptul că scriitorul era atât de greu de găsit. Scoase din portofel foaia de hârtie pe care i-o dăduse Elizabeth Tassel. Sub numele lui Kathryn Kent era adresa acesteia dintr-un bloc-turn din Fulham și un număr de mobil. În partea de jos erau tipărite două cuvinte: *autor indie*.

Cunoștințele lui Strike despre anumite părți ale Londrei erau la fel de detaliate ca ale oricărui taximetrist. Deși în copilărie nu ajunsese niciodată în zonele cu adevărat luxoase, locuise la multe alte adrese din capitală cu răposata și etern nomada lui mamă: de obicei locuințe temporare sau sociale, dar uneori, dacă prietenul ei de la acel moment își putea permite, în vecinătăți mai salubre. Recunoscu adresa lui Kathryn Kent: în Clement Attlee Court se găseau vechi blocuri sociale, dintre care multe fuseseră acum vândute unor proprietari privați. Turnuri pătrate și urâte din cărămidă, cu balcoane la fiecare etaj, aflate la câteva sute de metri de casele de milioane de lire din Fulham.

Acasă nu-l aștepta nimeni și era sătul de cafea și produse de patiserie după lungă după-amiază petrecută la cafeneaua Nero. În loc să urce în metroul către nord, luă linia departamentală spre West Kensington și coborî, în întuneric, pe North End Road. Trecu pe lângă restaurante indiene și mai multe mici magazine cu ferestre bătute în scânduri, care se prăbușeau sub presiunea recesiunii. Când Strike ajunsese la blocurile-turn pe care le căuta, se făcuse noapte.

Stafford Cripps House era blocul aflat cel mai la nord, chiar în spatele unui centru medical modern. Probabil amețiți de idealismul socialist, optimiștii arhitecți ai apartamentelor sociale oferiseră fiecăruia dintre ele micul lui spațiu pentru balcon. Își imaginaseră ei oare că fericiții locuitori vor amenaja cutii la fereastră și se vor apleca peste balustradă ca să strige saluturi voioase către vecinii lor? Practic, toate aceste zone exterioare fuseseră folosite de ocupanții lor pentru depozitare: saltele vechi, cărucioare pentru copii, aparate de bucătărie, ceva ce păreau vrafuri de haine murdare erau expuse intemperiilor, ca și cum niște dulapuri pline de rebuturi fuseseră secționate pentru ca toată lumea să poată vedea ce e înăuntru.

O gașcă de adolescenți cu glugi pe cap, care fumau lângă containerele mari de plastic pentru reciclare, îl priviră meditativ în timp ce trecea pe lângă ei. Era mai înalt și mai lat decât oricare

dintre ei.

„Dobitoc înalt”, îl auzi pe unul dintre ei spunând în timp ce ieșea din câmpul lor vizual, ignorând liftul care era, evident, defect și luând-o spre scările de beton.

Apartamentul lui Kathryn Kent era la etajul al treilea; se ajungea la el printr-un balcon de cărămidă bătut de vânt care mergea pe lățimea clădirii. Înainte să bată la ușă, Strike observă că, spre deosebire de vecinii ei, Kathryn atârnase perdele adevărate la ferestre.

Nu răspunse nimeni. Dacă Owen Quine era înăuntru, era hotărât să nu se dea de gol: nu se vedea nici o lumină aprinsă, nici un semn de mișcare. O femeie care părea furioasă, cu o țigară înfiptă în gură, scoase capul pe ușa de alături cu o grabă aproape comică, îi aruncă lui Strike o scurtă privire cercetătoare și apoi se retrase.

Vântul friguros șuiera de-a lungul balconului. Paltonul lui Strike sclipea de la picăturile de ploaie, dar capul lui neacoperit, știa bine asta, arăta la fel ca întotdeauna; părul lui scurt și foarte cărlionțat era impermeabil la efectele ploii. Își afundă adânc mâinile în buzunare și găsi un plic țepăn de care uitase. Becul de lângă ușa de la intrare a lui Kathryn Kent era stricat, așa că Strike se duse două uși mai încolo, ca să ajungă la un bec care funcționa și deschise plicul argintiu.

*Domnul și doamna Michael Ellacott
solicită plăcerea companiei voastre
la nunta fiicei lor*

*Robin Veneția
cu
Domnul Matthew John Cunliffe*

*la biserica Sfânta Fecioară Maria din Masham
sâmbătă 8 ianuarie 2011,
la ora 14
și după aceea la
Swinton Park.*

Invitația emana autoritatea ordinelor militare: această nuntă avea să aibă loc în modul descris aici. El și cu Charlotte nu ajunseseră niciodată până la a trimite invitații crem țepene,

inscripționate cu litere negre înclinate.

Strike băgă cartonașul la loc în buzunar și reveni lângă ușa locuinței lui Kathryn ca să aștepte, băgându-și capul între umeri și privind în gol spre întunecata Lillie Road, cu luminile ei care licăreau, farurile mașinilor și reflecțiile lor alunecând într-una pe asfalt, în nuanțe de roșu-închis și auriu. Jos, adolescenții cu glugi se strângeau unii în alții, se depărtau, îi primeau și pe alții alături de ei și se regrupau.

La 6:30, grupul mărit plecă în grabă, unit ca o haită. Strike îl privi până când aproape dispăru trecând pe lângă o femeie care venea din direcția opusă. În timp ce aceasta traversa cercul de lumină al unui stâlp de iluminat, Strike văzu o coamă groasă de păr roșcat strălucitor care ieșea fluturând de sub o umbrelă neagră.

Mersul ei era șchiopătat, deoarece mâna care nu ținea umbrela ducea două sacoșe grele, dar impresia pe care o lăsa de la distanță, aruncându-și în mod regulat buclele grele pe spate, nu era neatrăgătoare; părul bătut de vânt atrăgea atenția, iar picioarele de sub paltonul larg erau zvelte. Se apropie tot mai mult, fără să-și dea seama de privirea cercetătoare de la etajul trei, traversând curtea de beton și dispăru din câmpul lui vizual.

Cinci minute mai târziu apăru pe balconul pe care stătea Strike, așteptând. Pe măsură ce se apropia, nasturii suprasolicitați ai hainei trădau un piept generos. Nu-l observă pe Strike decât când ajunse la zece metri distanță, deoarece ținea capul plecat, dar când ea ridică privirea, Strike văzu o față ridată și umflată, mult mai îmbătrânită decât se așteptase. Oprindu-se brusc, femeia icni:

— *Tu!*

Strike își dădu seama că ea îi vedea doar silueta, din cauza becurilor stricate.

Sacoșele se izbiră de pardoseala de beton cu un zgomot de sticlă spartă: femeia alerga în plină viteză spre el, fluturându-și mâinile strânse în pumni.

— Nemernicule, *nemernic* ce ești, n-o să te iert niciodată, *niciodată*, să nu te mai văd în ochi!

Strike fu obligat să pareze câteva lovituri dezlănțuite. Se trase în spate, în timp ce ea zbiera, aruncând lovituri ineficiente și încercând să spargă blocajul lui de fost boxer.

— O să vezi tu – Pippa o să te omoare – o să vezi... Ușa vecinei se deschise iar: aceeași femeie apăru, cu o țigară în gură.

— Hei! spuse ea.

Lumina din hol îl inundă pe Strike, expunându-l. Pe jumătate icnind și pe jumătate țipând, femeia roșcată se retrase împleticit, îndepărtându-se de el.

— Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă vecina.

— Un caz de confuzie, presupun, spuse Strike amabil. Vecina trânti ușa, lăsându-i din nou pe detectiv și pe atacatoarea lui în întuneric.

— Cine ești? șopti ea. Și ce vrei?

— Ești Kathryn Kent?

— *Ce vrei?*

Apoi, cu o panică subită, spuse:

— Dacă e ceea ce cred eu că e, atunci nu mă ocup cu asta!

— Poftim?

— Cine ești, atunci? întrebă ea, părând mai speriată ca oricând.

— Numele meu e Cormoran Strike și sunt detectiv particular.

Era obișnuit cu reacțiile oamenilor care îl găseau în pragul casei lor fără să se aștepte. Răspunsul lui Kathryn – o tăcere uluită – era destul de tipic. Femeia se retrase cu spatele, aproape împiedicându-se de sacoșele ei abandonate.

— Cine a pus pe urmele mele un detectiv particular? spuse ea cu ferocitate. *Ea*, nu-i așa?

— Am fost angajat să-l găsesc pe scriitorul Owen Quine, spuse Strike. Lipsește de acasă de aproape două săptămâni. Știu că ești prietenă cu el...

— Nu, nu sunt, spuse ea.

Se aplecă să-și ia din nou sacoșele; acestea zăngăniră tare.

— Și ei poți să-i spui din partea mea că n-are decât să și-l țină.

— Nu mai ești prietena lui? Nu știi unde e?

— Mă doare-n cur unde e.

O pisică străbătu nepăsătoare marginea balconului de piatră.

— Pot să te întreb când a fost ultima oară când...?

— Nu, nu poți, spuse ea cu un gest furios.

Una dintre sacoșele din mâna ei se legănă și Strike tresări, având impresia că pisica, între timp ajunsă în dreptul ei, avea să fie aruncată în gol de pe margine. Pisica șuieră și sări jos. Femeia își azvârli piciorul spre ea, rapid și dușmănos.

— Afurisita! spuse ea.

Pisica se îndepărtă furios.

— Dă-te la o parte, te rog. Vreau să intru în casa mea. Strike se îndepărtă câțiva pași de ușa, ca s-o lase să se apropie. Kathryn nu-și putea găsi cheia. După câteva secunde, în care încercă să-și

pipăie buzunarele în timp ce ținea sacoșele, fu obligată să le așeze jos, la picioarele ei.

— Domnul Quine a dispărut de când s-a certat cu agenta lui din cauza ultimei sale cărți, spuse Strike, în timp ce Kathryn bâjbâia prin haină. Mă întrebam dacă nu cumva...

— Mă doare-n cur de ultima lui carte. N-am citit-o. Măinile lui Kathryn tremurau.

— Doamnă Kent...

— Domnișoară...

— Domnișoară Kent, soția domnului Quine spune că acasă la ei a venit o femeie care îl căuta pe el. După descriere, părea că...

Kathryn Kent găsi cheia, dar o scâpă. Strike se aplecă s-o ridice și să i-o dea; ea i-o smulse din mână.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu te-ai dus acasă la el să-l cauți, săptămâna trecută?

— Ți-am spus, nu știu unde e, nu știu nimic, se răsti ea, înfigând cheia în broască și învârtind-o.

Kathryn își ridică cele două sacoșe, dintre care una zăngăni iar. Strike văzu că era de la un magazin de menaj din apropiere.

— Pare grea.

— Robinetul meu cu bilă e distrus, îi spuse ea cu asprime.

Și îi trânti ușa în nas.

10

VERDONE: Am venit să luptăm.

CLEREMONT: Vom lupta, domnilor,

Și vom lupta cât trebuie; doar vreo câteva lovituri...

Francis Beaumont și Philip Massinger, *Micul avocat francez*.

A doua zi dimineța, Robin ieși de la metrou transpirată, cu o umbrelă inutilă în mână și simțindu-se inconfortabil. După zile întregi de ploaie torențială, de vagoane de metrou mirosind a haine ude, de trotuare alunecoase și ferestre stropite de ploaie, trecerea bruscă la vremea strălucitoare și uscată o luase prin surprindere. Alți oameni ar fi fost veseli că potopul se oprise, dar nu Robin. Ea și cu Matthew se certaseră rău.

Când deschise ușa de sticlă inscripționată cu numele lui Strike și denumirea profesiei sale, fu aproape ușurată să descopere că șeful ei vorbea deja la telefon în biroul lui, cu ușa închisă. Simțea într-un mod neclar că trebuie să se adune înainte de a da ochii cu el, deoarece Strike fusese subiectul disputei de seara trecută.

— L-ai invitat la nuntă? spusesese Matthew tăios.

Ea se temuse că Strike ar putea pomeni de invitație la ieșirea la crâșmă din seara aceea și că, dacă nu îl avertiza pe Matthew înainte, Strike ar fi trebuit să suporte ostilitatea lui Matthew.

— De când invităm oameni fără să vorbim unul cu celălalt? spusesese Matthew.

— Am vrut să-ți spun. Am crezut că ți-am spus.

Apoi Robin se simțise furioasă pe sine însăși: nu-l mințise niciodată pe Matthew.

— E șeful meu, se așteaptă să fie invitat!

Ceea ce nu era adevărat; se îndoia că lui Strike îi păsa în vreun fel de asta.

— Ei bine, eu aș vrea să vină, spusesese ea.

Ceea ce, în sfârșit, era onest. Voia să aducă viața profesională

de care nu se bucurase niciodată atât de mult mai aproape de viața personală, care, în prezent, refuza să se combine cu aceasta; voia să-i prindă laolaltă pe cei doi, într-un întreg satisfăcător și să-l vadă pe Strike printre enoriași, fiind de acord (de acord! De ce trebuia el să fie de acord?) cu căsătoria ei cu Matthew.

Știuse că Matthew nu avea să fie prea încântat, dar sperase ca la acel moment cei doi bărbați să se fi întâlnit deja și să se fi plăcut reciproc și nu era vina ei că asta nu se întâmplase încă.

— După toată agitația aia afurisită de care am avut parte când eu am vrut s-o invit pe Sarah Shadlock, spusesese Matthew.

O lovitură, i se păruse lui Robin, sub centură.

— Atunci invit-o! spusesese ea furioasă. Dar nu e deloc același lucru – Cormoran n-a încercat niciodată să se culce cu mine – ce vrea să însemne pufnetul ăsta?

Cearta era în toi atunci când tatăl lui Matthew telefonase cu vestea că turnura ciudată pe care o luase starea de sănătate a mamei lui Matthew fusese diagnosticată drept miniatac cerebral.

După asta, ei și lui Matthew li s-a părut că ar fi fost de prost gust să se mai certe în privința lui Strike, așa că s-au dus la culcare într-o stare nesatisfăcătoare de reconciliere teoretică, amândoi spumegând, Robin știa asta.

Se făcuse aproape amiază când Strike a ieșit în sfârșit din biroul lui. Astăzi nu purta costumul, ci un pulover murdar și găurit, blugi și adidași. Avea fața înnegrită de țepii deși care apăreau dacă nu se bărbiera în fiecare zi. Uitând de necazurile ei, Robin se holbă la el: niciodată, nici pe vremea când Strike dormea la birou, Robin nu-l văzuse arătând ca un vagabond.

— Am dat niște telefoane pentru cazul Ingles și am obținut niște numere pentru Longman, îi spuse Strike.

Îi întinse lui Robin dosarele alfabetice demodate, fiecare cu un număr scris de mână pe cotor, pe care le folosise în Divizia de Investigații Speciale și care rămăseseră modalitatea lui preferată de a colaționa informațiile.

— E un... un aspect deliberat? întrebă Robin.

Se holba la ceea ce păreau a fi pete de grăsime de pe genunchii blugilor lui.

— Da. E pentru Gunfrey. E o poveste lungă.

În timp ce Strike făcea ceai pentru amândoi, discutară detaliile a trei cazuri în curs de desfășurare, el punând-o la curent cu informațiile primite și cu alte aspecte de investigat.

— Și cum rămâne cu Owen Quine? întrebă Robin, primindu-și

cana. Ce a spus agenta lui?

Strike se așeză pe canapea, care scoase obișnuitele ei sunete ca niște vânturi și o puse la curent cu detaliile întrevederii cu Elizabeth Tassel și ale vizitei la Kathryn Kent.

— Când m-a văzut prima oară, aș putea jura că a crezut că sunt Quine.

Robin râse.

— Nu ești *atât* de gras.

— Mersi, Robin, spuse el sec. Când și-a dat seama că nu sunt Quine și înainte să-și dea seama cine sunt, a spus: „Nu mă ocup cu asta”. Îți spune ceva?

— Nu... dar, adăugă Robin modest, ieri am reușit până la urmă să aflu câte ceva despre Kathryn Kent.

— Cum? întrebă Strike uluit.

— Păi, mi-ai spus că e o autoare care se publică singură, îi reaminti Robin, așa că m-am gândit să caut pe internet să văd ce e pe-acolo și...

Cu două clicuri de mouse, Robin deschise pagina.

— ... are un blog.

— Bine lucrat! spuse Strike.

Se ridică bucuros de pe canapea și ocoli biroul, ca să citească peste umărul lui Robin. Pagina amatoristică de internet se numea „Viața mea literară”, decorată cu desene în peniță și cu o fotografie foarte avantajoasă a lui Kathryn, despre care Strike credea că era mai veche de zece ani. Blogul conținea o listă de postări aranjate după dată, ca un jurnal.

— Mare parte din el e despre faptul că editorii tradiționali nu ar recunoaște o carte bună nici dacă le-ai da în cap cu ea, spuse Robin derulând încet pagina, pentru ca Strike să o poată studia. A scris trei romane care fac parte din ceea ce ea numește o serie erotică fantasy, cu titlul Saga Melina. Pot fi descărcate pe Kindle.

— Nu mai vreau să citesc și alte cărți proaste, spuse Strike, mi-a ajuns cu Frații Boașe Dureeroase. E ceva despre Quine?

— O grămadă, spuse Robin, presupunând că el e bărbatul pe care ea îl numește Celebrul Scriitor. CS, prescurtat.

— Mă îndoiesc că se culcă cu doi scriitori, spuse Strike.

El trebuie să fie. Însă „celebru” e puțin exagerat. Tu ai auzit de Quine înainte ca Leonora să vină aici?

— Nu, recunosc Robin. Iată postarea de pe 2 noiembrie.

Excelentă discuție în seara asta cu CS despre Intrigă și

Narațiune, care, bineînțeles, nu sunt același lucru. Pentru cei care sunt surprinși: Intriga este ceea ce se întâmplă, Narațiunea este cât de mult arăți cititorilor și cum le-o arăți.

Un exemplu din cel de-al doilea roman al meu, „Sacrificiul Melinei”.

În timp ce își croiau drum spre pădurea Harderell, Lendor își înălță arătosul lui profil ca să vadă cât de aproape erau de ea. Trupul lui bine întreținut, șlefuit de călărie și abilitățile lui de arcaș...

— Derulează, spuse Strike, să vedem ce mai e despre Quine.
Robin făcu întocmai, oprindu-se la o postare din 21 octombrie.

Așa că CS sună că nu poate să se vadă cu mine (din nou). Probleme de familie. Ce pot eu să fac în afară de a-i spune că înțeleg? Știam că o să fie complicat, atunci când ne-am îndrăgostit. Nu pot fi în mod fățiș explicită în această privință, ci o să spun doar că el e blocat de o soție pe care nu o iubește din cauza unui Terț. Nu e vina lui. Nici vina Terțului. Soția lui nu l-ar lăsa să plece nici dacă asta ar fi cel mai bine pentru toată lumea, așa că suntem prinși în ceea ce uneori pare a fi un Purgatoriu.

Soția știe despre mine, dar se preface că nu știe. Nu știu cum poate suporta să trăiască cu un bărbat care vrea să fie cu altcineva, pentru că știu că eu n-aș putea să fac asta. CS spune că ea a pus întotdeauna Terțul deasupra a orice altceva, inclusiv El. Ciudat cum, adesea, a fi un „îngrijitor” maschează un Egoism Profund.

Unii vor spune că e doar vina mea pentru că m-am îndrăgostit de un bărbat Căsătorit. Prieteni, nu-mi spuneți nimic nou, Sora și Mama mea îmi spun asta tot timpul. Am încercat să dau înapoi și ce pot să spun decât că Inima are rațiunile ei, ce Rațiuni nu știu. Iar acum, în seara asta, plâng din cauza lui iar, pentru o Rațiune nou-nouță. El îmi spune că aproape a terminat Capodopera lui, cartea care spune el că e Cea Mai Bună pe care a scris-o vreodată. „Sper c-o să-ți placă. Apari și tu în ea.”

Ce poți să spui când un Celebru Scriitor te pune în ceea ce el spune că e cea mai bună carte a lui? Înțeleg ceea ce îmi oferă el în modalități în care un Nonscriitor nu poate. Te face să te simți mândră și umilă. Da, există oameni pe care noi, Scriitorii, îi lăsăm să pătrundă în inimile noastre, dar în Cărțile noastre?! Asta e ceva special. E ceva diferit.

Nu mă pot împiedica să îl iubesc pe CS. Inima are Rațiunile ei.

Dedesubt exista un schimb de comentarii.

Ce-ai zice dacă ți-aș spune că mie mi-a citit puțin din ea?
Pippa2011.

Sper că glumești, Pip, mie nu vrea să-mi citească deloc!!! Kath.
Așteaptă. Pippa2011.

— Interesant, spuse Strike. Foarte interesant. Când Kent m-a atacat seara trecută, m-a asigurat că cineva pe nume Pippa voia să mă omoare.

— Atunci uită-te la asta! spuse Robin însuflețită, derulând postarea de pe 9 noiembrie.

Prima oară când l-am cunoscut pe CS, mi-a spus: „Nu poți să seri bine decât dacă cineva sângerează, probabil tu”. După cum știu cei care urmăresc acest Blog, eu mi-am deschis Metaforic venele aici, la fel și în romanele mele. Dar astăzi simt că am fost înjunghiată Mortal de cineva în care ajunseseam să am încredere.

„O, Macheath! Mi-ai furat Liniștea – mi-ar face Plăcere să te văd supus chinurilor.”

— De unde e citatul? întrebă Strike.

Degetele sprintene ale lui Robin dansară pe tastatură.

— Din *Opera cerșetorului*, de John Gay.

— Erudită, pentru o femeie care scrie „iei” în loc de „ei” și pune majuscule la întâmplare.

— Nu putem să fim toți genii literare, spuse Robin cu reproș.

— Slavă Domnului că e așa, la câte aflu despre ele.

— Dar uită-te la comentariul de sub citat, spuse Robin, revenind la blogul lui Kathryn.

Dădu clic pe un link și apăru o singură propoziție.

Mult succes ăluia care te înjunghie, Kath.

Și acest comentariu îi aparținea lui Pippa2011.

— Pippa pare să fie o pacoste, nu-i așa? comentă Strike. E ceva pe aici despre cum își câștigă Kent existența? Bănuiesc că nu-și plătește facturile cu fanteziile ei erotice.

— Și asta e puțin ciudat. Uită-te la bucata asta.

Pe 28 octombrie, Kathryn scrisese:

Ca mulți alți Scriitori și eu am o slujbă normală. Nu pot ca să zic

prea multe despre ea din motive de securitate. Săptămâna asta securitatea a fost întărită iar la Unitatea noastră, ceea ce înseamnă în consecință că băgăciosul meu Coleg (creștin renăscut, hipocrit în privința vieții mele private) un pretext pentru a sugera conducerii ca blogurile e.tc să fie urmărite, în caz că sunt dezvăluite informații sensibile. Din fericire, se pare că rațiunea a prevalat și nu a fost întreprinsă nici o acțiune.

— Misterios, spuse Strike. Securitate întărită... închisoare pentru femei? Spital psihiatric? Sau e vorba de secrete industriale?

— Și uită-te la asta, de pe 13 noiembrie.

Robin derulă până la cea mai recentă postare de pe blog, care era singura însemnare după cea în care Kathryn pretindea că fusese înjunghiată mortal.

Iubita mea soră a pierdut îndelungata ei bătălie cu cancerul de sân, acum trei zile. Mulțumesc tuturor pentru sprijin și pentru urările voastre de bine.

Dedesubt fuseseră adăugate două comentarii, pe care Robin le deschise. Pippa2011 scrisese:

Îmi pare atât de rău să aud asta, Kath. Îți trimit toată dragostea din lume xxx.

Kathryn răspunsese:

Mersi, Pippa, ești o prietenă adevărată.

Mulțumirile în avans ale lui Kathryn pentru numeroasele mesaje de susținere stăteau foarte trist deasupra acestui scurt dialog.

— De ce? întrebă Strike aspru.

— De ce, ce? spuse Robin, ridicând privirea spre el.

— De ce fac oamenii asta?

— Să scrie pe blog, vrei să spui? Nu știu... n-a spus cineva mai demult că viața neexaminată nu merită trăită?

— Da, Platon, spuse Strike, dar asta nu e examinare a vieții, e exhibare a ei.

— O, Doamne! spuse Robin, vărsând ceai pe ea în timp ce tresărea, vinovată. Am uitat, mai era ceva! Christian Fisher a

sunat tocmai când ieșeam pe ușă aseară. Vrea să știe dacă te interesează să scrii o carte.

— *Poftim?*

— O carte, spuse Robin, încercând să-și reprime dorința de a râde la vederea expresiei de dezgust de pe fața lui Strike. Despre viața ta. Experiențele tale din armată și rezolvarea cazului Lula...

— Sună-l înapoi, spuse Strike și spune-i că nu, nu mă interesează să scriu o carte.

Strike își goli cana și se îndreptă spre cuierul în care acum o geacă de piele străveche atârna peste paltonul lui negru.

— N-ai uitat de diseară? spuse Robin.

Tensiunea care se risipise temporar puse iar stăpânire pe ea.

— Diseară?

— Ieșirea la crâșmă, spuse ea cu disperare. Cu mine. Și Matthew. La The King's Arms.

— Nu, n-am uitat, zise el, întrebându-se de ce Robin părea atât de încordată și nefericită. Cre' că o să fiu plecat toată după-amiaza, așa că ne vedem acolo. La opt, nu?

— Șase jumate, spuse Robin, mai încordată ca oricând.

— Șase jumate. Bun. O să apar... Veneția.

— De unde ai...? reacționează Robin cu întârziere.

— E pe invitație, spuse Strike. Neobișnuit. De la ce vine?

— Am fost... mă rog, se pare că am fost concepută acolo, spuse ea, înroșindu-se. În Veneția.

Când el începu să râdă, Robin întrebă, pe jumătate amuzată, pe jumătate supărată:

— Care e al doilea nume mic al tău? C. B. Strike – de la ce vine B?

— Trebuie să plec, spuse Strike. Ne vedem la opt.

— *Șase jumate!* urlă Robin spre ușa care se închidea.

Destinația lui Strike din după-amiaza aceea era un magazin din Crouch End care vindea accesorii electronice. Laptopurile și telefoanele mobile furate erau descărcate într-o încăpere din spate, informațiile personale erau extrase, iar dispozitivele curățate și informațiile erau vândute apoi separat celor care aveau nevoie de ele.

Proprietarul acestei afaceri prospere îi producea neplăceri considerabile domnului Gunfrey, clientul lui Strike. Domnul Gunfrey, care era un escroc tot atât de mare ca și bărbatul pe care Strike îl depistase în sediul afacerii sale, dar într-un mod mult mai

extravagant, făcuse o greșeală, călcând pe bătăături pe cine nu trebuia. Era opinia lui Strike că Gunfrey trebuia să rezolve problema cât încă avea un avantaj. Strike știa de ce e capabil acest adversar; aveau o cunoștință comună.

Obiectivul îl întâmpină pe Strike într-un birou de la etaj care mirosea la fel de urât precum cel al lui Elizabeth Tassel, în timp ce în fundal doi tineri în treninguri de nailon pierdeau vremea curățându-și unghiile. Strike, care făcea pe bătăușul care-și caută de lucru, recomandat de cunoștința lor comună, îl ascultă pe acest potențial angajator cum îi mărturisește că intenționa să-l atace pe fiul adolescent al domnului Gunfrey, despre ale cărui activități era înspăimântător de bine informat. Merse până acolo încât îi oferi lui Strike slujba: cinci sute de lire ca să-l taie pe băiat. („Nu vreau nici o crimă, doar un mesaj pentru tac-su, m-ai înțeles?”).

Trecuse de șase când Strike reuși să plece din acel loc. Primul lui apel, odată ce se asigurase că nu e urmărit, fu către domnul Gunfrey însuși, a cărui tăcere îngrozită îi sugeră lui Strike că acesta își dădea seama, în sfârșit, cu cine are de-a face.

Apoi Strike o sună pe Robin.

— O să întârzii, scuze, spuse el.

— Unde ești? întrebă ea, părând tensionată.

Strike auzea zgomotele tipice unei crâșme din spatele ei: discuții și râsete.

— În Crouch End.

— O, Doamne, o auzi el spunând în șoaptă. O să-ți ia o mie de ani...

— Iau un taxi, o liniști el. Vin cât pot de repede.

De ce alesese Matthew, se întrebă Strike în timp ce stătea în taxiul care hodoragea pe Upper Street, o crâșmă din Waterloo? Ca să se asigure că Strike trebuia să meargă departe? Răzbunare pentru că Strike alesese crâșme convenabile lui la încercările anterioare de a se întâlni? Strike spera că la King's Arms aveau de mâncare. Dintr-odată i se făcuse foarte foame.

Avu nevoie de patruzeci de minute ca să ajungă la destinație, în parte din cauză că șirul de locuințe muncitorești din secolul al XIX-lea unde se afla crâșma era blocat de trafic. Strike decise să coboare și să pună capăt ursuzului efort al taximetristului de a descâlci numerotarea străzii, care părea să nu urmeze nici o înșiruire logică și merse mai departe pe jos, întrebându-se dacă dificultatea găsirii crâșmei influențase alegerea lui Matthew.

King's Arms se dovedî a fi o crâșmă victoriană pitorească de pe

colț, ale cărei intrări erau împresurate de un amestec de tineri corporatiști în costume și ceea ce păreau a fi studenți, cu toții fumând și bând. Mica mulțime se dădu imediat la o parte când el se apropie, oferindu-i un spațiu de trecere mai larg decât era strict necesar chiar și pentru un bărbat de statura lui. În timp ce trecea pragul, intrând în micul bar, Strike se întrebă, nu fără o vagă speranță că era posibil să se întâmple, dacă nu cumva avea să i se ceară să plece din cauza hainelor lui murdare.

Între timp, în camera zgomotoasă din spate, care era o curte cu tavan de sticlă înșesată conștiincios cu obiecte decorative, Matthew se uită la ceas.

— A trecut aproape un sfert de oră, îi spuse el lui Robin. Îngrijit, în costum și cu cravată, Matthew era – ca de obicei – cel mai arătos bărbat din încăperea. Robin era obișnuită să vadă ochii femeilor întorcându-se după el când trecea pe lângă ele; nu reușise de fapt niciodată să se decidă cât de conștient era Matthew de privirile lor rapide și arzătoare. Așa cum stătea la masa lungă de lemn pe care fuseseră obligați să o împartă cu un grup de studenți flecăreți, având înălțime 1,85, cu bărbia despăcată adânc și ochi albaștri și strălucitori, Matthew părea un cal de rasă în mijlocul unui padoc plin de ponei scoțieni.

— El e, spuse Robin cu un val de ușurare și teamă.

Strike părea să fi devenit mai mare și să aibă un aspect mai dur de când plecase de la birou. Avansă cu ușurință spre ei, prin încăperea aglomerată, cu ochii ațintiți asupra capului auriu strălucitor al lui Robin și strângând în mâna lui mare o halbă de Hophead. Matthew se ridică în picioare. Păru că se îmbărbătează.

— Cormoran – salut – ai găsit locul.

— Tu ești Matthew, spuse Strike, întinzând mâna. Scuze că am întârziat atât, am încercat să plec mai devreme, dar eram cu genul de individ căruia nu e bine să-i întorci spatele fără să-ți dea voie.

Matthew îi răspunse cu un zâmbet absent. Se așteptase ca Strike să fie plin de acele tipuri de comentarii care să-l pună în valoare, să încerce să facă un mister din ocupația lui. După cum arăta, părea că tocmai schimbase un cauciuc.

— La loc, îi spuse Robin lui Strike agitată, mutându-se atât de departe pe bancă încât aproape cădea de pe ea. Ți-e foame? Tocmai ne gândeam să comandăm ceva.

— Servesc o mâncare destul de decentă, spuse Matthew. Thaiandeză. Nu e ca la Mango Tree, dar e în regulă.

Strike zâmbi fără căldură. Se așteptase ca Matthew să fie așa:

să facă paradă de nume de restaurante din Belgravia ca să dovedească, după un singur an petrecut în Londra, că era un metropolitan cu experiență.

— Cum au mers lucrurile în după-amiaza asta? îl întrebă Robin pe Strike.

Se gândea că, dacă Matthew ar fi aflat cu ce se ocupa Strike, ar fi devenit la fel de fascinată ca ea de procesul investigativ și toate prejudecățile lui s-ar fi evaporat.

Dar scurta descriere de către Strike a acelei după-amiezi, omițând orice detaliu care i-ar fi identificat pe cei implicați, fu întâmpinată cu o indiferență abia ascunsă de Matthew. Strike se oferi apoi să le facă cinste amândurora, dat fiind că aveau paharele goale.

— Ai putea să manifesti puțin interes, îi șuieră Robin lui Matthew imediat ce Strike nu-i mai putea auzi.

— Robin, s-a întâlnit cu un om într-un magazin, spuse Matthew. Mă îndoiesc că o să-i cumpere cineva prea curând drepturile de ecranizare.

Încântat de vorba lui de spirit, își îndreptă atenția către tăblița neagră cu meniul de pe peretele de vizavi.

După ce Strike se întoarse cu băutura, Robin insistă să se lupte să ajungă până la bar cu comenzile lor pentru mâncare. Se temea să-i lase singuri împreună pe cei doi bărbați, dar avea impresia că ar putea cumva să comunice în lipsa ei.

Scurta încântare de sine a lui Matthew dispăru în absența lui Robin.

— Ai fost în armată, se trezi el spunându-i lui Strike, cu toate că fusese hotărât să nu îngăduie ca experiența de viață a lui Strike să domine conversația.

— Exact, spuse Strike. DIS.

Matthew nu era sigur ce însemna asta.

— Taică-meu a fost în RAF, spuse el. Da, în aceeași perioadă cu Jeff Young.

— Cine?

— Jucătorul galez de rugby, știi? spuse Matthew. 23 de selecții?

— A, da, spuse Strike.

— Da, taică-meu a ajuns comandant de escadron. A plecat în '86 și de atunci a avut propria lui afacere de gestiune imobiliară. S-a descurcat bine. Apoi Matthew adăugă, puțin ofensiv: Nu ca tatăl tău, dar destul de bine.

Boule, se gândi Strike.

— Despre ce vorbeai? spuse Robin neliniștită, așezându-se la loc.

— Doar de taică-meu, spuse Matthew.

— Sărmanul de el, zise Robin.

— De ce sărman? se răsti Matthew.

— Păi – e îngrijorat pentru maică-ta, nu? Miniatacul cerebral?

— A, spuse Matthew, de asta ziceai.

Strike cunoscuse în armată oameni ca Matthew: întotdeauna din categoria ofițerilor, dar cu acea nesiguranță aflată imediat sub înfățișarea liniștită, care îi făcea uneori să întrecă măsura.

— Și cum mai merg lucrurile la Lowther-French? îl întrebă Robin pe Matthew.

Voia să-i arate lui Strike ce om drăguț era Matthew, să i-l arate pe adevăratul Matthew pe care ea îl iubea.

— Matthew auditează o editură mică și foarte ciudată, spuse ea, adresându-se apoi logodnicului ei. Sunt destul de amuzanți, nu-i așa?

— N-aș spune că sunt „amuzanți”, la halul în care au ajuns, zise Matthew.

Acesta continuă să vorbească până când le sosi mâncarea, presărându-și sporovăială cu referiri la „nouaj de miare” și „două sute cinzei de mii”. Fiecare propoziție era înclinată, ca o oglindă, în așa fel încât să-l pună în cea mai bună lumină posibilă: deșteptăciunea lui, gândirea lui rapidă, surclasarea colegilor mai lenți, mai proști, dar având mai multă vechime, bunăvoința lui față de nerozii care lucrau la firma pe care o audita.

— ... încearcă să justifice o petrecere de Crăciun, când ei abia dacă au ieșit pe zero după doi ani; o să semene mai mult a priveghi.

Criticile arogante ale lui Matthew față de mica firmă fură urmate de sosirea mâncării lor și de tăcere. Robin, care sperase că Matthew avea să reproducă pentru Strike unele dintre lucrurile mai amabile și mai cordiale pe care i le spusese ei despre excentricitățile de la mica editură, nu mai știa ce să zică. Totuși, faptul că Matthew amintise de o petrecere a unei edituri tocmai îi dăduse lui Strike o idee. Mandibula detectivului începu să se miște mai încet. Strike își dădu seama că aceasta putea fi o ocazie excelentă de a căuta informații despre locul în care se afla Owen Quine, iar memoria lui cuprinzătoare îi oferă o mică informație pe care uitase că o avea.

— Ai prietenă, Cormoran? îl întrebă Matthew pe Strike în mod

direct.

Matthew era nerăbdător să lămurească asta. Robin fusese evazivă asupra acestui aspect.

— Nu, spuse Strike absent. Scuzați-mă – nu durează mult, tre’ să dau un telefon.

— Da, nici o problemă, zise Matthew iritat.

Apoi continuă, însă doar după ce Strike nu mai putu să audă:

— Întârzii 40 de minute și apoi te cari în timpul mesei. Noi stăm aici până o să catadicsești tu să te întorci.

— *Matt!*

După ce ajunse pe trotuarul întunecat, Strike își scoase țigările și telefonul. Își aprinse o țigară și se îndepărtă de semenii lui fumători înspre capătul liniștit al străduței laterale, oprindu-se în întuneric sub arcurile care susțineau linia ferată.

Culpepper răspunse la al treilea țârâit.

— Strike, spuse el. Cum merge?

— Bine. Te sun să-ți cer o favoare.

— Continuă, zise Culpepper neutru.

— Ai o verișoară pe nume Nina care lucrează la Roper Chard...

— De unde naiba știi asta?

— Tu mi-ai zis, spuse Strike răbdător.

— Când?

— Acum câteva luni, când eu îl investigăm pe dentistul ăla dubios pentru tine.

— Ce memorie ai, spuse Culpepper, părând mai mult enervat decât impresionat. Ce-i cu ea?

— Ai putea cumva să mă pui în legătură cu ea? întrebă Strike. Roper Chard are o petrecere aniversară mâine-seară și aș vrea să merg.

— De ce?

— Am un caz, răspunse Strike evaziv.

Nu-i împărtășea niciodată lui Culpepper detaliile despre divorțurile din înalta societate și neînțelegerile legate de bani pe care le investiga, în ciuda frecventelor solicitări ale lui Culpepper.

— Și tocmai ți-am oferit subiectul carierei tale, ce dracu’.

— Da, bine, spuse jurnalistul pe un ton ranchiunos, după o scurtă ezitare. Bănuiesc că aș putea să fac asta pentru tine.

— E singură? întrebă Strike.

— Ce, vrei să i-o și tragi? spuse Culpepper.

Strike remarcă faptul că acesta părea mai degrabă amuzat decât iritat la gândul că Strike și-ar fi încercat norocul cu verișoara lui.

— Nu, vreau să știu dacă aș părea suspect dacă mă ia cu ea la petrecere.

— A, bun. Mi se pare că tocmai s-a despărțit de cineva. Nu știu. Îți trimit un mesaj cu numărul ei.

Apoi Culpepper adăugă cu o încântare abia reprimată:

— Așteaptă până duminică. Un tsunami de căcat o să-l măture pe Lordul Parker.

— Sun-o mai întâi pe Nina pentru mine, vrei? îl întrebă Strike. Și spune-i cine sunt, ca să înțeleagă treaba.

Culpepper fu de acord și închise. Deloc grăbit să se întorcă la Matthew, Strike își fumă țigara până la filtru înainte de a intra din nou.

Încăperea aglomerată, se gândi el în timp ce își croia drum prin ea, aplecându-și capul ca să evite grinzile și semnele de circulație, era asemenea lui Matthew: se străduia prea mult. Decorul includea o sobă de modă veche și o casă de marcat antică, mai multe coșuri de cumpărături, afișe și farfurii vechi: o panoplie forțată de obiecte găsite la magazinele de vechituri.

Matthew sperase să-și termine tăiteii înainte ca Strike să revină, ca să sublinieze durata absenței sale, dar nu reușise. Robin părea nefericită, iar lui Strike îi păru rău pentru ea, întrebându-se ce se întâmplase între ei în timp ce el lipsise.

— Robin spune că joci rugby, îi spuse el lui Matthew, hotărât să se străduiască. Ai fi putut să joci în liga a doua, nu-i așa?

Mai făcură o conversație laborioasă timp de încă o oră: roțile se învârteau mai ușor când Matthew putea să vorbească despre sine însuși. Strike remarcă obiceiul lui Robin de a-l alimenta pe Matthew cu replici și sugestii, toate menite să deschidă zone de conversație în care el putea să strălucească.

— De când sunteți împreună? întrebă el.

— De nouă ani, spuse Matthew, folosindu-și iar tonul său combativ.

— Atât de mult? făcu Strike, surprins. Păi cum, ați fost la universitate împreună?

— La școală, răspunse Robin zâmbind. Clasa a șasea.

— Nu era o școală mare, spuse Matthew. Ea era singura fată cu ceva creier care arăta bine. Nu prea aveai ce să alegi.

Labagiule, se gândi Strike.

Drumul lor spre casă era același până la stația Waterloo; merseră prin întuneric, continuând să discute, apoi se despărțiră la intrarea la metrou.

— Ai văzut? spuse Robin neajutorată, în timp ce ea și Matthew se îndreptau spre scările rulante. E drăguț, nu-i așa?

— E varză la punctualitate, răspunse Matthew, care nu putu să găsească nici o altă acuzație împotriva lui Strike care să nu pară absurdă. Probabil că o să ajungă cu 40 de minute întârziere și o să strice toată ceremonia, fir-ar a dracu'.

Dar era un acord tacit față de participarea lui Strike și, în absența unui entuziasm autentic, Robin se gândi că ar fi putut să fie și mai rău.

Între timp, Matthew medita în tăcere la unele lucruri pe care nu le mărturisise nimănui. Robin descriesese cu acuratețe aspectul șefului ei – părul aproape pubian, profilul de boxer – dar Matthew nu se așteptase ca Strike să fie atât de masiv. Avea cu vreo zece centimetri mai mult decât Matthew, căruia îi plăcea să fie cel mai înalt bărbat din încăperea. Deși, dacă Strike ar fi perorat despre experiențele lui din Afganistan și Irak sau le-ar fi povestit cum îi fusese smuls piciorul sau cum câștigase medalia care părea să o impresioneze atât de mult pe Robin, lui Matthew asta i s-ar fi părut o paradă dezgustătoare. Dar faptul că detectivul păstrase tăcerea asupra acestor subiecte fusese aproape și mai iritant. Eroismul lui Strike, viața lui plină de acțiune, experiențele lui de călătorie pline de primejdii plutiseră cumva fantomatic deasupra conversației.

Robin stătea alături de el în metrou și ea tăcută. Nu se bucurase deloc de acea seară. Nu cunoscuse niciodată fața aceea a lui Matthew; sau, cel puțin, nu-l mai văzuse niciodată purtându-se așa. Era din cauza lui Strike, se gândi ea, meditând nedumerită asupra chestiunii în timp ce metroul se hurduca. Strike o făcuse cumva să-l vadă pe Matthew prin ochii lui. Nu știa exact cum făcuse el asta – cu toate acele întrebări adresate lui Matthew despre rugby – unii le-ar fi putut considera politicoase, dar Robin știa că nu e așa... sau oare era doar enervată că Strike întârziase și îl învinovățea pentru lucruri pe care el nu le intenționase?

Și astfel, cuplul logodit se deplasa în viteză spre casă, unit de o iritare nerostită față de bărbatul care sforăia tare în metroul huruitor spre nord.

11

Să-mi dai de știre.

Din ce pricină sunt astfel ignorat.

John Webster, *Ducesa de Malfi*.

— Ești Cormoran Strike? întrebă o voce copilăroasă de clasă mijlocie la 9 fără 20 de minute, a doua zi dimineața.

— Da, spuse Strike.

— Sunt Nina. Nina Lascelles. Dominic mi-a dat numărul dumitale.

— A, da, spuse Strike.

Stătea cu pieptul gol în fața oglinzii pentru bărbierit pe care o ținea de obicei lângă chiuveta din bucătărie, camera cu duș fiind deopotrivă întunecoasă și înghesuită, își șterse spuma de ras din jurul gurii cu antebrațul și spuse:

— Ți-a spus despre ce e vorba, Nina?

— Da, vrei să te infiltrezi la petrecerea aniversară de la Roper Chard.

— „Infiltrat” e puțin exagerat.

— Dar pare mult mai incitant dacă spunem „infiltrat”.

— Așa e, spuse el amuzat. Înțeleg că ești dispusă să faci asta?

— Aaa, da, e distractiv. Am voie să ghicesc de ce vrei să vii și să-i spionezi pe toți?

— Din nou, „spionat” nu e neapărat...

— Nu mai strica lucrurile. Am voie să ghicesc?

— Bine, spuse Strike. Dă-i drumul.

Luă o gură din cana de ceai, cu ochii la fereastră. Era ceață iar scurtul interval de vreme însorită dispăruse.

— *Bombyx Mori*, zise Nina. Am dreptate? Am dreptate, nu-i așa? Spune-mi că am dreptate.

— Ai dreptate, spuse Strike.

Nina scoase un țipăt de încântare.

— Nici n-ar trebui să vorbesc despre asta. A existat o interdicție

totală, s-au trimis e-mailuri în toată compania, avocații intrau și ieșeau în fugă din biroul lui Daniel. Unde să ne întâlnim? Ar trebui să ne vedem undeva mai întâi și apoi să venim împreună, nu crezi?

— Da, absolut, spuse Strike. Unde-ți e mai convenabil?

Chiar în timp ce scotea un pix din haina atârnată în spatele ușii, se gândea cu jind la o seară acasă, un somn bun și îndelungat, un interval de calm și odihnă înainte de plecarea de sâmbătă dimineața devreme în urmărirea soțului necredincios al clienței brunete.

— Știi Ye Olde Cheshire Cheese? întrebă Nina. De pe Fleet Street? Acolo n-o să fie nimeni de la muncă și e aproape de birou. Știu că e siropos, dar mie-mi place foarte mult.

Căzură de acord să se întâlnească la 7:30. În timp ce Strike se bărbiera mai departe, se întrebă cât de probabil era să întâlnească la petrecerea aceea pe cineva care știa unde e Quine. *Problema e, își muștră Strike imaginea din oglinda circulară, în timp ce își nimicea țepii de pe bărbie, că te comporți în continuare ca și cum ai fi încă în DIS. Națiunea nu te mai plătește să fii meticolos, prietene.*

Dar el nu putea să fie altfel; făcea parte dintr-un cod deontologic personal minim, dar inflexibil pe care îl purtase cu el toată viața: fă-ți treaba și fă-o bine.

Strike avea de gând să-și petreacă cea mai mare parte a zilei la birou, ceea ce în mod normal îi făcea plăcere. El și cu Robin împărțeau munca birocratică; ea era o cutie de rezonanță inteligentă și adesea utilă, încă la fel de fascinată de mecanismele unei investigații pe cât fusese și atunci când i se alăturase. Astăzi însă, Strike coborî scările cu ceva ce aducea a reticență și, într-adevăr, antenele lui experimentate detectară în salutul ei un ton inhibat care, se temea el, avea să se transforme în curând în „Cum ți s-a părut Matthew?”.

Tocmai asta, reflectă Strike în timp ce se retrăgea în biroul lui și închidea ușa sub pretextul că vrea să dea câteva telefoane, era motivul pentru care era o idee proastă să te întâlnești cu singurul tău angajat în afara orelor de program.

Foamea îl forță să iasă câteva ore mai târziu. Robin cumpăraseră sendvișuri, ca de obicei, dar nu bătuse la ușă ca să-i spună că sosiseră. Și asta părea să indice anumite sentimente de stânjenală după seara anterioară. Pentru a amâna momentul în care aceasta trebuia amintită și în speranța că, dacă evita suficient de mult timp subiectul, ea ar fi putut să nu-l mai abordeze deloc

(deși el nu știuse niciodată tacticile cu care să abordeze o femeie), Strike îi spuse că tocmai vorbise cu domnul Gunfrey, ceea ce era adevărat.

— O să se ducă la poliție? întrebă Robin.

— Ăă... nu. Gunfrey nu e genul de individ care se duce la poliție dacă îl supără cineva. F, aproape la fel de înverșunat ca tipul care vrea să-l taie pe fiu-său. Doar că acum și-a dat seama că de data asta treaba e serioasă.

— Nu te-ai gândit să înregistrezi ce te plătea acel gangster să faci și să te duci tu la poliție? întrebă Robin fără să se gândească.

— Nu, Robin, pentru că ar fi fost evident de unde venea pontul și ar afecta afacerile dacă ar trebui să mă feresc de asasini plătiți în timp ce fac supraveghere.

— Dar Gunfrey nu poate să-și țină fiul în casă la nesfârșit!

— Nici nu trebuie. O să-și ducă familia într-o vacanță surpriză în State și o să-l sune din LA pe prietenul nostru cuțitar ca să-i spună că a mai reflectat între timp și s-a răzgândit în ce privește amestecul în interesele de afaceri ale acestuia. N-ar trebui să pară prea suspect. Tipul i-a făcut deja destule mizerii care să justifice potolirea lui. Cărămizi în parbriz, telefoane de amenințare la nevastă-sa.

Apoi Strike oftă:

— Bănuiesc că va trebui să mă duc iar în Crouch End săptămâna viitoare, să-i spun că băiatul n-a mai apărut deloc și să-i dau banii înapoi. Nu foarte plauzibil, dar nu vreau să încep să mă caute.

— Cât ți-a dat?

— Cinci sute, Robin, spuse Strike.

— Șocant de puțin ca să înjunghii un adolescent, zise Robin energic. Apoi, luându-l pe Strike prin surprindere: Cum ți s-a părut Matthew?

— E un tip simpatic, minți Strike în mod automat.

Se abținu să detalieze. Robin nu era naivă; el mai fusese impresionat și înainte de capacitatea ei de a detecta minciunile, nota falsă. Totuși, nu se putu abține să nu abordeze cu Robin un subiect diferit.

— Am început să mă gândesc, poate la anul, dacă facem un profit bun și cum tu ai primit deja mărirea de salariu, poate că ar avea sens să mai angajăm pe cineva. Eu lucrez tot timpul, nu pot continua așa la nesfârșit. Câți clienți ai refuzat în ultima vreme?

— Vreo câțiva, răspunse Robin cu răceală.

Presupunând că nu fusese suficient de entuziast în privința lui Matthew, dar hotărât să nu fie și mai ipocrit decât fusese deja, Strike se retrase la puțin timp după aceea în biroul lui și închise iar ușa.

Însă de data aceasta Strike avea dreptate doar pe jumătate.

Robin se simțise într-adevăr dezamăgită de răspunsul lui. Știa că, dacă lui Strike i-ar fi plăcut cu adevărat de Matthew, n-ar fi spus niciodată ceva atât de definitiv precum „e un tip simpatic“. Ar fi spus „da, merge” sau „bănuiesc că putea fi și mai rău”.

Ceea ce o iritase și chiar o rănise fusese sugestia lui de a mai angaja pe cineva. Robin se întoarse iar spre monitorul calculatorului și începu să tasteze rapid și furios, izbind în taste mai tare decât de obicei, în timp ce scria factura acelei săptămâni pentru bruneta care divorța. Crezuse – evident, în mod greșit – că ea era aici ceva mai mult decât o secretară. Îl ajutase pe Strike să obțină probele cu care fusese condamnat ucigașul Lulei Landry; pe unele dintre ele le adunase chiar de una singură, din propria ei inițiativă. În lunile care trecuseră de atunci depășise de câteva ori sarcinile unui asistent, însoțindu-l pe Strike în misiuni de supraveghere, atunci când ar fi părut mai firesc pentru el să fie într-un cuplu, fermecase portari și martori recalitranti care se simțeau ofensați de masivitatea și expresia ursuză ale lui Strike, ca să nu mai amintim că la telefon se prefăcuse a fi o diversitate de femei pe care Strike, cu vocea lui de bas profund, nu avea nici o șansă să le imite.

Robin presupusese că Strike gândea în mare la fel: uneori spunea lucruri de genul „Asta ajută la pregătirea ta de detectiv” sau „Ți-ar prinde bine un curs de contrasupraveghere”. Sperase că, odată ce afacerea ajungea să aibă o bază mai solidă (iar ea putea susține că într-adevăr contribuise la asta), avea să primească pregătirea de care știa că are nevoie. Dar acum părea că acele aluzii fuseseră simple replici pasagere, bătaii pe umăr pentru o dactilografă. Atunci ce mai căuta ea aici? De ce dăduse cu piciorul la ceva mult mai bun? (în furia ei, Robin preferă să uite cât de puțin își dorise acea slujbă din resurse umane, oricât de bine plătită era).

Poate că noul angajat avea să fie femeie, capabilă să îndeplinească acele sarcini utile, iar ea, Robin, avea să devină recepționera și secretara amândurora, fără a-și mai părăsi biroul vreodată. Nu pentru asta rămăsese alături de Strike, renunțând la un salariu mult mai bun și creând o sursă de tensiune recurentă

în relația ei.

La ora 5 fix, Robin se opri din scris în mijlocul propoziției, își luă pardesiul și plecă, închizând zgomotos ușa de sticlă în urma ei.

Izbitura îl trezi pe Strike. Dormise adânc la biroul lui, ca capul pe brațe. Se uită la ceas, văzu că era 5 și se întrebă cine intrase oare în birou. Abia când deschise ușa despărțitoare și văzu că haina și geanta lui Robin dispăruseră, iar ecranul calculatorului ei era negru, își dădu seama că ea plecase fără să-și ia la revedere.

— Ah, ce naiba, spuse el nervos.

De obicei Robin nu era ursuză; era unul dintre multele lucruri care îi plăceau la ea. Ce importanță avea dacă lui nu-i plăcea de Matthew? Nu el trebuia să-l ia în căsătorie. Mormăind iritat, Strike încuie și urcă scările spre apartamentul lui de la mansardă, plănuiind să mănânce și să se schimbe înainte de întâlnirea cu Nina Lascelles.

12

E o femeie foarte sigură pe ea, extraordinar de isteată și cu replici prompte.

Ben Jonson, *Epicen sau femeia tăcută*.

În seara aceea, Strike o luă pe întunecatul și frigurosul Ștrand, înspre Fleet Street, cu mâinile afundate în buzunare. Mergea cât de energic îi permiteau oboseala și piciorul drept, tot mai dureros. Regreta că abandonează pacea și confortul apreciatei lui locuințe; nu era sigur că din această expediție de seară avea să rezulte ceva util și totuși, aproape împotriva voinței lui, fu izbit din nou, în ceața înghețată a serii de iarnă, de frumusețea îmbătrânită a vechiului oraș, căruia el îi datora o copilărie împărțită în două.

Orice tușă turistică era eliminată de seara înghețată de noiembrie: fațada de secol XVII de la Old Bell Tavern, cu geamurile în formă de diamant, emana un aer antic și nobil, dragonul care stătea de pază deasupra firmei de la Temple Bar se vedea în profil, rigid și aprig, pe întunericul înstelat de deasupra, iar în depărtare cupola încețoșată de la St. Paul strălucea ca o lună care răsare, în timp ce se apropia de destinație, pe un zid de cărămidă de lângă el, sus, se vedeau numele care vorbeau despre trecutul mănjit cu cerneală al Fleet Street – *People's Friend*, *Dundee Courier* – dar Culpepper și tagma lui jurnalistică fuseseră alungați de mult din căminul lor tradițional înspre Wapping și Canary Wharf. Acum zona era dominată de justiție; Tribunalele Regale, templul suprem al profesiei lui Strike, îl priveau de sus pe detectivul aflat în trecere.

În această dispoziție tolerantă și ciudat de sentimentală, Strike se apropie de felinarul rotund și galben de vizavi care marca intrarea în Ye Olde Cheshire Cheese și parcurse pasajul îngust care ducea la intrare, aplecându-se ca să nu dea cu capul de pragul jos.

Intrarea înghesuită și lambrisată, tapetată cu picturi vechi în

ulei, dădea într-o cameră minusculă de la stradă. Strike se aplecă iar, evitând anunțul aproape șters „Bar exclusiv pentru gentlemani” și fu întâmpinat imediat de semnele entuziaste cu mâna ale unei fete palide și minione, a cărei trăsătură dominantă erau niște ochi mari și căprui. Încotoșmănită într-un pardesiu negru lângă focul din sobă, fata adăpostea un pahar gol între mâinile mici și albe.

— Nina?

— Știam că ești dumneata, Dominic te-a descris perfect.

— Vrei să-ți iau ceva de băut?

Ea ceru un pahar de vin alb. Strike își aduse o halbă de Sam Smith și își făcu loc pe banca inconfortabilă de lemn, lângă ea. Încăperea era plină de accente londoneze. Ca și cum i-ar fi ghicit dispoziția, Nina spuse:

— Încă mai e o crâșmă adevărată. Doar oamenii care nu vin aici niciodată cred că e plină de turiști. Și Dickens venea aici și Johnson și Yeats... îmi place la nebunie.

Îl privi radios. Strike zâmbi și el, simțind o căldură reală cu cele câteva guri de bere pe care le luase.

— Cât de departe e biroul vostru?

— Cam zece minute de mers pe jos, zise ea. Suntem chiar lângă Strand. E o clădire nouă, cu grădină pe acoperiș.

Apoi adăugă, strângându-și și mai mult pardesiu în jurul ei:

— O să fie al naibii de frig. Dar șefii au avut un pretext ca să nu închirieze o sală altundeva. E o perioadă grea pentru edituri.

— Au fost unele probleme cu *Bombyx Mori*, spuneai? întrebă Strike trecând la afaceri.

Își întinse picioarele sub masă cât se putea.

— Probleme, repetă ea, e foarte puțin spus. Daniel Chard e negru de furie. Nu faci din Daniel Chard personaj negativ al unui roman pornografic. Nu se face așa ceva. Nu. E o idee proastă. E un om ciudat. Se spune că a fost convins să preia afacerea familiei, dar de fapt el voia să fie artist.

Apoi Nina adăugă, chicotind:

— Ca Hitler.

Luminile de deasupra barului dansau în ochii ei mari. Strike se gândi că arăta ca un șoarece vioi și entuziast.

— Hitler? repetă el, ușor amuzat.

— Delirează ca Hitler când e supărat – am aflat *asta* săptămâna trecută. Înainte de asta nimeni nu l-a auzit vreodată pe Daniel ridicând vocea. Țipa și urla la Jerry; îl auzeam prin pereți.

— Dumneata ai citit cartea?

Nina ezită, cu un zâmbet poznaș.

— Nu în mod oficial, spuse ea în cele din urmă.

— Dar neoficial...

— E posibil să fi tras puțin cu ochiul, răspuse ea.

— Nu e ținut sub cheie?

— Ba da, e în seiful lui Jerry.

O privire piezișă glumeată îl invita pe Strike să i se alătore în ironizarea blândă a nevinovatului editor.

— Problema e că el a spus cifrul la toată lumea, deoarece îl uită mereu și asta înseamnă că ne poate cere nouă să i-l reamintim. Jerry e cel mai drăguț și mai corect om din lume și nu cred că i-ar fi dat prin cap că noi am fi citit ceva dacă nu era cazul.

— Când te-ai uitat prin el?

— Luni, după ce l-a primit Jerry. Atunci deja se întetiseră zvonurile, deoarece Christian Fisher sunase vreo 50 de oameni în weekend și le citise fragmente din carte la telefon. Am auzit că a scanat-o și a început să trimită și prin e-mail părți din ea.

— Asta era înainte ca avocații să înceapă să se implice?

— Da. Ne-au adunat pe toți și ne-au ținut un discurs ridicol despre ce o să se întâmple dacă vorbim despre carte. Era pur și simplu absurd, să încerce să ne spună că reputația companiei ar fi suferit dacă președintele ei era ridiculizat – suntem pe cale să ne listăm la bursă, cel puțin așa se zvonește – și că în cele din urmă slujbele noastre ar fi fost periclitare. Nu știu cum a reușit avocatul să rămână serios în timp ce spunea asta. Tatăl meu e avocat al reginei și spune că editurii îi va fi foarte greu să ne acuze de ceva, când atât de mulți oameni din afara companiei știu.

— Chard e un președinte bun? întrebă Strike.

— Bănuiesc că da, spuse ea agitată, dar e foarte misterios, foarte demn... ei bine, ce a scris Quine despre el e foarte amuzant.

— Adică...?

— Păi, în carte Chard e numit Phallus Impudicus și...

Strike se înecă cu berea. Nina chicoti.

— E numit „Penis Impudic”? întrebă Strike râzând.

Se șterse la gură cu dosul palmei. Nina râse și ea; un chicotit surprinzător de deocheat pentru cineva care semăna cu o școlăriță vioaie.

— Ai făcut latină? Eu am renunțat la ea, n-o suportam – dar știm cu toții ce înseamnă „phallus”, nu-i așa? Am căutat și *Phallus Impudicus* e de fapt numele exact al unei ciuperci căreia i se spune

bozuz. Se pare că miroase urât și... mă rog...

Nina chicoti iar.

— ... seamănă cu o sculă putrezită. Tipic pentru Owen: nume deocheate și toată lumea cu sculele pe afară.

— Și cu ce se ocupă Phallus Impudicus?

— Păi, umblă ca Daniel, vorbește ca Daniel, arată ca Daniel și se bucură de puțină necrofilie cu un scriitor arătos pe care l-a omorât. E foarte macabru și dezgustător. Jerry a spus întotdeauna că lui Owen i se pare că a irosit ziua de lucru degeaba dacă nu i-a făcut pe cititori să vomite măcar de două ori. Sărmanul Jerry.

— De ce „sărmanul Jerry”? întrebă Strike.

— Apare și el în carte.

— Și el ce fel de falus e?

Nina chicoti din nou.

— N-aș putea să-ți spun, n-am citit partea despre Jerry. Am răsfoit doar, ca să-l găsesc pe Daniel, pentru că toată lumea spunea că e așa de scabros și amuzant. Jerry a lipsit din birou doar o jumătate de oră, așa că n-am avut prea mult timp – dar știm cu toții că apare și el, pentru că Daniel l-a obligat pe Jerry să rămână și să se întâlnească cu avocații și i-a adăugat numele în toate e-mailurile stupide în care ne spunea că dacă vorbim despre *Bombyx Mori* se prăbușește cerul. Presupun că Daniel se simte mai bine din cauză că Owen l-a atacat și pe Jerry. Știe că toată lumea îl iubește pe Jerry, așa că mă aștept să creadă că o să ne ținem toți gura ca să-l protejăm.

Apoi Nina spuse, în timp ce zâmbetul i se estompa:

— Dar Dumnezeu știe de ce s-a luat Quine de Jerry. Pentru că Jerry nu are nici măcar un singur dușman.

Privi fix în paharul ei gol și adăugă, ca o concluzie calmă:

— Owen chiar e un nemernic.

— Mai vrei un pahar? întrebă Strike.

Se duse iar la bar. Pe peretele din spatele acestuia era un papagal gri împăiat, într-o cutie de sticlă. Era singurul articol excentric care putea fi văzut și Strike era pregătit, în dispoziția lui tolerantă față de această zonă autentică a vechii Londre, să aibă bunăvoința de a presupune că papagalul cârâise și pălăvrăgise cândva între acești pereți și nu fusese cumpărat ca accesoriu deplorabil.

— Știi că Owen Quine a dispărut? întrebă el când reveni lângă Nina.

— Da, am auzit un zvon. Nu mă surprinde, la scandalul pe care

l-a provocat.

— Îl cunoști?

— Nu neapărat. Vine uneori la birou și încearcă să flirteze, știi, învăluit în mantia lui stupidă, dându-se în spectacol, încercând întotdeauna să șocheze. Mie mi se pare că e cam penibil și am detestat întotdeauna cărțile lui. Jerry m-a convins să citesc *Păcatul lui Hobart* și mi s-a părut groaznică.

— Ai auzit ca el să fi vorbit cu cineva în ultima vreme?

— Din câte știu eu nu, spuse Nina.

— Și nu știe nimeni de ce a scris o carte care avea să-i aducă cu siguranță un proces?

— Toată lumea presupune că s-a certat rău cu Daniel. El se ceartă cu toți până la urmă; Dumnezeu știe câți editori a avut de-a lungul timpului. Am auzit că Daniel îl publică pe Owen doar pentru că asta face să pară că Owen l-a iertat pentru că s-a purtat groaznic cu Joe North. Owen și Daniel nu se plac deloc, asta e lucru știut.

Strike își aminti imaginea tânărului blond și frumos atârnată pe peretele lui Elizabeth Tassel.

— Cum s-a purtat Chard groaznic cu North?

— Nu știu prea bine detaliile, spuse Nina. Dar știu că așa a fost. Știi că Owen a jurat că nu o să lucreze niciodată pentru Daniel, dar apoi a trecut pe la aproape toți ceilalți editori, așa că a trebuit să pretindă că se înșelase în privința lui Daniel, care l-a acceptat pentru că avea impresia că asta îl pune într-o lumină bună. Cel puțin asta spune toată lumea.

— Și Quine s-a certat și cu Jerry Waldegrave, din câte știi?

— Nu și de aia e atât de bizar. De ce să-l atace pe Jerry? Jerry e adorabil! Deși, din ce am auzit, nu poți să...

Pentru prima oară, din câte își putea da seama Strike, Nina luă în considerare ce urma să spună, după care continuă, puțin mai sobru:

— Ei, nu poți să-ți dai seama cu adevărat ce vrea să spună Owen în partea despre Jerry și, cum spuneam, eu n-am citit-o. Dar Owen a bumbăcit o grămadă de oameni. Am auzit că și soția lui apare și se pare că a fost ticălos cu Liz Tassel care, chiar dacă e o scorpie, toată lumea știe că a trecut prin foc și pară pentru el. Liz nu va mai putea să plaseze niciodată nimic la Roper Chard; toată lumea e furioasă pe ea. Știi că i-a fost retrasă invitația pentru seara asta la ordinul lui Daniel – destul de umilitor. Și peste câteva săptămâni ar trebui să fie o petrecere pentru Larry Pinkelman,

unul dintre autorii ei și de la aia *nu pot* să-i retragă invitația – Larry e un bătrân atât de drăguț, toată lumea îl iubește – dar Dumnezeu știe ce primire o așteaptă dacă o să apară.

Nina își dădu într-o parte bretonul castaniu-deschis și schimbă brusc subiectul:

— În orice caz, în ce relație ar trebui să fim, când ajungem la petrecere? Ești prietenul meu sau cum?

— Partenerii de viață sunt primiți la chestia asta?

— Da, dar nu am zis nimănui că mă văd cu tine, așa că nu putem spune că suntem împreună de mult. O să spunem că ne-am întâlnit la o petrecere săptămâna trecută, bine?

Strike auzi, cu un amestec aproape egal de neliniște și mândrie satisfăcută, entuziasmul cu care ea sugera această întâlnire ficțională.

— Tre' să merg la baie înainte să plecăm, spuse el.

Se ridică greoi de pe banca de lemn, în timp ce ea își golea al treilea pahar.

Scările care coborau spre toaleta din Ye Olde Cheshire Cheese erau abrupte, iar plafonul atât de jos, încât Strike se lovi la cap chiar dacă se aplecase. În timp ce se freca la tâmplă, înjurând în șoaptă, i se păru că tocmai primise o scatoalcă divină peste cap, ca să nu uite ce era o idee bună și ce nu.

13

Se spune că ai o carte
Din care ai citat pe de rost
Numele tuturor răufăcătorilor celebri,
Care pândesc prin oraș.

John Webster, *Diavolul alb*.

Experiența îl învățase pe Strike că exista un anumit tip de femeie pentru care el era deosebit de atrăgător. Caracteristicile lor comune erau inteligența și intensitatea oscilantă a lămpilor prost conectate. Erau adesea atrăgătoare și, de obicei, după cum îi plăcea să spună celui mai vechi prieten al lui, Dave Polworth, „simulante totale”. Strike nu se preocupase niciodată să încerce să înțeleagă ce anume le atrăgea la el pe acest tip de femei, chiar dacă Polworth, un om cu multe teorii categorice, susținea ideea că aceste femei („nervoase, supraeduate”) căutau în mod subconștient ceea ce el numea „sânge de cal de tracțiune”.

Despre fosta logodnică a lui Strike, Charlotte, s-ar fi putut spune că era regina acestei specii. Foarte frumoasă, deșteaptă, schimbătoare și cu probleme, Charlotte se întorsese iar și iar la Strike, înfruntând opoziția familiei ei și dezgustul abia mascat al prietenilor. În cele din urmă, el pusese capăt în martie relației lor intermitente de 16 ani, iar ea se logodise aproape imediat cu fostul ei prieten de la care o câștigase Strike cu atât de mulți ani în urmă, la Oxford. De atunci încoace, cu excepția unei singure nopți excepționale, viața amoroasă a lui Strike fusese în mod intenționat aridă. Munca îi ocupase practic toată existența diurnă și rezistase cu succes avansurilor subtile sau fățișe ale femeilor de felul clienței lui brunete și epatante, divorțate în perspectivă care aveau timp de omorât și singurătate de alinat.

Dar exista întotdeauna periculoasa nevoie de a se supune, de a brava complicațiile de dragul câtorva nopți de consolare, iar acum Nina Lascelles mergea grăbită alături de el pe întunecatul Ștrand,

făcând doi pași pentru unul de-al lui și informându-l care e adresa ei exactă din St. John's Wood, „ca să pară că ai fost acolo”. Abia dacă îi ajungea la umăr, iar lui Strike femeile foarte mici nu i se păruseră niciodată atrăgătoare. Șuvoiul ei de flecăreală despre Roper Chard era presărat cu mai multe râsete decât ar fi fost necesar, iar de câteva ori îi atinse brațul ca să sublinieze o idee.

— Am ajuns, spuse ea în sfârșit.

Se apropiau de o clădire înaltă și modernă, cu uși turnante de sticlă și cuvintele „Roper Chard” desenate cu plexiglas portocaliu strălucitor pe fațada de piatră.

Dincolo de holul pe care se vedeau oameni în haine de seară era un șir de uși culisante de metal. Nina scoase invitația din geantă și i-o arătă cuiva care părea un angajat ocazional într-un smoking care nu i se potrivea, apoi ea și cu Strike se alăturară altor douăzeci de oameni într-un lift mare cu oglinzi.

— Etajul ăsta e pentru întâlniri, strigă Nina în sus, spre el, în timp ce coborau într-un spațiu în plan deschis unde o trupă cânta pentru un ring de dans puțin populat. De obicei e partiționat. Deci – cu cine vrei să te întâlnești?

— Cu oricine îl cunoaște bine pe Quine și ar putea avea idee unde e.

— Asta înseamnă doar Jerry, de fapt...

Un lot proaspăt de invitați coborâți din lift îi înghiontea din spate, făcându-i să între în mulțime. Strike avu impresia că simte cum Nina îl prinde de spatele hainei, ca un copil, dar nu răspunse luând-o de mână sau întărind în alt fel impresia că erau împreună. În cele din urmă reușiră să ajungă la peretele opus, unde mese servite de chelneri în haine albe gemeau de mâncare de petrecere și era posibil să faci conversație fără să strigi. Strike luă câteva chiftele delicate de crab și le măncă, regretând dimensiunile lor minuscule, în timp ce Nina privea în jur.

— Nu-l văd nicăieri pe Jerry, dar probabil e pe acoperiș, fumează. Să încercăm acolo? Aaaah, ia uite – Daniel Chard, amestecându-se cu turma!

— Care din ei?

— Celchel.

În jurul șefului companiei fusese lăsată o mică distanță respectuoasă, asemenea cercului aplatizat de porumb din jurul unui elicopter care decolează, în timp ce acesta discuta cu o femeie tânără și voluptuoasă, într-o rochie neagră strâmtă.

Phallus Impudicus; Strike nu putu să-și reprime un rânjet

amuzat, însă chelia îi stătea bine lui Chard. Era mai tânăr și părea mai în formă decât se așteptase Strike și era arătos într-un anumit fel, cu sprâncene negre și dese deasupra ochilor adânciți, nas vulturesc și gura cu buze subțiri. Costumul lui negru-cărbune era obișnuit, dar cravata mov-deschis era mult mai lată decât una obișnuită și avea desene cu nasuri de toate formele. Strike, al cărui gust vestimentar fusese întotdeauna convențional, un instinct șlefuit de popota sergenților, nu putu să nu se simtă intrigat de această declarație mică, dar energică de non-conformism a unui președinte de companie, mai ales că ea atrăgea din când în când priviri surprinse sau amuzate.

— Unde e băutura? spuse Nina, ridicându-se inutil pe vârfuri.

— Acolo, răspunse Strike, care vedea un bar în fața ferestrelor înfățișând o priveliște a Tamisei întunecate. Rămâi aici, aduc eu. Vin alb?

— Champers, dacă Daniel a spart bani.

Strike alese un traseu prin mulțime astfel încât să ajungă în mod neostentativ în imediata apropiere a lui Chard, care o lăsa pe însoțitoarea lui să poarte întreaga discuție. Aceasta avea acel aer de ușoară disperare al causeurilor care își dau seama că dau greș. Strike observă că dosul mâinii lui Chard, în care acesta strângea un pahar cu apă, era acoperit de o eczemă roșie strălucitoare. Strike se opri imediat în spatele lui Chard, aparent pentru a permite unui grup de tinere femei să treacă în direcția opusă.

— ... și chiar a fost extraordinar de amuzant, spunea nervos fata în rochie neagră.

— Da, zise Chard, care părea foarte plictisit, așa trebuie să fi fost.

— Și nu a fost New Yorkul minunat? întrebă însoțitoarea lui. Vreau să spun... nu minunat... dar util? Distractiv?

— Aglomerat, spuse Chard. Multe discuții digitale. Chiar dacă nu-l vedea pe președinte, Strike avu impresia că acesta cască.

Un bărbat corpulent, într-un costum cu vestă, care părea deja beat deși era abia 8:30, se opri în fața lui Strike și îl invită, cu o politețe exagerată, să treacă. Strike nu avu de ales și acceptă invitația, așa că nu mai reuși să-l audă pe Daniel Chard.

— Mersi, spuse Nina câteva minute mai târziu, luând paharul de șampanie din mâna lui Strike. Să mergem atunci pe acoperișul cu grădină?

— Excelent, spuse Strike.

Își luase și el șampanie, nu pentru că îi plăcea, ci pentru că nu

exista altceva ce și-ar fi dorit să bea.

— Cine e femeia cu care vorbește Daniel Chard?

Nina întinse gâtul ca să vadă, în timp ce îl conducea pe Strike spre o scară metalică elicoidală.

— Joanna Waldegrave, fiica lui Jerry. Tocmai a scris primul ei roman. De ce? E genul tău?

Nina întrebase asta cu un râs șuierat și ușor.

— Nu, spuse Strike.

Urcară scările împletite, Strike sprijinindu-se din nou cu greutate de balustradă. Resimți dureros în plămâni aerul înghețat în timp ce ieșeau pe acoperișul clădirii. Peste tot erau porțiuni de gazon moale, cilindri cu flori și arbuști, bănci; exista chiar și un iaz inundat în lumină în care zvăcneau pești ca niște flăcări, pe sub frunze negre de nufăr. Încălzitoare de exterior ca niște ciuperci gigantice fuseseră plasate în grupuri între pătratele de iarbă îngrijite, iar oamenii se înghesuiau sub ele, întorși cu spatele la scena pastorală sintetică și privind spre interior la semenii lor fumători, cu vârfurile țigărilor licărind.

Priveliștea asupra orașului era spectaculoasă, catifea neagră cu nestemate, neonul albastru strălucitor al Ochiului Londrei, Turnul Oxo cu ferestrele lui rubinii, Centrul Southbank, Big Ben și Palatul Westminster sclipind auriu, departe în dreapta.

— Haide, spuse Nina.

Luă cu îndrăzneală mâna lui Strike și îl conduse spre tinerii ale căror răsufări se ridicau în fuioare de ceață albă chiar și când nu suflau fumul afară.

— Bună, fetelor, spuse Nina. L-a văzut cineva pe Jerry?

— E beat, spuse sec o roșcată.

— O, nu, spuse Nina. Și se descurca atât de bine!

O blondă înaltă și slabă privi peste umăr și murmură:

— Săptămâna trecută la *Arbutus* era aproape muci.

— E din cauza lui *Bombyx Mori*, spuse o fată cu păr scurt și negru care părea iritată. Și weekendul aniversar din Paris nu s-a mai întâmplat. Cred că Fenella a făcut iar o criză. Când are de gând s-o părăsească?

— E și ea aici? Întrebă avid blonda.

— E pe undeva, spuse fata brunetă. Nu ne prezinți, Nina?

Urmă un șuvoi de prezentări, care însă nu-l ajută pe Strike să-și dea seama cine era Miranda, Sarah sau Emma. Apoi cele patru femei se apucară iar să disece nefericirea și bețivăneala lui Jerry Waldegrave.

— Ar fi trebuit să-i dea papucii Fenellei acum ani de zile, spuse fata brunetă. Ce femeie abjectă!

— Sst! șuieră Nina.

Toate patru încremeniră în timp ce un bărbat aproape la fel de înalt ca Strike se apropia de ei. Fața lui rotundă și păstoasă era ascunsă parțial de ochelari cu rame mari de baga și un păr castaniu încâlcit. Un pahar de vin roșu plin până la buză amenința să i se reverse peste mână.

— Tăcere vinovată, observă el cu un zâmbet amabil.

Vorbirea lui avea o deliberare exagerată și răsunătoare care pentru Strike însemna un bețiv experimentat.

— Trei încercări pentru subiectul pe care îl discutați: *Bombyx – Mori – Quine*.

Apoi adăugă, privind spre Strike și întinzând mâna, în timp ce ochii lor erau la același nivel:

— Salut. N-am făcut cunoștință, nu-i așa?

— Jerry – Cormoran, Cormoran – Jerry, spuse Nina imediat. Apoi adăugă mai mult ca un aparteu către cele trei femei de lângă ea decât către editorul cel înalt: Partenerul meu.

— Cameron, ai zis? întrebă Waldegrave, făcând mâna pâlnie la ureche.

— Merge și așa, spuse Strike.

— Scuze, zise Waldegrave. Sunt surd de-o ureche.

Cu un umor mai degrabă greoi, Waldegrave continuă:

— Iar dumneavoastră, doamnelor, ați bârfit în fața necunoscutului înalt și întunecat, în ciuda instrucțiunilor foarte clare ale domnului Chard ca nimeni din afara companiei să nu afle de secretul nostru vinovată?

— N-o să ne spui, nu-i așa, Jerry? întrebă fata brunetă.

— Dacă Daniel ar fi vrut cu adevărat să amuțească acea carte, spuse impacientat roșcata, însă cu o privire rapidă aruncată peste umăr să vadă dacă nu cumva șeful e prin preajmă, n-ar trebui să trimită avocați în tot orașul care să încerce să înăbușe totul. Oamenii mă sună într-una ca să mă întrebe ce se întâmplă.

— Jerry, spuse cu îndrăzneală fata brunetă, de ce a trebuit să vorbești cu avocații?

— Pentru că sunt băgat și eu acolo, Sarah, spuse Waldegrave, fluturându-și paharul, ceea ce trimise o gură din conținutul lui pe gazonul îngrijit. Sunt băgat până peste urechile mele betege. În carte.

Femeile scoaseră exclamații șocate.

— Ce ar putea să spună despre tine Quine, când tu ai fost atât de cumsecade cu el? întrebă bruneta.

— Obsesia lui Owen e că eu sunt de o brutalitate gratuită cu capodoperele lui, spuse Waldegrave.

Făcu un gest de tăiat cu foarfeca din mâna care nu ținea paharul.

— Ah, asta e tot? spuse blonda cu o foarte ușoară nuanță de dezamăgire. Mare scofală. Are noroc că îl publică cineva, la modul în care se poartă.

— Începe să pară că s-a ascuns iar, comentă Waldegrave. Nu-mi răspunde la telefon.

— Ce laș nemernic, spuse roșcata.

— De fapt, sunt foarte îngrijorat pentru el.

— Îngrijorat? repetă roșcata, nevenindu-i să creadă. Sper că nu vorbești serios, Jerry.

— Și tu ai fi fost îngrijorată dacă ai fi citit cartea, spuse Waldegrave cu un mic sughit. Cred că Owen își pierde controlul. Sună ca o scrisoare de sinucigaș.

Blonda emise un râs ușor, imediat reprimat când Waldegrave privi spre ea.

— Nu glumesc. Cred că are o cădere nervoasă. Sub tot grotescul obișnuit, subtextul e: toată lumea e împotriva mea, toată lumea vrea să-mi facă rău, toată lumea mă urăște...

— Păi *chiar* îl urăște toată lumea, interveni blonda.

— Nici o persoană rațională nu și-ar fi imaginat că așa ceva poate fi publicat. Iar acum a dispărut.

— Dar așa face întotdeauna, spuse impacientat roșcata. Țsta e numărul lui, nu-i așa, să o ia la fugă? Daisy Carter de la Davis-Green mi-a spus că a plecat furios de două ori când lucrau la *Frații Balzac*.

— Sunt îngrijorat pentru el, spuse Waldegrave încăpățânat.

Luă o gură mare de vin și continuă:

— Poate că și-a tăiat venele...

— Owen nu se poate sinucide! spuse batjocoritor blonda.

Waldegrave privi în jos spre ea cu ceea ce lui Strike i se păru a fi un amestec de milă și aversiune.

— Oamenii *chiar* se sinucid, știi, Miranda, când li se pare că le este luată întreaga lor rațiune de a exista. Nici măcar faptul că alți oameni cred că suferința lor e o glumă nu e suficient ca să-i scoată din asta.

Blonda îl privi neîncrezătoare, apoi se uită în jur căutând

susținere, dar nimeni nu îi luă apărarea.

— Scriitorii sunt altfel, spuse Waldegrave. Nu am cunoscut niciodată unul care să fie cât de cât bun și să nu fie țicnit. Ceva ce Liz Tassel ar face bine să-și amintească, la naiba.

— Ea pretinde că nu a știut ce e în carte, zise Nina. Le spune tuturor că era bolnavă și că nu a citit cum trebuie...

— O cunosc pe Liz Tassel, mârâi Waldegrave, iar lui Strike i se păru interesant să vadă o izbucnire de furie autentică la acest editor amabil și beat. Știa ce face atunci când a trimis cartea aia. A crezut că e ultima ei șansă să facă bani de pe urma lui Owen. Și puțină publicitate pe seama scandalului despre Fancourt, pe care îl urăște de ani de zile... dar acum, când lucrurile au luat o întorsătură urâtă, își reneagă clientul. Scandalos comportament.

— Daniel i-a retras invitația pentru seara asta, spuse fata brunetă. A trebuit s-o sun și să-i spun. A fost groaznic.

— Știi unde ar fi putut să plece Owen, Jerry? întrebă Nina.

Waldegrave dădu din umeri.

— Ar putea fi oriunde, nu-i așa? Dar eu sper că e bine, oriunde ar fi. Nu mă pot abține să-l îndrăgesc pe nemernicul ăla prostănac, în ciuda a orice.

— Dar ce *este* tot acest mare scandal cu Fancourt despre care a scris? întrebă roșcata. Am auzit pe cineva spunând că ar avea de-a face cu o cronică...

Toți cei din grup în afară de Strike începură să vorbească deodată, dar vocea lui Waldegrave le domină pe celelalte, iar femeile amuțiră, cu politețea instinctivă pe care femeile o manifestă adesea față de bărbații aflați în dificultate.

— Credeam că toată lumea știe povestea asta, spuse Waldegrave cu încă un sughiț ușor. Pe scurt, prima soție a lui Michael, Elspeth, a scris un roman foarte prost. O parodie anonimă a lui a apărut într-o revistă literară. Ea a decupat parodia și-a prins-o de partea din față a rochiei și s-a gazat, *a la* Sylvia Plath.

Roșcata căscă gura.

— S-a *sinucis*?

— Da, spuse Waldegrave, luând încă o gură de vin. Scriitorii: țicniți.

— Cine a scris parodia?

— Toată lumea a crezut întotdeauna că a fost Owen. El a negat, dar bănuiesc că era normal, dat fiind ce a urmat. Owen și cu Michael nu și-au mai vorbit niciodată după ce Elspeth a murit. Dar în *Bombyx Mori*, Owen găsește o modalitate ingenioasă de a

sugera că autorul real al parodiei era însuși Michael.

— *Dumnezeule*, spuse roșcata uluită.

— Apropo de Fancourt, spuse Waldegrave uitându-se la ceas, am primit sarcina de a vă spune tuturor că la ora 9 o să se facă un anunț important la parter. Nu cred c-ar trebui să-l ratați, fetelor.

Apoi plecă. Două dintre fete își stinseră țigările și îl urmară. Blonda se îndepărtă înspre alt grup.

— E adorabil Jerry, nu-i așa? îl întrebă Nina pe Strike, tremurând în haina ei de lână.

— Foarte generos, spuse Strike. Nimeni altcineva nu pare să creadă că Owen Quine nu știa exact ce face. Vrei să ne întoarcem la căldură?

Strike simțea că îl cuprinde epuizarea. Își dorea cu ardoare să meargă acasă, să înceapă procesul exasperant de a-și adormi piciorul (cum îl numea el), să închidă ochii și să cadă într-un somn neîntrerupt de opt ore, până când trebuia să se trezească și să pornească din nou pe urmele încă unui soț necredincios.

Încăperea de la parter era mai aglomerată ca oricând. Nina se opri de câteva ori ca să strige și să urle în urechile cunoștințelor. Strike fu prezentat unui romancier romantic îndesat, care părea amețit de fascinația șampaniei și de trupa zgomotoasă și soției lui Jerry Waldegrave, care o salută pe Nina călduros și alcoolic, printr-o claie de păr negru încâlcit.

— E ca o sugativă, spuse Nina cu răceală, făcându-și loc și conducându-l pe Strike mai aproape de scena improvizată. E dintr-o familie cu bani și dă întotdeauna de înțeles că a făcut o mezalianță cu Jerry. O snoabă oribilă.

— Și e impresionată de tatăl tău, avocat al reginei, nu-i așa? întrebă Strike.

— Ai o memorie înspăimântătoare, spuse Nina cu o privire admirativă. Nu, cred că... ei bine, eu sunt de fapt fiica de viconte Nina Lascelles. Mă rog, nu are nici o importanță, ce dracu'. Dar pentru oameni ca Fenella are.

Un angajat potrivea acum un microfon la un pupitru de lemn de pe scenă, lângă bar. Logoul Roper Chard, o frânghie înnodată între cele două nume și „100 de ani” erau inscripționate pe un banner.

Urmă o așteptare enervantă de zece minute, în timpul căreia Strike răspunse politicos și corespunzător la flecăreala Ninei, ceea ce necesita un mare efort, dat fiind că ea era mult mai scundă, iar încăperea era tot mai zgomotoasă.

— Larry Pinkelman e aici? întrebă el, aducându-și aminte de

fotografia scriitorului de cărți pentru copii de pe peretele lui Elspeth Tassel.

— A, nu, el detestă petrecerile, spuse Nina voios.

— Mi se pare că și voi o să-i organizați una?

— De unde știi asta? întrebă ea uimită.

— Tocmai mi-ai spus asta la crâșmă.

— Uau, tu chiar ești atent, nu-i așa? Da, organizăm o cină pentru republicarea poveștilor lui de Crăciun, dar e foarte restrânsă. Larry detestă mulțimile, e foarte timid.

În cele din urmă, Daniel Chard ajunsese pe scenă. Discuțiile se atenuară, transformându-se într-un murmur și apoi stingându-se. Strike detectă o tensiune în aer în timp ce Chard își răsfoia notițele și apoi își drese vocea.

Trebuie să aibă foarte multă experiență, se gândi Strike și totuși discursul lui public abia dacă era satisfăcător. Chard ridica privirea mecanic, la intervale regulate, către un anumit loc de deasupra capetelor mulțimii; nu privea în ochi pe nimeni; uneori abia dacă putea fi auzit. După ce își purtă ascultătorii într-o scurtă călătorie prin ilustra istorie a Roper Publishing, execută un scurt ocol prin antecedentele Chard Books, compania bunicului său, descrie combinarea lor și umila lui încântare și mândrie, exprimate cu aceeași voce monotonă și plată, de a se afla de zece ani la conducerea acestei companii globale. Micile lui glume erau întâmpinate cu râsete exuberante alimentate, se gândi Strike, în aceeași măsură de stânjenea și alcool. Strike se trezi holbându-se la mâinile inflamate, care păreau fierte, ale lui Chard. Cunoscuse cândva în armată un soldat tânăr a cărui eczemă se agravase atât de mult din cauza stresului, încât trebuise să fie spitalizat.

— Nu poate exista îndoială, spuse Chard, îndreptându-se către ceea ce Strike, care era unul dintre cei mai înalți bărbați din încăperea și aproape de scenă, își dădea seama că e ultima pagină a discursului său, că domeniul editorial parcurge o perioadă de schimbări rapide și noi provocări, dar un lucru rămâne la fel de valabil astăzi pe cât era și cu un secol în urmă: conținutul e rege. Deși ne lăudăm cu cei mai buni scriitori din lume, Roper Chard va continua să incite, să provoace și să amuze. În acest context...

Apropierea climaxului era trădată nu de vreo însuflețire, ci de relaxarea manierei lui Chard, provocată de faptul că chinul lui se apropia de sfârșit.

— ... sunt onorat și încântat să vă spun că în această

săptămână am câștigat talentele unuia dintre cei mai buni autori din lume. Doamnelor și domnilor, vă rog primiți-l cum se cuvine pe Michael Fancourt!

Zgomotul celor care traseră aer în piept se rostogoli ca o briză pe deasupra mulțimii. O femeie scoase un țipăt entuziast. Undeva în fundul încăperii izbucniră aplauze, care se răspândiră ca un incendiu spre partea din față. Strike văzu cum o ușă îndepărtată se deschide și un cap supradimensionat, cu o expresie acră, își face apariția, după care Fancourt fu înghițit de angajații entuziaști. Abia după câteva minute apărură pe scenă, pentru a da mâna cu Chard.

— O, Doamne, spunea Nina într-una, aplaudând cu însuflețire. O, *Doamne*.

Jerry Waldegrave, care, ca și Strike, se înălța cu capul și umerii deasupra mulțimii în mare parte feminine, stătea aproape exact vizavi de ei, de cealaltă parte a scenei. Avea din nou un pahar plin, așa că nu putea să aplaude. Duse paharul la buze, fără să zâmbească, în timp ce privea gestul prin care Fancourt cerea liniște în fața microfonului.

— Mersi, Dan, spuse Fancourt. Ei bine, ce e sigur e că nu m-am așteptat niciodată să mă aflu aici...

Cuvintele lui fură întâmpinate de un val de râsete răgușite.

— ... dar mă simt ca acasă. Am scris pentru Chard și apoi am scris pentru Roper, iar acelea au fost vremuri bune. Am fost un tânăr furios, iar acum sunt un bătrân furios și abia aștept să fiu cât mai dezlănțuit pentru voi.

Ultima frază stârni, pe rând, chicote, râsete și chiar și un mic zâmbet din partea lui Daniel Chard, iar apoi râsete dezlănțuite din partea mulțimii și a lui Chard deopotrivă. Strike și Waldegrave păreau a fi singurii oameni din încăpere care nu se amuzau.

— Sunt încântat să revin și voi face tot posibilul – cum ziceai, Dan? – să fac ca Roper Chard să fie incitantă, provocatoare și amuzantă.

Furtună de aplauze; cei doi bărbați dădură mâna, în mijlocul blițurilor fotografice.

— Juma' de milion, probabil, spuse un bărbat beat din spatele lui Strike și zece miare ca să apară în seara asta.

Fancourt coborî de pe scenă fix în fața lui Strike. Expresia lui de regulă posacă abia dacă se modificase pentru fotografii, dar păru mai fericit atunci când spre el începură să se întindă mâini. Michael Fancourt nu disprețuia adulația.

— Uau, îi spuse Nina lui Strike. Îți vine să crezi?

Capul supradimensionat al lui Fancourt dispăru în mulțime. Voluptuoasa Joanna Waldegrave reapăru, încercând să-și croiască drum spre celebrul autor. Dintr-odată, tatăl ei ajunsese în spatele Joannei; cu o clătinare de bețiv, întinse mâna și o prinse de partea de sus a brațului, nu foarte blând.

— Are alți oameni cu care trebuie să vorbească, Jo, lasă-l în pace.

— Mama tocmai a întins-o, de ce nu te duci s-o prinzi pe ea?

Strike se uită cum Joana se îndepărtează încet de tatăl ei, evident furioasă. Daniel Chard dispăruse și el; Strike se întrebă dacă nu cumva se furișase pe ușă în timp ce mulțimea era atentă la Fancourt.

— Președintelui vostru nu-i plac luminile reflectoarelor, comentă Strike.

— Se spune că acum se descurcă mult mai bine, răspunse Nina, care încă privea spre Fancourt. Acum zece ani abia dacă-și putea ridica ochii din notițe. Dar e un om de afaceri priceput, știi. Abil.

Curiozitatea și oboseala se luptau în interiorul lui Strike.

— Nina, spuse el.

Strike își conduse însoțitoarea în afara mulțimii care se înghesuia în jurul lui Fancourt; ea îi permise cu bucurie să facă asta.

— Unde ziceai că e manuscrisul lui *Bombyx Mori*?

— În seiful lui Jerry, spuse ea. Cu un etaj mai jos.

Nina bău din șampanie, cu ochii ei imenși strălucind.

— Îmi ceri ceea ce cred eu că-mi ceri?

— Cât de mari ar fi problemele pe care le-ai putea avea?

— Foarte mari, spuse ea nepăsător. Dar am cartela de acces la mine și toată lumea e ocupată, nu-i așa?

Tatăl ei, se gândi Strike nemilos, e avocat al reginei. Editura ar ezita s-o dea afară.

— Crezi că am putea să facem o copie?

— Hai s-o facem, spuse ea dând pe gât ce mai avea în pahar.

Liftul era gol, iar etajul de dedesubt întunecat și pustiu. Nina deschise ușa departamentului cu cartela ei de acces și îl conduse, sigură pe sine, printre ecrane de calculator și birouri goale spre un birou mai mare de pe colț. Singura lumină provenea de dincolo de ferestre, de la mereu iluminata Londră și din loc în loc de la leduri mici și portocalii care indicau că un calculator e în stand-by.

Biroul lui Waldegrave nu era încuiat, dar seiful, care se afla în

spatele unei biblioteci batante, avea tastatură. Nina formă codul de patru cifre. Ușa se deschise și Strike văzu un teanc dezordonat de pagini care zăceau înăuntru.

— Asta e, spuse ea fericită.

— Vorbește încet, o sfătui Strike.

Rămase de pază, în timp ce Nina pregătea un exemplar pentru el, la copiatorul de lângă ușă. Foșnetul și bâzâitul interminabile erau ciudat de liniștitoare. Nimeni nu apăru, nimeni nu văzu; cincisprezece minute mai târziu, Nina punea manuscrisul la loc în seif și înclua.

— Poftim.

Îi înmâna lui Strike exemplarul, prins cu mai multe elastice. Când Strike îl luă, Nina se aplecă spre el timp de câteva secunde; o clătinare de om cherchelit, o atingere prelungită a hainelor lui. Strike îi datora ceva în schimb, dar era groaznic de obosit; atât ideea de a se duce el în acel apartament din St. John's Wood, cât și de a o aduce pe ea în mansarda lui din Denmark Street erau neatrăgătoare. Oare să bea ceva împreună, poate mâine-seară, ar fi fost o răsplată adecvată? Apoi își aminti că mâine-seară era cina de ziua lui de naștere, acasă la sora lui. Lucy spusese că poate să vină însoțit.

— Vrei să vii la o petrecere plictisitoare mâine-seară? o întrebă.

Ea râse, jubilând evident.

— Ce anume o să fie plictisitor?

— Totul. Tu ai înveseli-o. Ai chef?

— Păi... de ce nu? spuse ea bucuroasă.

Invitația părea să fi fost satisfăcătoare; Strike simți cum solicitarea pentru un gest fizic dispărea. Ieșiră din departamentul întunecat într-o atmosferă de camaraderie, cu manuscrisul copiat al lui *Bombyx Mori* sub paltonul lui Strike. După ce își notă adresa și numărul ei de telefon, Strike avu grijă ca ea să se urce într-un taxi, simțindu-se ușurat și detensionat.

14

Acolo stă el uneori o după-amiază întreagă, citind din aceleași versuri abominabile, abjecte și ticăloase (lua-le-ar naiba, nu le pot suporta!).

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*.

A doua zi se defila împotriva războiului în care Strike își pierduse piciorul, mii de oameni străbătând centrul Londrei friguroase cu pancarte, având în fața lor familii de militari. Strike auzise de la anumiți prieteni comuni din armată că părinții lui Gary Topley – mort în explozia care pe el îl costase un membru – aveau să fie printre demonstranți, dar nu-i trecu prin cap să li se alăture. Sentimentele lui față de război nu puteau fi formulate cu litere negre pe o pancartă albă. Fă-ți treaba și fă-o bine fusese crezul lui atunci ca și acum, iar a mărșălui ar fi implicat unele regrete pe care el nu le avea. Așa că își legă proteza, se îmbracă în cel mai bun costum italian al lui și se îndreptă spre Bond Street.

Soțul trădător pe care îl căuta insistase că înstrăinata lui soție, clienta brunetă a lui Strike, pierduse, din cauza neglijenței ei la beție, mai multe bijuterii foarte prețioase în timp ce stăteau amândoi la un hotel. Întâmplător, Strike știa că soțul avea o întâlnire în Bond Street în dimineața aceea și avea o intuiție că unele din acele bijuterii presupus pierdute ar putea să reapară în mod surprinzător.

Obiectivul lui intră într-o bijuterie, în timp ce Strike examina ferestrele unui magazin de vizavi. Odată ce acesta plecă, jumătate de oră mai târziu, Strike se duse să bea o cafea, lăsă să treacă două ore și apoi intră în acea bijuterie, declarând că soției lui îi plăceau foarte mult smaraldele. Această pretenție avu drept rezultat, după jumătate de oră de deliberări prefăcute între mai multe articole, producerea tocmai a aceluși colier pe care bruneta bănuia că aventurierul ei soț îl șterpelise. Strike îl cumpără imediat, tranzacție posibilă doar datorită faptului că clienta lui îi

avansase 10000 de lire în acest scop. 10000 de lire pentru a dovedi escrocheria soțului era nimica toată pentru o femeie care avea de primit milioane la partaj.

Strike își luă un kebab pe drumul spre casă. După ce încuie colierul într-un seif mic pe care îl instalase în biroul lui (folosit de obicei pentru protejarea fotografiilor incriminatoare), urcă scările, își făcu o cană de ceai tare, își dădu jos costumul și deschise televizorul, astfel încât să poată urmări desfășurarea meciului Arsenal-Spurs. Apoi se întinse confortabil pe pat și începu să citească manuscrisul pe care îl furase cu o seară în urmă.

După cum îi spusese Elizabeth Tassel, *Bombyx Mori* era o *Călătorie a pelerinilor* perversă, plasată într-un no-man's-land folcloric, în care eroul eponim (un tânăr scriitor de geniu) pleca dintr-o insulă populată cu idiști consangvini prea orbi ca să-i recunoască talentul în ceea ce părea a fi o călătorie în principal simbolică spre un oraș îndepărtat. Bogăția și straniețea limbajului și a imageriei îi erau familiare lui Strike de când răsfoise *Frații Balzac*, dar interesul general față de tema cărții îl atrăgea.

Primul personaj familiar care apărea din propozițiile dense și adesea obscene era Leonora Quine. În timp ce călătorea printr-un peisaj populat de diverse pericole și diverși monștri, tânărul și sculpitorul Bombyx ajungea la Diabolica, o femeie descrisă succint drept o „curvă foarte uzată”, care îl captura și îl lega, reușind să-l violeze. Leonora era descrisă ca în realitate: slabă și neîngrijită, cu ochelarii ei mari și felul de a fi inexpresiv. După ce era abuzat sistematic timp de mai multe zile, Bombyx o convingea pe Diabolica să-l elibereze. Ea era atât de distrusă de plecarea lui, încât Bombyx era de acord s-o ia cu el: primul exemplu al frecventelor răsturnări stranii și onirice ale poveștii, prin care ceea ce fusese rău și înspăimântător devenea bun și rațional, fără vreo justificare.

Câteva pagini mai încolo, Bombyx și Diabolica erau atacați de o făptură numită Căpușa, pe care Strike o recunoscuse ușor drept Elizabeth Tassel: înspăimântătoare, cu maxilar pătrat și voce profundă. Din nou, lui Bombyx i se făcea milă de această creatură, după ce ea înceta să-l mai violeze și îi îngăduia să i se alăture. Căpușa avea obiceiul neplăcut de a se hrăni la sânul lui Bombyx în timp ce el dormea. Acesta era tot mai slăbit.

Genul lui Bombyx părea ciudat de mutabil. Pe lângă aparenta lui capacitate de a alăpta, în curând dădea semne de graviditate, deși continua să satisfacă mai multe femei aparent nimfomane

care îi ieșeau în mod regulat în cale.

Făcând slalom printre obscenitățile înflorite, Strike se întrebă câte portrete de oameni reali îi scăpaseră. Violența întâlnirilor lui Bombyx cu alte ființe umane era tulburătoare; perversitatea și cruzimea lor abia dacă lăseau vreun orificiu neviolat; era o frenezie sadomasochistă. Însă inocența și puritatea esențiale ale lui Bombyx erau o temă constantă, simpla enunțare a geniului său fiind, se pare, tot ceea ce cititorii aveau nevoie pentru a-l absolvi de crimele la care el uneltea la fel de neîngrădit ca și presupușii monștri din jurul lui. Pe măsură ce dădea paginile, Strike își aminti de opinia lui Jerry Waldegrave că Owen Quine era bolnav mintal; începea să empatizeze cu viziunea lui...

Meciul era pe cale să înceapă. Strike lăsă manuscrisul jos, simțindu-se ca și cum fusese închis mult timp într-un subsol întunecat și murdar, departe de aer și lumina naturală. Acum simțea doar o așteptare plăcută. Era încrezător că Arsenal avea să câștige – Spurs nu reușise să-i bată acasă de 17 ani.

Și, timp de 45 de minute, Strike se abandonează plăcerii și urlitelor frecvente de încurajare, în timp ce echipa lui ajungea la doi la zero.

La pauză, fără tragere de inimă, Strike dădu volumul la zero și reveni la lumea bizară a imaginației lui Owen Quine.

Nu recunosc pe nimeni până când Bombyx se apropie de orașul care era destinația lui. Acolo, pe un pod de deasupra șanțului care împrejmuia zidurile orașului, se afla un personaj imens, miop și cu mers târșăit: Tăietorul.

Tăietorul etala o bonetă turtită, în locul ochelarilor cu ramă de baga și purta pe umăr un sac însângerat care se zvârcolea. Bombyx acceptă oferta Tăietorului de a-i conduce pe el, Diabolica și Căpușa la o poartă secretă către oraș. Deprins deja cu violența sexuală, Strike nu fu surprins de faptul că Tăietorul se dovedea a fi hotărât să-l castreze pe Bombyx. În lupta care urma, sacul cădea de pe spatele Tăietorului, iar din el țâșnea o făptură feminină pitică. Tăietorul îi lăsa să scape pe Bombyx, Diabolica și Căpușa, în timp ce el fugea după pitică; Bombyx și însoțitoarele lui reușeau să găsească o spărtură în zidurile orașului și priveau înapoi pentru a-l vedea pe Tăietor cum îneacă mica făptură în șanțul împrejmuitor.

Strike se cufundase atât de tare în lectură, încât nu-și dăduse seama că meciul reîncepuse. Ridică privirea spre televizorul cu volumul oprit.

— *Căcat!*

Doi la doi: în mod incredibil, Spurs egalase. Strike aruncă deoparte manuscrisul, îngrozit. Apărarea lui Arsenal se prăbușea sub ochii lui. Ar fi trebuit să fie victorie. Erau pregătiți să ajungă la conducerea ligii.

— *CĂCAT!* urlă Strike zece minute mai târziu, în timp ce o lovitură cu capul trecea pe lângă Fabianski.

Spurs câștigase.

Opri televizorul cu încă vreo câteva înjurături și se uită la ceas. Mai rămăsese doar jumătate de oră în care să facă duș și să se schimbe, înainte de a o lua pe Nina Lascelles de la St. John's Wood; călătoria dus-întors în Bromley avea să-l coste o avere. Contemplă cu dezgust perspectiva ultimului sfert din manuscrisul lui Quine, simțind foarte multă simpatie față de Elizabeth Tassel, care citise pe sărite ultimele pasaje.

Nici măcar nu era sigur de ce îl citește, în afară de curiozitate.

Trist și iritat, o luă spre duș, dorindu-și să fi putut să-și petreacă seara acasă și având senzația irațională că, dacă nu s-ar fi lăsat distras de lumea obscenă și coșmarească a lui *Bombyx Mori*, Arsenal ar fi putut să câștige.

15

Ascultă-mă pe mine, nu e elegant să ai relații în oraș.

William Congreve, *Cum este această lume*.

— Deci? Cum ți s-a părut *Bombyx Mori*? îl întrebă Nina.

Tocmai plecau de la apartamentul ei cu un taxi pe care el abia și-l permitea. Dacă nu ar fi invitat-o și pe ea, Strike ar fi făcut călătoria spre Bromley și înapoi cu transportul public, oricât de incomodă și lungă ar fi fost astfel.

— Produsul unei minți bolnave, spuse Strike.

Nina râse.

— Dar nu ai citit nici una din celelalte cărți ale lui Owen; sunt aproape la fel de proaste. Recunosc că asta e de-a dreptul scârboasă. Și cum rămâne cu scula supurândă a lui Daniel?

— Încă n-am ajuns acolo. Abia aștept.

Sub haina de blană călduroasă de cu o seară în urmă, ea purta o rochie neagră strânsă pe corp, cu bretele, asupra căreia Strike avusese o excelentă perspectivă atunci când Nina îl invitase în apartamentul ei din St. John's Wood, în timp ce ea își aduna poșeta și cheile. De asemenea, Nina ținea în mână o sticlă de vin pe care o luase din bucătărie când văzuse că el venise cu mâna goală. O fată deșteaptă și drăguță, cu maniere frumoase, dar disponibilitatea ei de a se întâlni cu el în prima seară de după ce fuseseră prezentați unul altuia, care mai era și una de sâmbătă, sugera neglijență sau poate disperare.

Strike se întrebă din nou ce joc își imagina el că face, în timp ce mergeau dinspre centrul Londrei înspre un ținut al proprietarilor, spre case spațioase pline de cafetiere și televizoare HD, spre tot ceea ce el nu avusese niciodată și ceea ce, presupunea neliniștită sora lui, trebuia să constituie ambiția lui supremă.

Era stilul lui Lucy să organizeze o cină de ziua lui de naștere acasă la ea. Era fundamental lipsită de imaginație și, chiar dacă

adesea părea mai hărțuită acolo decât oriunde altundeva, ea prețuia foarte mult atracțiile casei sale. Era stilul ei să insiste să ofere în cinstea lui o cină pe care Strike nu o dorea, dar despre care Lucy nu putea înțelege că el nu o dorește. În lumea lui Lucy, zilele de naștere erau întotdeauna sărbătorite, niciodată uitate: trebuia să existe tort, lumânări, felicitări și cadouri; timpul trebuia marcat, ordinea menținută și tradițiile sprijinite.

În timp ce taxiul trecea prin Tunelul Blackwell, gonind pe sub Tamisa spre sudul Londrei, Strike recunoscuse că gestul de a o aduce pe Nina cu el la petrecerea de familie era o declarație de nonconformism. În ciuda convenționalei sticle de vin pe care o ținea în poală, Nina era foarte încordată, bucuroasă să-și asume riscuri și incertitudini. Locuia singură și discuta despre cărți, nu despre copii; pe scurt, nu era tipul lui Lucy de femeie.

La aproape o oră după ce plecase din Denmark Street, cu portofelul ușurat de 50 de lire, Strike o ajută pe Nina să coboare în frigul întunecos de pe strada lui Lucy și o conduse pe o alee de dincolo de magnolia mare care domina grădina din față. Înainte să sune la ușă, Strike spuse, cu o anumită reticență:

— Probabil ar fi bine să-ți spun: asta e o cină de zi de naștere. A mea.

— Ah, ar fi trebuit să-mi spui! La mulți...

— Nu e azi, spuse Strike. Nu contează prea mult.

Și sună la ușă.

Cumnatul lui Strike, Greg, le deschise. Urmără multe bătăi pe umeri, ca și o manifestare exagerată a plăcerii de a o vedea pe Nina. Această emoție strălucea prin absență la Lucy, care se agita pe hol ținând în mână o spatulă ca pe o sabie și cu un șorț peste rochia ei de petrecere.

— *N-ai spus că o să aduci pe cineva!* șuieră ea în urechea lui Strike, când acesta se aplecă să o sărute pe obraz.

Lucy era scundă, blondă și cu față rotundă; nimeni nu ar fi ghicit niciodată că sunt înrudiți. Lucy era rezultatul unei alte legături a mamei lor cu un muzician bine-cunoscut. Rick era chitarist de ritm și, spre deosebire de tatăl lui Strike, păstra o relație amicală cu progeneritura lui.

— Am crezut că mi-ai spus să invit pe cineva, îi murmură Strike surorii lui, în timp ce Greg o conducea pe Nina în camera de zi.

— Te-am întrebat *dacă ai de gând să faci asta*, răspunse Lucy furioasă. O, Doamne – va trebui să mă duc și să pun încă un – și sărmana Marguerite...

— Cine e Marguerite? întrebă Strike.

Dar Lucy se grăbea deja spre sufragerie, cu spatula în aer, lăsându-și oaspetele de onoare în hol. Strike îi urmă cu un oftat pe Greg și pe Nina în camera de zi.

— Surpriză! spuse un bărbat blond cu început de chelie.

Acesta se ridică de pe canapeaua de pe care soția lui cu ochelari privea radios spre Strike.

— Dumnezeule mare, spuse Strike, apropiindu-se ca să-i strângă mâna, cu o plăcere sinceră.

Nick și lisa erau doi din cei mai vechi prieteni ai lui și singurul loc în care cele două jumătăți ale vieții lui timpurii se intersectau: Londra și Cornwall, într-o căsătorie fericită.

— Nu mi-a spus nimeni că o să fiți aici!

— Păi, mă rog, asta e surpriza, Oggy, spuse Nick, în timp ce Strike o sărută pe lisa. O cunoști pe Marguerite?

— Nu, spuse el.

Deci de asta voise Lucy să verifice dacă el aducea sau nu pe cineva; acesta era tipul de femeie de care își imagina ea că s-ar îndrăgosti el și cu care ar trăi pentru totdeauna într-o casă cu o magnolie în grădina din față. Marguerite era măslinie, cu piele unsuroasă și aspect ursuz; purta o rochie stacojiu-aprins, care părea să fi fost cumpărată când fusese puțin mai slabă. Strike era sigur că era divorțată. Începea să aibă o intuiție specială în acest domeniu.

— Bună, spuse ea.

Între timp, Nina cea slabă, în rochia ei neagră cu bretele, conversa cu Greg; salutul scurt al lui Marguerite conținea o lume întreagă de amărăciune.

Astfel s-au așezat la cină toți șapte. Strike nu se văzuse prea des cu prietenii lui civili de când fusese lăsat la vatră ca invalid. Programul lui de lucru în mod intenționat încărcat estompase granița dintre zilele de lucru și cele de weekend, dar acum își dădu seama din nou cât de mult îi plăcea de Nick și lisa și cum ar fi fost infinit mai preferabil să fi fost doar ei trei undeva, savurând un curry.

— Cum l-ați cunoscut pe Cormoran? îi întrebă Nina avid.

— Am fost la școală împreună, în Cornwall, spuse Ilsa, zâmbindu-i lui Strike peste masă. Cu întreruperi. Veneai și plecai, nu-i așa, Corm?

Povestea copilăriei fragmentate a lui Strike și Lucy fu prezentată în timp ce mâncau somonul afumat, călătoriile cu mama lor cea

nomadă, revenirile regulate în St. Mawes și mătușa și unchiul care funcționaseră ca părinți înlocuitori de-a lungul copilăriei și adolescenței lor.

— Apoi Corm a fost dus iar la Londra de mama lui, când avea, cât, 17 ani? spuse Ilsa.

Strike își dădea seama că lui Lucy nu-i plăcea conversația: detesta discuțiile despre felul neobișnuit în care fuseseră crescuți, despre mama lor excentrică.

— Și a ajuns la un liceu dur, în buna tradiție, împreună cu mine, spuse Nick. Vremuri frumoase.

— Nick era un tip pe care era bine să-l cunoști, spuse Strike. Cunoaște Londra ca pe buzunarul lui; taică-său e taximetrist.

— Și dumneata la fel, tot taximetrist? îl întrebă Nina pe Nick, aparent entuziasmată de exotismul prietenilor lui Strike.

— Nu, spuse Nick voios, eu sunt gastroenterolog. Oggy și cu mine ne-am ținut împreună ziua de naștere de 18 ani...

— ... și Corm ne-a invitat acolo pe mine și pe prietenul lui Dave din St. Mawes, spuse Ilsa. Era prima oară când veneam la Londra, eram atât de încântată...

— ... și acolo ne-am cunoscut, încheie Nick, zâmbind larg către soția lui.

— Și nici un copil încă, după atâția ani? întrebă Greg, mândru tată a trei fii.

Urmă o pauză foarte scurtă. Strike știa că Nick și Ilsa încercau de mai mulți ani să facă copii, fără succes.

— Încă nu, spuse Nick. Cu ce te ocupi, Nina?

Pomenirea editurii Roper Chard o însufleți puțin pe Marguerite, care îi privise mohorâtă pe Strike din celălalt capăt al mesei, ca și cum acesta ar fi fost o bucățică de mâncare gustoasă așezată nemilos prea departe de ea.

— Michael Fancourt tocmai s-a mutat la Roper Chard, declară ea. Am văzut azi-dimineață pe site-ul lui.

— Ce dracu', asta a fost făcut public abia ieri, spuse Nina.

„Ce dracu'” îi aminti lui Strike de felul în care Dominic Culpepper le spunea chelnerilor „prietene”; era menit să-i facă plăcere lui Nick, se gândi el și poate să-i demonstreze lui însuși că și ea se putea amesteca bucuroasă cu proletariatul. (Charlotte, fosta logodnică a lui Strike, nu își modificase niciodată vocabularul sau accentul, indiferent unde ajunsese. Și nici nu-i plăcuse nici unul dintre prietenii lui).

— Ah, sunt mare fan al lui Michael Fancourt, spuse Marguerite.

Casa pustie e unul dintre romanele mele preferate. Îi ador pe ruși, iar Fancourt are ceva care mă face să mă gândesc la Dostoievski...

Strike bănuie că Lucy îi spusese lui Marguerite că el fusese la Oxford, că era deștept. Își dorea ca Marguerite să nu fie acolo, iar Lucy să-l înțeleagă mai bine.

— Fancourt nu poate să facă personaje feminine, spuse Nina nepăsătoare. Încearcă, dar nu reușește. Femeile lui sunt doar nervi, țâțe și tampoane.

Nick pufnise în paharul cu vin la auzul neașteptatului cuvânt „țâțe”; Strike râse la râsul lui Nick; Ilsa spuse, chicotind:

— Aveți amândoi 36 de ani. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Ei bine, mie mi se pare că e minunat, repetă Marguerite, fără o urmă de zâmbet.

Fusese lipsită de un potențial partener, oricât de șchiop și de supraponderal ar fi fost el; nu avea de gând să renunțe la Michael Fancourt.

— Și incredibil de atrăgător. Întotdeauna îmi cad cu tronc bărbații complicați și deștepți.

Spusese ultima propoziție ca un aparteu către Lucy, cu un oftat, referindu-se în mod evident la unele dezastre trecute.

— Are capul prea mare pentru trupul acela, spuse Nina, renegându-și voios entuziasmul din seara precedentă la vederea lui Fancourt și e fenomenal de arogant.

— Întotdeauna mi s-a părut că e foarte emoționant ce a făcut pentru acel tânăr scriitor american, spuse Marguerite în timp ce Lucy lua aperitivele și îi făcea semn lui Greg să o ajute în bucătărie. Să termine romanul în locul lui – acel romancier tânăr care a murit de SIDA, cum se...?

— Joe North, spuse Nina.

— Mă mir că ai avut chef să ieși în seara asta, îi spuse Nick încet lui Strike. După ce s-a întâmplat azi după-amiază.

Din nefericire, Nick era fan Spurs.

Greg, care se întorsese aducând o pulpă de miel și auzise fără să vrea cuvintele lui Nick, se legă imediat de ele.

— Trebuie să fi durut, nu-i așa, Corm? Când toată lumea credea că e victorie sigură?

— Ce-i asta? întrebă Lucy ca o dirigintă care spune clasei să facă liniște, în timp ce așeza farfuriile cu cartofi și legume. Ah, nu fotbal, Greg, te rog.

Așa că Marguerite rămase iar în posesia mingii conversației.

— Da, *Casa pustie* a fost inspirată de casa lăsată lui Fancourt

de prietenul lui mort, unde fuseseră fericiți în tinerețe. E extraordinar de emoționant. De fapt, e o poveste despre regret, pierdere, ambiții spulberate...

— De fapt, Joe North a lăsat casa în comun, lui Michael Fancourt și Owen Quine, o corectă ferm Nina pe Marguerite. Și *amândoi* au scris romane inspirate de ea; al lui Michael a câștigat Booker Prize...

Apoi Nina adăugă pentru Strike:

— ... iar al lui Owen a fost batjocorit de toată lumea.

— Ce s-a întâmplat cu casa? o întrebă Strike pe Nina, în timp ce Lucy îi întindea platoul cu miel.

— Ah, asta era cu mii de ani în urmă, probabil a fost vândută, spuse Nina. Nu voiau să aibă proprietăți comune; se urau de ani de zile. Încă de când Elspeth Fancourt s-a sinucis din cauza acelei parodii.

— Nu știi cumva unde e casa?

— Nu e *acolo*, spuse Nina pe jumătate în șoaptă.

— Cine nu e unde? întrebă Lucy, abia ascunzându-și iritarea.

Planurile ei pentru Strike fuseseră perturbate. Acum nu avea s-o placă niciodată pe Nina.

— Unul dintre autorii noștri a dispărut, îi spuse Nina. Soția lui l-a rugat pe Cormoran să-l găsească.

— E un tip de succes? întrebă Greg.

Fără îndoială că Greg era exasperat de grijile volubile ale soției lui pentru fratele ei sclipitor, dar sărac, a cărui afacere abia dacă ieșea pe zero, în ciuda programului lui de lucru încărcat, dar expresia „de succes”, cu tot ce însemna ea atunci când era rostită de Greg, îl ustură pe Strike ca o urzică.

— Nu, spuse el, nu cred că ai putea spune despre Quine că e de succes.

— Cine te-a angajat, Corm? întrebă Lucy neliniștită. Editorul?

— Soția lui, spuse Strike.

— Dar o să poată să achite nota de plată, nu? întrebă Greg. Fără insolvabili, Corm, asta tre' să fie regula ta numărul unu în afaceri.

— Mă mir că nu-ți notezi aceste perle de înțelepciune, îi spuse Nick lui Strike în șoaptă.

Lucy îi oferi lui Marguerite încă o porție din orice era pe masă (compensație pentru că nu avea să plece cu Strike, să se căsătorească cu el și să locuiască la două străzi distanță de ea, cu o cafetieră nouă și strălucitoare de la „Lucy și Greg”). După cină se

retraseră pe canapeaua bej din trei părți din camera de zi, unde se oferiră cadouri și felicitări. Lucy și Greg îi cumpăraseră un ceas nou, „pentru că știu că ultimul ți s-a stricat”, spuse Lucy. Mișcat că ea își amintise asta, un val de afecțiune mască temporar iritarea lui Strike că ea îl târâse aici, că îl cicălea în legătură cu deciziile lui de viață, că se căsătorise cu Greg... Scoase înlocuitorul ieftin, dar folositor pe care și-l cumpărase și își puse în schimb ceasul de la Lucy: era mare și strălucitor, cu brățară metalică și părea o copie a ceasului lui Greg.

Nick și Lisa îi cumpăraseră „whisky-ul ăla care-ți place ție”: Arran Single Malt, care îi amintea energic de Charlotte, cu care îl gustase prima oară, dar orice posibilitate a vreunei amintiri melancolice fu alungată de apariția abruptă în ușă a trei siluete în pijamale, cea mai înaltă dintre ele întrebând:

— A venit deja tortul?

Strike nu-și dorise niciodată copii (atitudine deplănsă de Lucy) și abia dacă își cunoștea nepoții, pe care îi vedea rar. Cel mai mare și cel mai mic o traseră pe mama lor afară din încăpere, ca să aducă tortul aniversar; mijlociul însă se duse direct la Strike și îi întinse o felicitare făcută în casă.

— Ți-ai adunat medalia, spuse Jack arătând spre imagine, când îți primești medalia.

— Ai primit o medalie? întrebă Nina, zâmbind și cu ochii mari.

— Mersi, Jack, spuse Strike.

— Vreau să fiu soldat, spuse Jack.

— E vina ta, Corm, spuse Greg cu ceea ce Strike nu se putu abține să nu considere a fi o anumită animozitate. Pentru că le cumperi soldați de jucărie, le povestești despre pistolul tău.

— Despre cele două pistoale, îl corectă Jack pe tatăl lui.

Apoi îi spuse lui Strike:

— Aveai două pistoale. Dar a trebuit să le predai.

— Bună memorie, îi spuse Strike. O să ajungi departe.

Lucy apăru cu tortul de casă, pe care ardeau 36 de lumânări și care era decorat cu ceea ce păreau a fi sute de bomboane colorate. În timp ce Greg stingea lumina și toată lumea începea să cânte, Strike simți o dorință aproape coplesitoare de a pleca. Avea să sune la taxi în clipa în care putea să fugă din acea încăpere; între timp, se forță să zâmbească și suflă în lumânări, evitând privirea lui Marguerite, care mocnea la el dintr-un fotoliu din apropiere, cu o lipsă de reținere enervantă. Nu era vina lui că fusese pus să joace rolul camaradului decorat al femeilor abandonate de prietenii

și rudele lui bine intenționate.

Strike chemă un taxi din baia de la parter și anunță jumătate de oră mai târziu, cu o manifestare decentă de regret, că el și cu Nina trebuiau să plece; el trebuia să se trezească devreme a doua zi dimineața.

În holul aglomerat și zgomotos, după ce Strike evitase abil să fie sărutat pe gură de Marguerite, în timp ce nepoții lui își consumau surescitarea și energia din zahărul îngurgitat seara, iar Greg o ajuta servil pe Nina să își îmbrace haina, Nick îi murmură lui Strike:

— Credeam că nu-ți plac femeile mici.

— Nu-mi plac, răspunse Strike încet. A șterpelit ceva pentru mine ieri.

— Da? Ei bine, sper să-ți manifesti recunoștința lăsând-o pe ea să stea deasupra. Ai putea s-o strivești ca pe un gândac.

16

...fie ca cina noastră să nu fie crudă, căci vei avea sânge destul, vei avea burta plină.

Thomas Dekker și Thomas Middleton, *Curva onestă*.

Strike își dădu seama imediat, când se trezi a doua zi dimineața, că nu era în patul lui. Era prea confortabil, cearșafurile prea moi; razele de lumină care punctau cuvertura cădeau din altă parte a camerei, iar sunetul ploii care răpăia în fereastră era înăbușit de perdele trase. Se ridică în capul oaselor, miji ochii în jur la dormitorul Ninei, întrezărit doar sumar cu o seară în urmă, la lumina veiozei și-și văzu torsul gol într-o oglindă de vizavi; părul des și întunecat de pe pieptul lui alcătuia o pată neagră pe peretele bleu din spatele lui.

Nina lipsea, dar Strike simțea miros de cafea. După cum se așteptase, ea fusese entuziastă și energică în pat, alungând ușoara melancolie care amenințase să îl urmeze după sărbătorirea zilei lui de naștere. Acum însă se întreba cât de repede putea să plece de acolo. A întârzia ar fi însemnat să genereze așteptări pe care nu era pregătit să le satisfacă.

Piciorul lui protetic era sprijinit de peretele de lângă pat. Când să se dea jos din pat ca să îl apuce, Strike se retrase, pentru că ușa dormitorului se deschise și intră Nina, complet îmbrăcată și cu părul ud, cu ziare sub un braț, două căni de cafea într-o mână și o farfurie cu cornuri în cealaltă.

— Am fugit până afară, spuse ea cu respirația tăiată. Dumnezeule, e groaznic. Mi-a înghețat nasul, pune mâna.

— Nu trebuia să faci asta, spuse el făcând semn spre cornuri.

— Mor de foame și e o brutărie fabuloasă mai încolo. Uită-te la asta – *News of the World* – marea exclusivitate a lui Dom!

O fotografie a aristocratului ajuns în dizgrație, ale cărui conturi îi fuseseră dezvăluite lui Culpepper de Strike, umplea centrul primei pagini, flancată din trei părți de imagini cu două din

amantele lui și cu documente din Insulele Cayman pe care Strike le smulsese de la asistenta lui. MITUITORUL LORD PARKER, urla titlul. Strike luă ziarul de la Nina și citi pe sărite articolul. Culpepper se ținuse de cuvânt: asistenta îndurerată nu era amintită nicăieri.

Nina stătea lângă Strike pe pat, citind împreună cu el și emițând comentarii ușor amuzate: „O, Doamne, cum poate cineva să facă asta, uită-te la el” și „O, uau, asta e dezgustător”.

— N-o să-i strice lui Culpepper, spuse Strike.

Închise ziarul după ce terminară amândoi. Data din partea de sus a primei pagini îi atrase atenția: 21 noiembrie. Era ziua de naștere a fostei lui logodnice.

Un mic zvâcnet dureros sub plexul solar și un șuvoi subit de amintiri vii și nedorite... cu un an în urmă, aproape la aceeași oră, se trezise lângă Charlotte, în Holland Park Avenue. Își amintea părul ei lung și negru, ochii mari și căprui, un trup cum nu avea să mai vadă vreodată, cum nu avea să i se mai îngăduie să atingă vreodată... Fuseseră fericiți în acea dimineață: patul era o plută de salvare pe apele agitate ale problemelor lor care reveneau în permanență. El îi oferise o brățară, a cărei achiziționare necesitase (deși ea nu știa asta) luarea unui împrumut cu o dobândă îngrozitoare... iar două zile mai târziu, de ziua lui de naștere, ea îi oferise un costum italian și ieșiseră în oraș la cină și chiar fixaseră o dată la care să se căsătorească, în sfârșit, la 16 ani după ce se cunoscuseră...

Dar numirea unei zile marcase o nouă și cumplită fază în relația lor, ca și cum ar fi avariat tensiunea precară în care erau obișnuiți să trăiască. Charlotte devenea mereu tot mai volatilă și mai capricioasă. Certuri și scene, veselă spartă, acuzații de infidelitate (când de fapt ea, după cum credea el acum, fusese cea care se întâlnea în secret cu bărbatul cu care era acum logodită)... se chinuiseră în continuare încă aproape patru luni, până când, într-o ultimă și mizerabilă explozie de recriminări și furie, totul luase din fericire sfârșit.

Un foșnet de bumbac: Strike privi în jurul lui, aproape surprins să se vadă încă în dormitorul Ninei. Ea era pe punctul de a-și scoate bluza, cu intenția de a se băga înapoi în pat alături de el.

— Nu pot să rămân, spuse el, întinzându-se din nou după proteză.

— De ce nu? întrebă ea, cu brațele încrucișate în față, ținând tivul bluzei. Zău așa – e duminică!

— Trebuie să lucrez, minți el. Oamenii trebuie investigații și duminica.

— Ah, spuse ea, încercând ca asta să sune realist, dar părând descurajată.

Strike își bău cafeaua, menținând conversația alertă, dar impersonală. Ea îl privi cum își atașează piciorul și se îndreaptă spre baie, iar când el se întoarse ca să se îmbrace, ea era ghemuită într-un fotoliu, ronțâind un corn cu un aer puțin oropsit.

— Ești sigură că nu știi unde e casa asta? o întrebă el în timp ce își trăgea pantalonii. Cea pe care au moștenit-o Quine și Fancourt?

— Ce? spuse ea, confuză. O – Doamne, sper să nu te duci s-o cauți, nu-i așa? Ți-am spus, trebuie să fi fost vândută cu ani în urmă!

— Aș putea s-o întreb pe soția lui Quine despre ea, spuse Strike.

Îi spuse Ninei că avea s-o sune, dar într-un mod energic, astfel încât ea să înțeleagă că sunt doar cuvinte goale, o formalitate și ieși din casa ei cu un sentiment de ușoară recunoștință, dar nu de vinovăție.

Ploaia îi împungea fața și mâinile, în timp ce mergea pe strada nefamiliară, îndreptându-se spre stația de metrou. Lumini feerice de Crăciun sclipeau la fereastra brutăriei de unde Nina tocmai cumpărase cornurile. Reflecția masivă a lui Strike alunecă pe suprafața stropită de ploaie; în pumnul rece căra sacoșa de plastic pe care Lucy i-o oferise, îndatoritoare, ca să-și ducă feliile, whisky-ul primit cadou și cutia cu noul și strălucitorul lui ceas.

Gândurile lui alunecau irezistibil înapoi, la Charlotte, care avea 36 de ani, dar arăta de 25 și care își sărbătorea ziua de naștere cu noul ei logodnic. Poate că primise diamante, se gândi Strike; ea spusese întotdeauna că nu-i pasă de astfel de lucruri, dar când se certaseră strălucirea a tot ceea ce nu putuse el să-i ofere îi fusese aruncată uneori în față destul de tare...

Un tip de succes? întrebuse Greg despre Owen Quine, prin asta înțelegând: „Are mașină mare? Casă frumoasă? Cont gras la bancă?”

Strike trecu pe lângă Cafeneaua Beatles, cu capetele alb și negru amplasate elegant ale trupei Fab Four privind spre el și pătrunse în căldura relativă a stației. Nu voia să-și petreacă această duminică ploioasă singur, în apartamentul lui de la mansardă din Denmark Street. Voia să rămână ocupat de ziua de naștere a lui Charlotte Campbell.

Se opri ca să-și scoată mobilul și o sună pe Leonora Quine.

— Alo? spuse ea răstit.

— Bună, Leonora, sunt Cormoran Strike...

— L-ai găsit pe Owen? întrebă ea.

— Mă tem că nu. Te sun pentru că tocmai am auzit că un prieten i-a lăsat soțului tău o casă.

— Ce casă?

Leonora părea obosită și iritată. Strike se gândi la numeroșii soți cu bani de care se ciocnise în meseria lui, bărbați care ascundeau garsoniere de soțiile lor și se întrebă dacă nu cumva tocmai trădase ceva ce Quine ascunsese de familia lui.

— Nu e adevărat? N-a lăsat un scriitor pe nume Joe North o casă în proprietate comună...?

— A, *aia*, spuse ea. Talgarth Road, da. Dar asta a fost în urmă cu 30 și ceva de ani. De ce te interesează asta?

— A fost vândută, nu-i așa?

— Nu, spuse ea cu ranchiună, pentru că nenorocitul de Fancourt nu ne-a permis niciodată. Din dușmănie, adică, pentru că *el* nu o folosește niciodată. Casa stă pur și simplu acolo, fără să fie de folos nimănui, doar mucegăiește.

Strike se sprijini de peretele de lângă mașinile de bilete, cu ochii ațintiți asupra unui plafon circular susținut de un păienjeniș de lonjeroane. Așa se întâmplă, își spuse el din nou, dacă iei clienți când ești distrus. Ar fi trebuit să întrebe dacă mai au vreo altă proprietate. Ar fi trebuit să verifice.

— S-a dus cineva să vadă dacă soțul dumitale e acolo, doamnă Quine?

Ea scoase un țipăt batjocoritor.

— Nu putea să se ducă *acolo!* spuse ea, de parcă Strike ar fi sugerat că soțul ei se ascunsese în Palatul Buckingham. Detestă casa aia, nici nu se apropie de ea! În orice caz, cred că nu are nici mobilă, nici altele.

— Ai cheie?

— Nu știu. Dar Owen nu s-ar duce acolo *niciodată!* Nu s-a apropiat de ea de ani de zile. E un loc groaznic în care să stai, e veche și goală.

— Dacă ai putea să cauți puțin cheia...

— Nu pot să fug acum în Talgarth Road, o am pe Orlando! spuse ea previzibil. Oricum, ascultă-mă pe mine, nu s-ar duce...

— Eu mă ofer să vin acum, spuse Strike, să iau cheia de la dumneata, dacă o poți găsi și să mă duc să verific. Doar ca să fim

siguri că am căutat pretutindeni.

— Da, dar – e duminică, spuse ea, părând șocată.

— Știu asta. Crezi că ai putea căuta puțin cheia?

— Bine, atunci, spuse ea după o scurtă pauză.

Apoi reluă, cu o ultimă explozie de energie:

— Dar n-o să fie acolo!

Strike luă metroul, schimbă o dată spre Westbourne Park și apoi, cu gulerul ridicat împotriva potopului înghețat, mărșălui spre adresa pe care Leonora i-o mâzgălise la prima lor întâlnire.

Era încă una din acele zone ciudate ale Londrei în care milionarii locuiau la o aruncătură de băț de familii de clasă muncitoare care locuiau în casele lor de 40 de ani sau mai mult. Decorul măturat de ploaie oferea o dioramă ciudată: blocuri noi și elegante de apartamente în spatele unor străzi banale, noul luxos și vechiul confortabil.

Casa familiei Quine era pe Southern Row, o stradă laterală liniștită cu case mici de cărămidă, la scurtă distanță de o crâșmă văruiată numită Chilled Eskimo. Înfrigorat și ud, Strike își miji ochii la firma acesteia, în timp ce trecea pe lângă ea; firma înfățișa un eschimos care se relaxa lângă o copcă, cu spatele la soarele care răsărea.

Ușa casei Quine era de un verde mocirlos și scorojit, întreaga fațadă era dărăpănată, inclusiv ușa care atârna de o singură balama. În timp ce suna la ușă, Strike se gândi la predilecția lui Quine pentru camerele confortabile de hotel, iar părerea lui despre bărbatul dispărut se mai înrăutăți puțin.

— Ai ajuns rapid, fu salutul morocănos al Leonorei la deschiderea ușii. Intră.

El o urmă într-un hol întunecos și îngust. Spre stânga era o ușă întredeschisă care dădea în ceea ce era, în mod evident, biroul lui Owen Quine. Părea neîngrijit și murdar. Sertarele atârnavă deschise, iar o mașină de scris electrică veche stătea strâmb pe birou. Strike și-l putea imagina pe Quine smulgând paginile din ea, în furia lui față de Elizabeth Tassel.

— Ai reușit ceva cu cheia? o întrebă Strike pe Leonora.

Intrară în bucătăria întunecoasă, cu miros stătut, de la capătul holului. Aparatele arătau toate de parcă erau vechi de cel puțin 30 de ani. Lui Strike îi veni ideea că mătușa lui Joan avusese un cuptor cu microunde maro identic în anii '80.

— Ei bine, le-am găsit, îi spuse Leonora făcând cu mâna spre cinci-șase chei care se aflau pe masa din bucătărie. Nu știu dacă

vreuna din ele e cea bună.

Nici una dintre ele nu era prinsă de un inel, iar una părea prea mare pentru a deschide altceva decât o ușă de biserică.

— În Talgarth Road la ce număr? o întrebă Strike.

— 179.

— Când ai fost ultima oară acolo?

— Eu? N-am fost acolo niciodată, spuse ea cu ceea ce părea a fi indiferență sinceră. Nu mă interesa. Era o prostie.

— Ce anume?

— Să le-o lase lor.

Văzând fața politicos interogativă a lui Strike, Leonora spuse impacientată:

— Joe North ăla, că le-a lăsat-o lui Owen și Michael Fancourt. A spus că e pentru ca ei să scrie acolo. Ei n-au folosit-o niciodată de atunci încolo. Inutil.

— Iar dumneata n-ai fost niciodată acolo?

— Nu. Ei au primit-o cam când am născut-o pe Orlando. Nu m-a interesat.

— Atunci s-a născut Orlando? întrebă Strike surprins.

Și-o imaginase vag pe Orlando ca pe o fată hiperactivă de 10 ani.

— În '86, da, spuse Leonora. Dar e handicapată.

— Ah, spuse Strike. Înțeleg.

— Acum e la etaj, îmbufnată, pentru că a trebuit s-o dojenesc, spuse Leonora, în una din izbucnirile ei comunicative. Șterpelește lucruri. Știe că nu e bine, dar continuă să facă asta. Am prins-o când scotea portofelul din geanta lui Edna-de-Alături, când a venit pe la noi ieri.

Apoi Leonora adăugă rapid, ca și acum tocmai rostise o acuzație.

— Nu era din cauza banilor. Era din cauză că îi plac culorile. Edna înțelege, că o cunoaște, dar nu toată lumea o cunoaște. Eu îi zic că e greșit. Ea știe că e greșit.

— E în regulă atunci dacă iau astea ca să le încerc? întrebă Strike culegând cheile în palmă.

— Dacă vrei, spuse Leonora, adăugând sfidător, dar n-o să fie acolo.

Strike băgă prada în buzunar, refuză oferta întârziată a Leonorei pentru ceai sau cafea și ieși din nou în ploaia rece.

Se trezi șchiopătând din nou în timp ce mergea spre stația de metrou Westbourne Park, ceea ce însemna o deplasare scurtă, cu

schimbări minime. În graba lui de a pleca din apartamentul Ninei nu avusese la fel de multă grijă ca de obicei când își legase proteza și nici nu putuse să aplice vreunul din acele produse calmante care protejau pielea de sub ea.

Cu opt luni în urmă (în chiar ziua în care, ulterior, fusese înjunghiat în partea de sus a brațului), căzuse rău pe niște scări. Medicul specialist care îl examinase la puțin timp după aceea îl informase că își vătămase și mai mult ligamentele mediale ale articulației genunchiului piciorului amputat, chiar dacă ele puteau fi reparate și îi recomandase gheață, odihnă și investigații suplimentare. Dar Strike nu-și putuse permite odihnă și nu dorise alte teste, așa că își legase proteza de genunchi și încercase să-și amintească să-și ridice piciorul atunci când stătea. Durerea cedase, în mare parte, dar uneori, când mergea mult, piciorul începea să se umfle și să pulseze din nou.

Drumul pe care mergea Strike târșându-și piciorul se curba la dreapta. O siluetă înaltă, subțire și aplecată mergea în urma lui, cu capul lăsat în jos astfel încât nu se vedea decât partea de sus a unei glugi negre.

Bineînțeles, rezonabil ar fi fost ca acum să se ducă acasă și să își odihnească piciorul. Era duminică. Nu era deloc necesar să mărșăluiască prin toată Londra în ploaie.

N-o să fie acolo, spunea Leonora în capul lui.

Dar alternativa era să se întoarcă în Denmark Street, să asculte ploaia care răpăia în ferestrele îmbinate prost de lângă patul lui, de sub jgheaburi, cu albumele fotografice cu Charlotte prea aproape, în cutiile de pe palier...

Mai bine să se miște, să lucreze, să se gândească la problemele altora...

Clipind în ploaie, Strike ridică privirea spre casele pe lângă care trecea și întrezări cu vederea periferică silueta care îl urmărea la 20 de metri în spatele lui. Chiar dacă haina neagră era amorfă, Strike avu impresia, din pașii scurți și rapizi, că silueta e a unei femei.

Acum Strike observă ceva curios la modul în care ea mergea, ceva nefiresc. Nu avea nimic din aerul absorbit al plimbărețului singuratic dintr-o zi rece și umedă. Capul ei nu era aplecat pentru a se proteja de elemente și nici menținerea unui ritm constant nu avea scopul simplu de a ajunge la o destinație. Își modifica mereu viteza prin creșteri minuscule dar pentru Strike observabile, iar la fiecare câțiva pași fața ascunsă sub glugă se oferea asediului

friguros al ploii puternice, apoi dispărea din nou în umbră. Îl ținea sub observație.

Ce spusese Leonora la prima lor întâlnire?

Cred că am fost urmărită. O fată înaltă și brunetă, cu umeri rotunzi.

Strike făcu un experiment, accelerând și încetinind infinitezimal. Spațiul dintre ei rămase constant; fața ei ascunsă licărea mai frecvent în sus și în jos, ca o ceață roz-deschis, ca să verifice poziția lui.

Nu avea experiență la urmărit oameni. Strike, care era expert, ar fi mers pe trotuarul opus, prefăcându-se că vorbește la mobil; și-ar fi mascat interesul concentrat și unic față de subiect...

Pentru distracția lui, simulă o ezitare subită, ca și cum ar fi fost cuprins de îndoială în privința direcției corecte. Luată pe nepregătite, silueta întunecată se opri brusc, paralizată. Strike își relua mersul și, după câteva secunde, auzi pașii ei răsunând pe pavajul ud din spatele său. Era prea nesăbuită, nu-și dădea seama nici măcar că fusese deconspirată.

Puțin mai încolo începu să se vadă stația Westbourne Park: o clădire lungă și joasă construită din cărămidă aurie. Acolo avea să o abordeze, să o întrebe cât e ceasul și să se uite bine la fața ei.

Intră în stație și se trase rapid către partea cealaltă a intrării, așteptând-o nevăzut.

După vreo 30 de secunde întrezări silueta înaltă și întunecată alergând spre intrare prin ploaia scânteietoare, cu mâinile încă în buzunare; era speriată că putea să-l fi ratat, că el urcase deja în tren.

Făcu un pas rapid și încrezător spre intrare, ca să o abordeze – piciorul fals alunecă pe podeaua udă din gresie, patinând.

— *Căcat!*

Își pierdu priza și căzu, redus în mod nedemn la un șpagat; în secunde lungi, cu încetinitorul, de dinainte ca el să ajungă pe podeaua umedă și murdară, unde ateriză dureros pe sticla de whisky din sacoșă, o văzu în profil cum încremenește, apoi dispare ca o căprioară speriată.

— La naiba, icni Strike, întins pe plăcile ude, în timp ce oamenii de la automatele de bilete se holbau la el.

Își răsucise din nou piciorul când căzuse; simțea că era posibil să-și fi rupt un ligament; genunchiul care înainte fusese doar sensibil acum urla a protest. Blestemând în sinea lui podelele spălate imperfect și protezele pentru gleznă de construcție rigidă,

Strike încercă să se ridice. Nimeni nu voia să se apropie de el. Fără îndoială, credeau că e beat – whisky-ul de la Nick și lisa scăpase acum din sacoșă și se rostogolea zăngănind pe podea.

În cele din urmă, un angajat de la metroul londonez îl ajută să se ridice în picioare, murmurând ceva despre faptul că exista un semn care avertiza că podeaua e udă; nu îl văzuse domnul, nu era destul de proeminent? Îi înmână lui Strike whisky-ul. Umilit, acesta murmură un mulțumesc și se îndreptă șchiopătând spre porțile de acces, nevrând altceva decât să scape de nenumărații ochi cercetători.

Ajuns în siguranță într-un tren spre sud, își întinse piciorul care zvâcnea și își palpă genunchiul cât de bine putu, prin pantalonii de costum. Îl simți sensibil și dureros, exact așa cum fusese după ce căzuse pe acele scări, primăvara trecută. Furios acum pe fata care îl urmărise, încercă să-și dea seama ce se întâmplase.

Când i se alăturase ea? Urmărise ea casa Quine și îl văzuse că intră? Era oare posibil (o posibilitate nemăgulitoare) ca ea să-l fi confundat cu Owen Quine? Fără îndoială, Kathryn Kent făcuse asta, pentru scurt timp, în întuneric...

Strike se ridică în picioare cu câteva minute înainte să ajungă la Hammersmith, ca să se pregătească mai bine pentru ceea ce putea fi o coborâre periculoasă. La momentul la care ajunse la destinația lui de la Barons Court, șchiopăta rău și își dorea să fi avut un baston. Își croi drum spre ieșirea dintr-o casă de bilete cu pardoseală de un verde victorian, așezându-și picioarele cu grijă pe podeaua cu modele umede pline de mazăgă. Ieșise prea curând din adăpostul uscat al stației ca o mică bijuterie, cu scrisul ei art nouveau și frontoanele de piatră, avansând prin ploaia neobosită spre autostrada dublă huruitoare.

Spre ușurarea și recunoștința lui, își dădu seama că ieșise chiar pe acea porțiune din Talgarth Road unde se afla casa pe care o căuta.

Deși Londra era plină de acest tip de anomalii arhitectonice, Strike nu mai văzuse niciodată clădiri care să distoneze atât de evident cu mediul lor. Casele vechi se înălțau într-un șir distinct, relicve de cărămidă roșu-închis ale unei epoci mai încrezătoare și imaginative, în timp ce traficul dudua neiertător pe lângă ele, în ambele direcții, căci aceasta era principala arteră de intrare în Londra dinspre vest.

Erau studiouri ornamentate pentru artiști de la sfârșitul epocii

victoriene, cu ferestrele de la parter plumbuite și zăbrelite și ferestre cu arcade supradimensionate îndreptate spre nord la nivelurile superioare, ca niște fragmente ale dispărutului Palat de Cristal. Oricât de ud, înfrigurat și suferind era, Strike se opri pentru câteva secunde ca să caute casa de la numărul 179, minunându-se de arhitectura ei distinctivă și întrebându-se cât ar fi putut să câștige familia Quine dacă Fancourt s-ar fi răzgândit cândva și ar fi fost de acord să vândă.

Urcă cu greu treptele albe din față. Ușa de la intrare era adăpostită de ploaie de o boltă de cărămidă bogat ornamentată, cu ghirlande, caneluri și embleme sculptate în piatră. Strike scoase cheile una câte una, cu degetele înfrigurate și amorțite.

A patra pe care o încercă intră fără să se opună și se învârti ca și cum asta făcuse ani de zile. Un clinchet ușor și ușa de la intrare se deschise. Strike trecu pragul și închise ușa în urma lui.

Un șoc, ca o palmă peste față, ca o găleată cu apă aruncată peste el. Strike băjbăi după gulerul de la haină, trăgându-l peste gură și nas, ca să le protejeze. Acolo unde ar fi trebuit să miroasă doar a praf și lemn vechi, ceva tăios și chimic îl copleșea, fixându-se în nasul și gâtul lui.

Întinse automat mâna spre peretele de lângă el după un întrerupător, producând un torent de lumină din două becuri goale care atârnavă din tavan. Holul îngust și gol era lambrizat cu lemn de culoarea mierii. Coloane răsucite din același material susțineau o arcadă la mijlocul lui. La prima vedere era una senină, grațioasă, bine proporționată.

Dar Strike studie încet, cu ochii îngustați, petele mari, ca niște arsuri, ale lemnăriei originale. Un fluid coroziv și caustic – care făcea ca aerul nemișcat și prăfos să ardă – fusese stropit peste tot, printr-un act care părea de un vandalism nebunesc; acidul erodase lacul de pe scândurile vechi ale podelei, distrusese patina scării de lemn gol din față și fusese aruncat chiar și pe pereți, astfel că pete mari de tencuială pictată erau albite și decolorate.

După câteva secunde în care respiră prin gulerul gros de serj, Strike își dădu seama că acea casă era prea călduroasă pentru una nelocuită. Căldura fusese dată tare, ceea ce făcea ca groaznicul miros chimic să se simtă și mai înțepător decât dacă ar fi fost lăsat să se împrăștie în frigul unei zile de iarnă.

Sub picioarele lui foșnea niște hârtie. Strike se uită și văzu câteva meniuri de catering și un plic adresat LOCUIITORULUI/ÎNGRIJITORULUI. Se aplecă și îl ridică. Era un

bilet scurt și furios scris de mână de la vecinul de alături, care se plângea de miros.

Strike lăsă biletul să cadă la loc pe preș și avansă în hol, observând cicatricele lăsate pe fiecare suprafață unde fusese aruncată substanța chimică. La stânga lui era o ușă; o deschise. Camera de dincolo de ea era întunecoasă și goală; ea nu fusese pângărită cu substanța asemenea înălbitorului. O bucătărie părăginită, de asemenea lipsită de mobilier, era singura altă cameră de la parter. Potopul de chimicale nu o cruțase; până și o jumătate de pâine mucegăită de pe bufet fusese stropită.

Strike urcă scările. Cineva le urcase sau coborâse, turnând substanța dăunătoare și corozivă dintr-un container încăpător; stropise pretutindeni, până și pe pervazul de pe palier, unde vopseaua se bășicase și plesnise.

La primul etaj, Strike se opri. Chiar și prin lâna groasă a paltonului său simțea un alt miros, ceva ce substanța industrială înțepătoare nu putea masca. Dulce, putred, acru: duhoarea cărnii descompuse.

Nu încercă nici una dintre ușile închise de la primul etaj. În schimb, cu whisky-ul primit cadou legănându-se stupid în punga de plastic, urmă încet pașii celui care turnase acid, urcând un al doilea șir de scări pătate de pe care lacul fusese ars, iar strălucirea ceruită a balustradelor sculptate fusese pârjolită.

Duhoarea de descompunere se întetea cu fiecare pas pe care îl făcea Strike. Îi amintea de vremea în care înfigeau bețe lungi în pământ, în Bosnia și le scoteau ca să miroasă capetele, singura modalitate de nădejde de a descoperi gropile comune. Își apăsă gulerul pe gură mai strâns când ajunse la etajul de sus, la studioul în care un artist victorian lucrase odată în lumina neschimbătoare a nordului.

Strike nu ezită în prag decât câteva secunde, până când își trase mânăca cămășii în jos, ca să-i acopere mâna goală, astfel încât să nu lase nici un semn pe ușa de lemn când o deschise împingând-o. Tăcere, în afara unui scârțâit ușor al balamalelor, apoi bâzâitul muștelor.

Se așteptase la moarte, dar nu la asta.

O carcasă: legată fedeleș, puțind și putrezind, goală și eviscerată, zăcând pe podea, în loc să atârne de un cârlig de metal, unde cu certitudine i-ar fi fost locul. Dar ceea ce părea a fi un porc măcelărit purta haine umane.

Zăcea sub grinzile înalte și arcuite, scăldată în lumina ferestrei

romanice imense și chiar dacă era o casă privată, iar traficul continua să pleoscăie sub geam, Strike avea impresia că stă venindu-i să verse într-un templu, martor la un măcel sacrificial, la un act de profanare laică.

În jurul trupului descompus fuseseră așezate șapte farfurii și șapte seturi de tacâmuri, ca și cum ar fi fost o gigantică bucată de carne. Torsul fusese despicat de la gât la pelvis, iar Strike era suficient de înalt ca să vadă, chiar și din prag, cavitatea neagră, larg deschisă, care rămăsese. Intestinele dispăruseră, ca și cum ar fi fost mâncate. Stofa și carnea fuseseră arse peste tot pe cadavru, sporind impresia abjectă că acesta fusese gătit și consumat. Pe alocuri, cadavrul ars și descompus strălucea, aproape lichid ca aspect. Patru radiatoare șuierând grăbeau descompunerea.

Fața putrezită se afla cel mai departe de el, lângă fereastră. Strike își miji ochii spre ea, fără să se miște, încercând să nu respire. Un smoc de barbă gălbuie mai atârna încă de bărbie și o unică orbită arsă se vedea cu greu.

Iar acum, cu toată experiența lui despre moarte și mutilare, Strike trebui să-și reprime nevoia de a vomita în duhorile amestecate, aproape sufocante, ale substanței chimice și ale cadavrului. Își mută sacoșa pe antebrațul lui gros, scoase mobilul din buzunar și făcu fotografii ale scenei din cât de multe unghiuri putea fără să avanseze mai mult în încăpere. Apoi ieși cu spatele din atelier, permițând ușii să se închidă, ceea ce nu atenuează deloc duhoarea solidă și sună la 999.

Încet și cu atenție, hotărât să nu alunece și să cadă chiar dacă era disperat să ajungă iar la aerul proaspăt, curat și spălat de ploaie, Strike coborî scările pătate, ca să aștepte poliția în stradă.

Cât mai ai viață bucură-te de ea,
Că după moarte nu mai poți bea.

John Fletcher, *Fratele sângeros*.

Nu era prima oară când Strike vizita New Scotland Yard la insistențele poliției metropolitane. Întrevederea anterioară avusese și ea legătură cu un cadavru, iar detectivul își dădu seama, în timp ce aștepta în camera de interogatoriu multe ore mai târziu, cu durerea din genunchi mai puțin acută după câteva ore de inactivitate forțată, că și atunci făcuse sex în seara precedentă.

Singur într-o încăpere o idee mai mare decât un fișet obișnuit de birou, cu gândurile lipite ca niște muște de obscenitatea putrezindă pe care o găsisse în atelierul artistului. Oroarea acestui fapt nu-l părăsise. În profesia lui, Strike văzuse trupuri care fuseseră trase în poziții menite să sugereze sinuciderea sau accidentul; examinase cadavre care purtau urmele oribile ale unor tentative de a masca cruzimea căreia îi fuseseră supuse înainte de moarte; văzuse bărbați, femei și copii mutilați și dezmembrați; dar ceea ce văzuse în Talgarth Road nr. 179 era ceva cu totul nou. Răutatea a ceea ce fusese făcut acolo fusese aproape orgiastică, o manifestare atent calibrată de dramatism sadic. Cel mai greu de contemplat era ordinea în care acidul fusese turnat, iar corpul eviscerat: fusese oare tortură? Fusese Quine viu sau mort în timp ce ucigașul lui așeza tacâmuri în jur?

Imensa cameră boltită în care zăcea trupul lui Quine roia acum, fără îndoială, de oameni în combinezoane complete de protecție, care strângeau probe criminalistice. Strike își dorea să fie acolo cu ei. După o astfel de descoperire, inactivitatea era detestabilă pentru el. Ardea de frustrare profesională. Izolat din clipa în care poliția sosise, fusese redus la statutul de simplu gafeur care dă peste o scenă (iar „scenă”, se gândi el dintr-odată, era cuvântul potrivit din mai multe puncte de vedere: trupul legat și aranjat în

lumina ferestrei gigantice, ca de biserică... un sacrificiu pentru cine știe ce putere demonică... șapte farfurii, șapte seturi de tacâmuri...).

Fereastra înghețată a camerei de interogatoriu ascundea totul de dincolo de ea, în afară de culoarea cerului, acum negru. Strike stătuse în această cameră minusculă un timp îndelungat, dar poliția încă nu terminase să-i ia declarația. Era dificil de estimat cât din dorința lor de a prelungi interviul era suspiciune autentică și cât de mult animozitate. Era corect, desigur, ca persoana care descoperise victima unei crime să fie supusă unei chestionări minuțioase, deoarece adesea ea știa mai multe decât era dispusă să povestească și nu arareori știa totul. Cu toate acestea, se putea spune că, atunci când soluționase cazul Lula Landry, Strike umilise poliția metropolitană, care declarase atât de încrezător că moartea ei era sinucidere. Lui Strike nu i se părea că e paranoic deoarece considera că atitudinea inspectoarei cu păr scurt care tocmai ieșise din cameră conținea hotărârea de a-l face să tremure. Și nici nu i se părea că fusese strict necesar ca atât de mulți colegi ai ei să vină să-l vadă, unii rămânând o vreme doar ca să se holbeze la el, alții oferindu-i remarce meschine.

Dacă avea impresia că-l făceau să se simtă prost, se înșelau. Nu trebuia să fie nicăieri altundeva și îi aduseseră o masă destul de bună. Dacă l-ar fi lăsat să și fumeze, s-ar fi simțit foarte confortabil. Femeia care îl interogase timp de o oră îi spusese că putea ieși însoțit afară, în ploaie, pentru o țigară, dar inerția și curiozitatea îl făcuseră să rămână pe scaunul lui. Whisky-ul primit cadou se afla alături de el, în pungă. Se gândi că dacă îl mai țineau mult acolo, ar fi putut să-l deschidă. Îi lăsaseră un pahar de plastic cu apă.

Ușa din spatele lui foșni pe deasupra covorului gri, compact.

— Bob Misticul, spuse o voce.

Richard Anstis, de la Poliția Metropolitană și Armata Teritorială, intră în cameră rânjind, cu părul ud de la ploaie, purtând un teanc de hârtii sub braț. O parte a feței lui era plină de cicatrici, iar pielea de sub ochiul drept foarte întinsă. Îi salvaseră vederea la spitalul de campanie din Kabul în care Strike zăcea inconștient, în timp ce doctorii se străduiau să-i păstreze genunchiul piciorului retezat.

— Anstis! spuse Strike, apucând mâna întinsă a polițistului. Ce naiba...?

— M-am folosit de gradul meu, prietene, mă ocup eu de treaba

asta, spuse Anstis, așezându-se pe scaunul eliberat recent de detectiva posacă. Nu ești prea popular pe-aici, știi asta. Ai noroc că îl ai pe Unchiu' Dickie de partea ta, care garantează pentru tine.

Spunea întotdeauna că Strike îi salvase viața și probabil că era adevărat. Fuseseră supuși focului inamic pe un drum de pământ galben din Afganistan. Nici Strike însuși nu era sigur ce anume îl făcuse să simtă explozia iminentă. Tânărul care alerga dinspre marginea drumului, în fața lor, împreună cu ceea ce părea a fi fratele lui mai mic, putea pur și simplu să fugă de gloanțe. Tot ce știa Strike era că strigase la șoferul Vikingului să frâneze, un ordin nerrespectat – poate neauzit – că se întinsese în față, îl apucase pe Anstis de spatele cămășii și îl trăsese cu o singură mână în spatele vehiculului. Dacă Anstis ar fi rămas unde era, probabil că ar fi avut soarta lui Gary Topley, care stătea drept în fața lui Strike și din care mai găsiseră ca să îngroape doar capul și torsul.

— Tre' să mai reluăm povestea asta încă o dată, prietene, spuse Anstis.

Așternu în fața lui Strike declarația pe care probabil că o luase de la ofițerul femeie.

— E în regulă dacă beau? întrebă Strike obosit.

Sub privirea amuzată a lui Anstis, Strike scoase whisky-ul Arran din pungă și adăugă două degete în apa călăie din paharul de plastic.

— Bun: ai fost angajat de soție ca să-l găsești pe bărbatul mort... presupunem că e trupul acestui scriitor, acestui...

— Owen Quine, da, completă Strike, în timp ce Anstis își mijea ochii la scrisul colegei lui. Soția lui m-a angajat acum șase zile.

— Iar la acel moment el lipsea de...?

— Zece zile.

— Dar ea nu se dusese la poliție?

— Nu. El făcea asta în mod regulat: o întindea fără să spună la nimeni unde e, apoi se întorcea iar acasă. Îi plăcea să se ducă la hoteluri fără soția lui.

— De ce te-a abordat ea pe tine de data asta?

— Lucrurile sunt dificile în familia lor. Au o fiică handicapată, iar banii sunt puțini. El a lipsit puțin mai mult ca de obicei. Ea s-a gândit că el s-a dus la un refugiu pentru scriitori. Nu știa numele locului, dar am verificat și el nu era acolo.

— Tot nu înțeleg de ce a venit la tine și nu la noi.

— Ea zice că v-a mai chemat o dată, când el a luat-o la picior, iar el a fost furios din cauza asta. Se pare că fusese cu o prietenă

de-a lui.

— O să verific asta, spuse Anstis însemnându-și ceva. Ce te-a făcut să te duci la casa aceea?

— Am aflat aseară că familia Quine era coproprietară a ei.

O mică pauză.

— Soția lui nu menționase asta?

— Nu, spuse Strike. Povestea ei e că el detesta casa aceea și nu se apropia niciodată de ea. Ea lăsa impresia că aproape uitase că era a lor...

— E plauzibil? murmură Anstis, scărpinându-și bărbia. Dacă sunt lefteri?

— E complicat, spuse Strike. Celălalt proprietar e Michael Fancourt...

— Am auzit de el.

— ... iar ea spune că el nu îi lăsa să vândă. Exista o vrăjmășie între Fancourt și Quine.

Strike își bău whisky-ul, care îi încălzi gâtul și stomacul. (Stomacul lui Quine, întregul lui tract digestiv fusese eliminat. Unde naiba era?).

— În orice caz, m-am dus acolo la ora prânzului și el era acolo – sau cea mai mare parte din el.

Whisky-ul îl făcuse să tânjească după o țigară mai rău ca oricând.

— Trupul e un mare dezastru, din câte am auzit, spuse Anstis.

— Vrei să vezi?

Strike scoase mobilul din buzunar, dădu la fotografiile cadavrului și i-l întinse peste masă.

— La dracu', spuse Anstis.

După un minut de contemplare tăcută a cadavrului putrezind, Anstis întrebă dezgustat:

— Ce sunt alea din jurul lui... farfurii?

— Da, spuse Strike.

— Îți spune asta ceva?

— Nimic, spuse Strike.

— Ai idee când a fost văzut ultima oară în viață?

— Ultima oară când l-a văzut soția lui a fost în noaptea zilei de 5. El tocmai luase cina cu agenta lui, care i-a spus că nu îi putea publica ultima carte pentru că în ea calomniase Dumnezeu știe câți oameni, inclusiv câțiva bărbați foarte litigioși.

Anstis privi în jos, la notițele lăsate de inspectoarea Rawlins.

— Asta nu i-ai spus lui Bridget.

— Nu m-a întrebat. Nu am avut o comunicare prea grozavă.
— De când e cartea asta în librării?
— Nu e în librării, spuse Strike, mai adăugând puțin whisky în pahar. Încă nu a fost publicată. Ți-am spus, s-a certat cu agenta lui pentru că ea i-a spus că nu o poate publica.

— Tu ai citit-o?

— Mare parte din ea.

— Ți-a dat soția lui un exemplar?

— Nu, ea zice că n-a citit-o deloc.

— A uitat că are încă o casă și nu citește cărțile soțului ei, spuse Anstis fără subînțeles.

— Povestea ei e că le citește odată ce au coperte cum se cuvine, spuse Strike. Eu o cred, dacă asta are vreo importanță.

— Îhî, spuse Anstis, care acum mâzgălea completări la declarația lui Strike. Cum ai făcut rost de un exemplar al manuscrisului?

— Aș prefera să nu spun.

— Ar putea să fie o problemă, spuse Anstis, ridicând privirea.

— Nu pentru mine, spuse Strike.

— S-ar putea să trebuiască să revenim la asta, Bob.

Strike dădu din umeri, apoi întrebă:

— Soției lui i s-a spus?

— Da, deja ar fi trebuit să i se spună.

Strike nu o sunase pe Leonora. Știrea că soțul ei era mort trebuia dată în persoană, de cineva care avea pregătirea necesară. El îndeplinise sarcina asta de multe ori, dar nu mai avea exercițiu; în orice caz, în după-amiaza asta loialitatea lui fusese față de rămășițele profanate ale lui Owen Quine, să vegheze asupra lor până când le livra în siguranță în mâinile poliției.

Nu uitase prin ce trebuia să treacă Leonora în timp ce el era interogat de Scotland Yard. Și-o imaginase deschizând ușa agentului de poliție – sau poate doi agenți – cu un prim fior de alarmă la vederea uniformei; lovitura de ciocan dată inimii ei de invitația calmă, înțelegătoare și compasivă de a intra înăuntru; oroarea declarației oficiale (deși ei nu aveau să-i spună, la început, despre frânghiile groase și mov cu care era legat soțul ei sau despre cavitățile goală și întunecoasă pe care ucigașul o făcuse în pieptul și burta lui; nu aveau să-i spună că fața lui fusese arsă cu acid sau că cineva așezase farfurii în jurul lui, ca și cum el ar fi fost o friptură gigantică... Strike își aminti platoul cu miel cu care Lucy îi servise pe toți cu aproape 24 de ore înainte. Nu era un om

căruia i se făcea ușor scârbă, dar whisky-ul fin păru să-i rămână în gât, așa că puse jos paharul).

— Câți oameni crezi că știu ce e în cartea asta? întrebă încet Anstis.

— Habar n-am, spuse Strike. Ar putea fi deja o grămadă. Agentă lui Quine, Elizabeth Tassel – se scrie cum se aude...

Strike adăugase asta îndatoritor, în timp ce Anstis nota.

— ... i l-a trimis lui Christian Fisher, de la Editura Crossfire, care e un bărbat căruia îi place să bârfească. S-au implicat și avocații, care au încercat să stopeze discuțiile.

— Din ce în ce mai interesant, murmură Anstis, scriind repede. Mai vrei ceva de mâncare, Bob?

— Aș vrea să fumez.

— Nu mai durează mult, promise Anstis. Pe cine a calomniat?

— Problema e, spuse Strike, flexându-și piciorul dureros, dacă e calomnie sau dacă a expus adevărul despre acei oameni. Dar personajele pe care le-am recunoscut – dă-mi un pix și o hârtie...

Era mai rapid de scris decât de dictat. Rosti cu voce tare numele în timp ce le nota:

— Michael Fancourt, scriitorul; Daniel Chard, care e șeful editurii lui Quine; Kathyne Kent, prietena lui Quine...

— Are o prietenă?

— Da, se pare că sunt împreună de peste un an. M-am dus s-o văd – Stafford Cripps House, în Clement Attlee Court – iar ea a susținut că el nu e acasă la ea și că nu-l văzuse... Liz Tassel, agenta lui; Jerry Waldegrave, editorul lui și...

O mică ezitare.

— ... soția lui.

— A băgat-o și pe nevastă-sa acolo, chiar așa?

— Da, spuse Strike împingând hârtia peste masă spre Anstis. Dar sunt o grămadă de alte personaje pe care n-am cum să le recunosc. Dacă cauți pe cineva pe care să-l fi băgat în carte, ai un câmp larg de acțiune.

— Mai ai manuscrisul?

— Nu.

Așteptându-se la acea întrebare, Strike minți cu ușurință. Anstis n-avea decât să facă singur rost de un exemplar, fără amprente de Ninei pe el.

— Mai e ceva care crezi că ne-ar putea ajuta? întrebă Anstis, ridicându-se imediat.

— Da, spuse Strike. Nu cred că nevastă-sa a făcut asta.

Anstis îi aruncă lui Strike o privire întrebătoare, fără urmă de căldură. Strike era nașul fiului său, care se născuse cu doar două zile înainte ca explozia să-i arunce pe amândoi din acel Viking. Strike se întâlnise cu Timothy Cormoran Anstis de câteva ori și nu rămăsese cu o impresie favorabilă.

— Bine, Bob, semnează-ne chestia asta și pot să te duc cu mașina acasă.

Strike citi cu atenție declarația, făcându-i plăcere să corecteze în câteva locuri ortografia inspectoarei Rawlins și o semnă.

Îi sună mobilul în timp ce el și Anstis mergeau pe coridorul lung spre lifturi; genunchiul lui Strike protesta dureros.

— Cormoran Strike?

— Sunt eu, Leonora, spuse ea.

Părea aproape exact ca de obicei, cu excepția faptului că vocea ei era poate mai puțin monotonă.

Strike îi făcu un gest lui Anstis că nu era gata să între în lift și se îndepărtă de polițist, înspre o fereastră întunecată dincolo de care traficul șerpuia prin ploaia interminabilă.

— Te-a vizitat deja poliția? o întrebă el.

— Da. Sunt cu ei acum.

— Îmi pare foarte rău, Leonora, spuse el.

— Tu ești în regulă? întrebă ea morocănos.

— Eu? spuse Strike, surprins. Da.

— Nu-ți fac probleme? Mi-au spus că ești interogat. Io le-am zis: „El l-a găsit pe Owen doar că l-am rugat eu, de ce l-ați arestat?”

— Nu m-au arestat, spuse Strike. Doar aveau nevoie de o declarație.

— Dar te-au ținut atâta timp.

— De unde știi cât...?

— Sunt aici, spuse ea. Sunt la parter, în hol. Vreau să te văd, le-am zis să mă aducă.

Uluit, cu whisky-ul așezat în stomacul lui gol, Strike spuse primul lucru care-i trecu prin cap.

— Cine are grijă de Orlando?

— Edna, răspunse Leonora, luând preocuparea lui Strike pentru fiica ei ca pe ceva firesc. Când îți dau drumu'?

— Ies chiar acum, spuse el.

— Cine era? întrebă Anstis după ce Strike închise. Charlotte își face griji pentru tine?

— Dumnezeule, nu, spuse Strike în timp ce intrau împreună în lift.

Uitase complet că nu-i spusese niciodată lui Anstis despre despărțirea lor. Ca prieten din poliția metropolitană, Anstis era izolat de unul singur într-un compartiment în care bârfele nu puteau ajunge.

— Ne-am despărțit. S-a terminat acum luni de zile.

— Serios? spuse Anstis. Păcat.

Părea să regrete sincer, în timp ce liftul cobora. Dar Strike se gândi că o parte din dezamăgirea lui Anstis era pentru el însuși. Fusese unul dintre prietenii cei mai fermecați de Charlotte, cu frumusețea ei extraordinară și râsul ei deocheat. „Adu-o și pe Charlotte” fusese refrenul frecvent al lui Anstis atunci când cei doi bărbați se văzuseră liberi de spitale și de armată, reveniți în orașul care era casa lor.

Strike simți o dorință instinctivă de a o proteja pe Leonora de Anstis, dar era imposibil. Când ușile liftului se deschiseră lin, ea era acolo, subțire și timidă, cu părul ei lins prins cu piepteni, haina veche înfășurată în jurul ei și un aer că purta încă papuci de casă, chiar dacă picioarele ei erau încălțate în pantofi negri uzați. Era flancată de doi agenți în uniformă, unul din ei femeie, care în mod evident îi dăduseră știrea despre moartea lui Quine și apoi o aduseseră aici. Strike deduse din privirile precaute pe care ei le aruncară către Anstis că Leonora le dăduse motive de îndoială; că reacția ei la știrea că soțul ei era mort li se părușe neobișnuită.

Cu o expresie neutră și prozaică, Leonora păru ușurată să-l vadă pe Strike.

— Iată-te, spuse ea. De ce te-au ținut atâta?

Anstis privi spre ea curios, dar Strike nu făcu prezentările.

— Vrei să mergem acolo? o întrebă el, arătându-i o bancă de lângă perete.

În timp ce șchiopăta alături de ea, Strike simți că cei trei polițiști se adunau laolaltă în spatele lor.

— Cum te simți? o întrebă el, în parte sperând ca ea să manifeste vreun semn de suferință, pentru a atenua curiozitatea celor care priveau.

— Nu știu, spuse ea, lăsându-se să cadă pe un scaun de plastic. Nu-mi vine să cred. N-aș fi crezut niciodată că o să se ducă acolo, nătărău amețit ce era. Bănuiesc că a intrat vreun hoț și a făcut asta. Ar fi trebuit să se ducă la un hotel, ca întotdeauna, nu-i așa?

Atunci nu-i spusese prea multe. Strike se gândi că Leonora era mai șocată decât părea, mai șocată decât își dădea seama ea însăși. Actul de a veni la el părea acțiunea dezorientată a cuiva

care nu știa ce altceva să facă, în afară de a se îndrepta spre persoana care trebuia să o ajute.

— Vrei să te duc acasă? o întrebă Strike.

— Mă gândesc că o să mă ducă ei, spuse ea cu aceeași senzație de îndreptățire pe care o dăduse declarației că Elizabeth Tassel avea să achite nota de plată a lui Strike. Voiam să te văd ca să mă conving că ești în regulă și că nu te-am băgat în necaz și voiam să te întreb dacă o să continui să lucrezi pentru mine.

— Să continui să lucrez pentru dumneata? repetă Strike.

Pentru o fracțiune de secundă, Strike se întrebă dacă era posibil ca ea să nu fi înțeles cu adevărat ce se întâmplase, ca ea să creadă că soțul ei era în continuare undeva, undeva unde putea fi găsit. Oare ușoara excentricitate a comportamentului ei masca ceva mai serios, vreo problemă cognitivă fundamentală?

— Ei cred că eu știu ceva despre lucrurile astea, spuse Leonora. Îmi dau seama de asta.

Strike ezită, pe punctul de a spune „Sunt sigur că nu e adevărat”, dar ar fi fost o minciună. Era cât se poate de conștient că Leonora, soția unui bărbat inutil și necredincios, care preferase să nu contacteze poliția și să lase să treacă zece zile înainte de a se preface că-l caută, care avea o cheie a casei goale în care fusese găsit trupul lui și care ar fi putut, fără îndoială, să-l ia prin surprindere, ar fi fost primul și cel mai important suspect. Cu toate acestea, o întrebă:

— De ce crezi asta?

— Îmi dau seama, repetă ea. Din modul în care mi-au vorbit. Și mi-au spus că vor să caute în casa noastră, în biroul lui.

Era ceva normal, dar el înțelegea de ce asta i s-ar fi părut ei intruziv și amenințător.

— Orlando știe ce s-a întâmplat? întrebă el.

— I-am spus, dar nu cred că ea înțelege, spuse Leonora și, pentru prima oară, Strike văzu lacrimi în ochii ei. Ea zice „Ca domnul Poop” – asta a fost pisica noastră pe care a călcat-o mașina – dar nu știu dacă înțelege, nu cu adevărat. Cu Orlando nu poți să-ți dai seama întotdeauna. Nu i-am spus că l-a omorât cineva. Nu reușesc să pricep asta.

Urmă o scurtă pauză, în care Strike speră, în mod irelevant, că nu emana aburi de whisky.

— Vrei să lucrezi pentru mine în continuare? îl întrebă ea direct. Ești mai bun decât ei, de asta te-am vrut pe dumneata de la bun început. Vrei?

— Da, spuse el.

— Pentru că io-mi dau seama că ei cred că eu am ceva de-a face cu asta, repetă ea, ridicându-se în picioare, din modul în care au vorbit cu mine.

Își strânse și mai mult haina în jurul ei.

— Ar trebui să mă întorc la Orlando. Mă bucur că ești în regulă.

Se îndreptă încet spre escorta ei. Agentă de poliție păru șocată că era tratată ca taximetristă, dar după o privire rapidă către Anstis, acceptă cererea Leonorei de a o duce acasă.

— Despre ce naiba era vorba? îl întreabă Anstis după ce cele două femei nu mai puteau să-i audă.

— Își făcea griji că o să mă arestați.

— Puțin excentrică, nu-i așa?

— Da, puțin.

— Nu i-ai spus nimic, nu-i așa?

— Nu, spuse Strike, pe care îl deranjă întrebarea.

Știa că nu trebuie să transmită informații despre locul crimei unui suspect.

— Ar fi bine să fii atent, Bob, spuse Anstis stânjenit, în timp ce ieșeau pe ușile rotative în noaptea ploioasă. Să nu stai în calea cuiva. Acum e deja crimă și nu mai ai prea mulți amici în poliție, prietene.

— Popularitatea e supraestimată. Ascultă, o să iau un taxi...

Anstis protestă, dar Strike reluă ferm:

— ... ba nu, trebuie să fumez înainte să merg undeva. Mersi, Rich, pentru tot.

Își strânseseră mâna; Strike își ridică gulerul împotriva ploii și, cu un semn de adio cu mâna, se îndepărtă șchiopătând pe trotuar. Era aproape la fel de bucuros că scăpase de Anstis ca atunci când trase primul fum din țigară.

Atunci când gelozia e încurajată, am aflat,
Coarnele din minte sunt mai rele decât cele
de pe cap.

Ben Jonson, Fiecare cu toana lui.

Strike uitase complet că Robin plecase de la birou cu ceea ce el categorisise drept îmbufnare de vineri după-amiaza. Știa doar că ea era singura persoană cu care voia să vorbească despre ceea ce se întâmplase și, chiar dacă de obicei evita să o sune în weekend, circumstanțele i se păreau suficient de excepționale ca să justifice un SMS. I-l trimise din taxiul pe care îl găsisese după 15 minute de hoinărit pe străzile ude și friguroase, prin întuneric.

Robin stătea ghemuită într-un fotoliu, acasă, cu *Interviurea investigativă: psihologia și practica ei*, carte pe care o cumpăraseră pe de internet. Matthew era pe canapea, vorbind la telefonul fix cu mama lui din Yorkshire, care din nou nu se simțea bine. Matthew își dădea ochii peste cap de fiecare dată când Robin își amintea să ridice privirea și să zâmbescă înțelegător în fața exasperării lui.

Când mobilul ei vibră, Robin se uită la el iritată; încerca să se concentreze asupra *Interviurii investigative*.

L-am găsit pe Quine asasinat. C.

Ea icni și țipă în același timp, ceea ce îl făcu pe Matthew să tresară. Cartea îi alunecă din poală și căzu, nebăgată în seamă, pe podea. Robin apucă mobilul și fugi cu el în dormitor.

Matthew mai vorbi cu mama lui încă 20 de minute, apoi se duse și ascultă la ușa închisă a dormitorului. O auzea pe Robin cum pune întrebări și cum primește ceea ce păreau a fi răspunsuri lungi și încâlcite. Ceva din timbrul vocii ei îl convinse că la telefon era Strike. Maxilarul lui pătrat se încleștă.

Atunci când Robin ieși în sfârșit din dormitor, șocată și

înfiorată, îi spuse logodnicului ei că Strike îl găsisse pe bărbatul dispărut pe care îl căutase și că acesta fusese ucis. Curiozitatea naturală a lui Matthew îl trăgea într-o parte, dar aversiunea față de Strike și faptul că acesta îndrăznise să o contacteze pe Robin într-o seară de duminică îl trăgeau în alta.

— Ei bine, mă bucur că în seara asta s-a întâmplat ceva care să-ți trezească interesul, spuse el. Știu că ești plictisită ca dracu' de sănătatea maică-mii.

— Ce ipocrit poți fi! icni Robin, cu respirația tăiată de această nedreptate.

Cearta escalada cu o repeziciune alarmantă. Invitarea lui Strike la nuntă; atitudinea batjocoritoare a lui Matthew față de slujba lui Robin; cum avea să fie viața lor împreună; ce îi datora fiecare celuilalt: Robin era îngrozită de rapiditatea cu care înseși fundamentele relației lor erau scoase la lumină pentru examinare și acuzare, dar nu dădu înapoi. O frustrare și o furie familiară față de bărbații din viața ei o dominau – față de Matthew, pentru că nu putea să înțeleagă de ce slujba ei conta atât de mult pentru ea; față de Strike, pentru că nu îi recunoștea potențialul.

(Dar el o sunase pe ea când găsisse cadavrul... Ea reușise să strecoare întrebarea – „Cui altcuiva i-ai mai spus?” – iar el răspunsese, fără nici un semn că-și dădea seama cât de mult însemna asta pentru ea, „Nimănui, doar ție”).

Între timp, Matthew simțea că nu e deloc tratat cum ar fi trebuit. Observase în ultima vreme un lucru despre care știa că n-ar fi trebuit să se plângă și care îl râcăia cu atât mai mult cu cât era obligat să-l înghită: înainte de a lucra pentru Strike, Robin era întotdeauna cea care dădea prima înapoi într-o ceartă, prima care își cerea scuze, dar natura ei conciliantă părea să fi fost deformată de această slujbă stupidă și afurisită...

Aveau un singur dormitor. Robin luă de pe dulap cuverturi de rezervă, scoase din el cearșafuri curate și își anunță intenția de a dormi pe canapea. Convins că avea să cedeze nu după mult timp (canapeaua era tare și inconfortabilă), Matthew nu încercă s-o descurajeze.

Dar se înșelase așteptându-se ca ea să se înmoaie. Când se trezi a doua zi dimineață, găsi canapeaua goală și pe Robin plecată. Furia lui crescuse exponențial. Fără îndoială, ea plecase spre birou cu o oră mai devreme ca de obicei, iar imaginația lui – de obicei Matthew nu era imaginativ – i-l înfățișă pe acel nemernic mare și hidos deschizând ușa apartamentului lui, nu a biroului de

dedesubt...

19

...Pentru tine voi deschide
Cartea păcatului cumplit, adânc întipărit
în mine.
...relele mele sunt în sufletul meu.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*.

Strike pusese ceasul să sune devreme, cu intenția de a se bucura de un interval calm și neîntrerupt, fără clienți sau telefon. Se trezi imediat, făcu duș și mănăcă, își legă cu multă grijă proteza de un genunchi categoric umflat și, la 45 de minute după trezire, intră șchiopătând în biroul lui, cu porțiunea necitită din *Bombyx Mori* sub braț. O bănuială pe care nu i-o mărturisise lui Anstis îl îndemna să termine cartea de urgență.

După ce scăpa de Tăietor și intra în orașul care constituia destinația lui, Bombyx se hotărâ să se descotorosească de însoțitoarele din lunga lui călătorie, Diabolica și Căpușa. Făcea asta ducându-le la un bordel, unde amândouă păreau satisfăcute să lucreze. Bombyx pleca singur în căutarea lui Gloriezadarnică, un scriitor celebru și cel care spera el că avea să-i fie mentor.

La mijlocul unei străduțe întunecoase, Bombyx era acostat de o femeie cu păr lung și roșu și expresie demonică, care ducea acasă pentru cină câțiva șobolani. Când află identitatea lui Bombyx, Harpia îl invită acasă la ea, care se dovedi a fi o peșteră plină de crani de animale. Strike citi pe sărite partea de sex, care ocupa patru pagini și implica legarea lui Bombyx de plafon și biciuirea lui. Apoi, asemenea Căpușei, Harpia încerca să se alăpteze de la Bombyx, dar, deși era legat, acesta reușea s-o respingă, în timp ce sfârcurile lui emanau o lumină orbitoare și supranaturală, Harpia plângea și își expunea propriii ei sâni, din care emana ceva maro-închis și cleios.

Strike se încruntă la această imagine. Nu doar că stilul lui Quine începea să pară parodic, oferindu-i o senzație de exces

grețos, dar scena lăsa impresia unei explozii de răutate, o erupție de sadism acumulat. Dedicase oare Quine luni sau poate ani din viața lui intenției de a produce cât mai multă durere și tulburare posibile? Era sănătos mintal? Putea un om cu un control atât de meșteșugit asupra stilului său, oricât de puțin i-ar fi plăcut acesta lui Strike, să fie categorisit drept nebun?

Luă o gură de ceai liniștitor de cald și curat și citi mai departe. Bombyx era pe punctul de a părăsi casa Harpiei, dezgustat, când alt personaj dădu buzna înăuntru pe ușă: Epicene, pe care Harpia i-o prezentă suspinând drept fiica ei adoptivă. Epicene, o fată tânără ale cărei straie desfăcute lăsau să se vadă un penis, insista că ea și Bombyx erau suflete înrudite, deoarece înțelegeau atât masculinitatea, cât și feminitatea. Îl invită să testeze trupul ei hermafrodit, însă doar după ce ea cânta. Părând să aibă impresia că posedă o voce minunată, Epicene emise niște lătrături ca de focă, până când Bombyx fugi de ea, cu urechile acoperite.

Acum Bombyx văzu pentru prima oară, sus pe un deal din mijlocul orașului, un castel de lumină. Urcă pe străzile abrupte spre el, până când fu chemat de un pitic care stătea în cadrul unei uși întunecoase și care se prezentă drept scriitorul Gloriezadarnică. Acesta avea sprâncenele lui Fancourt, expresia lui ursuză și comportamentul lui disprețuitor și îi oferi lui Bombyx un pat pentru noaptea aceea, „pentru că am auzit de marele tău talent”.

Spre oroarea lui Bombyx, în interiorul casei era o femeie tânără legată cu lanțuri, care scria la o măsuță cu rulou. În foc erau fiare de marcat înroșite, de care erau prinse expresii din metal răsucit precum *găgăuță îndărătnic* și *comunicare elocventă*. Așteptându-se în mod evident ca Bombyx să fie amuzat, Gloriezadarnică îi explică faptul că o pusese pe tânăra lui soție Efigia să-și scrie propria ei carte, astfel încât să nu-l mai deranjeze în timp ce el își crea următoarea capodoperă. Din nefericire, îi explică Gloriezadarnică, Efigia nu avea talent deloc, iar pentru asta trebuia pedepsită. Scoase unul dintre fiare din foc, la care Bombyx fugi din casa aceea, urmărit de țipetele de durere ale Efigiei.

Bombyx se îndreptă în grabă spre castelul de lumină unde își imagina că avea să-și găsească refugiul. Pe ușa acestuia era numele *Phallus Impudicus*, dar nimeni nu deschise la bătăile lui. Bombyx dădu atunci ocol castelului, ițindu-se înăuntru pe ferestre, până când văzu un bărbat gol și chel care stătea deasupra cadavrului unui băiat auriu, al cărui trup era acoperit de răni prin

înjunghiere, fiecare emanând aceeași lumină orbitoare care ieșea din sfârcurile lui Bombyx. Penisul erect al lui Phallus părea să fie în putrefacție.

— Bună.

Strike tresări și ridică privirea. Robin stătea în fața lui, în haina ei de ploaie, roz la față, cu părul lung și desfăcut roșcat-auriu, ciufulit și poleit de lumina soarelui de dimineață care intra pe fereastră. Abia atunci, lui Strike Robin i se păru foarte frumoasă.

— De ce ai venit așa devreme? se auzi el întrebând.

— Voiam să știu ce se întâmplă.

Robin își scoase haina, iar Strike întoarse privirea, muștrându-se în sinea lui. Bineînțeles că ea arăta bine, dacă apărea pe neașteptate când mintea lui fusese plină de imaginea unui bărbat chel și gol care afișa un penis bolnav...

— Mai vrei un ceai?

— Ar fi excelent, mersi, spuse el fără să-și ridice ochii din manuscris. Lasă-mi cinci minute, vreau să termin asta...

Și cu senzația că plonjează iar într-o apă contaminată, se scufundă la loc în lumea grotescă a lui *Bombyx Mori*.

În timp ce se holba prin fereastra castelului, pironit de priveliștea oribilă a lui Phallus Impudicus și a cadavrului, Bombyx se trezi capturat fără menajamente de o mulțime de creaturi cu glugă, târât în interiorul castelului și dezbrăcat complet în fața lui Phallus Impudicus. La acest moment, burta lui Bombyx era enormă, iar el părea gata să nască. Phallus Impudicus le dădu ordine rău prevestitoare creaturilor lui, care îl lăsară pe Bombyx convins că avea să fie oaspetele de onoare la un festin.

Celor șase personaje pe care Strike le recunoscuse – Diabolica, Căpușa, Tăietorul, Harpia, Gloriezadarnică și Impudicus – li se alătură acum Epicene. Cei șapte oaspeți se așezau la o masă mare, pe care se afla un urciur mare al cărui conținut fumega și o farfurie goală de mărimea unui om.

Când Bombyx ajunsese în sală, descoperi că nu avea loc. Ceilalți oaspeți se ridicară în picioare, se apropiară de el cu frânghii și îl imobilizară. Bombyx fu legat, pus pe farfurie și despicat. Masa care crescuse în el se dovedi a fi o minge de lumină supranaturală, care fu smulsă și încuiată într-o casetă de Phallus Impudicus.

Conținutul urciurului fumegând se dovedi a fi vitriol, pe care cei șapte atacatori îl turnară veseli peste Bombyx, care încă trăia și urla. Când, în sfârșit, acesta amuți, ei începură să-l mănânce.

Cartea se termina cu oaspeții care ieșeau unul după altul din

castel, discutând despre amintirile lor cu Bombyx fără vinovăție, lăsând în urma lor o sală goală, rămășițele încă fumegând ale cadavrului pe masă și caseta încuiată de lumină atârând ca un felinar deasupra lui.

— Fir-ar a dracu', spuse Strike încet.

Ridică privirea. Robin așezase lângă el un ceai proaspăt, fără ca el să observe. Stătea pe canapea, așteptând în tăcere ca el să termine.

— E totul aici, spuse Strike. Ce i s-a întâmplat lui Quine. E aici.

— Ce vrei să spui?

— Eroul cărții lui Quine moare exact în modul în care a murit el. Legat, cu măruntaiele scoase, cu o substanță acidă turnată peste el. În carte îl mănâncă.

Robin îl privi fix.

— Farfuriile. Cuțitele și furculițele...

— Exact, spuse Strike.

Fără să se gândească, Strike își scoase mobilul din buzunar și căută fotografiile pe care le făcuse, apoi întrezări expresia ei speriată.

— Nu, spuse el, scuze, am uitat că tu nu...

— Dă-mi-l, spuse ea.

Ce uitase el? Că ea nu era pregătită sau experimentată, că nu era polițistă sau soldat? Robin voia să se ridice la înălțimea uitării lui momentane. Voia să crească, să fie mai mult decât era.

— Vreau să văd, minți ea.

El îi înmână telefonul, cu evidente ezitări.

Robin nu tresări, dar în timp ce privea fix gaura deschisă din pieptul și stomacul cadavrului, măruntaiele ei păreau să se strângă de oroare. Își duse cana la buze, dar descoperi că nu voia să bea. Cel mai rău era prim-planul cu fața văzută din profil, mâncată de ce anume fusese turnat pe ea, înnegrită și cu acea orbită arsă...

Farfuriile i se părură ceva obscen. Strike focalizase pe una dintre ele; tacâmul fusese aranjat în mod meticolos.

— Dumnezeule mare, spuse ea încremenită, dându-i înapoi telefonul.

— Acum citește asta, spuse Strike, întinzându-i paginile relevante.

Robin făcu întocmai în tăcere. După ce termină, ridică privirea spre el, cu niște ochi care păreau de două ori mai mari.

— Dumnezeule *mare*, spuse ea din nou.

Mobilul ei sună. Robin îl scoase din poșeta aflată lângă ea, pe canapea și se uită la el. Matthew. Încă furioasă pe el, apăsă pe „închis”.

— Câți oameni, îl întrebă ea pe Strike, crezi că au văzut cartea asta?

— Ar putea fi foarte mulți deja. Fisher a trimis prin e-mail bucăți din ea în tot orașul; între el și scrisorile avocaților, a devenit un bun căutat.

În timp ce vorbea, lui Strike îi trecu prin cap un gând straniu și accidental: Quine n-ar fi putut să-și creeze o publicitate mai bună nici dacă ar fi încercat... dar n-ar fi putut să toarne acid pe sine însuși legat, sau să-și scoată măruntaiele...

— A fost ținută într-un seif de la Roper Chard al cărui cod se pare că e cunoscut de jumătate de companie, continuă el. Așa am pus mâna pe ea.

— Dar nu crezi că e probabil ca ucigașul să fie cineva care *apare* în...?

Mobilul ei sună iar. Robin privi în jos: Matthew. Din nou, apăsă pe „închis”.

— Nu neapărat, spuse Strike, răspunzând întrebării ei neterminată. Însă oamenii despre care a scris el vor fi în vârful listei atunci când poliția va începe interogatoriile. Dintre personajele pe care le recunosc, Leonora pretinde că nu a citit-o, la fel și Kathryn Kent...

— Le crezi? întrebă Robin.

— O cred pe Leonora. Nu sunt sigur în privința lui Kathryn Kent. Cum era replica? „Mi-ar face plăcere să te văd supus chinurilor”.

— Nu pot să cred că o femeie a făcut asta, spuse Robin imediat, aruncând o privire spre mobilul lui Strike, care acum zăcea pe birou, între ei.

— N-ai auzit niciodată de o femeie din Australia care și-a jupuit iubitul, l-a decapitat, i-a gătit capul și fesele și a încercat să le servească copiilor lui?

— Nu vorbești serios.

— Vorbesc foarte serios. Caută pe internet. Când se pornesc, femeile sunt greu de oprit.

— Owen era masiv...

— Dar dacă era o femeie în care avea încredere? Cu care se întâlnea pentru sex?

— Cine știm cu certitudine că a citit-o?

— Christian Fisher, asistentul lui Elizabeth Tassel, Ralph, Tassel însăși, Jerry Waldegrave, Daniel Chard – toți sunt și personaje, cu excepția lui Ralph și a lui Fisher. Nina Lascelles...

— Cine sunt Waldegrave și Chard? Cine e Nina Lascelles?

— Editorul lui Quine, șeful editurii și o fată care m-a ajutat să sterpelesc asta, spuse Strike bătând cu palma în manuscris.

Mobilul lui Robin sună pentru a treia oară.

— Scuze, spuse ea impacientată și răspunzând. Da?

— Robin.

Vocea lui Matthew părea ciudat de congestionată. El nu plângea niciodată și nu se arătase niciodată deosebit de copleșit de remușcare după o ceartă.

— Da? spuse ea, ceva mai puțin tăios.

— Mama a mai făcut un atac cerebral. A... a...

Un lift se prăbuși în stomacul lui Robin.

— Matt?

Matthew plângea.

— Matt? repetă ea imperios.

— A murit, spuse el ca un copil mic.

— Vin acum, spuse Robin. Unde ești? Vin imediat.

Strike privea spre fața ei. Văzu știri despre moarte acolo și speră că nu era cineva pe care ea îl iubea, vreunul din părinții ei, vreunul din frații ei...

— Bine, spunea ea, deja în picioare. Stai acolo. Vin.

— E vorba de mama lui Matthews, îi spuse ea lui Strike. A murit.

Părea ceva complet ireal. Lui Robin nu-i venea să creadă.

— Tocmai vorbiseră la telefon seara trecută, spuse ea.

Amintindu-și de felul în care Matt își dădea ochii peste cap și de vocea înăbușită pe care tocmai o auzise, Robin fu copleșită de tandrețe și compasiune.

— Îmi pare foarte rău, dar...

— Du-te, spuse Strike. Spune-i că-mi pare rău, te rog.

— Bine, spuse Robin.

Încercă să-și închidă poșeta, cu degetele stângace din cauza agitației. O cunoștea pe doamna Cunliffe din școala primară. Își aruncă haina de ploaie pe braț. Ușa de sticlă sclipi și se închise în urma ei.

Ochii lui Strike rămaseră ațintiți timp de câteva secunde asupra locului prin care Robin dispăruse. Apoi el se uită la ceas. Era abia ora 9. Divorțata brunetă ale cărei smaralde se aflau în seiful lui

trebuia să vină la birou în ceva mai mult de jumătate de oră.

Strike strânse și spălă cămile, apoi scoase colierul pe care îl recuperase, încuie la locul lui în seif manuscrisul lui *Bombyx Mori*, umplu iar ceainicul și își verifică e-mailul.

O să amâne nunta.

Nu voia să se simtă bucuros din cauza asta. Își scoase mobilul și îl sună pe Anstis, care răspunse aproape imediat.

— Bob?

— Anstis, nu știu dacă nu cumva ai aflat deja asta, dar ar trebui să știi ceva. Ultimul roman al lui Quine descrie asasinarea lui.

— Ce-ai spus?

Strike îi explică. Din scurta tăcere de după ce el termină de vorbit, era evident că Anstis nu aflase încă această informație.

— Bob, am nevoie de un exemplar al manuscrisului. Dacă trimit pe cineva la tine...?

— Lasă-mi trei sferturi de oră, spuse Strike.

Încă fotocopia atunci când clienta lui brunetă sosi.

— Unde e secretara dumitale? fură primele ei cuvinte.

Se întoarse spre el cu o manifestare cochetă de surpriză, ca și cum ar fi fost sigură că el aranjase ca ei doi să rămână singuri.

— E liberă din motiv de boală, diaree și vomă, spuse Strike dominator. Începem?

Este Conștiința un camarad al bătrânului Soldat?

Francis Beaumont și John Fletcher, *Cel fals*

În seara aceea, târziu, Strike stătea la biroul lui, în timp ce prin ploaia de afară huruia traficul, mâncând tăiței singaporezi cu o mână și mâzgălind pentru sine o listă cu cealaltă. Odată ce restul zilei de muncă se terminase, era liber să-și îndrepte atenția pe deplin spre uciderea lui Owen Quine și își nota, cu scrisul lui țepos, greu de citit, acele lucruri care trebuiau făcute în continuare. Lângă unele dintre ele notase litera A, de la Anstis, iar dacă lui Strike îi trecuse cumva prin minte ideea că ar fi putut să fie considerat arogant sau autoamăgitor ca un detectiv particular fără nici o autoritate de investigare să își imagineze că avea puterea de a delega sarcini ofițerului de poliție însărcinat cu cazul, acel gând nu îl tulbură.

După ce lucrase cu Anstis în Afganistan, Strike nu avea o opinie prea bună despre abilitățile ofițerului de poliție. Îl considera pe Anstis competent, dar neimaginativ, un om care recunoștea în mod eficient tiparele, care era de încredere în urmărirea a ceea ce era evident. Strike nu disprețuia aceste caracteristici – ceea ce era evident constituia de regulă răspunsul, iar bifarea metodică a căsuțelor era modalitatea de a dovedi asta – dar acest asasinat era elaborat, straniu, sadic și grotesc, de inspirație literară și cu o execuție nemiloasă. Era oare Anstis capabil să înțeleagă mintea care hrănise un plan de asasinat pe solul fetid al imaginației lui Owen?

Mobilul lui Strike sună, sfâșiind tăcerea. Doar când îl duse la ureche și o auzi pe Leonora Quine își dădu seama că sperase să fie Robin.

— Ce mai faci? întrebă el.

— A fost poliția pe aici, spuse ea depășind amabilitățile sociale.

Au scotocit tot biroul lui Owen. Eu nu voiam, da' Edna a zis că-i mai bine să-i las. N-ar putea să ne lase în pace, după tot ce s-a întâmplat?

— Au motive de percheziție, spuse Strike. S-ar putea ca în biroul lui Owen să fie ceva care să le dea un indiciu despre ucigașul lui.

— Ce anume?

— Nu știu, spuse Strike răbdător, dar cred că Edna are dreptate. A fost cel mai bine că i-ai lăsat să intre.

Urmă o tăcere.

— Mai ești acolo? întrebă el.

— Da, spuse ea și acum l-au lăsat încuiat, ca să nu pot intra eu înăuntru. Și vor să se întoarcă. Nu-mi place să vină aici. Lui Orlando nu-i place asta.

Leonora continuă, indignată:

— Unul dintre ei m-a întrebat dacă n-aș vrea să mă mut altundeva o vreme. I-am zis: „Nu vreau, cum dracu' să vreau asta?” Orlando n-a locuit niciodată în altă parte, n-ar suporta asta. Nu plec nicăieri.

— Poliția nu a spus că vrea să te interogheze, nu-i așa?

— Nu, spuse ea. Au întrebat doar dacă pot intra în birou.

— Bine. Dacă vor să îți pună întrebări...

— Trebuie să-mi iau un avocat, da. Așa mi-a zis Edna.

— Ar fi în regulă dacă aș veni mâine-dimineață să ne vedem? întrebă el.

— Da, spuse Leonora părând bucuroasă. Vino pe la 10, trebuie să merg la cumpărături la prima oră. N-am putut să ies toată ziua. Nu voiam să-i las în casă fără mine acolo.

Strike închise, reflectând din nou că felul de a fi al Leonorei nu avea cum s-o ajute prea mult cu poliția. Avea oare Anstis să înțeleagă, așa cum făcuse Strike, că ușoara obtuzitate a Leonorei, incapacitatea ei de a produce ceea ce alții considerau a fi comportamentul adecvat, refuzul ei încăpățânat de a se uita la ceea ce nu dorea să vadă – probabil înseși calitățile care îi dăduseră posibilitatea de a îndura chinul de a trăi împreună cu Quine – făceau imposibil ca ea să-l fi ucis? Sau ciudățeniile ei, refuzul ei de a manifesta reacțiile normale de suferință ca urmare a unei onestități innăscute, chiar dacă poate lipsite de înțelepciune, aveau să facă în așa fel încât suspiciunea deja prezentă în mintea lumească a lui Anstis să sporească, ștergând alte posibilități?

Exista ceva intens, aproape febril, în modul în care Strike

începu din nou să mâzgălească, în timp ce cu mâna stângă continua să-și îndese mâncare în gură. Gândurile se înșirau fluent, convingător: își nota întrebările la care căuta răspuns, locurile pe care le voia cercetate, urmele despre care credea că trebuie urmărite. Era un plan de acțiune pentru el însuși și un mijloc de a-l împinge pe Anstis în direcția corectă, de a-l ajuta să deschidă ochii în fața faptului că nu *întotdeauna* era de vină soția dacă un soț era ucis, chiar dacă bărbatul fusese inutil, nestatornic și necredincios.

În cele din urmă, Strike puse pixul jos, își termină tăițeei din două guri mari și făcu ordine pe birou. Își așază notițele în dosarul cu numele lui Quine pe cotor, după ce tăie „Persoană dispărută” și scrise în loc „Crimă”. Stinse luminile și era pe punctul de a încuia ușa de sticlă când îi veni o idee și se întoarse la calculatorul lui Robin.

Și iată, era acolo, pe site-ul BBC. Nu era o știre principală, desigur, pentru că, orice ar fi putut să creadă Quine, el nu fusese un om foarte cunoscut. Era cu trei știri mai jos față de știrea principală că UE căzuse de acord asupra unui plan de salvare a Republicii Irlanda.

Trupul unui bărbat despre care se crede că ar fi Owen Quine, în vârstă de 58 de ani, a fost găsit într-o casă din Talgarth Road, în Londra. În urma descoperirii efectuate de un prieten de familie, poliția a inițiat o anchetă vizând o posibilă crimă.

Nu exista nici o fotografie cu Quine în mantia lui tiroleză și nici detalii ale ororii căreia îi fusese supus trupul său. Dar era încă devreme; mai era timp.

La etaj, în apartamentul lui, Strike simți cum o parte din energie îl părăsește. Se așază pe pat, frecându-se obosit la ochi, apoi se lăsă să cadă pe spate și rămase acolo, complet îmbrăcat, cu proteza încă legată. Gânduri pe care reușise să le țină la distanță îl impresurau acum...

De ce nu semnalase poliției faptul că Owen Quine lipsise de aproape două săptămâni? De ce nu bănuise faptul că acesta putea fi mort? Avusese răspunsuri la aceste întrebări atunci când i le pusese inspectoarea Rawlins, răspunsuri rezonabile, normale, dar lui însuși i se părea mult mai dificil ca ele să-l satisfacă.

Nu avea nevoie să scoată mobilul ca să vadă trupul lui Quine. Priveliștea acelu cadavru legat și descompus părea întipărită pe

retina lui. De cât de multă viclenie, câtă ură, câtă perversiune fusese nevoie pentru a transforma excesul literar al lui Quine în realitate? Ce fel de ființă umană putea ajunge să despice un om și să toarne acid peste el, să-l eviscereze și să așeze farfurii în jurul cadavrului său golit?

Strike nu se putea debarasa de convingerea nerezonabilă că ar fi trebuit să miroasă cumva scena de la distanță, ca o pasăre de pradă, pentru că asta se antrenase să fie. Cum de nu își dăduse seama – cu instinctul lui cândva celebru față de ceea ce era straniu, periculos, suspicios – că zgomotosul și dramaticul Quine, care încerca să se publice singur, dispăruse de prea mult timp, era prea tăcut?

Pentru că acest prost afurisit striga încontinuu lupul... și pentru că sunt epuizat.

Se rostogoli pe o parte, se dădu jos din pat cu greutate și se îndreptă spre baie, dar gândurile lui continuau să se repeadă înapoi la acel trup: gaura căscată din tors, orbitele arse. Ucigașul mutase într-o parte și-n alta acea monstruoasă în timp ce încă sângera, când țipetele lui Quine poate că abia încetaseră să răsune în spațiul mare și boltit, iar furculițele așezate cu grijă... și mai era o întrebare pentru listă: ce auziseră vecinii din ultimele clipe ale lui Quine, dacă auziseră ceva?

Strike se băgă în sfârșit în pat, își acoperi ochii cu brațul lui mare și pârós și își ascultă propriile gânduri, care flecăreau la el ca un frate geamăn alcoolic care nu vrea să închidă pliscul. Criminaliștii avuseseră deja peste 24 de ore. Își formaseră anumite opinii, chiar dacă nu veniseră încă rezultatele tuturor analizelor. Trebuia să îl sune pe Anstis, să afle ce spuneau ei...

Destul, îi spuse el creierului său obosit și hiperactiv. Destul.

Și datorită aceleiași puteri a voinței care în armată îi dăduse posibilitatea să adoarmă instantaneu pe betonul gol, pe teren stâncos, pe paturi de campanie accidentate care scârțâiau plângeri ruginite la adresa masivității lui de fiecare dată când el se mișca, alunecă pe nesimțite pe teritoriul somnului, așa cum o navă de război alunecă pe apele întunecate.

21

Atunci, e mort?

Cum, mort în sfârșit, mort chiar pentru eternitate?

William Congreve, *Mireasa îndoliată*.

La 9 fără un sfert, a doua zi dimineată, Strike coborî încet scările metalice, întrebându-se, nu pentru prima oară, de ce nu făcea ceva ca să repare liftul din mijlocul casei scârilor. Genunchiul lui era încă dureros și umflat, așa că își programase peste o oră ca să ajungă la Ladbroke Grove, deoarece nu-și permitea să ia încontinuu taxiul.

O rafală de aer înghețat îi înțepă fața când deschise ușa, apoi totul deveni alb când un bliț se descărcă la câțiva centimetri de fața lui. Strike clipi – în fața lui dansau contururile a trei bărbați – și ridică mâna în fața încă unei salve de blițuri.

— De ce nu ați informat poliția că Owen Quine dispăruse, domnule Strike?

— Știați că e mort, domnule Strike?

Pentru o fracțiune de secundă se gândi să se retragă, să le trântască ușa în nas, dar asta însemna să rămână blocat acolo și să trebuiască să se confrunte cu ei mai târziu.

— Nu comentez, spuse el rece.

Apoi intră printre ei, refuzând să-și modifice traiectoria chiar și cu un fir de păr, astfel că ei se văzură obligați să se dea la o parte din calea lui, doi dintre ei punând întrebări, iar unul alergând cu spatele și făcând fotografii încontinuu. Fata care i se alăturase atât de des lui Strike în pauzele de țigară, în ușa magazinului de chitare, privea scena de la fereastră, cu gura căscată.

— De ce nu ați spus nimănui că lipsea de peste două săptămâni, domnule Strike?

— De ce nu ați informat poliția?

Strike mergea în tăcere, cu mâinile în buzunare și cu o expresie

îndărjită. Ei alergau pe lângă el, încercând să-l facă să vorbească, ca o pereche de pescăruși cu cioc ascuțit ca o lamă care plonjează spre un vas de pescuit.

— Încercați să le dați iar o lecție, domnule Strike?

— Aveți pe cineva în poliție?

— Publicitatea e bună pentru afaceri, domnule Strike?

Strike boxase în armată. În imaginația lui, se răsuci și livră un croșeu de stânga în zona coastelor, iar micul nemernic se prăbușea...

— Taxi! strigă el.

Blițul aparatului de fotografiat fulgeră de încă trei ori în timp ce el se urca; din fericire, semaforul din față se făcu verde, taxiul se desprinsese încet de trotuar, iar ziaristii renunțară după câțiva pași.

Nenorociților, se gândi Strike, privind peste umăr în timp ce taxiul cotea. Probabil că vreun nemernic de la poliția metropolitană le dăduse un pont că el găsisese cadavrul. Nu putea fi Anstis, care eliminase acea informație din comunicatul oficial, ci unul dintre nemernicii furioși care nu îl iertaseră pentru Lula Landry.

— Sunteți celebru? întrebă taximetristul, holbându-se la el în oglinda retrovizoare.

— Nu, răspunse Strike scurt. Lasă-mă la Oxford Circus, te rog.

Nemuțumit de cursa atât de scurtă, taximetristul murmură ceva în șoaptă.

Strike scoase mobilul și îi trimise din nou un SMS lui Robin.

2 ziașiști în fața ușii când am plecat. Zi-le că lucrezi pentru Crowdy.

Apoi îl sună pe Anstis.

— Bob.

— Tocmai m-au așteptat niște ziașiști la ușă. Știu că eu am găsit cadavrul.

— De unde?

— Pe mine mă întrebi?

Pauză.

— Până la urmă tot se afla, Bob, dar nu eu le-am spus.

— Da, am văzut expresia cu „prieteni de familie”. Ei încearcă să scoată faptul că nu v-am spus pentru că voiam publicitate.

— Prietene, eu n-am...

— Ar fi bine dacă ați nega asta dintr-o sursă oficială, Rich. Mizeria rămâne și eu trebuie să-mi câștig cumva existența.

— Rezolv eu, promise Anstis. Ascultă, de ce nu vii în seara asta la noi la cină? Criminaliștii au transmis primele lor idei; ar fi bine să discutăm.

— Da, excelent, spuse Strike în timp ce taxiul se apropia de Oxford Circus. La ce oră?

Rămase în picioare în metrou, pentru că dacă se așeza asta însemna să se ridice iar, ceea ce ar fi pus și mai multă presiune pe genunchiul dureros. În timp ce mergea prin Royal Oak simți că mobilul vibrează și văzu două mesaje, primul de la sora lui, Lucy.

La Mulți Ani, Stick! Xxx.

Uitase complet că azi era ziua lui de naștere. Deschise al doilea mesaj.

Salut Cormoran, mersi pentru avertismentul cu ziaristi, tocmai m-am întâlnit cu ei, așteaptă încă la ușă. Ne vedem mai târziu. R.

Recunoscător că era o zi pe moment uscată, Strike ajunsese la casa lui Quine puțin înainte de ora 10. Arăta tot atât de ponosită și de deprimantă în lumina slabă a soarelui ca și ultima oară când o vizitase, dar cu o diferență: în fața ei stătea un agent de poliție. Era un polițist înalt și tânăr, cu o bărbie cu aspect combativ. Când văzu că Strike se îndreaptă spre el cu o umbră de șchiopătat, sprâncenele lui se încruntară.

— Pot să vă întreb cine sunteți, domnule?

— Da, nu m-aș mira să faci asta, spuse Strike trecând pe lângă el și sunând la ușă.

Cu toată invitația lui Anstis la cină, în clipa asta nu era prea înțelegător față de poliție.

— Ar fi, continuă el, cam ceea ce te pricepi tu să faci.

Ușa se deschise și Strike se trezi față în față cu o fată înaltă și stângace, cu piele gălbuie, un snop de păr cârlionțat castaniu deschis, gură largă și expresie ingenuă. Ochii ei, de un verde deschis și limpede, erau mari și depărtați. Purta ceea ce era fie un pulover lung, fie o rochie scurtă, care se termina deasupra genunchilor osoși și a unor ciorapi roz pufoși și ținea în brațe un urangutan mare de pluș, lângă pieptul ei plat. Maimuța de jucărie avea benzi de scai pe labe și era atârnată de gâtul ei.

— Bună, spuse ea.

Se legăna foarte ușor, dintr-o parte în alta, lăsându-și greutatea acum pe un picior, acum pe celălalt.

— Bună, spuse Strike. Tu ești Orlan...?

— Îmi spuneiți vă rog numele dumneavoastră, domnule? întrebă tare polițistul tânăr.

— Da, bine – dacă poți să-mi spui de ce stai în fața acestei case, spuse Strike cu un zâmbet.

— Presa și-a manifestat interesul, spuse polițistul tânăr.

— A venit un bărbat, spuse Orlando, cu un aparat de fotografiat și mami a spus...

— Orlando! strigă Leonora din casă. Ce faci?

Leonora se apropie tropăind pe hol, din spatele fiicei ei, cu fața suptă și albă, într-o rochie bleumarin foarte veche, din care atârna tivul.

— Ah, spuse ea, tu erai. Intră.

În timp ce trecea pragul, Strike îi zâmbi polițistului, care îi aruncă o privire urâtă.

— Cum te cheamă? îl întrebă Orlando pe Strike în timp ce ușa de la intrare se închidea în urma lor.

— Cormoran, spuse el.

— E un nume haios.

— Da, este, spuse Strike.

Ceva îl făcu să adauge:

— Am fost botezat după un gigant.

— Asta e haios, spuse Orlando legănându-se.

— Intră, spuse Leonora laconic, arătându-i lui Strike direcția spre bucătărie. Trebuie să merg la toaletă. Mă întorc rapid.

Strike o luă pe coridorul îngust. Ușa de la birou era închisă și, bănuia ei, încă încuiată.

Când ajunsese în bucătărie descoperi, spre surpriza lui, că nu era singurul vizitator. Jerry Waldegrave, editorul de la Roper Chard, stătea la masa din bucătărie, strângând în mână un buchet de flori în nuanțe sumbre de mov și albastru, cu fața neliniștită. Un al doilea buchet de flori, încă în celofan, ieșea dintr-o chiuvetă plină de veselă murdară. Pungi de supermarket pline cu mâncare stăteau nedesfăcute lângă pereți.

— Bună, spuse Waldegrave.

Se ridică în picioare, clipind grav la Strike prin ochelarii lui cu rame de baga. În mod evident, nu îl recunoștea pe detectiv de la întâlnirea lor anterioară de pe acoperișul cu grădină întunecos, deoarece îl întrebă, în timp ce întindea mâna:

— Ești rudă?

— Prieten de familie, spuse Strike în timp ce îi strângea mâna.

— Ce grozăvie, spuse Waldegrave. A trebuit să vin să văd dacă pot face ceva. Leonora e în baie de când am ajuns.

— Înțeleg, spuse Strike.

Waldegrave își reluă locul. Orlando intră în bucătăria întunecoasă avansând pe lateral și strângând în brațe urangutanul ei mișos. Trecu un minut foarte lung, în care Orlando, în mod evident cea mai în largul ei, se holbă fără rezerve la amândoi.

— Ai păr frumos, îl anunță ea în cele din urmă pe Jerry Waldegrave. E ca o claie de fân.

— Bănuiesc că da, spuse Waldegrave, zâmbindu-i. Orlando ieși mergând tot pe lateral. Urmă o altă tăcere scurtă, în timpul căreia Waldegrave își făcu de lucru cu florile, privind peste tot prin bucătărie.

— Nu-mi vine să cred, spuse el în cele din urmă.

Auziră sunetul puternic al apei trase într-o toaletă de la etaj, un tropăit pe scări, iar Leonora se întoarse, cu Orlando în urma ei.

— Scuze, le spuse celor doi bărbați. Sunt puțin tulburată. Era evident că se referă la stomacul ei.

— Uite ce e, Leonora, spuse Jerry Waldegrave cu o stinghereală cumplită și ridicându-se în picioare, nu vreau să te deranjez când e și prietenul tău aici...

— El? spuse Leonora. El nu e prieten, e detectiv.

— Scuze?

Strike își aminti că Waldegrave era surd de o ureche.

— Are nume de gigant, spuse Orlando.

— E detectiv, spuse Leonora mai tare, acoperind-o pe fiica ei.

— Ah, spuse Waldegrave înmărmurit. Nu am... dar de ce...?

— Pentru că aveam nevoie, spuse Leonora scurt. Poliția crede că eu i-am făcut asta lui Owen.

Urmă o tăcere. Disconfortul lui Waldegrave era palpabil.

— Tăticu' a murit, îi informă Orlando pe toți cei prezenți. Privirea ei era directă și nerăbdătoare, căutând o reacție.

Strike, care simțea că se așteaptă ceva de la unul din ei, spuse:

— Știu. E foarte trist.

— Și Edna a spus că e trist, replică Orlando, ca și cum ar fi sperat la ceva mai original.

Apoi se furișă iar afară din încăpere.

— Stați jos, îi invită Leonora pe cei doi bărbați.

Apoi adăugă, arătând spre florile din mâna lui Waldegrave:

— Sunt pentru mine?

— Da, spuse el, ezitând puțin în timp ce i le înmâna, dar rămânând în picioare. Uite ce e, Leonora, nu vreau să-ți răpesc din timp acum, probabil ești foarte ocupată cu... cu aranjamentele și...

— Nu mă lasă să-i iau trupul, spuse Leonora cu o sinceritate devastatoare, așa că încă nu pot să fac nici un aranjament.

— A și mai e și un mesaj de condoleanțe, spuse Waldegrave disperat, căutând în buzunare. Poftim... ei bine, dacă pot să fac ceva, Leonora, orice...

— Nu văd ce ar putea să facă cineva, spuse Leonora scurt, luând plicul pe care i-l întindea el.

Se așeză la masă, unde Strike își trăsese deja un scaun, bucuros să ia povara de pe piciorul său.

— Ei bine, eu cred că o să plec, te las să-ți vezi de treabă, spuse Waldegrave. Ascultă, Leonora, regret nespus că te întreb într-un astfel de moment, dar... ai un exemplar din *Bombyx Mori* aici?

— Nu, spuse ea. Owen l-a luat cu el.

— Îmi pare foarte rău, dar ne-ar ajuta dacă... aș putea să mă uit să văd dacă a rămas ceva din el aici?

Leonora îl examinează prin acei ochelari imenși și demodați.

— Poliția a luat tot ce a lăsat el, spuse ea. Au scotocit ieri biroul la meserie. L-au încuiat și au luat cheia – acum nu mai pot intra nici eu.

— A, bine, dacă poliția trebuie... nu, spuse Waldegrave, așa e. Nu, ies singur, nu te ridică.

Traversă holul și auziră cum ușa de la intrare se închide în urma lui.

— Nu știi de ce a venit, spuse Leonora mohorâtă. Bănuiesc că îi dă senzația că a făcut ceva drăguț.

Deschise mesajul pe care i-l dăduse el. Pe fața lui era o acuarelă cu violete. Înăuntru erau multe semnături.

— Acum sunt foarte drăguți, pentru că se simt vinovați, spuse Leonora, aruncând mesajul pe masa cu blat din polietilenă.

— Vinovați?

— Nu l-au apreciat niciodată.

Apoi Leonora adăugă, surprinzător:

— Trebuie să marketizezi cărțile. Trebuie să le promovezi. Depinde de editor să le dea un impuls. Nu îl trimiteau niciodată la televizor sau altceva ce îi trebuia lui.

Strike presupuse că acestea erau nemulțumiri pe care le învățase de la soțul ei.

— Leonora, spuse el, scoțându-și carnetul. E în regulă dacă îți pun câteva întrebări?

— Cre' că da. Da' nu știu nimic.

— Știi de cineva care a vorbit cu Owen sau l-a văzut după ce a plecat de aici, pe 5?

Ea scutură din cap.

— Nici un prieten, nici o rudă?

— Nimeni, spuse ea. Vrei o ceașcă de ceai?

— Da, ar fi minunat, spuse Strike.

Nu îi plăcea prea mult nimic făcut în această bucătărie soioasă, dar voia s-o facă să vorbească.

— Cât de bine îi cunoști pe oamenii de la editura lui Owen? Întrebă el acoperind umplerea zgomotoasă a ceainicului.

Ea dădu din umeri.

— Aproape deloc. M-am întâlnit cu Jerry când Owen a dat niște autografe odată.

— Nu ești prietenă cu nimeni de la Roper Chard?

— Nu. De ce-aș fi? Owen lucra cu ei, nu eu.

— Și nu ai citit *Bombyx Mori*, nu-i așa? o întrebă Strike nonșalant.

— Ți-am spus deja asta. Nu-mi place să le citesc decât când sunt publicate. De ce mă întreabă toți încontinuu asta?

Leonora ridică privirea din punga de plastic prin care scotocea după biscuiți.

— Care era problema cu trupul lui? Întrebă ea brusc. Ce i s-a întâmplat? Ei nu vor să-mi spună. I-au luat periuța de dinți, ca să-l identifice. De ce nu mă lasă să-l văd?

Strike mai avusese de-a face cu întrebarea asta, din partea altor soții, a unor părinți înnebuniți. Se retransă, cum făcea adesea, pe un adevăr parțial.

— Era acolo de ceva vreme, spuse el.

— De cât timp?

— Încă nu se știe.

— Cum a fost omorât?

— Cred că încă nu se știe nici asta cu exactitate.

— Dar ei trebuie să...

Tăcu atunci când Orlando intră din nou în bucătărie, târșându-și picioarele și strângând în brațe nu doar urangutanul ei de pluș, ci și un teanc de desene viu colorate.

— Unde a plecat Jerry?

— S-a întors la lucru, spuse Leonora.

— Are păr frumos.

Apoi îi spuse lui Strike:

— Nu-mi place părul tău. E scămos.

— Nici mie nu-mi place prea mult, spuse el.

— Nu vrea să se uite acum la desene, Dodo, îi spuse mama ei, impacientată.

Dar Orlando o ignoră și își răsfiră picturile pe masă, ca Strike să le poată vedea.

— Eu le-am făcut.

Erau flori, pești și păsări recognoscibile. Un meniu pentru copii se putea citi pe spatele unuia dintre ele.

— Sunt foarte bune, spuse Strike. Leonora, știi cumva dacă poliția a găsit ieri părți din *Bombyx Mori*, când au căutat în birou?

— Da, spuse ea, băgând pliculețe de ceai în cămile ciobite. Două panglici vechi de la mașina de scris; căzuseră în spatele biroului. Au venit să mă întrebe unde sunt celelalte; le-am spus că le-a luat cu el când a plecat.

— Îmi place biroul lui tăticu', anunță Orlando, pentru că el îmi dă hârtie de desenat.

— E o groapă de gunoi biroul ăla, spuse Leonora dând drumul la ceainic. Le-a luat o veșnicie să caute peste tot.

— Mătușa Liz a intrat înăuntru, spuse Orlando.

— Când? întrebă Leonora, privind furios spre fiica ei, cu o cană în fiecare mână.

— Când a venit și tu erai la veceu, spuse Orlando. A intrat în biroul lui tăticu'. Am văzut-o.

— N-are nici un drept să între acolo, spuse Leonora. A cotrobăit pe acolo?

— Nu, spuse Orlando. Doar a intrat înăuntru și apoi a ieșit și m-a văzut și plângea.

— Da, spuse Leonora cu un aer satisfăcut. Și cu mine era plânsă și așa mai departe. Alta care se simte vinovată.

— Când a venit? o întrebă Strike pe Leonora.

— Luni la prima oră, spuse ea. Voia să vadă dacă mă poate ajuta. Să mă ajute! A făcut destule.

Ceaiul lui Strike era atât de slab și de lăptos de parcă nu ar fi văzut niciodată un pliculeț de ceai; el prefera ceaiul de culoarea creozotului. În timp ce lua o gură simbolică, politicoasă, își aminti de dorința mărturisită a lui Elizabeth Tassel ca Quine să fi murit atunci când îl mușcase dobermanul ei.

— Îmi place rujul ei, anunță Orlando.

— Astăzi îți place tot de la toată lumea, spuse Leonora vag, așezându-se pe scaun cu cana ei de ceai slab. Am întrebat-o de ce a făcut asta, de ce i-a spus lui Owen că nu-i poate publica romanul, de ce l-a supărat atât de tare.

— Și ea ce a spus? întrebă Strike.

— Că el a plecat și a băgat în carte o grămadă de oameni reali, spuse Leonora. Nu știi de ce sunt toți atât de supărați din cauza asta. Așa face întotdeauna.

Leonora luă o gură de ceai.

— Și pe mine m-a băgat în o grămadă din ele.

Strike se gândi la Diabolica, „curva foarte uzată” și se trezi disprețuindu-l și el pe Owen Quine.

— Voiam să te întreb despre Talgarth Road.

— Nu știi de ce s-a dus acolo, spuse ea imediat. Detesta casa aia. Voia s-o vândă de ani de zile, dar Fancourt nu voia.

— Da, mă gândeam la asta.

Orlando se strecurase pe scaunul de lângă el, cu un picior gol răsucit sub ea, în timp ce adăuga aripioare colorate energic unui desen cu un pește mare, cu ajutorul unei cutii cu creioane pe care părea s-o fi scos de nicăieri.

— Cum se face că Michael Fancourt a reușit să blocheze vânzarea toți anii ăștia?

— E ceva ce are de-a face cu modul în care le-a lăsat-o tipu' ăla, Joe. Ceva cu modul în care trebuia folosită. Nu știi. Va trebui s-o întrebi pe Liz, ea știe toate astea.

— Știi cumva când s-a dus acolo Owen ultima oară?

— Cu ani în urmă, spuse ea. Nu știi. Ani de zile.

— Mai vreau hârtie de desenat, anunță Orlando.

— Nu mai am, spuse Leonora. E toată în biroul lui tăticu'. Desenează pe spatele ăsteia.

Luă un prospect de pe masa aglomerată și îl împinse spre Orlando, dar fiica ei îl dădu la o parte și ieși din bucătărie cu un mers apatic, cu urangutanul legănându-i-se la gât. Aproape imediat o auziră cum încerca să forțeze ușa biroului.

— Orlando, *nul* se răsti Leonora.

Sări în picioare și ieși în grabă pe hol. Strike profită de absența ei pentru a se lăsa pe spate și a vărsa mare parte din ceaiul lui lăptos în chiuvetă; stropi din el săriră pe buchet, agățându-se trădător de celofan.

— *Nu, Dodo. Nu poți să faci asta. Nu. Nu avem voie – nu avem voie, las-o în pace...*

O tânguire ascuțită și apoi un tropăit zgomotos anunțară fuga lui Orlando la etaj. Leonora reapăru în bucătărie, congestionată la față.

— Acum o să plătesc pentru asta toată ziua, spuse ea. E tulburată. Nu-i place să fie poliția aici.

Leonora căscă nervos.

— Ai dormit? o întrebă Strike.

— Nu prea mult. Pentru că mă gândesc într-una *cine*? Cine i-ar face asta?

Apoi Leonora continuă, distrată:

— El îi supără pe oameni, știu asta, dar așa este el. Temperamental. Se înfurie din mai nimic. Întotdeauna a fost așa, nu înseamnă nimic. Cine l-ar omori pentru asta?

Leonora își frământă degetele în timp ce sărea la alt subiect:

— Michael Fancourt trebuie să mai aibă o cheie de la casă. M-am gândit la asta noaptea trecută, când nu puteam dormi. Știu că Michael Fancourt nu-l plăcea, dar asta a fost acum o veșnicie. În orice caz, Owen nu a făcut niciodată ce zicea Michael că ar fi făcut. N-a scris el aia. Dar Michael Fancourt nu l-ar fi ucis pe Owen.

Leonora ridică privirea spre Strike, cu ochi la fel de inocenți ca ai fiicei ei.

— El e bogat, nu-i așa? Celebru... n-ar face asta.

Strike fusese uimit întotdeauna de sfințenia pe care publicul o atribuia celebrităților, chiar dacă ziarele le denigrau, vânau sau hărțuiau. Indiferent cât de mulți oameni celebri erau condamnați pentru viol sau crimă, persista o credință aproape păgână prin intensitatea ei: nu *el*. Nu poate fi *el*. El e *celebru*.

— Și nenorocitul ăla de Chard, izbucni Leonora, care i-a trimis lui Owen scrisori de amenințare. Owen nu l-a plăcut niciodată. Apoi el semnează mesajul și zice dacă poate să facă ceva... unde e mesajul?

Mesajul cu imaginea cu violete dispăruse de pe masă.

— Ea l-a luat, spuse Leonora aprinzându-se la față de furie. E la ea.

Leonora urlă „DODO!” spre tavan atât de tare încât îl făcu pe Strike să tresară. Era furia irațională a unei persoane aflate în primele etape brute ale suferinței și, asemenea stomacului ei deranjat, asta lăsa să se vadă cât de mult suferea ea sub aparența posacă.

— DODO! strigă iar Leonora. Ce ți-am spus eu să nu mai iei lucruri care nu-ți aparțin...?

Orlando reapăru uimitor de subit în bucătărie, încă strângând în brațe urangutanul. Probabil se furișase iar la parter fără ca ei să o audă, tăcută ca o pisică.

— Mi-ai luat mesajul! spuse Leonora furioasă. Ce ți-am spus eu să nu mai iei lucruri care nu-ți aparțin?

— Îmi plac florile, spuse Orlando.

Scoase mesajul strălucitor, dar acum boțit, pe care mama ei i-l smulse.

— E al meu, îi spuse ea fiicei ei.

Apoi continuă, adresându-i-se lui Strike și arătând spre cel mai lung mesaj scris de mână, cu caractere elegante și exacte:

— „Te rog dă-mi de știre dacă pot să te ajut cu ceva. Daniel Chard.” Ipocrit nemernic.

— Lui tăticu' nu-i plăcea de Dannulchar, spuse Orlando. Mi-a spus mie.

— E un ipocrit nemernic, asta e sigur, spuse Leonora, care își mijeia ochii la alte semnături.

— Mi-a dat o pensulă, spuse Orlando, după ce m-a atins.

Urmă o tăcere scurtă și încărcată. Leonora ridică privirea spre ea. Strike înghețase, cu cana la jumătatea distanței spre gură.

— Ce?

— Nu-mi plăcea că mă atinge.

— Despre ce vorbești? Cine te-a atins?

— La tăticu' la serviciu.

— Nu mai vorbi prostii, spuse mama ei.

— Când tăticu' m-a luat și eu am văzut...

— A dus-o acolo acum o lună sau mai mult, pentru că eu aveam programare la doctor, îi spuse Leonora lui Strike agitată și încordată. Nu știu despre ce vorbește.

— ... și eu am văzut desenele pentru cărți pe care le pun înăuntru, foarte colorate, spuse Orlando și Dannulchar m-a atins...

— Nici măcar nu știi cine e Daniel Chard, spuse Leonora.

— Nu are păr deloc, spuse Orlando. Și după aia tăticu' m-a dus să o văd pe doamna și eu i-am dat cele mai frumoase desene ale mele. Are păr frumos.

— Ce doamnă? Despre ce vorbești...?

— Când Dannulchair m-a atins, spuse Orlando tare. M-a atins și eu am strigat și după aia mi-a dat o pensulă.

— Ar fi bine să nu mai spui la toată lumea lucruri de felul ăsta, spuse Leonora cu o voce care cedă din cauza tensiunii. Nu avem

destule... nu fi proastă, Orlando.

Orlando se înroși foarte tare la față. Ieși din bucătărie, privind furioasă la mama ei. De data aceasta trânti tare ușa în urma ei; ușa nu se închise, ci rikoșă și se deschise iar. Strike o auzi cum tropăie pe scări; după câțiva pași începu să țipe incomprehensibil.

— Acum e supărată, spuse Leonora monoton.

Din ochii ei deschiși la culoare începură să curgă lacrimi. Strike se întinse după rola de prosoape de bucătărie, rupse câteva și i le împinse în mână. Leonora plângea tăcut, cu umerii ei slabi scuturându-se, iar Strike stătea în tăcere, bând rămășițele ceaiului oribil.

— L-am cunoscut pe Owen într-o crăsmă, murmură ea pe neașteptate, ridicându-și ochelarii și ștergându-și fața udă. Venise acolo pentru un festival. În Hay-on-Wye. Eu nu auzisem niciodată de el, dar mi-am dat seama că e cineva, din modul în care era îmbrăcat și vorbea.

O licărire slabă a adorării eroului, aproape stinsă de anii de neglijare și nefericire, de suportarea aerelor și crizelor lui, de încercarea de a achita facturile și de a avea grijă de fiica lor în această casă mică și mizerabilă, sclipi din nou în spatele ochilor ei oboșiți. Poate că se reaprinsese din cauză că eroul ei, asemenea celor mai buni eroi, era mort; poate că acum avea să ardă pentru totdeauna, ca o flacără eternă, iar ea avea să uite ce fusese mai rău și să prețuiască ideea lui așa cum îl iubise ea cândva... atâta vreme cât nu citea ultimul lui manuscris și descrierea abjectă pe care i-o făcea el...

— Leonora, mai voiam să te întreb și altceva, spuse Strike blând și apoi plec. Ai mai primit excremente de câine în cutia poștală în ultima săptămână?

— În ultima săptămână? repetă ea cleios, încă tamponându-și ochii. Da. Marți, cred. Sau era miercuri? Dar da. Încă o dată.

— Și ai mai văzut-o pe femeia despre care credeai că te urmărește?

Ea scutură din cap, suflându-și nasul.

— Poate mi s-a părut, nu știu...

— Și cu banii te descurci?

— Da, spuse ea tamponându-și ochii. Owen avea asigurare de viață. L-am pus eu să-și facă, din cauza lu' Orlando. Așa că o să fim în regulă. Edna s-a oferit să mă împrumute până când vin banii.

— Atunci eu plec, spuse Strike, ridicându-se în picioare.

Ea veni în urma lui pe holul murdar, încă trăgându-și nasul și înainte ca ușa să se închidă în urma lui Strike o auzi strigând:

— Dodo! Dodo, vino jos, n-am vrut să spun asta! Tânărul polițist de afară bloca parțial calea lui Strike.

Părea furios.

— Știu cine ești, spuse el.

Ținea încă strâns în mână telefonul mobil.

— Ești Cormoran Strike.

— Nu-ți scapă nimic, nu-i așa? spuse Strike. Acum dă-te la o parte, băiete, unii dintre noi au treburi serioase de făcut.

...ce ucigaș, câine al iadului, poate fi acesta?

Ben Jonson, *Epicene sau femeia tăcută*.

Uitând că atunci când îl dorea genunchiul partea dificilă era să se ridice în picioare, Strike se lăsă să cadă pe un loc din colț în metrou și o sună pe Robin.

— Salut, spuse el, au plecat ziaristii ăia?

— Nu, încă mai așteaptă afară. Ai apărut la știri, știai asta?

— M-am uitat pe site-ul BBC. L-am sunat pe Anstis și l-am rugat să minimalizeze chestiile despre mine. A făcut-o?

Auzi cum degetele ei bat în tastatură.

— Da, e citat: Inspectorul Richard Anstis a confirmat zvonurile că trupul a fost găsit de detectivul particular Cormoran Strike, care anul acesta a mai ajuns subiect de presă când a...

— Lasă partea asta.

— Domnul Strike a fost angajat de familie să-l găsească pe domnul Quine, care dispărea adesea fără să informeze pe nimeni în privința locului în care se află. Domnul Strike nu este bănuit de nimic, iar poliția este satisfăcută de relatarea lui referitoare la descoperirea cadavrului.

— Dragul de Dickie, spuse Strike. Azi-dimineată ziaristii sugerau că eu ascund cadavre ca să fac publicitate afacerii. Mă mir că presa e interesată de o fosilă de 58 de ani moartă. Nu e ca și cum ar ști cât de macabră a fost crima.

— Nu Quine le-a stârnit interesul, îi spuse Robin, ci tu.

Această idee nu-i făcu nici o plăcere lui Strike. Nu voise să-i apară fața în ziare sau la televizor. Fotografiiile cu el care apăruseră în urma cazului Lully Landry fuseseră mici (trebuise lăsat loc pentru imagini cu superbul model, de preferință parțial îmbrăcat); trăsăturile lui întunecate și ursuze nu apăreau bine în presa măzgălită de știri, iar el reușise să evite o poză din față în timp ce intra la tribunal ca să depună mărturie împotriva ucigașului lui Landry. Reușiseră să găsească fotografiile vechi cu el în uniformă,

dar acestea erau vechi de ani de zile, când avusese zeci de kilograme mai puțin. Nimeni nu-l recunoștea doar pentru că îl vedea, după prima lui explozie de celebritate, iar el nu dorea deloc să-și pericliteze anonimatul.

— Nu vreau să dau de o gașcă de scribi.

Apoi Strike adăugă crispat, în timp ce genunchiul îi zvâcnea:

— Chiar dacă n-aș putea alerga nici dacă m-ai plăti. Poți să vii să ne vedem...

Localul lui preferat era Tottenham, dar el nu voia să se expună posibilității altor incursiuni de presă.

— ... în Cambridge peste vreo 40 de minute?

— Nici o problemă, spuse ea.

Abia după ce închise Strike își dădu seama că, în primul rând, ar fi trebuit să întrebe cum se simte îndoliatul Matthew și, în al doilea rând, ar fi trebuit să-i ceară să-i aducă cârjele.

Crășma din secolul al XIX-lea se afla în Cambridge Circus. Strike o găsi pe Robin la etaj, pe o banchetă de piele, printre candelabre de alamă și oglinzi cu rame aurite.

— Ești în regulă? îl întrebă îngrijorată, în timp ce Strike schiopăta spre ea.

— Am uitat că nu ți-am zis, spuse el, așezându-se delicat pe scaunul din fața ei, cu un geamăt. M-am lovit iar la genunchi duminică, pe când încercam să prind o femeie care mă urmărea.

— Ce femeie?

— M-a filat de la casa lui Quine până la stația de metrou, unde eu am căzut ca un tâmpit și ea a întins-o. Se potrivește cu descrierea unei femei despre care Leonora spune că se învârtea pe acolo după ce Quine a dispărut. Mi-ar prinde foarte bine ceva de băut.

— Aduc eu, spuse Robin, că e ziua ta. Și ți-am luat un cadou.

Ridică pe masă un coș mic acoperit cu celofan, împodobit cu panglici și conținând mâncare și băutură din Cornwall: bere, cidru, dulciuri și muștar. Strike se simți ridicol de emoționat.

— Nu trebuia să faci asta...

Dar ea deja nu-l mai putea auzi, era la bar. Când reveni, cu un pahar de vin și o halbă de London Pride, el spuse:

— Mulțumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Deci tu crezi că femeia asta stranie pândește casa Leonorei?

Strike luă o înghițitură mare și bine-venită din halba lui.

— Și poate i-a băgat și rahat de câine prin fanta de la ușa de la

intrare, spuse Strike. Dar nu-mi dau seama ce-ar avea de câștigat urmărindu-mă pe mine, dacă nu cumva credea că o s-o conduc la Quine.

Strike tresări când își ridică piciorul vătămat pe un taburet de sub masă.

— Săptămâna asta ar trebui să-i urmăresc pe soții lui Brocklehurst și Burnett. Cel mai bun moment să mă lovesc la picior, fir-ar a dracu’.

— Pot să-i urmăresc eu în locul tău.

Oferta entuziastă îi scăpă lui Robin din gură înainte ca ea să-și dea seama, dar Strike nu dădu nici un semn că o auzise.

— Ce face Matthew?

— Nu prea bine, spuse ea.

Nu-și putea da seama dacă Strike recepționase sugestia ei sau nu.

— S-a dus acasă, să fie lângă tatăl și sora lui.

— În Masham, nu-i așa?

— Da.

Robin ezită, apoi spuse:

— Va trebui să amânăm nunta.

— Îmi pare rău.

Ea dădu din umeri.

— Nu puteam s-o facem atât de repede... a fost un șoc groaznic pentru familie.

— Te înțelegeai bine cu mama lui Matthew? întrebă Strike.

— Da, bineînțeles. Era...

Dar în realitate doamna Cunliffe fusese întotdeauna dificilă; ipohondră, sau cel puțin așa credea Robin. Se simțise vinovată din cauza asta în ultimele 24 de ore.

— ... încântătoare, spuse ea. Și ce mai face sărmana doamnă Quine?

Strike îi descrie vizita lui la Leonora, inclusiv scurta apariție a lui Jerry Waldegrave și impresiile lui despre Orlando.

— Ce anume e în neregulă cu ea? întrebă Robin.

— Li se spune dificultăți de învățare, nu-i așa?

Tăcu, amintindu-și zâmbetul ingenuu al lui Orlando și urangutanul ținut în brațe.

— A spus ceva straniu cât eram eu acolo, iar pentru maică-sa a părut să fie ceva nou. Ne-a spus că a fost o dată la serviciu cu tatăl ei și că șeful editurii lui Quine a atins-o. Îl cheamă Daniel Chard.

Strike văzu reflectată pe fața lui Robin frica pe care i-o

produseseră cuvintele fetei pe care nu voise s-o accepte în bucătăria aceea soioasă.

— A atins-o cum?

— N-a dat detalii. A spus „M-a atins” și „Nu-mi place să fiu atinsă”. Și că el i-a oferit o pensulă după ce a făcut asta.

Ca răspuns la tăcerea apăsătoare a lui Robin, la expresia ei încordată, Strike continuă:

— S-ar putea să nu fie asta. Poate că s-a ciocnit întâmplător de ea și i-a dat ceva ca s-o împace. A continuat să facă scandal, în timp ce eu eram acolo, țipând pentru că nu primea ce dorea sau că maică-sa o certa.

Înfometat, Strike rupse celofanul de pe cadou, scoase o tabletă de ciocolată și o desfăcu, în timp ce Robin aștepta într-o tăcere meditativă.

— Chestia e, spuse Strike întrerupând tăcerea, că în *Bombyx Mori* Quine a sugerat cum că Daniel Chard ar fi homosexual. În orice caz, asta cred eu că vrea să spună.

— Hmm, spuse Robin neimpresionată. Și tu crezi tot ce a scris Quine în cartea aia?

— Păi, judecând după faptul că a pus avocații pe Owen, asta l-a deranjat pe Chard, spuse Strike rupând o bucată mare de ciocolată și băgând-o în gură. Înțelegi, Chard e în *Bombyx Mori* ucigaș și posibil violator, iar scula i-a căzut, așa că poate nu chestiile gay sunt cele care l-au infuriat.

— E o temă constantă în opera lui Quine, dualitatea sexuală, spuse Robin.

Strike se holbă la ea, mestecând, cu sprâncenele ridicate.

— M-am repezit până la Foyles în drum spre birou și am cumpărat *Păcatul lui Hobart*, explică ea. Toată cartea e despre un hermafrodit.

Strike înghiți.

— Probabil că avea o simpatie față de ei, e unul și în *Bombyx Mori*, spuse el, examinând ambalajul de carton al tabletei de ciocolată. Asta a fost făcută în Mullion. E lângă locul în care am crescut eu... Cum e *Păcatul lui Hobart* – e bună de ceva?

— Nu mi-aș fi bătut capul să mai citesc după primele câteva pagini dacă autorul ei n-ar fi fost omorât de curând, recunosc Robin.

— Probabil că lichidarea lui face minuni pentru numărul de exemplare vândute.

— Ce vreau să spun, insistă Robin cu încăpățănare, este că nu

poți neapărat să ai încredere în Quine când vine vorba de viețile sexuale ale altora, pentru că personajele lui par să se culce toate cu oricine și orice. L-am căutat pe Wikipedia. Una dintre trăsăturile principale ale cărților lui este modul în care personajele își schimbă mereu genul sau orientarea sexuală.

— Și *Bombyx Mori* e așa, mormăi Strike, servindu-se iar cu ciocolată. E bună, nu vrei?

— Ar trebui să țin regim, spuse Robin cu tristețe. Pentru nuntă.

Strike nu considera că ea ar trebui să slăbească vreun pic, dar nu spuse nimic, în timp ce ea lua o bucată.

— M-am tot gândit, spuse Robin timid, la ucigaș.

— Mă bucur întotdeauna să aflu opinia psihologului. Continuă.

— Nu sunt psiholog, râse ea ușor.

Robin își abandonase studiile de psihologie. Strike nu insistase niciodată să obțină o explicație și nici ea nu oferise vreuna. Era ceva ce aveau în comun, abandonarea studiilor universitare. El se lăsase de facultate când mama lui murise din cauza unei supradoze misterioase și, poate din cauza asta, presupusese întotdeauna că și pe Robin ceva traumatic o făcuse să renunțe.

— Mă întrebam doar de ce au pus în legătură atât de evidentă uciderea lui cu cartea. În aparență, pare un act deliberat de răzbunare și răutate, care să arate lumii că autorul ei a primit ceea ce merita pentru că a scris-o.

— Așa pare, aprobă Strike.

Îi era încă foame; întinse mâna spre masa vecină și șterpeli un meniu de pe ea.

— Eu îmi iau friptură și cartofi prăjiți, vrei ceva?

Robin alese o salată la întâmplare și apoi, pentru a cruța genunchiul lui Strike, se duse la bar să dea comanda.

— Dar pe de altă parte, continuă ea, așezându-se la loc, a reproduce în realitate ultima scenă a cărții ar fi putut părea o modalitate bună de a ascunde un motiv diferit, nu-i așa?

Robin se forța să vorbească într-un mod prozaic, ca și cum ei ar fi discutat o problemă abstractă, dar nu putuse să uite fotografiile cu trupul lui Quine: peștera întunecoasă a torsului scobit, crevasele arse unde înainte fuseseră gura și ochii. Dacă se gândea prea mult la ceea ce îi fusese făcut lui Quine, știa că era posibil să nu reușească să-și mănânce prânzul sau că ar fi putut să-și trădeze cumva oroarea față de Strike, care o privea cu o expresie deconcertant de viclană în ochii lui întunecați.

— E în regulă să recunoști că ceea ce i s-a întâmplat te face să-

ți vină să vomți, spuse el cu gura plină de ciocolată.

— Nu e adevărat, minți ea în mod automat. Adică, evident – vreau să spun, a fost groaznic...

— Da, așa a fost.

Dacă ar fi fost din nou împreună cu colegii lui din DIS, ar fi făcut deja glume despre asta. Strike își amintea multe după-amiezi pline de umor negru ca noaptea: era singura modalitate de a face față anumitor investigații. Robin însă nu era încă pregătită pentru o autoapărare insensibilă din punct de vedere profesional, iar încercarea ei de a discuta impasibil despre un om ale cărui măruntaie fuseseră smulse dovedea asta.

— Motivul e greu ca dracu', Robin. În nouă cazuri din zece afli *de ce* doar când ai aflat *cine*. Mijlocul și ocazia sunt ce ne trebuie nouă.

Strike luă o gură de bere.

— Personal, cred că am putea căuta pe cineva care să posedे cunoștințe medicale.

— Medicale?

— Sau anatomice. Nu părea opera unui amator ce i-au făcut lui Quine. Ar fi putut să-l ciopârțească în bucăți când au încercat să-i scoată intestinele, dar n-am găsit nici o urmă a vreunei greșeli: o singură incizie clară, făcută cu o mână sigură.

— Da, spuse Robin, străduindu-se să rămână obiectivă și neutră. E adevărat.

— În afara cazului în care avem de-a face cu un maniac literar care tocmai a pus mâna pe un manual bun, reflectă Strike. Pare puțin probabil, dar nu știi niciodată... Dacă a fost legat și drogat, iar ei au avut suficient curaj, se poate s-o fi tratat ca pe o lecție de biologie...

Robin nu se putut abține.

— Știu că tu spui întotdeauna că motivul e pentru avocați, zise ea cu o ușoară disperare în glas (Strike repetase această maximă de multe ori, de când Robin începuse să lucreze pentru el), dar ascultă-mă o clipă. Ucigașul trebuie să fi simțit că a-l omorî pe Quine în același mod ca în carte merita dintr-un anumit motiv care compensa dezavantajele evidente...

— Și anume?

— Păi, spuse Robin, dificultățile logistice de a face din asta o... o crimă *elaborată* și faptul că grupul de suspecti ar fi limitat la oamenii care au citit cartea...

— Sau care au auzit despre ea în detaliu, spuse Strike și tu spui

„limitat”, dar nu sunt sigur că avem de-a face cu un număr mic de oameni. Christian Fisher s-a ocupat să distribuie conținutul cărții cât de mult a putut. Exemplarul manuscrisului de la Roper Chard era într-un seif la care pare să fi avut acces jumătate din companie.

— Dar... spuse Robin.

Se întrerupse atunci când un barman ursuz veni să le trântescă pe masă tacâmuri și șervețele de hârtie.

— Dar, reluă ea după ce acesta plecă, nu e posibil ca Owen Quine să fi fost ucis atât de recent, nu-i așa? Adică, eu nu sunt expertă...

— Nici eu... spuse Strike, hăpăind restul de ciocolată și contemplând cu mai puțin entuziasm nugaua de alune, dar înțeleg ce vrei să spui. Trupul acela arăta de parcă stătuse acolo cel puțin o săptămână.

— În plus, zise Robin, trebuie să fi existat un interval de timp între lectura lui *Bombyx Mori* de către ucigaș și omorârea efectivă a lui Quine. Erau multe lucruri de organizat. Trebuiau să aducă frânghii, acid și veselă într-o casă nelocuită...

— Și, dacă nu cumva știau deja că el avea de gând să meargă în Talgarth Road, au trebuit să-l urmărească pe Quine sau să-l momească acolo, spuse Strike hotărându-se să renunțe la nugaua cu alune, deoarece friptura și cartofii lui prăjiți se apropiau.

Barmanul așeză farfuria lui Strike și bolul de salată al lui Robin, întâmpinând mulțumirile lor cu un mormăit indiferent și se retrase.

— Așa că, dacă iei în calcul planificarea și aspectele practice, nu pare posibil ca ucigașul să fi putut citi cartea mai târziu decât cu două sau trei zile după ce Quine a dispărut, spuse Strike încercându-și furculița. Problema e că, de fapt, cu cât plasăm mai devreme momentul în care ucigașul a început să urzească asasinarea lui Quine, cu atât mai rău apare pentru clientul meu. Leonora nu trebuia să facă altceva decât să meargă câțiva pași pe hol; manuscrisul a fost la dispoziția ei spre lectură imediat ce Quine l-a terminat. Dacă stai să te gândești, el ar fi putut să-i spună cum avea de gând să-l termine cu luni în urmă.

Robin își măncă salata fără să simtă nici un gust.

— Și Leonora Quine ți se pare... începu ea ezitant.

— Că e genul de femeie care să-și eviscereze soțul? Nu, dar poliția se gândește la ea și, dacă te uiți la motiv, ea stă foarte prost. El era un soț execrabil: nestatornic, infidel și îi plăcea să o

descrie în moduri dezgustătoare în cărțile lui.

— Dar *tu* nu crezi că ea a făcut asta, nu-i așa?

— Nu, spuse Strike, dar o să avem nevoie de mult mai mult decât opinia mea ca să o ferim de pușcărie.

Robin se duse cu paharele lor goale la bar ca să aducă unele pline fără să întrebe; Strike simți că o îndrăgește în timp ce ea așeza încă o halbă în fața lui.

— Mai trebuie să examinăm și posibilitatea să fi aflat cineva că Owen Quine urma să se publice singur pe internet, spuse Strike, îndesându-și cartofi prăjiți în gură, amenințare pe care se presupune că a făcut-o într-un restaurant înțesat de oameni. Asta ar fi putut constitui un motiv pentru omorârea lui, în anumite condiții.

— Vrei să zici, spuse Robin încet, dacă ucigașul a recunoscut în manuscris ceva ce nu ar fi vrut să ajungă la un public mai larg?

— Exact. Pe alocuri cartea e destul de criptică. Oare nu cumva Quine descoperise ceva serios despre cineva și a pus o referire voalată la asta în carte?

— Păi, asta ar avea sens, spuse Robin încet, pentru că eu mă gândesc într-una *de ce să-l fi ucis?* Adevărul e că aproape toți oamenii ăștia aveau mijloace mai eficiente de a face față problemei unei cărți calomnioase, nu-i așa? Puteau să-i spună lui Quine că nu-i vor prezenta sau nu-i vor publica romanul sau puteau să-l amenințe cu procesul, precum acest Chard. Moartea lui va agrava foarte mult situația oricui e personaj în carte, nu-i așa? Deja există mult mai multă publicitate decât ar fi existat altfel.

— De acord, spuse Strike. Dar tu presupui că ucigașul a gândit rațional.

— Asta nu a fost o crimă pasională, replică Robin. Au plănuit-o. Chiar au gândit-o în detaliu. Probabil că erau pregătiți pentru consecințe.

— Din nou adevărat, spuse Strike, mestecând.

— M-am uitat puțin prin *Bombyx Mori* în dimineața asta.

— După ce te-ai plictisit de *Păcatul lui Hobart*?

— Da... mă rog, era acolo, în seif și...

— Citește-l pe tot, cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine. Până unde ai ajuns?

— Am citit pe sărite, spuse Robin. Am citit partea despre Diabolica și Căpușa. Tonul e răuvoitor, dar nu pare că ar fi ceva... mă rog... ascuns *acolo*. Practic își acuză atât soția, cât și agenta că îl parazitează, nu-i așa?

Strike aprobă din cap.

— Dar mai încolo, când ajungi la Epi... Epi... cum îi spune?

— Epicene? Hermafrodita?

— Crezi că asta e o persoană reală? Care e treaba cu cântatul? Nu pare că despre *cântat* ar vorbi el de fapt, nu-i așa?

— Și de ce prietena lui, Harpia, trăiește într-o peșteră plină de șobolani? E un simbol sau altceva?

— Și sacul pătat de sânge de pe umărul Tăietorului, spuse Robin și piticul pe care el încearcă să-l înece...

— Și fiarele de marcat din focul din casa lui Gloriezadarnică, spuse Strike, în timp ce Robin părea nedumerită. N-ai ajuns până acolo? Dar Jerry Waldegrave a explicat asta mai multora dintre noi la petrecerea Roper Chard. E vorba de Michael Fancourt și primul lui...

Mobilul lui Strike sună. Îl scoase și văzu numele lui Dominic Culpepper. Răspunse, cu un mic oftat.

— Strike?

— La telefon.

— Ce dracu' se întâmplă?

Strike nu mai irosi timpul prefăcându-se că nu știe despre ce vorbea Culpepper.

— Nu pot vorbi despre asta, Culpepper. Ar putea dăuna cazului poliției.

— Dă-o dracu' – avem deja un gabor care ne dă informații. El zice că Owen Quine ăsta a fost măcelărit exact în modul în care e omorât un tip în ultima lui carte.

— Da? Și cu cât îl plățiți pe nemernicul ăsta ca să dea din gură și să facă praf cazul?

— Dumnezeii mă-sii, Strike, ai de-a face cu un caz ca ăsta și nici măcar nu te gândești să mă suni?

— Nu știu în ce ți se pare ție că ar consta relația noastră, spuse Strike, dar din punctul meu de vedere eu fac lucruri pentru tine și tu mă plătești. Asta e tot.

— Te-am pus în legătură cu Nina, ca să poți intra la petrecerea editurii ăleia.

— Măcar atât ai putut și tu să faci, după ce eu ți-am dat o grămadă de chestii suplimentare pe care nu le-ai cerut despre Parker, spuse Strike, împungând cartofii rătăciți cu mâna lui liberă. Aș fi putut să le țin pentru mine și să caut să le vând la alte tabloide.

— Dacă vrei să fii plătit...

— Nu, nu vreau să fiu plătit, tâmpitul, spuse Strike iritat, în timp ce Robin își îndrepta atenția, plină de tact, spre site-ul BBC de pe mobilul ei. N-am de gând să fac praf o investigație a unei crime introducând în joc *News of the World*.

— Aș putea obține pentru tine zece miare dacă dai un interviu personal.

— Pa, Cui...

— Stai! Spune-mi doar despre care carte e vorba – cea în care descrie crima.

Strike se prefăcu că ezită.

— *Frații Bolo... Balzac*, spuse el.

Înterupse convorbirea, zâmbind afectat și se întinse după meniu ca să examineze budincile. Strike spera ca Culpepper să petreacă o lungă după-amiază făcând slalom prin sintaxa întortocheată și scroturi palpate.

— Ceva noutăți?

— Nu, dacă nu cumva consideri noutate faptul că *Daily Mail* spune că prietenii ai familiei cred că Pippa Middleton o să aibă o căsătorie mai reușită decât Kate.

Strike se încruntă la Robin.

— Mă uitam doar la tot felul de lucruri în timp ce tu vorbeai la telefon, spuse ea puțin ofensiv.

— Nu, spuse Strike, nu e vorba de asta. Tocmai mi-am amintit – Pippa2011.

— Nu cred că... spuse Robin confuză, încă gândindu-se la Pippa Middleton.

— Pippa2011 – de pe blogul lui Kathryn Kent. Pretindea că auzise câte ceva din *Bombyx Mori*.

Robin trase repede aer în piept și se puse pe treabă la mobilul ei.

— E aici! spuse ea câteva minute mai târziu. „Ce-ai zice dacă ți-aș spune că mi l-a citit!” Iar asta era...

Robin derulă în sus.

— ... pe 21 octombrie. 21 octombrie! E posibil să fi știut cum se termină înainte chiar ca Owen Quine să dispară.

— Exact, spuse Strike. Eu îmi iau plăcintă cu mere, vrei ceva?

Când Robin se întoarse după ce dăduse încă o comandă la bar, Strike spuse:

— Anstis m-a invitat diseară la cină. Zice că are niște chestii preliminare de la criminalistică.

— Știe că e ziua ta de naștere? întrebă Robin.

— Dumnezeu, nu, spuse Strike, părând atât de revoltat de idee, că Robin izbucni în râs.

— De ce-ar fi atât de rău?

— Am avut deja o aniversare, spuse Strike posomorât. Cel mai frumos cadou pe care l-aș putea primi de la Anstis ar fi momentul decesului. Cu cât îl stabilesc mai devreme, cu atât mai mic e numărul de suspecți posibili: cei care au pus primii mâna pe manuscris. Din nefericire, printre ei se numără și Leonora, dar mai e și această misterioasă Pippa, Christian Fisher...

— De ce Fisher?

— Mijloc și ocazie, Robin: a avut acces de la început, intră pe listă. Apoi mai e asistentul lui Elizabeth Tassel, Ralph, Elizabeth Tassel însăși și Jerry Waldegrave. Daniel Chard l-a văzut probabil imediat după Waldegrave. Kathryn Kent neagă că l-ar fi citit, dar eu sunt puțin sceptic față de asta. Și mai e Michael Fancourt.

Robin ridică privirea, uimită.

— Cum ar putea el...?

Mobilul lui Strike sună iar; era Nina Lascelles. Strike ezită, dar gândul că era posibil ca vărul ei să-i fi spus că tocmai vorbise cu el îl convinse pe Strike să răspundă.

— Bună, spuse el.

— Bună, Personaj Celebru, spuse ea.

Strike detectă o tensiune, inabil mascată de o bună dispoziție zgomotoasă.

— Mi-a fost foarte frică să te sun, în caz că erai bombardat de telefoane de la presă, fani și altele.

— Nu cine știe ce, spuse Strike. Care mai e situația la Roper Chard?

— Dementă. Nimeni nu mai lucrează deloc; vorbim doar despre asta. Chiar a fost omorât, cu adevărat?

— Așa se pare.

— Doamne, nu-mi vine să cred...

Apoi Nina întrebă, aproape eliminând nota interogativă:

— Dar bănuiesc că nu poți să-mi spui nimic?

— Poliția n-ar vrea să se afle detalii, în stadiul ăsta.

— Are de-a face cu cartea, nu-i așa? spuse ea. Cu *Bombyx Mori*.

— N-aș putea să spun.

— Și cu piciorul rupt al lui Daniel Chard.

— Poftim? spuse el, uimit de această deviere.

— Atât de multe lucruri ciudate se întâmplă, spuse ea.

Părea montată și surescitată.

— Jerry e cu nervii praf. Daniel l-a sunat din Devon chiar acum și a urlat iar la el – jumătate din birou a auzit, pentru că Jerry l-a pus din greșeală pe speaker și apoi nu mai găsea butonul să închidă. Nu poate pleca din casa lui de weekend din cauza piciorului rupt. Daniel, vreau să spun.

— De ce țipa la Waldegrave?

— Că n-a avut grijă de *Bombyx*, spuse ea. Poliția a făcut rost de undeva de un exemplar complet al manuscrisului, iar Daniel *nu* e prea fericit din cauza asta. În orice caz, m-am gândit doar să te sun și să te felicit – bănuiesc că un detectiv, când găsește un cadavru, primește felicitări, sau nu? Sună-mă când n-o să mai fii așa de ocupat.

Nina închise înainte ca el să apuce să mai zică altceva.

— Nina Lascelles, spuse el în timp ce chelnerul reapărea aducând plăcinta cu mere pentru Strike și o cafea pentru Robin. Fata...

— Care a furat manuscrisul pentru tine, spuse Robin.

— Ar fi fost păcat să-ți irosești memoria în resurse umane, spuse Strike, luându-și lingurița.

— Vorbești serios în legătură cu Michael Fancourt? întrebă ea încet.

— Sigur, spuse Strike. Probabil că Daniel Chard i-a zis ce a făcut Quine – n-ar fi vrut ca Fancourt să audă de la altcineva, nu-i așa? Fancourt e o achiziție importantă pentru ei. Nu, cred că trebuie să presupunem că Fancourt știa, de mult, ce era în...

Acum sună mobilul lui Robin.

— Bună, spuse Matthew.

— Bună, cum mai ești? întrebă ea neliniștită.

— Nu prea bine.

Undeva în fundal, cineva dădu muzica mai tare: *First day that I saw you, thought you were beautiful...*¹

— Unde ești? întrebă Matthew tăios.

— Ah... într-o crășmă, spuse Robin.

Dintr-odată, atmosfera păru să se umple de zgomote de crășmă; clinchete de pahare, râs răgușit de la bar.

— E ziua lui Cormoran, spuse ea neliniștită.

(La urma urmei, Matthew și colegii lui mergeau la crășmă la ziua de naștere a fiecăruia dintre ei...).

— Foarte drăguț, spuse Matthew, părând furios. Te sun mai

¹ „În prima zi când te-am văzut, mi-ai părut atât de frumoasă...” (n. t.).

târziu.

— Matt, nu... stai...

Cu gura plină de plăcintă cu mere, Strike se uită cu coada ochiului cum ea se ridică și se îndepărtează de bar, fără nici o explicație, în mod evident încercând să-l sune pe Matthew. Contabilul era nefericit că logodnica lui ieșise la prânz în oraș, că nu ținea doliu după mama lui.

Robin sună iar și iar. În sfârșit, Matthew răspunse. Strike termină atât plăcinta, cât și a treia halbă și își dădu seama că trebuie să meargă la toaletă.

Genunchiul lui, care nu-l supărase prea mult cât mâncase, băuse și vorbise cu Robin, protestă violent când Strike se ridică în picioare. În momentul în care reveni la locul lui, transpira puțin de durere. Judecând după expresia de pe fața ei, Robin încerca încă să-l împace pe Matthew. Când, în sfârșit, închise și i se alătură din nou, Strike răspunse scurt la întrebarea ei dacă se simțea bine.

— Știi, aș putea s-o urmăresc eu pe domnișoara Brocklehurst în locul tău, se oferi ea, dacă piciorul tău e prea...?

— Nu, se răsti Strike.

Se simțea suferind, furios pe sine însuși, iritat de Matthew și, dintr-odată, îi era puțin rău. N-ar fi trebuit să mănânce ciocolată înainte de friptură, cartofi prăjiți, plăcintă și trei halbe.

— Vreau să te duci la birou și să redactezi ultima factură a lui Gunfrey. Și dă-mi mesaj dacă ziariștii ăia afurișiți mai sunt acolo, pentru dacă sunt, de aici mă duc direct la Anstis. Apoi adăugă în șoaptă: Chiar trebuie să ne gândim să mai angajăm pe cineva.

Expresia lui Robin se înăspri.

— Mă duc și încep să redactez, spuse ea.

Își smulse haina și poșeta și plecă. Strike reuși să întrezărească expresia ei furioasă, dar o supărare irațională îl împiedică să strige după ea.

În ce mă privește, nu cred că ea are un suflet
atât de negru
Să facă o faptă atât de sângeroasă.

John Webster, *Diavolul alb*.

O după-amiază la crășmă, cu piciorul în sus, nu-i alinase prea mult genunchiul umflat al lui Strike. După ce cumpără anestezice și o sticlă ieftină de vin roșu în drum spre metrou, plecă spre Greenwich, unde Anstis locuia cu soția lui, Helen, căreia i se spunea Helly. Călătoria spre casa lor din Ashburnham Grove îi luă peste o oră, din cauza unei întârzieri pe linia centrală; rămase tot drumul în picioare, ținându-și greutatea pe piciorul stâng și regretând din nou suta de lire cheltuită pe taxi spre și dinspre locuința lui Lucy.

Când coborî din trenul ușor Docklands, picături de ploaie îi înțepară din nou fața. Își ridică gulerul și șchiopătă prin întuneric pe drumul care ar fi trebuit să-i ia cinci minute, dar care îi luă aproape cincisprezece.

Abia când dădu colțul spre strada frumos terasată, cu grădinile ei din față bine îngrijite, lui Strike îi trecu prin cap că poate ar fi trebuit să-i aducă un cadou finului său. Pe cât de puțin entuziasm simțea față de partea socială a serii, pe atât de nerăbdător era să discute cu Anstis despre informațiile criminalistice.

Lui Strike nu-i plăcea soția lui Anstis. Felul ei de a fi băgăreț abia dacă era mascat de o căldură uneori sufocantă; apărea din când în când, ca un cuțit cu buton care sclipește brusc de sub o haină de blană. Emană recunoștință și solitudine de fiecare dată când Strike intra în orbita ei, dar el își dădea seama că ea tânjea după detalii despre trecutul lui pătat, după informații despre tatăl lui, vedeta rock, după mama lui moartă, care lua droguri și își putea imagina foarte ușor că Helly murea după detalii despre despărțirea lui de Charlotte, pe care o tratase întotdeauna cu o

efuziune care nu reușea să ascundă aversiunea și suspiciunea.

La petrecerea care urmasse botezului lui Timothy Cormoran Anstis – care fusese amânată până când acesta împlinise un an și jumătate, deoarece tatăl și nașul lui trebuiseră să fie aduși cu avionul din Afganistan și externați din spitale – Helly insistase să țină un discurs lacrimogen și chercelit despre modul în care Strike salvase viața taticului copilului ei și, de asemenea, cât de mult însemna pentru ea că-l convinsese să fie îngerul păzitor al lui Timmy. Strike, care nu fusese în stare să se gândească la vreun motiv valid de a refuza să fie nașul băiatului, se holbase la fața de masă în timp ce Helly vorbea, atent să nu întâlnească privirea lui Charlotte, ca nu cumva ea să-l facă să rădă. Charlotte purtase – Strike își amintea foarte clar – rochia lui preferată, albastru păun și în croise, care delimita fiecare centimetru al siluetei ei perfecte. Faptul ca avea la braț o femeie atât de frumoasă, chiar în timp ce el era încă în cârje, funcționase ca o contragreutate față de jumătatea de picior care încă nu era potrivită pentru proteză. Îl transformase din Omul Cu Un Singur Picior în omul care reușise – în mod miraculos, cum știa sigur că trebuie să gândească toți bărbații care veneau în contact cu ea – să pună mâna pe o logodnică atât de uluitoare, încât bărbații se opreau din vorbit în mijlocul propoziției atunci când ea intra în cameră.

— Cormy, scumpule, ciripi Helly când deschise ușa. Uită-te la tine, acum ești celebru... credeam că ne-ai uitat.

Nimeni altcineva nu-i spunea Cormy. Strike nu-și bătuse niciodată capul să-i spună că nu-i plăcea.

Helly îl trată, deși nu fusese încurajată, cu o îmbrățișare tandră despre care el știa că e menită să sugereze milă și regret pentru statutul lui de burlac. Casa era călduroasă și luminată strălucitor, după noaptea ostilă de iarnă de afară, iar Strike se bucură, în timp ce se desprindea de Helly, să-l vadă pe Anstis cum își face apariția cu pași mari, ținând o halbă de Doom Bar ca dar de bun venit.

— Ritchie, lasă-l să între în casă. Zău așa...

Dar Strike acceptase halba și luase mai multe guri recunoscătoare înainte de a se deranja să-și scoată haina.

Finul de trei ani și jumătate al lui Strike se năpusti în hol, emițând sunete ascuțite de motor. Semăna foarte mult cu mama lui, ale cărei trăsături, oricât de mici și drăguțe ar fi fost, erau adunate în mod bizar în mijlocul feței. Timothy purta niște pijamale cu Superman și lovea cu o sabie de lumină din plastic în pereți.

— Oh, Timmy, dragul meu, nu face asta, frumoasa noastră zugrăveală nouă... spuse Helly. N-a vrut să se culce ca să-l vadă pe unchiul Cormoran. Îi vorbim despre tine tot timpul.

Strike contemplă fără entuziasm silueta mică, detectând la finul său foarte puțin interes reciproc. Timothy era singurul copil a cărui zi de naștere Strike putea spera să și-o amintească, nu că asta l-ar fi făcut vreodată să-i ia vreun cadou. Băiatul se născuse cu două zile înainte ca Vikingul să fi explodat pe acel drum prăfos din Afganistan, luând cu el partea inferioară a piciorului drept al lui Strike și o parte a feței lui Anstis.

Strike nu mărturisise niciodată nimănui cum se întrebase, în orele lungi petrecute în patul de spital, de ce Anstis fusese cel pe care-l apucase și-l trăsese în spatele vehiculului. Reluase scena în mintea lui: straniul presentiment, aproape echivalent cu certitudinea, că erau pe punctul de a exploda, întinderea mâinii și prinderea lui Anstis, când ar fi putut să-l apuce la fel de bine pe sergentul Gary Topley.

Era oare din cauză că Anstis își petrecuse mare parte din ziua precedentă vorbind pe Skype cu Helen în auzul lui Strike, uitându-se la fiul lui nou-născut pe care altfel ar fi putut să nu-l întâlnească niciodată? Acesta era motivul pentru care mâna lui Strike se întinsese fără ezitare spre bărbatul mai în vârstă, polițistul din Armata Teritorială și nu spre polițistul militar Topley, logodit, dar fără copii? Strike nu știa. Nu era sentimental în privința copiilor și îi displăcea soția pe care o salvase de la văduvie. Știa despre sine că nu e decât unul dintre milioanele de soldați, morți sau vii, ale căror acțiuni de o fracțiune de secundă, declanșate de instinct cel puțin la fel de mult ca de pregătire, modificaseră pentru totdeauna sortile altor oameni.

— Vrei să-i citești lui Tim povestea de noapte bună, Cormy? Avem o carte nouă, nu-i așa, Timmy?

Strike nu-și putea imagina ceva ce să-și dorească mai puțin, cu atât mai mult dacă asta implica un băiat hiperactiv care să stea în poala lui și probabil să-l lovească în genunchiul drept.

Anstis îl conduse în zona deschisă unde se aflau bucătăria și locul de luat masa. Pereții erau crem, scândurile podelei goale, iar la capătul încăperii se afla o masă lungă de lemn, lângă ferestrele zăbrelete, înconjurată de scaune tapițate în negru. Strike avea o vagă impresie că acestea avuseseră o culoare diferită când fusese ultima oară aici, împreună cu Charlotte. Helly se repezi între ei și împinse o carte cu desene viu colorate în mâinile lui Strike. Nu avu

de ales decât să se așeze pe un scaun din sufragerie, cu finul lui lângă el și să-i citească povestea *Kyla, cangurul căruia îi plăcea să sară*, care era (ceea ce în mod normal nu ar fi observat) publicată de Roper Chard. Timothy nu părea deloc interesat de năstrușnicile Kylei și se jucă în tot acest timp cu sabia.

— E ora de culcare, Timmy, pupă-l pe Cormy, îi spuse Helly fiului ei.

Însă acesta, cu binecuvântarea tăcerii lui Strike, nu făcu decât să coboare laborios de pe scaun și să iasă în fugă din bucătărie, protestând zgomotos. Helly se luă după el. Vocile ridicate ale mamei și fiului deveniră tot mai înăbușite pe măsură ce urcau scările bufnind.

— O s-o scoale pe Tilly, prezise Anstis.

Și, într-adevăr, când Helly reapăru, ținea în brațe un copil de un an care urla și pe care i-l întinse soțului ei înainte de a se îndrepta spre cuptor.

Strike rămase impasibil la masa din bucătărie, tot mai înfometat și simțindu-se profund recunoscător că nu avea copii. Cei doi Anstis avură nevoie de trei sferturi de oră pentru a o convinge pe Tilly să se întoarcă în pat. În sfârșit, tava ajunsese pe masă și, odată cu ea, încă o halbă de Doom Bar. Strike ar fi putut să se relaxeze dacă nu ar fi existat senzația că Helly Anstis se pregătea acum pentru atac.

— Mi-a părut atât, atât de rău să aud despre tine și Charlotte, îi spuse ea.

Strike avea gura plină, așa că mimă o apreciere vagă a compasiunii ei.

— Ritchie! spuse ea jucăuș în timp ce soțul ei vru să-i toarne un pahar de vin. În nici un caz!

Apoi îi spuse lui Strike cu mândrie, punând mâna pe burtă:

— Așteptăm încă un copil.

Strike înghiți.

— Felicitări, spuse el.

Era uluit că cei doi păreau atât de încântați de perspectiva încă unui Timothy sau a unei Tilly.

Ca la un semnal, fiul lor reapăru și anunță că-i e foame. Spre dezamăgirea lui Strike, Anstis fu cel care părăsi masa ca să se ocupe de el, lăsând-o pe Helly să se holbeze cu ochi rotunzi la el, pe deasupra furculiței încărcate cu *boeuf bourguignon*.

— Deci se mărită pe 4. Nici nu-mi pot *imagina* cum te face asta să te simți.

— Cine se mărită? întrebă Strike.

Helly păru uimită.

— Charlotte, spuse ea.

De pe scări se auzea înfundat cum finul lui urlă.

— Charlotte se mărită pe 4 decembrie, spuse Helly.

Odată cu înțelegerea faptului că era prima care-i dădea această știre, veni și o însuflețire crescândă; dar apoi ceva din expresia lui Strike păru s-o deranjeze.

— Așa... am auzit, spuse ea, lăsând privirea în farfurie în timp ce Anstis se întorcea.

— Diavol împielițat, spuse el. I-am spus că-l bat la fund dacă se mai dă jos din pat.

— E doar surescitat, spuse Helly, care părea încă agitată din cauza furiei pe care o simțise la Strike, pentru că a venit Cormy.

Mâncarea se transformase în cauciuc și polistiren în gura lui Strike. Cum putea Helly Anstis să știe când se căsătorea Charlotte? Soții Anstis nu se învăteau în aceleași cercuri ca ea sau viitorul ei soț, care (Strike se disprețui pentru că își amintea asta) era fiul celui de-al 14-lea Viconte de Croy. Ce știa Helly Anstis despre lumea cluburilor private pentru gentlemani, despre croitoria de pe Savile Row și despre supermodelele cocainomane al căror prieten apropiat fusese Jago Ross toată viața lui stipendiată? Nu știa mai multe decât Strike însuși. Charlotte, pentru care acesta era teritoriul ei natural, i se alăturase lui Strike într-un no-man's-land în care fuseseră împreună, un loc în care nici unul nu se simțea confortabil cu peisajul social al celuilalt, în care două norme complet disparate intrau în conflict și totul devenea o luptă pentru un numitor comun.

Timothy era din nou în bucătărie, plângând tare. Ambii lui părinți se ridicară de data asta și îl duseră împreună înapoi în camera lui, în timp ce Strike, abia conștient că aceștia plecaseră, rămase să se piardă într-o ceață a amintirilor.

Charlotte fusese volatilă până la punctul la care unul dintre tații ei vitregi încercase o dată să o interneze. Mințea așa cum alte femei respiră; era afectată profund. Cea mai lungă perioadă neîntreruptă în care ea și cu Strike reușiseră să stea împreună era de doi ani; pe cât de des încrederea lor reciprocă fusese zdrobită, tot de atâtea ori fuseseră atrași din nou unul spre altul, de fiecare dată (așa i se părea lui Strike) mai fragili decât fuseseră înainte, dar cu dorința față de celălalt devenind mai puternică. Timp de 16 ani, Charlotte sfidase uimirea și disprețul familiei și prietenilor ei, pentru a se

întoarce, iar și iar, la un soldat masiv, ilegal și ulterior invalid. Strike și-ar fi sfătuit orice prieten să plece fără a mai privi în urmă, dar el ajunsese să o vadă ca pe un virus din sângele lui pe care se îndoia că-l va putea eradica vreodată; cel mult putea să spere doar să-i controleze simptomele. Ruptura finală venise în urmă cu opt luni, chiar înainte ca el să ajungă subiect de știri datorită cazului Lula Landry. În cele din urmă, ea îi spusese o minciună de neiertat, el o părăsise pentru totdeauna, iar ea se retrăsese într-o lume în care bărbații se duceau încă la vânătoare de cocoși-de-munte, iar femeile aveau tiare în seiful familiei; o lume despre care Charlotte îi spusese că o disprețuiește (deși se părea că și asta fusese o minciună...).

Familia Anstis reveni, fără Timothy, dar cu Tilly, care suspina și sughita.

— Pun pariu că te bucuri că n-ai nici unul, nu-i așa? spuse Helly vesel.

Se așază din nou la masă, cu Tilly în poala ei. Strike zâmbi larg, fără umor și nu o contrazise.

Existase un copil: sau, mai exact, fantoma, promisiunea unui copil și apoi, se presupune, moartea unui copil. Charlotte îi spusese că e însărcinată, refuzase să consulte un doctor, se răzgândise în privința datelor și apoi anunțase că totul luase sfârșit, fără nici o urmă de dovadă că fusese ceva real. Fusese o minciună pe care cei mai mulți bărbați ar fi considerat-o imposibil de iertat, iar pentru Strike fusese, după cum ea trebuie să fi știut cu siguranță, minciuna care pune capăt tuturor minciunilor și moartea acelei mici cantități de încredere care supraviețuise anilor ei de mitomanie.

Să se căsătorească pe 4 decembrie, peste 11 zile... de unde putea să știe Helly Anstis?

Acum era recunoscător, într-un mod pervers, pentru hohotele și crizele celor doi copii, care perturbară efectiv conversația în timp ce mâncau plăcintă cu rabarbură și șarlotă. Sugestia lui Anstis de a se duce, cu încă o bere, în biroul lui ca să se uite la raportul criminalistic era cea mai bună pe care o auzise Strike toată ziua. O lăsară pe Helly, ușor îmbufnată și având în mod evident senzația că nu scosese cât ar fi putut să scoată de la Strike, să se ocupe de Tilly, acum foarte somnoroasă și de Timothy, enervant de treaz, care reapăruse pentru a anunța că își vărsase apa de băut pe pat.

Biroul lui Anstis era o cameră mică și tapetată cu cărți. Anstis îi oferă lui Strike scaunul de la calculator, iar el se așază pe o

canapea joasă. Perdelele nu erau trase; Strike putea să vadă ploaia fină care cădea ca niște fire de praf în lumina unui bec portocaliu de pe stradă.

— Criminaliștii spun că e unul dintre cele mai grele cazuri pe care le-au avut, începu Anstis, iar Strike îi acordă imediat întreaga lui atenție. Toate lucrurile astea sunt neoficiale, înțelegi, încă nu avem nici un raport.

— Au reușit să-și dea seama cum anume a fost ucis?

— Cu o lovitură la cap, spuse Anstis. Partea din spate a craniului e înfundată. E posibil să nu fi fost instantaneu, dar trauma l-ar fi ucis de una singură. Nu pot fi siguri dacă era mort când a fost tăiat, dar cu siguranță era inconștient.

— Măcar atât. Se știe cumva dacă a fost legat înainte sau după ce a fost lovit?

— Există o anumită dispută referitor la asta. Există o bucată de piele sub frânghii, pe una dintre încheieturile mâinii, care e vânătă – ceea ce, cred ei, arată că a fost legat înainte de a fi ucis, dar nu avem nici un indiciu c-ar fi fost sau nu conștient când a fost imobilizat. Problema e că tot acidul ăla afurisit a șters orice urmă de pe podea care-ar fi putut să indice o luptă sau faptul că trupul a fost târât. Era un tip mare și greu...

— Mai ușor de manevrat dacă era legat fedeleș, aprobă Strike, gândindu-se la scunda și slaba Leonora, dar ar fi util de știut unghiul în care a fost lovit.

— De sus în jos, spuse Anstis, dar cum nu știm dacă a fost lovit stând în picioare, așezat pe ceva sau în genunchi...

— Cred că putem fi siguri că a fost omorât în camera aceea, spuse Strike, urmându-și propriul raționament. Nu văd pe nimeni suficient de puternic să care un trup atât de greu în sus pe scările alea.

— Opinia generală e că a murit mai mult sau mai puțin pe locul în care a fost găsit trupul lui. Acolo e cea mai mare concentrație de acid.

— Știi ce fel de acid era?

— A, nu ți-am spus? Clorhidric.

Strike se strădui să-și amintească ceva de la lecțiile de chimie.

— Nu ăsta se folosește la galvanizarea oțelului?

— Printre altele. E cea mai caustică substanță care poate fi cumpărată legal și e folosită într-o grămadă de procese industriale. Și ca agent puternic de curățare. Ce e ciudat în legătură cu el e că apare în mod natural la oameni. În acidul nostru gastric.

Strike bău din bere, meditând.

— În carte toarnă vitriol pe el.

— Vitriolul este acidul sulfuric, iar cel clorhidric derivă din el. Foarte coroziv cu țesuturile umane – după cum ai văzut.

— De unde naiba a luat ucigașul o cantitate atât de mare din chestia asta?

— Poate n-o să-ți vină să crezi, dar se pare că se găsea deja în casă.

— De ce naiba...?

— Încă n-am găsit pe cineva care să ne poată spune. Erau bidoane goale de cinci litri pe podeaua din bucătărie și bidoane prăfuite într-un dulap de sub scări, pline cu chestia asta, nedeschise. Proveneau de la o companie de substanțe chimice industriale din Birmingham. Pe cele goale erau semne care păreau făcute de mâini înmănușate.

— Foarte interesant, spuse Strike, scărpinându-și bărbia.

— Încă încercăm să verificăm când și cum au fost cumpărate.

— Iar obiectul contondent cu care i-a fost strivit craniul?

— În birou există un opritor de ușa de modă veche – fier masiv și modelat pe măsură, cu mâner: aproape sigur e vorba de obiectul ăla. Se potrivește cu urma de pe craniu. Și pe el s-a turnat acid clorhidric din belșug, ca pe aproape toate celelalte.

— Care e situația cu ora decesului?

— Da, mă rog, asta e partea dubioasă. Entomologul nu vrea să garanteze, zice că starea cadavrului destabilizează toate calculele obișnuite. Și doar aburii de la acidul clorhidric ar fi ținut pentru o vreme insectele la distanță, așa că nu se poate stabili data morții în funcție de paraziți. Am găsit câțiva viermi pe unele părți ale trupului care nu erau scăldate în substanța aia, dar parazitarea obișnuită nu a avut loc. Între timp, căldura din casă a fost dată la maximum, așa că e posibil ca trupul să fi putrezit puțin mai repede decât ar fi făcut-o în mod obișnuit, pe vremea asta. Dar acidul clorhidric ar fi avut tendința să afecteze descompunerea normală. Unele părți din el sunt arse până la os. Factorul decisiv ar fi fost măruntaiele, ultima masă și așa mai departe, dar au fost scoase integral din trup. Se pare că au dispărut odată cu ucigașul. Eu n-am mai auzit de așa ceva, tu ai auzit? Kilograme de intestine crude duse de acolo.

— Nu, spuse Strike, e ceva nou pentru mine.

— În concluzie: criminaliștii refuză să garanteze o cronologie, spun doar că e mort de cel puțin zece zile. Dar eu am avut o

discuție privată cu Underhill, care e cel mai bun dintre ei. Părerea lui e că Owen Quine e mort de cel puțin două săptămâni. Totuși, spune el, chiar și atunci când o să se strângă toate probele, situația o să fie suficient de echivocă pentru a oferi apărării suficient spațiu de manevră.

— Iar farmacologia? întrebă Strike.

Gândurile lui continuau să se învârtă în jurul masivității lui Quine, al dificultății de a manevra un trup atât de mare.

— Păi, e posibil să fi fost drogat, îl aprobă Anstis. Încă n-am primit rezultatele analizei sângelui, analizăm și conținutul sticlelor din bucătărie.

Anstis își termină berea și puse paharul jos, cu un gest dramatic.

— Dar, spuse el, mai există un mod în care Quine ar fi putut să ușureze sarcina unui ucigaș. Îi plăcea să fie legat – îi plăceau jocurile sexuale.

— De unde știi asta?

— De la prietena lui, spuse Anstis. Kathryn Kent.

— Ați discutat deja cu ea, nu-i așa?

— Da, spuse Anstis. Am găsit un taximetrist care l-a luat pe Quine la ora 9, pe data de 5, de la câteva străzi distanță de casa lui și l-a dus în Lillie Road.

— Chiar pe lângă Stafford Cripps House, spuse Strike. Deci s-a dus direct de la Leonora la prietena lui?

— Păi, nu, nu așa. Kent era plecată, stătea cu sora ei muribundă, fapt care a fost coroborat – și-a petrecut noaptea la azil. Ea zice că nu-l mai văzuse de o lună, dar a fost surprinzător de deschisă în ce privește viața lor sexuală.

— Ai cerut detalii?

— Am rămas cu impresia că ea credea că știm mai mult decât știam de fapt. Detaliile se revărsau fără să tragem prea mult de ea.

— Ciudat, spuse Strike. Mie mi-a spus că n-a citit niciodată *Bombyx Mori...*

— Și nouă la fel.

— ... dar personajul ei îl leagă și-l agresează pe eroul cărții. Poate că voia să se consemneze că ea îi leagă pe oameni pentru sex, nu ca să-i tortureze sau să-i omoare. Și cum rămâne cu exemplarul din manuscris pe care Leonora zice că Owen Quine l-a luat cu el? Toate notițele și panglicile mașinii vechi de scris? Le-ați găsit?

— Nu, spuse Anstis. Până când nu aflăm dacă nu cumva a stat

altundeva înainte să meargă în Talgarth Road, vom presupune că ucigașul le-a luat. Casa era goală, în afară de puțină mâncare și băutură în bucătărie și o saltea de campare și un sac de dormit în unul din dormitoare.

Se pare că Owen Quine înnopta acolo. Și în camera aia a fost turnat acid clorhidric, peste tot pe patul lui Quine.

— Nici o amprentă? Urme de pași? Păr, noroi a căror proveniență nu poate fi explicată?

— Nimic. Avem încă oameni care lucrează acolo, dar acidul a șters totul din calea lui. Oamenii noștri poartă măști, ca să nu le sfâșie gâtul vaporii.

— Mai e cineva în afară de taximetristul ăsta care recunoaște că l-a văzut pe Quine de când a dispărut?

— Nu l-a văzut nimeni intrând în Talgarth Road, dar avem o vecină de la numărul 183 care jură că Owen Quine a plecat de acolo la 1 dimineața. La primele ore ale zilei de 6. Vecina tocmai intra în casă după o petrecere cu foc de artificii.

— Era întuneric și ea era la două case distanță, deci ce a văzut vecina de fapt era...?

— Silueta unui personaj înalt într-o mantie, care ducea o geantă de voiaj.

— O geantă de voiaj, repetă Strike.

— Da.

— Silueta cu mantie s-a urcat într-o mașină?

— Nu, s-a făcut nevăzută, dar bineînțeles că o mașină putea fi parcată după colț.

— Altcineva?

— Am găsit un boșorog din Putney care jură că l-a văzut pe Quine pe 8. A sunat la secția de poliție din apropiere și l-a descris cu acuratețe.

— Ce făcea Quine?

— Cumpăra cărți de la librăria Bridlington, acolo unde lucrează tipul.

— Cât de convingător e ca martor?

— Păi, e bătrân, dar pretinde că își poate aminti ce a cumpărat Quine, iar descrierea fizică e bună. Și mai avem o femeie care locuiește într-unul din apartamentele aflate vizavi de locul crimei și care crede că s-a încrucișat cu Michael Fancourt, în timp ce acesta trecea pe lângă casă, tot în dimineața de 8. Știi, scriitorul ăla cu capul mare? Ăla celebru?

— Da, îl știi, spuse Strike încet.

- Martora pretinde că s-a uitat înapoi la el, peste umăr și că l-a privit insistent, pentru că l-a recunoscut.
- El tocmai trecea pe acolo?
- Așa pretinde ea.
- L-a chestionat cineva pe Fancourt în legătură cu asta?
- E în Germania, dar spune că va coopera bucuros cu noi atunci când se întoarce. Agentul lui se dă peste cap ca să ne fie de folos.
- Orice altă activitate dubioasă în jurul casei din Talgarth Road? Camere de supraveghere?
- Singura cameră e într-un unghi nepotrivit pentru casă, urmărește traficul – dar am păstrat ce e mai bun la sfârșit. Avem un alt vecin – din partea cealaltă, la patru case distanță – care jură că a văzut cum o femeie grasă cu burqa a intrat în casă în după-amiaza lui 4, cu o pungă de plastic de la un fast-food halal. Bărbatul spune că a remarcat asta deoarece casa fusese goală atât de mult timp. Pretinde că ea a stat acolo timp de o oră, apoi a plecat.
- E sigur că era casa lui Quine?
- Așa spune.
- Și avea cheie?
- Asta e povestea lui.
- Burqa, repetă Strike. Dumnezeuule mare.
- N-aș jura că vede prea bine; are ochelari cu lentile foarte groase. Mi-a spus că nu știa că pe strada aia stă vreun musulman, așa că i-a atras atenția.
- Deci avem două presupuse reperări ale lui Quine de când a plecat de la soția lui: la primele ore ale lui 6 și pe 8, în Putney.
- Da, spuse Anstis, dar nu mi-aș pune prea multă speranță în nici una din ele, Bob.
- Tu crezi că a murit în noaptea în care a plecat, spuse Strike, mai mult ca pe o afirmație decât ca interogație.
- Anstis dădu din cap că da.
- Underhill așa crede.
- Nici un semn de cuțit?
- Nimic. Singurul cuțit din bucătărie era foarte tocit, unul obișnuit. Categorie nu era bun pentru așa ceva.
- Cine sunt cei despre care știm că aveau cheie de la casă?
- Clienta ta, bineînțeles, spuse Anstis. Quine însuși trebuie să fi avut cheie. Fancourt avea două, ne-a spus deja asta la telefon. Cei doi Quine au dat o cheie agentei lui, când ea a organizat niște

reparații pentru ei; ea zice că le-a dat-o înapoi. Un vecin de alături are o cheie, ca să poată intra dacă apare vreo problemă cu casa.

— Nu a intrat când duhoarea a devenit groaznică?

— Un vecin de lângă a băgat *într-adevăr* prin fanta de la ușă un bilet în care se plângea de miros, dar cel care avea cheia a plecat pentru două luni în Noua Zeelandă, cu două săptămâni în urmă. Am vorbit cu el la telefon. Ultima oară când a intrat în casă a fost prin mai, când a semnat pentru primirea unor pachete, în timp ce niște lucrători erau înăuntru și le-a pus în hol. Doamna Quine e evazivă când vine vorba să ne spună cine altcineva ar putea să mai fi primit o cheie în decursul anilor.

Anstis continuă pe un ton calm:

— Doamna Quine e o femeie ciudată, nu-i așa?

— Nu m-am gândit la asta, minți Strike.

— Știi că vecinii l-au auzit cum o fugărea, în noaptea de dinainte să dispară?

— Nu știam.

— Da. Ea a ieșit din casă alergând după el și țipând. Toți vecinii spun...

Anstis îl privi pe Strike cu atenție.

— ... că ea țipa „Știu unde te duci, Owen!”

— Păi, își inchipuia că știe, spuse Strike, dând din umeri. Credea că el se duce la un refugiu al scriitorilor despre care îi povestise Christian Fisher. Bigley Hall.

— Refuză să se mute din casă.

— Are o fiică cu handicap mintal care nu a dormit niciodată în altă parte. Ți-o poți imagina pe Leonora immobilizându-l pe Quine?

— Nu, spuse Anstis, dar știm că pe el îl excita să fie legat, iar eu mă îndoiesc că erau căsătoriți de 30 și ceva de ani și ea nu știa asta.

— Crezi că s-au certat, ea l-a urmărit și i-a sugerat puțin bondage?

Anstis lăsă impresia că râde ușor, simbolic, apoi spuse:

— Situația ei nu arată prea bine, Bob. Soție furioasă, cu cheie de la casă, acces la manuscris; o grămadă de motive, dacă știa de amantă, mai ales dacă se punea problema ca Owen s-o părăsească pe ea și pe fiica ei pentru Kent. Așa spune ea, doar că „știu unde te duci” însemna acest refugiu al scriitorilor și nu casa din Talgarth Road.

— Când o spui așa pare convingător, spuse Strike.

— Dar tu nu crezi asta.

— E clienta mea, spuse Strike. Sunt plătit să mă gândesc la alternative.

— Ți-a spus unde lucra înainte? întrebă Anstis, cu aerul unui om care e pe cale să joace un as. În Hay-on-Wye, înainte ca ei doi să se căsătorească?

— Continuă, spuse Strike, nu fără o anumită teamă.

— În măcelăria unchiului ei, spuse Anstis.

Dincolo de ușa biroului, Strike îl auzi pe Timothy Cormoran Anstis tropăind iar în jos pe scări, urlându-și cât îl ținea gura o nouă dezamăgire. Pentru prima oară în decursul nesatisfăcătoarei lor relații, Strike simți o reală compasiune pentru băiat.

24

Toate persoanele bine-crescute mint –
în plus, tu ești femeie; nu trebuie să spui
niciodată ce gândești...

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*.

Visele lui Strike din noaptea aceea, alimentate de consumul de Doom Bar de peste zi și de discuțiile despre sânge, acid și muște de carne au fost stranii și hidoase.

Charlotte se căsătorea, iar el, Strike, alerga spre o catedrală gotică sinistră, alerga pe două picioare întregi și funcționale, deoarece știa că ea tocmai îi născuse copilul, iar el trebuia să-l vadă, să-l salveze. Iat-o pe Charlotte în spațiul imens, întunecat și gol, singură la altar, chinându-se într-o cămașă de noapte însângerată, iar undeva, în afara vederii, poate într-o sacristie friguroasă, zăcea copilul lui, gol, neajutorat și abandonat.

— Unde e? întreba Strike.

— Nu îl vezi, spunea ea. Nu l-ai vrut. Oricum, e ceva în neregulă cu el.

El se temea de ce ar fi putut să vadă dacă se ducea să caute copilul. Mirele ei nu se vedea nicăieri, dar ea era gata de nuntă, cu un voal mov și gros.

— Lasă-l în pace, e oribil, spunea ea rece.

Trecea furtunos pe lângă el, îndepărtându-se singură de altar, mergând înapoi pe culoar spre ușa îndepărtată de la intrare.

— Sunt sigură că tu l-ai atinge, striga ea peste umăr. Nu vreau ca tu să-l *atingi*. Va trebui să fie anunțat...

Charlotte spunea ultimele cuvinte cu o voce estompată, în timp ce se transforma într-o dungă purpurie care dansa în lumina ușilor deschise.

— ... în ziare.

Strike deveni brusc conștient de penumbra dimineții; avea gura uscată, iar genunchiul lui pulsa rău prevestitor, în ciuda unei

noapți de odihnă.

Iarna se furișase în noapte deasupra Londrei, ca un ghețar. O chiciură întărită îi înghețase pe dinafară fereastra de la mansardă, iar temperatura din apartamentul lui, cu ferestrele și ușile rău îmbinate și lipsa totală de izolare sub acoperiș, se prăbușise.

Strike se ridică și întinse mâna după un pulover care zăcea la capătul patului. Când ajunsese la fixarea protezei, descoperi că genunchiul lui era din cale-afară de umflat după călătoria în Greenwich și înapoi. Apa de la duș avu nevoie de mai mult timp decât de obicei ca să se încălzească; Strike dădu termostatul la maximum, temându-se de țevi plesnite și canalizare înghețată, locuință sub zero grade și un instalator scump. După ce se șterse, dezgropă bandajele vechi de sport din cutia de pe palier, ca să-și lege genunchiul.

Știa acum, la fel de clar de parcă și-ar fi petrecut toată noaptea meditănd la asta, cum aflase Helly Anstis de planurile de nuntă ale lui Charlotte. Fusese un prost că nu se gândise la asta înainte. Subconștientul lui știuse.

Odată curat, îmbrăcat și cu mic dejunul luat, coborî scările. Privi pe fereastra din spatele biroului său și observă că frigul tăios ținea la distanță micul grup de ziaști care așteptaseră în zadar întoarcerea lui în ziua anterioară. Lapovița răpăia la ferestre, în timp ce Strike reveni în anticameră, la calculatorul lui Robin. Aici tastă, în motorul de căutare: *charlotte campbell jago ross nuntă*.

Rezultatele veniră, nemiloase și prompte.

Tatler, decembrie 2010: Manechinul Charlotte Campbell despre nunta ei cu viitorul Viconte de Croy...

— *Tatler*, spuse Strike cu voce tare în birou.

Știa de existența revistei doar pentru că paginile ei mondene erau pline de prietenii lui Charlotte. Ea o cumpărase uneori, pentru a o citi ostentativ în fața lui, comentând despre bărbații cu care se culcase cândva sau ale cui erau casele impunătoare în care petrecuse.

Iar acum era manechinul de pe coperta de Crăciun.

Chiar și cu proteza legată, genunchiul lui protestă când îl susținu la coborârea scărilor de metal și la ieșirea în lapoviță. La chioșcul cu ziare era o coadă de dimineața devreme. Calm, Strike examină rafturile revistelor: vedete de telenovele pe cele ieftine și vedete de film pe cele scumpe; numerele pe decembrie erau

aproape epuizate, chiar dacă era încă noiembrie. Emma Watson în alb, pe coperta *Vogue* („Numărul supervedetelor”), Rihanna în roz pe *Mărie Claire* („Numărul eleganței”), iar pe coperta lui *Tatler*...

Piele albă și perfectă, păr negru suflat în lateral de pe pomeții înalți și ochi mari verzi-căprui, împeștrigați ca merele cu pete iniei. Două diamante imense atârnavă din urechile ei, iar un al treilea de mână lipită ușor de față. O lovitură surdă și dură de ciocan în inimă, absorbită fără cea mai mică manifestare exterioară. Strike luă revista, ultima de pe raft, o plăti și reveni în Denmark Street.

Era 9 fără 20. Se închise în biroul lui, se așeză la masă și puse revista în fața lui.

IN-CRE-DI-BIL! Fostul copil teribil pe cale să devină Vicontesă, Charlotte Campbell.

Subtitlul traversa gâtul de lebedă al lui Charlotte.

Era prima oară când Strike o privea de când ea îi zgâriase fața chiar în acest birou și fugise de el, direct în brațele lui Jago Ross. Bănuia că erau prelucrate toate fotografiile. Pielea ei nu putea fi atât de perfectă, sau albul ochilor atât de pur, dar nu exageraseră nimic altceva, nici structura excepțională a oaselor, nici (era sigur) mărimea diamantului de la degetul ei.

Strike se îndreptă încet către pagina de cuprins, apoi către articolul din interior. O fotografie de două pagini cu Charlotte, foarte subțire într-o rochie argintie și sclipitoare până la podea, stând în mijlocul unei galerii lungi acoperite cu tapiserii; alături de ea, sprijinit de o măsuță de jucat cărți și arătând ca o vulpe argintie desfrânată, era Jago Ross. Pe pagină mai erau și alte fotografii: Charlotte stând pe un pat cu baldachin, răsând cu capul dat pe spate, iar coloana albă a gâtului ei înălțându-se dintr-o bluză crem uni; Charlotte și Jago în blugi și cizme de cauciuc, mergând mână în mână prin parcul din fața viitoarei lor case, cu doi câini Jack Russell în urma lor; Charlotte bătută de vânt în turnul castelului, privind peste umăr, drapată în pledul ecosez al Vicontelui.

Fără îndoială, Helly Anstis considerase că cele 4 lire cheltuite meritaseră cu vârf și-ndesat.

Pe 4 decembrie anul acesta, capela de secol XVII a Castelului de Croy (NU „Castelul din Croy” – familiei nu îi place) va fi ștearsă de praf pentru prima ei nuntă în mai bine de un secol. Charlotte

Campbell, fiica uimitor de frumoasă a divei anilor '60 Tula Clermont și a universitarului și realizatorului radio Anthony Campbell, se va căsători cu Jago Ross, moștenitor al castelului și al titlurilor tatălui său, cel mai important dintre ele fiind de Viconte de Croy.

Viitoarea vicontesă nu este un nou membru lipsit de controverse al familiei Ross din Croy, dar Jago râde la ideea că cineva din familia lui ar putea fi altfel decât încântat să îl primească pe fostul copil teribil în vechea și destul de distinsa lui familie scoțiană.

„De fapt, mama mea a sperat întotdeauna că noi ne vom căsători”, spune el. „La Oxford am fost împreună, dar presupun că eram prea tineri... ne-am regăsit în Londra... amândoi proaspăt ieșiți dintr-o relație...”

Serios? se gândi Strike. Erați amândoi ieșiți dintr-o relație, sau tu i-o trăgeai în același timp cu mine, așa că ea nu știa care din noi era tatăl copilului cu care se temea că e însărcinată? Și schimba datele ca să acopere orice eventualitate, păstra toate posibilitățile deschise...

...a ajuns pe prima pagină a ziarelor în adolescența ei, când a dispărut timp de șapte zile de la școala Bedales, provocând o căutare națională... s-a internat la dezintoxicare la 25 de ani...

„Știri vechi, să trecem la altceva, nu e nimic interesant”, spune Charlotte voios. „Uitați ce e, în tinerețea mea m-am distrat foarte mult, dar e timpul să mă așez la casa mea și, sincer, abia aștept.”

Te-ai distrat, nu-i așa? întrebă Strike extraordinara ei fotografie. Distracție, să stai pe acoperiș și să ameninți că sari? Distracție, să mă suni de la spitalul de psihiatrie și să mă implori să te scot de acolo?

Ross, tocmai ieșit dintr-un divorț foarte urât care a dat de lucru paginilor de scandal... „Aș fi dorit să ne putem înțelege fără avocați”, oftează el... „Abia aștept să fiu mamă vitregă!”, spune Charlotte încântată.

(„Dac-o să mai trebuiască să stau o seară cu mucoșii lui Anstis, Corm, jur pe ce am mai sfânt că-i sparg capul unuia din ei.” Iar în curtea de suburbie a lui Lucy, privindu-i pe nepoții lui Strike care jucau fotbal: „De ce sunt copiii ăștia atât de *cretini*?” Expresia de

pe fața rotundă a lui Lucy când a auzit-o din întâmplare...).

Propriul lui nume sare din pagină.

...inclusiv o surprinzătoare aventură cu fiul cel mare al lui Jonny Rokeby, Cormoran Strike, care a ajuns pe prima pagină anul trecut...

...o surprinzătoare aventură cu fiul cel mare al lui Jonny Rokeby...

...fiul cel mare al lui Jonny Rokeby...

Strike închise revista cu o mișcare reflexă bruscă și o lăsă să cadă în coșul de gunoi.

16 ani cu întreruperi. 16 ani de chin, nebunie și uneori extaz. Iar apoi – după toate acele dăți în care ea îl părăsise, aruncându-se în brațele altor bărbați, așa cum alte femei se aruncă în fața trenului – el o părăsise. Prin asta, Strike trecuse un Rubicon de neiertat, căci întotdeauna fusese subînțeleș că el trebuie să fie ca o stâncă pe care ea o părăsea și la care revenea, dar el nu trebuia să se clinească niciodată, nu trebuia să renunțe niciodată. Dar în noaptea aceea în care el o pusese în fața ghemului de minciuni pe care ea i le spusese despre copilul din burta ei, iar ea devenise isterică și furioasă, muntele se mișcase, în sfârșit: ieșise pe ușă, cu o scrumieră aruncată după el.

Ochiul vânăt al lui Strike abia se vindecase când ea își anunțase logodna cu Ross. Charlotte avusese nevoie de trei săptămâni, pentru că ea cunoștea o singură modalitate de a reacționa la durere: să-l rănească pe vinovat cât mai adânc posibil, fără să se gândească deloc la consecințele pentru ea. Iar el simțea, în adâncurile ființei lui, oricât de arogant îi spuneau prietenii lui că ar fi, că fotografiile din *Tatler*, concedierea relației lor în termenii care l-ar fi rănit cel mai mult pe el (parcă o auzea cum le explică celor de la revista de societate: „E fiul lui *Jonny Rokeby*”), nenorocitul ăla de Castel de Croy... toate astea, toate, erau făcute cu scopul de a-l răni pe el, că ea voia ca el să urmărească totul și să vadă, să regrete și să-și plângă de milă. Ea știuse cine era Ross; îi povestise lui Strike despre alcoolismul prost ascuns și despre violența lui, transmise prin rețeaua aristocratică de bârfe care o păstrase la curent de-a lungul anilor. Charlotte râsese de norocul de a fi scăpat de el. Râsese.

Autoimolare într-o rochie de bal. *Uită-te la mine cum ard, Bluey.*

Nunta era peste zece zile, iar dacă Strike fusese vreodată sigur de ceva în viața lui, asta era că, dacă ar fi sunat-o acum pe Charlotte și i-ar fi spus „Hai să fugim împreună”, chiar și după scenele lor abjecte, după epitetele odioase pe care i le adresase ea, după minciunile, dezastrul și tonele întregi de probleme acumulate sub care fusese în cele din urmă zdrobită relația lor, ea ar fi spus da. Să fugă era sângele vieții ei, iar el fusese destinația ei preferată, libertate și siguranță combinate; ea îi spusese iar și iar, după certurile care i-ar fi ucis pe amândoi dacă rănilor emoționale ar putea sângera: „Am nevoie de tine. Ești totul pentru mine, știi asta. Ești singurul loc în care m-am simțit vreodată în siguranță, Bluey...”

Auzi ușa de sticlă de la palier deschizându-se și închizându-se și sunetele familiare ale sosirii lui Robin la serviciu, cum își scotea haina și umplea ceainicul.

Munca fusese întotdeauna salvarea lui. Charlotte urâse modul în care el putea să se decupleze de la scenele nebunești și violente, de la lacrimile, implorările și amenințările ei, pentru a se scufunda total într-un caz. Ea nu reușise niciodată să îl împiedice să-și pună uniforma, nu îl oprise niciodată de la întoarcerea la lucru, nu reușise niciodată să-l îndepărteze cu forța de o investigație. Deplânsese concentrarea lui, loialitatea lui față de armată, capacitatea lui de a face abstracție de ea, văzând asta ca pe o trădare, ca pe un abandon.

Acum, în această dimineață friguroasă de iarnă, în timp ce stătea în biroul lui, cu fotografia ei în coșul de gunoi de alături, Strike se trezi tânjind după un ordin, un caz în străinătate, un sejur forțat pe alt continent. Nu voia să fileze soți necredincioși și amante, nici să se infiltreze în dispute meschine ale unor afaceriști ieftini. Un singur subiect se ridicase la nivelul lui Charlotte în materie de fascinație pe care o exercita asupra lui: moartea nenaturală.

— 'Neața, spuse el în timp ce intra șchiopătând în anticameră, unde Robin prepara două cani de ceai. Va trebui să le bem rapid. Plecăm.

— Unde? întrebă Robin, surprinsă.

Lapovița aluneca umed pe ferestre. Robin încă simțea cum aceasta îi arse fața în timp ce se grăbea pe trotuarele alunecoase, disperată să ajungă înăuntru.

— Avem unele lucruri de făcut în cazul Quine.

Era o minciună. Poliția avea toată puterea; ce putea face el mai

bine decât ei? Și totuși, Strike știa instinctiv că Anstis nu avea acel nas pentru straniu și denaturat de care era nevoie pentru găsirea acestui ucigaș.

— La zece te întâlnești cu Caroline Ingles.

— La naiba. Păi, o s-o amân. Chestia e că criminaliștii cred că Quine a murit foarte curând după ce a dispărut.

Strike luă o gură de ceai fierbinte și tare. Părea mai hotărât, mai energic decât îl văzuse ea de multă vreme.

— Asta îi aduce în atenție pe cei care au avut acces timpuriu la manuscris. Vreau să aflu unde locuiesc toți și dacă locuiesc singuri. Apoi o să mergem în recunoaștere la casele lor. Să ne dăm seama cât de dificil ar fi fost să între sau să iasă cu o geantă de măruntaie. Dacă au locuri în care ar fi putut să îngroape sau să ardă probe.

Nu era cine știe ce, dar era tot ce putea să facă astăzi și era disperat să facă ceva.

— Vii și tu, spuse el. Ești bună la chestiile astea întotdeauna.

— La ce, să fiu Watsonul tău? spuse ea, aparent indiferentă.

Furia cu care plecase în ziua anterioară de la Cambridge încă nu se stinsese de tot.

— Putem să ne informăm despre casele lor pe internet. Ne uităm la ele cu Google Earth.

— Da, bună idee, replică Strike. De ce să inspectezi locurile, când poți să te uiți pur și simplu la poze expirate?

Robin răspunse, ofensată:

— Sunt mai mult decât bucuroasă să...

— Bun. Anulez întâlnirea cu Ingles. Tu intră pe internet și găsește adresele pentru Christian Fisher, Elizabeth Tassel, Daniel Chard, Jerry Waldegrave și Michael Fancourt. Ne repezim și până la Clem Attlee Court, să ne mai uităm o dată din punctul de vedere al ascunderii probelor; din câte am văzut în întuneric, erau o grămadă de pubele și tufișuri... A și sună la librăria Bridlington din Putney. Am putea discuta puțin cu bătrânul care pretinde că l-a văzut pe Quine acolo, pe 8.

Se întoarse cu pași mari în biroul lui, iar Robin se așeză la calculator. Din eșarfa pe care tocmai o atârnase se scurgeau picături înghețate pe podea, dar ei nu-i păsa. Amintirea trupului mutilat al lui Quine continua s-o bântuie, însă era dominată de o dorință (ascunsă față de Matthew ca un secret murdar) de a afla mai multe, de a afla totul.

Ceea ce o înfuria era faptul că Strike, care ar fi trebuit să-și dea

seama mai bine decât oricine altcineva, nu putea să vadă în ea ceea ce ardea în mod atât de evident în el.

Așa se întâmplă când un om e îndatoritor în mod ascuns și face servicii fără să i se cunoască motivul...

Ben Jonson, *Epicene sau femeia tăcută*.

Plecară de la birou printr-o rafală bruscă de fulgi pufoși de zăpadă, Robin având în mobilul ei diversele adrese pe care le luase dintr-o bază de date de pe internet. Strike voia mai întâi să reviziteze Talgarth Road, așa că Robin îi spuse care erau rezultatele căutărilor ei în bazele de date, în timp ce stăteau într-un vagon de metrou care la sfârșitul orei de vârf era plin, dar nu aglomerat. Mirosul de lână umedă, murdărie și cauciuc le umplea nările în timp ce discutau, ținându-se de aceeași bară cu trei excursioniști italieni cu expresii nefericite.

— Bătrânul care lucrează la librărie e în concediu, îi spuse ea lui Strike. Se întoarce luna viitoare.

— Bine, îl lăsăm pe atunci. Iar suspectii noștri?

Robin ridică o sprânceană auzind acest cuvânt, dar spuse:

— Christian Fisher locuiește în Camden cu o femeie de 32 de ani – crezi că e prietena lui?

— Probabil, fu de acord Strike. Asta e o problemă... ucigașul nostru avea nevoie de liniște și solitudine ca să se descotorosească de hainele pătate de sânge – ca să nu mai vorbim de multe kilograme de intestine umane. Aș căuta un loc în care poți să intri și să ieși fără să fii văzut.

— Păi, m-am uitat la imaginile cu casa lor pe Google Street View, spuse Robin oarecum sfidător. Apartamentul are o intrare comună cu alte trei apartamente.

— Și e la kilometri distanță de Talgarth Road.

— Dar tu nu crezi *cu adevărat* că Fisher a făcut asta, nu-i așa? întrebă Robin.

— E puțin greu de crezut, recunosc Strike. Abia dacă îl

cunoștea pe Quine – și nu apare în carte – n-aș crede.

Coborârea la Holborn, unde Robin își încetini plină de tact mersul ca să fie pe potriva lui Strike, fără să spună nimic despre șchiopătatul lui sau despre modul în care se folosea de trunchi pentru a se propulsa înainte.

— Și Elizabeth Tassel? întrebă el în timp ce mergea.

— Fulham Palace Road, singură.

— Bun, spuse Strike. Ne ducem să aruncăm o privire acolo, să vedem dacă are vreun strat de flori proaspăt săpat.

— Nu face asta poliția? întrebă Robin.

Strike se încruntă. Era perfect conștient de faptul că era un șacal care dă târcoale la periferia cazului, sperând ca lei să lase o bucățică de carne pe un os neînsemnat.

— Poate că da, spuse el, poate că nu. Anstis crede că Leonora e făptașul și el nu se răzgândește ușor; știu asta, am lucrat cu el la un caz în Afganistan.

Apoi adăugă nonșalant:

— Apropo de Leonora, Anstis a aflat că ea a lucrat mai demult într-o măcelărie.

— Ah, fir-ar a dracu', spuse Robin.

Strike zâmbi larg. În momentele de tensiune, accentul ei de Yorkshire devenea mai pronunțat: el auzise „dreacu”.

Urcară într-un tren dinspre Piccadilly spre Barons Court mult mai gol; ușurat, Strike se prăbuși pe un scaun.

— Jerry Waldegrave stă cu soția lui, nu? o întrebă el pe Robin.

— Da, dacă o cheamă Fenella. Pe Hazlitt Road, în Kensington. La subsol locuiește o anume Joanna Waldegrave...

— Fiica lor, spuse Strike. Romancieră începătoare, era la petrecerea de la Roper Chard. Și Daniel Chard?

— Sussex Street, în Pimlico, împreună cu un cuplu numit Nenita și Manny Ramos...

— Par să fie servitori.

— ... iar ea are și o proprietate în Devon: Tithebarn House.

— Unde probabil că se află el acum, cu piciorul lui rupt.

— Iar Fancourt nu apare în bazele de date, încheie Robin, dar sunt o grămadă de chestii biografice despre el pe internet. Are o casă elisabetană chiar lângă Chew Magna, numită Endsor Court.

— Chew Magna?

— E în Somerset. Locuiește acolo cu a treia lui soție.

— Cam departe să mergem azi, spuse Strike cu regret. N-are cumva vreo garsonieră pe lângă Talgarth Road, în care să poată

depozita măruntaie în congelator?

— Eu n-am găsit nimic.

— Deci unde stătea când s-a dus să se uite la locul crimei? Sau venise într-o excursie de o zi, pentru puțină nostalgie?

— Dacă într-adevăr era el.

— Da, dacă era el... și mai e și Kathryn Kent. Ei bine, știm unde stă și știm că e singură. Pe Quine l-a lăsat un taxi în apropiere, în noaptea de 5, zice Anstis, dar ea era plecată.

Strike reflectă:

— Poate că el uitase că ea era la sora ei, iar când a descoperit că ea nu e acasă s-a dus în Talgarth Road? Ea ar fi putut să se întoarcă de la azil ca să se întâlnească cu el acolo. După aceea ne ducem să aruncăm o privire și unde stă ea.

În timp ce mergeau spre vest, Strike îi povesti despre martorii diferiți care pretindeau că văzuseră o femeie cu voal care intra în clădire pe 4 noiembrie, iar Quine însuși plecând de acolo la primele ore de pe 6.

— Dar unul din ei sau amândoi ar putea să se înșele sau să mintă, concluzionă el.

— O femeie cu burqa, spuse Robin ezitant. Nu crezi cumva că vecinul ar fi putut să fie un islamofob înverșunat?

Munca pentru Strike îi deschisese ochii față de multitudinea și intensitatea fobiilor și ranchiunelor despre care nu știuse niciodată că ard în sufletul oamenilor. Valul de publicitate care înconjurase soluționarea cazului Landry aruncase pe biroul lui Robin multe scrisori care uneori o tulburaseră, iar alteori o amuzaseră.

Existase un bărbat care îl implora pe Strike să își îndrepte talentele evident considerabile spre investigarea sugrumării de către „evreimea internațională” a sistemului bancar mondial, serviciu pe care el regreta că nu îl poate îndeplini, dar pentru care nu se îndoia că Strike avea să se bucure de o apreciere internațională. O femeie tânără scrisese o scrisoare de 12 pagini dintr-o instituție psihiatrică sub pază, implorându-l pe Strike să o ajute să dovedească faptul că tuturor celor din familia ei le fusese furat sufletul, fiind înlocuiți cu impostori identici. Un scriitor anonim de sex necunoscut ceruse ca Strike să ajute la demascarea unei campanii naționale de agresiune satanică despre care se știa că operează prin intermediul unei mari organizații caritabile.

— S-ar putea să fie țicniți, o aprobă Strike. Nebunilor le place crima. Îi atrage. În primul rând că oamenii trebuie să îi asculte.

O femeie tânără care purta voal se uita la ei cum discută de pe

un scaun de vizavi. Avea ochi mari, prietenoși, de un căprui lichid.

— Presupunând că chiar a intrat cineva în casă pe 4, trebuie să spun că o burqa e o modalitate al naibii de bună de a intra și a ieși fără să fii recunoscut. Știi vreo altă modalitate de a-ți ascunde complet fața și trupul în așa fel încât oamenii să nu te interpeleze?

— Și duceau mâncare halal la pachet?

— Așa se spune. A fost ultima lui masă halal? De asta i-a scos ucigașul măruntaiele?

— Iar femeia asta...

— Putea fi bărbat...

— ... a fost văzută părăsind casa o oră mai târziu?

— Așa spune Anstis.

— Deci nu au stat să-l aștepte pe Quine?

— Nu, dar poate că au așezat farfuriile, spuse Strike.

Robin se înfioră. Femeia tânără cu voal coborî la Gloucester Road.

— Mă îndoiesc că există camere cu circuit închis în librărie, oftă Robin.

Devenise destul de preocupată de televiziunea cu circuit închis de la cazul Landry încoace.

— Mă gândesc că Anstis ar fi pomenit de asta, o aprobă Strike.

Ieșiră la Barons Court în altă vijelie de zăpadă. Porniră spre Talgarth Road sub îndrumarea lui Strike, mijindu-și ochii împotriva fulgilor pufoși. Strike simțea mai puternic ca niciodată nevoia unui baston. Când fusese externat din spital, Charlotte îi oferise un baston elegant și vechi de ratan, despre care susținea că îi aparținuse unui străbunic. Bățul vechi și arătos fusese prea scurt pentru Strike, făcându-l să se incline spre dreapta în timp ce mergea. Atunci când ea îi împachetase lucrurile ca să le scoată din apartamentul ei, bastonul nu fusese printre ele.

Era evident, în timp ce se apropiau de casă, că echipa de criminaliști avea încă treabă la numărul 179. Intrarea era înconjurată cu bandă și o singură agentă de poliție, cu brațele încrucișate strâns din cauza frigului, stătea de pază afară. Întoarse capul când ei se apropiară. Ochii ei se ațintiră asupra lui Strike, îngustându-se.

— Domnule Strike, spuse ea tăios.

Un agent în haine civile, cu păr roșcat, care stătuse în ușă discutând cu cineva dinăuntru, se întoarse brusc, prinse privirea lui Strike și coborî treptele alunecoase în viteză.

— 'Neața, spuse Strike sfidător.

Robin era sfâșiată între admirația față de tupeul lui și îngrijorare; avea un respect înnăscut față de lege.

— Ce faceți din nou aici, domnule Strike? întrebă afabil bărbatul cu păr roșcat.

Ochii lui se abătură asupra lui Robin într-un mod pe care ea îl consideră vag ofensator.

— Nu puteți intra, continuă el.

— Păcat, spuse Strike. Atunci va trebui să examinăm împrejurimile, doar.

Ignorându-i pe cei doi agenți care îi urmăreau fiecare mișcare, Strike trecu pe lângă ei, șchiopătând, înspre numărul 183, intră pe poartă și ajunse la treptele de la ușă. Robin nu știu ce să facă altceva decât să-l urmeze; făcu asta inhibată, conștientă de ochii ațintiți asupra ei.

— Ce facem? murmură ea.

Ajunseră la adăpostul unei bolți de cărămidă, care îi ferea de privirile insistente ale polițiștilor. Casa părea goală, dar Robin era puțin îngrijorată că cineva ar fi putut să deschidă imediat ușa de la intrare.

— Evaluăm dacă femeia care locuiește aici ar fi putut să vadă o siluetă cu mantie care iese de la 179 la două noaptea, cu o geantă de voiaj, spuse Strike. Și știi ce? Cred că ar fi putut, dacă nu cumva lumina de pe stradă era stinsă. Bun, hai să încercăm în partea cealaltă.

Când el și Robin trecură pe lângă agenta încruntată și însoțitorul ei, Strike le spuse:

— Cam frig, nu-i așa?

Apoi adăugă încet către Robin:

— La patru case distanță, a spus Anstis. Asta înseamnă 171...

Din nou, Strike urcă pe treptele din față, în timp ce Robin îl urma fără nici un rost.

— Știi, mă întrebam dacă nu cumva ar fi putut să se înșele în privința casei, dar 177 are în față pubela aia de plastic roșu. Femeia cu burqa ar fi urcat treptele exact prin spatele ei și așa ar fi fost ușor de văzut...

Ușa de la intrare se deschise.

— Vă pot ajuta cu ceva? spuse un bărbat politicos, cu ochelari cu lentile groase.

În timp ce Strike începea să se scuze pentru că venise la casa greșită, agentul cu păr roșcat strigă ceva incomprehensibil de pe trotuarul din fața numărului 179. Nimeni nu-i răspunse, așa că el

sări peste banda de plastic care bloca intrarea pe proprietate și începu să alerge spre ei.

— Bărbatul acela, strigă el absurd, arătând spre Strike, nu e polițist!

— Nici n-a spus c-ar fi, răspunse timid bărbatul cu ochelari, surprins.

— Ei bine, cred că ne-am terminat treaba, îi spuse Strike lui Robin.

— Nu te îngrijorează, îl întrebă Robin în timp ce se întorceau la stația de metrou, puțin amuzată, dar mai ales nerăbdătoare să părăsească scena, ce ar putea avea de spus prietenul tău Anstis despre faptul că te furișezi așa pe lângă locul crimei?

— Mă îndoiesc c-o să fie fericit, spuse Strike uitându-se în jur după camere de supraveghere, dar fișa postului meu nu spune să-l fac pe el fericit.

— A fost frumos din partea lui să-ți împărtășească chestiile criminalistice, spuse Robin.

— A făcut asta ca să încerce să mă îndepărteze de caz. El crede că totul indică spre Leonora. Problema e că, pe moment, chiar așa și e.

Pe stradă era foarte mult trafic, care era urmărit de o singură cameră, din câte își putea da seama Strike, dar erau mai multe străzi laterale pe care o persoană purtând mantia tiroleză a lui Owen Quine sau o burqa ar fi putut să se piardă din vedere fără să își dea seama cineva de identitatea lui.

Strike cumpără două cafele la pachet de la cafeneaua metroului din clădirea stației, apoi trecură de casa de bilete verde și pleacă spre West Brompton.

— Ce trebuie să ții minte, spuse Strike în timp ce stăteau la Earl's Court așteptând să schimbe metroul, iar Robin observa că el își lasă toată greutatea pe piciorul sănătos, e că Quine a dispărut pe 5. Noaptea focurilor de artificii.

— Dumnezeuule, așa el spuse Robin.

— Lumini și bubuituri, spuse Strike.

Lua guri mari de cafea, ca să o termine înainte să trebuiască să urce; nu era sigur că poate să țină în echilibru cafeaua și pe sine însuși pe podeaua udă și înghețată.

— În toate direcțiile explodează rachete, care atrag atenția tuturor. Nu e deloc surprinzător că nimeni n-a văzut o siluetă cu mantie care intra în clădire în noaptea aceea.

— Vrei să spui pe Quine?

— Nu neapărat.

Robin medită la asta o vreme.

— Crezi că bărbatul de la librărie minte despre faptul că Quine ar fi intrat acolo pe 8?

— Nu știu, spuse Strike. E prea devreme ca să ne dăm seama, nu-i așa?

Dar asta era ceea ce credea, își dădu el seama. Activitatea bruscă din jurul unei case abandonate de pe 4 și 5 era foarte sugestivă.

— E ciudat ce lucruri observă oamenii, spuse Robin în timp ce urcau scările roșii și verzi de la West Brompton, iar Strike se strâmba de fiecare dată când punea jos piciorul drept. Memoria e un lucru ciudat, nu-i...?

Dintr-odată, Strike își simți genunchiul incandescent și se lăsă pe balustrada podului de peste șine. Un bărbat în costum din spatele lui înjură impacientat când descoperi un obstacol subit și voluminos în calea lui, iar Robin continuă să mai meargă câțiva pași, încă vorbind, până să-și dea seama că Strike nu mai era lângă ea. Se întoarse în grabă și îl descoperi albit, transpirând și obligând navetiștii să facă un ocol în jurul lui, cum stătea aplecat pe balustradă.

— Am simțit cum ceva cedează, spuse el printre dinții încleștați, la genunchi. Căcat... căcat!

— Luăm un taxi.

— N-avem cum să găsim pe vremea asta.

— Atunci să ne urcăm iar în metrou și să ne întoarcem la birou.

— Nu, vreau să...

Nu resimțise niciodată mai acut penuria resurselor lui decât în acest moment în care stătea pe podul de fier forjat, sub plafonul boltit de sticlă pe care se așternea zăpada. Pe vremuri avusese întotdeauna o mașină pe care să o conducă. Ar fi putut să cheme martorii la el. Făcuse parte din Divizia de Investigații Speciale, avea putere, control.

— Dacă vrei să faci asta, avem nevoie de un taxi, spuse Robin ferm. E mult de mers până pe Lillie Road de aici. Nu ai...

Robin ezită. Nu discutau niciodată despre handicapul lui Strike pe ocolite.

— Nu ai un baston sau ceva?

— Aș vrea să am, spuse el cu buzele amorțite.

Ce rost avea să se prefacă? Îi era groază să meargă și doar până

la capătul podului.

— Putem face rost de unul, spuse Robin. Se vinde în unele farmacii. O să găsim unul.

Apoi, după o scurtă ezitare, spuse:

— Sprijină-te de mine.

— Sunt prea greu.

— Pentru echilibru. Folosește-mă ca baston.

Apoi Robin adăugă ferm:

— Haide.

Strike își puse mâna pe după umerii ei și își croiră drum încet peste pod, oprindu-se la ieșire. Zăpada trecuse deocamdată, dar frigul era poate chiar mai rău decât înainte.

— De ce nu există scaune nicăieri? întrebă Robin privind încruntată în jur.

— Bun venit în lumea mea, spuse Strike.

În clipa în care se opriseră, își luase brațul din jurul umerilor ei.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Robin, privind spre piciorul lui drept.

— Nu știu. Dimineața asta era foarte umflat. Probabil că n-ar fi trebuit să-mi pun proteza, dar nu suport să merg cu cârjele.

— Păi, nu te poți târi așa, prin zăpadă, până pe Lillie Road. O să luăm un taxi, ca tu să te poți întoarce la birou...

— Nu, spuse el furios. Vreau să fac ceva. Anstis e convins că e Leonora. Nu e ea.

Totul se reducea la esență când aveai dureri de nivelul ăsta.

— Bine, spuse Robin. Ne despărțim, ca tu să poți lua un taxi. Bine? *Bine?*

— Bine, spuse el, înfrânt. Tu du-te în Clem Attlee Court.

— Ce cauți?

— Camere de supraveghere. Ascunzători pentru haine și intestine. Kent nu putea să le țină în apartamentul ei, dacă ea le-a luat; put. Fă fotografiile cu telefonul – orice poate părea util...

I se părea jalnic de puțin, în timp ce spunea asta, dar trebuia să facă ceva. Din cine știe ce motiv și-o amintea încontinuu pe Orlando, cu zâmbetul ei larg și absent și urangutanul strâns la piept.

— Și apoi? întrebă Robin.

— Sussex Street, spuse Strike după câteva secunde de gândire. Același lucru. Apoi sună-mă și ne întâlnim. Ar fi bine să-mi dai numerele de la casele lui Tassel și Waldegrave.

Ea îi dădu o bucată de hârtie.

— Îți aduc un taxi.

Înainte ca el să-i poată mulțumi, Robin se îndepărtă rapid pe strada friguroasă.

Trebuie să mă uit unde pun piciorul:
Pe astfel de trotuare înghețate, omul trebuie
Să fie bine potcovit, altfel își poate rupe
gâtul...

John Webster, *Ducesa de Malfi*.

Era un noroc că Strike mai avea încă în portofel cele 500 de lire, bani gheață, pe care le primise ca să taie un adolescent. Îi spuse taximetristului să-l ducă în Fulham Palace Road, unde stătea Elizabeth Tassel, observă ruta în timp ce mergeau și ar fi ajuns la casa ei în doar patru minute dacă nu ar fi observat o farmacie Boots. Îi ceru taximetristului să aștepte și reapăru din farmacie după puțin timp, mergând mult mai ușor cu ajutorul unui baston ajustabil.

Strike estimează că o femeie în formă putea să facă acea deplasare pe jos în mai puțin de o jumătate de oră. Elizabeth Tassel locuia mai departe de locul crimei decât Kathryn Kent, dar Strike, care cunoștea zona destul de bine, era sigur că ea ar fi putut să parcurgă majoritatea străduțelor rezidențiale evitând camerele de supraveghere și că ar fi putut să evite detectarea chiar și cu mașina.

Casa ei părea mohorâtă și ponosită, în acea zi sumbră de iarnă. Încă o casă victoriană din cărămidă roșie, dar fără nimic din grandioarea sau extravaganța de pe Talgarth Road; era așezată pe colț și avea în față o grădină jilavă, umbrită excesiv de tufișurile netunse de salcâm galben. Lapovița începuse iar, în timp ce Strike privea pe deasupra porții grădinii, încercând să-și păstreze țigara aprinsă adăpostind-o în căușul palmei. Exista o grădină în față și una în spate, ambele bine protejate de privirile curioase de tufișurile întunecate care tremurau sub greutatea aversei înghețate. Ferestrele de sus ale casei dădeau spre cimitirul Fulham Palace Road, o priveliște deprimantă la o lună distanță de mijlocul

iernii, cu copaci goi care întindeau brațe osoase profilându-se pe cerul alb și pietre funerare vechi defilând în depărtare.

Și-o putea imagina el pe Elizabeth Tassel, în costumul ei negru și elegant, cu rujul ei stacojiu și furia ei fățișă față de Owen Quine, întorcându-se aici, la adăpostul întunericului, murdară de sânge și acid, ducând o geantă plină cu intestine?

Frigul îl mușca de pielea gâtului și de degete. Strivi mucul țigării și îi ceru taximetristului, care îl privise cu un amestec de curiozitate și suspiciune în timp ce examina casa lui Elizabeth Tassel, să-l ducă pe Hazlitt Road, în Kensington. Prăbușit pe bancheta din spate, Strike înghiți analgezice cu o sticlă de apă pe care și-o cumpăraseră de la farmacie.

În taxi aerul era înăbușitor și mirosea a fum rânced de țigară, a piele veche și murdară. Ștergătoarele de parbriz foșneau ca niște metronoame amortizate, curățând ritmic priveliștea încetoșată a latei și aglomeratei Hammersmith Road, unde mici blocuri de birouri și șiruri scurte de case terasate stăteau unele lângă altele. Strike privi spre azilul de bătrâni Nazareth House: din nou cărămidă roșie, senină și cu aspect eclezial, dar cu porți și gheretă de pază care păstrau o delimitare fermă între cei de care se avea grijă și cei de care nu.

Blythe House apăru în câmpul vizual prin geamurile aburite, o construcție impunătoare asemănătoare unui palat, având cupole albe și părând o prăjitură imensă și rozalie, în lapovița cenușie. Strike știa vag că în ultimul timp era folosită ca depozit de unul dintre marile muzee. Taxiul coti drept pe Hazlitt Road.

— La ce număr? întrebă șoferul.

— Cobor aici, spuse Strike.

Nu voia să coboare chiar în fața casei și nu uitase că trebuia să dea înapoi banii pe care îi risipea. Lăsându-se tare pe baston și fiind recunoscător pentru capătul învelit în cauciuc al acestuia, care se prindea bine de trotuarul ud, plăti taximetristul și porni pe stradă, ca să se uite mai îndeaproape la locuința familiei Waldegrave.

Astea erau vile adevărate, cu patru niveluri, inclusiv subsolul, cărămidă aurie cu frontoane albe clasice, ghirlande sculptate sub ferestrele de sus și balustrade de fier forjat. Cele mai multe dintre ele fuseseră transformate în apartamente. Nu existau grădini în față, doar trepte care coborau spre subsoluri.

O nuanță de dărăpănare pătrunsese pe stradă, o ușoară absurditate de clasă mijlocie care se exprima prin colecțiile

aleatorii de ghivece de flori de pe un balcon, o bicicletă pe altul, iar pe un al treilea haine spălate inerte, ude și uitate în lapoviță, care probabil că aveau să înghețe în curând.

Casa pe care Waldegrave o împărțea cu soția lui era una dintre foarte puținele care nu fuseseră transformate în apartamente. În timp ce se holba la ea, Strike se întrebă cât câștiga un editor de elită și își aminti declarația Ninei că soția lui Waldegrave era „dintr-o familie cu bani”. Balconul de la primul etaj al familiei Waldegrave (Strike trebui să traverseze strada ca să-l vadă clar) etala două șezlonguri ude leocă, imprimate cu coperte de cărți vechi de la Penguin și flancând o măsuță de fier minusculă de felul celor din bistrourile pariziene.

Își aprinse încă o țigară și traversă din nou strada, ca să examineze apartamentul de la subsol în care trăia fiica lui Waldegrave, gândindu-se, în timp ce făcea asta, dacă Owen Quine ar fi putut să discute cu editorul lui despre conținutul lui *Bombyx Mori* înainte de a livra manuscrisul. Ar fi putut el să-i mărturisească lui Waldegrave cum vedea scena finală din *Bombyx Mori*? Și ar fi putut acel om amabil cu ochelari de baga să fi dat entuziast din cap și să ajute la șlefuirea acelei scene, cu tot ridicolul ei sângeros, știind că într-o zi o va pune în practică?

În jurul ușii de la intrare a apartamentului de la subsol erau saci negri de gunoi unul peste altul. Arăta ca și cum Joanna Waldegrave ar fi făcut curățenie generală. Strike se întoarse cu spatele și contemplă cele 50 de ferestre, la o evaluare precaută, care dădeau spre cele două uși de la intrare ale familiei Waldegrave. Waldegrave ar fi trebuit să fie foarte norocos ca să nu fie văzut cum vine și pleacă din această casă foarte expusă.

Dar problema era, reflectă Strike posomorât, că și în cazul în care Jerry Waldegrave ar fi fost văzut intrând pe furiș în casa lui la două noaptea, cu o geantă umflată și suspectă sub braț, ar fi fost dificil de convins un juriu că Owen Quine nu era viu și nevătămat la acel moment. Existau prea multe îndoieli legate de momentul morții sale. Ucigașul avusese acum nu mai puțin de 19 zile în care să se debaraseze de probe, o perioadă lungă și utilă.

Unde ar fi putut să dispară măruntaiele lui Owen Quine? Ce faci, se întrebă Strike, cu kilograme întregi de stomac și intestine umane tocmai tăiate? Le îngropi? Le arunci în fluviu? Le arunci într-un container de gunoi? Cu siguranță nu ar arde prea ușor...

Ușa de la intrare a casei Waldegrave se deschise și o femeie cu păr negru și foarte încruntată coborî cele trei trepte din față. Purta

o haină scurtă stacojie și părea furioasă.

— Te-am văzut de la fereastră, îi strigă ea lui Strike în timp ce se apropia, iar el o recunoscă pe soția lui Waldegrave, Fenella. Ce-ai impresia că faci? De ce ești atât de interesat de casa mea?

— Aștept agentul, minți Strike imediat, fără să lase să se vadă nici un semn de stânjenală. Țsta e apartamentul de la subsol de închiriat, nu-i așa?

— Ah, spuse ea uimită. Nu – e la trei case mai încolo.

Fenella îi arată direcția. Strike își dădea seama că ea era pe punctul de a-și cere scuze, dar apoi femeia decise să nu-și mai bată capul. În schimb, țcăni pe lângă el cu pantofii ei de lac cu tocuri cui, nepotriviți pentru vremea aceea, înspre un Volvo parcat puțin mai încolo. Părul ei negru lăsa să se vadă rădăcini cenușii, iar scurta lor apropiere adusese cu ea o adiere de respirație neplăcută, cu un iz de alcool. Știind că putea să-l vadă în oglinda retrovizoare, Strike șchiopătă în direcția indicată de ea, așteptă până când femeia plecă – ratând de foarte aproape un Citroen din fața ei – apoi se îndreptă atent spre capătul străzii și o luă pe o stradă laterală, unde putu să examineze peste un zid un șir lung de grădini particulare mici din spate.

Nu era nimic de remarcat în grădina familiei Waldegrave, în afară de o magazie veche. Gazonul era tocit și plin de tufișuri, iar un set de mobilier rustic stătea trist în celălalt capăt al ei, părând să fi fost abandonat acolo cu mult timp în urmă. Strike privi atent incinta neîngrijită, reflectând posomorât la posibilitatea unor depozite, parcele de teren sau garaje de care el ar fi putut să nu știe.

Își cântări variantele, oftând la gândul plimbării lungi, friguroase și umede care îl aștepta. Era cel mai aproape de Kensington Olympia, dar linia districtuală de care avea el nevoie era deschisă doar la sfârșit de săptămână. Ca stație de suprafață, la Hammersmith ar fi fost mai ușor de ajuns decât la Baron's Court, așa că alese traseul mai lung.

Tocmai intrase pe Blythe Road, tresărind la fiecare pas făcut cu piciorul drept, când mobilul lui sună: Anstis.

— Ce pui la cale, Bob?

— Adică? întrebă Strike, șchiopătând cu genunchiul care îl înțepa.

— Ai dat târcoale locului crimei.

— M-am dus să arunc o privire. Dreptul de liberă trecere al cetățeanului. Nimic acuzabil.

— Ai încercat să intervievezi un vecin...

— N-ar fi trebuit să deschidă ușa, spuse Strike. N-am spus un cuvânt despre Quine.

— Uite ce e, Strike...

Detectivul remarcă fără regret trecerea la numele lui real. Nu-i plăcuse niciodată porecla pe care i-o dăduse Anstis.

— Ți-am spus să nu mai stai în calea noastră.

— Nu se poate, Anstis, spuse Strike simplu. Am o clientă...

— Las-o pe clienta ta, spuse Anstis. Cu fiecare informație pe care o primim, seamănă din ce în ce mai mult cu o ucigașă. Sfatul meu e să renunți cât încă nu e așa de grav, pentru că îți faci o grămadă de dușmani. Te-am avertizat...

— Așa e, spuse Strike. Ai fost cât se poate de clar. Nimeni n-o să te poată învinovăți pe tine, Anstis.

— Nu te avertizez pentru că încerc să-mi salvez pielea, se răsti Anstis.

Strike continuă să meargă în tăcere, cu mobilul lipit stângaci de ureche. După o scurtă pauză, Anstis spuse:

— Am primit raportul farmacologic. O cantitate mică de alcool în sânge, nimic altceva.

— Bun.

— Și trimitem câini la Mucking Marshes în după-amiaza asta. Încercăm să nu ne apuce vremea proastă. Se spune că urmează ninsori abundente.

Strike știa că mlaștina Mucking Marshes era cea mai mare groapă de gunoi din Marea Britanie; deservea Londra, al cărei gunoi public și comercial era transportat pe Tamisa cu barje urâte.

— Crezi că măruntaiele au fost aruncate într-o pubelă, nu-i așa?

— Într-o benă. Se renovează o casă după colț de Talgarth Road; au fost două plasate în fața casei până pe 8. Pe frigul ăsta măruntaiele puteau nici măcar să nu atragă muște. Am verificat și acolo ajunge tot ce transportă constructorii: Mucking Marshes.

— Păi, multă baftă, spuse Strike.

— Încerc să îți economisesc timp și energie, prietene.

— Da. Ți sunt foarte recunoscător.

Și, după mulțumiri nesincere pentru ospitalitatea lui Anstis din seara precedentă, Strike închise. Apoi se opri, sprijinit de un zid, ca să poată forma mai bine un număr nou.

O femeie asiatică micuță cu un cărucior, pe care nu o auzise că venea în urma lui, trebui să vireze ca să îl evite, dar spre deosebire

de bărbatul de pe podul West Brompton, ea nu îl înjură. Asemenea unei burqa, bastonul oferea un statut protector; femeia îi zâmbi ușor în timp ce trecea pe lângă el.

Leonora Quine răspunse după al treilea țârâit.

— Polițiștii ăia nenorociți au venit iar, îl anunță ea.

— Ce vor?

— Acum mi-au cerut să se uite prin toată casa și grădina, spuse ea. Trebuie să le dau voie?

Strike ezită.

— Cred că ar fi rezonabil să-i lași să facă ce vor. Ascultă, Leonora...

Strike nu avea nici un fel de scrupule să treacă la o fermitate militară.

— ... ai avocat?

— Nu, de ce? Nu sunt arestată. Nu încă.

— Cred că ai nevoie.

Urmă o pauză.

— Știi vreunul bun? întrebă ea.

— Da, spuse Strike. Sun-o pe Ilsa Herbert. Îți trimit acum numărul ei.

— Lui Orlando nu-i place ca poliția să scotocească...

— Îți trimit un mesaj cu numărul ei și aș vrea s-o suni pe Ilsa imediat. Bine? *Imediat*.

— Bine, spuse ea ursuz.

Strike închise, găsi în telefon numărul vechii lui prietene din școală și i-l trimise Leonorei. Apoi o sună pe Ilsa și îi explică ceea ce tocmai făcuse, scuzându-se.

— Nu știi de ce spui că-ți pare rău, spuse ea voios. Ne plac foarte mult oamenii care au probleme cu poliția, ei sunt pâinea noastră.

— S-ar putea să se califice pentru rambursarea cheltuielilor judiciare.

— În ziua de azi foarte puțini se mai califică, spuse Ilsa. Să sperăm doar că e suficient de săracă.

Măinile lui Strike erau amorțite, iar lui îi era foarte foame. Strecură mobilul înapoi în buzunar și porni din nou, șchiopătând, pe Hammersmith Road. Pe trotuarul de vizavi era o crâșmă cu aspect confortabil, vopsită în negru, cu o firmă neagră de metal care înfățișa un galion cu toate pânzele sus. Se îndreptă direct spre ea, remarcând că șoferii care așteptau erau mult mai răbdători când aveai baston.

Două crășme în două zile... dar vremea era rea, iar genunchiul îl tortura; Strike nu reuși să se simtă vinovat. Interiorul de la Albion era pe cât de agreabil sugera exteriorul. Spațiul era lung și îngust, iar în capătul îndepărtat ardea un foc deschis; exista o galerie la etaj, cu balustradă și cu mult lemn lustruit. Sub scara neagră din fier, în spirală, care ducea la etajul unu se aflau două amplificatoare și un microfon. Fotografii alb-negru cu muzicieni celebri erau atârinate pe un perete crem.

Locurile de lângă foc erau ocupate. Strike își cumpără o halbă, luă meniul de la bar și se îndreptă spre masa înaltă, înconjurată de scaune de bar de lângă fereastra de la stradă. În timp ce se așeza îl observă, prins între fotografiile lui Duke Ellington și Robert Plant, pe propriul lui tată, pletos, transpirat după concert și părând să glumească cu basistul pe care, potrivit mamei lui Strike, încercase cândva să-l strângă de gât.

(„Johnny nu a ținut niciodată bine la amfetamine”, îi mărturisise Leda fiului ei de 9 ani care nu înțelegea nimic).

Telefonul îi sună din nou. Cu ochii ațintiți asupra fotografiei tatălui său, Strike răspunse.

— Salut, spuse Robin. Am ajuns înapoi la birou. Unde ești?

— La Albion, pe Hammersmith Road.

— Ai primit un apel ciudat. Am găsit mesajul când am ajuns.

— Continuă.

— E de la Daniel Chard, spuse Robin. Vrea să vă întâlnească.

Strike se încruntă, întorcându-și privirea de la salopeta de piele a tatălui său pentru a privi la focul pâlpâitor din crășmă.

— Daniel Chard vrea să se întâlnească cu mine? De unde știe Daniel Chard că eu exist măcar?

— Pentru numele lui Dumnezeu, tu ai găsit cadavrul! A fost la toate știrile.

— A, da – așa e. A spus de ce?

— Spune că are o propunere.

O imagine mentală a unui bărbat gol și chel, cu un penis erect și supurând, fulgeră prin mintea lui Strike ca un diapozitiv, pentru a fi respinsă imediat.

— Credeam că e blocat în Devon pentru că are piciorul rupt.

— Este. Se întreba dacă n-ai putea să te duci tu acolo ca să vă întâlnească.

— Serios?

Strike cântări sugestia, gândindu-se la programul lui de lucru, la întâlnirile pe care le avea pentru restul săptămânii. În cele din

urmă, spuse:

— Aș putea vineri, dacă îl amân pe Burnett. Ce dracu' vrea? Va trebui să închiriez o mașină. Apoi adăugă, cu piciorul zvâcnind dureros sub masă: Una automatică. Ai putea să te ocupi tu de asta?

— Nici o problemă, spuse Robin.

Strike o auzea cum scrie.

— Am o grămadă să-ți spun, zise el. Vii să mâncăm împreună? Au un meniu destul de bun. N-ar trebui să-ți ia mai mult de 20 de minute dacă iei un taxi.

— Două zile la rând? Nu putem să tot luăm taxiul și să mâncăm în oraș.

Dar Robin părea încântată de această idee.

— E în regulă. Lui Burnett îi place la nebunie să cheltuiască banii fostului ei soț. O să-i pun ei nota de plată.

Strike închise, alese o plăcintă cu carne și bere și se duse schiopătând la bar ca să comande.

Când reveni la locul lui, ochii îi rătăciră din nou spre tatăl lui, în hainele de piele foarte strâmte, cu părul lipit în jurul feței înguste și surâzătoare.

Soția lui știe despre mine, dar se preface că nu știe... ea nu l-ar lăsa să plece nici dacă asta ar fi cel mai bine pentru toată lumea...

Știi unde te duci, Owen!

Privirea lui Strike alunecă peste șirul de megavedete alb-negru de pe peretele din fața lui.

„Am halucinații?”, îl întrebă el în tăcere pe John Lennon, care privi în jos spre el prin ochelarii lui rotunzi și sardonici, prinși de nas.

De ce nu credea el, chiar și în fața a ceea ce trebuia să admită că erau indicii sugestive în acest sens, că Leonora îl omorâse pe soțul ei? De ce rămânea convins că ea venise la biroul lui nu ca acoperire, ci pentru că era sincer furioasă pe Quine pentru că acesta fugise ca un copil bosumflat? Ar fi putut să ateste sub jurământ că Leonorei nu-i trecuse deloc prin cap că soțul ei ar fi putut să fie mort... Căzut pe gânduri, Strike își termină berea cât ai clipi.

— Salut, spuse Robin.

— Ce repede ai ajuns! spuse Strike, surprins s-o vadă.

— Nu chiar, spuse Robin. Traficul e destul de aglomerat. Să comand?

Capete masculine se întorseseră să se uite la Robin în timp ce

ea intra în bar, dar Strike nu observase. Încă se gândea la Leonora Quine cea subțire, simplă, căruntă și hărțuită.

Când Robin se întoarse cu încă o halbă pentru el și un suc de roșii pentru ea, îi arătă lui Strike niște fotografii pe care le făcuse în dimineața aceea cu telefonul, la locuința din oraș a lui Daniel Chard. Era o vilă de stuc alb cu parmalac și o ușă neagră și sclipitoare flancată de coloane.

— Are o curte mică și ciudată, ascunsă de stradă, spuse Robin arătându-i o fotografie.

Din niște urne grecești pântecoase se înălțau arbuști.

— Bănuiesc că Chard ar fi putut să arunce măruntaiele în una din astea, spuse ea nesperios. A scos copacul și le-a îngropat în pământ.

— Nu mi-l pot imagina pe Chard făcând ceva atât de energic și murdar, dar ăsta e modul în care trebuie gândit, spuse Strike, amintindu-și de costumul imaculat și cravata extravagantă a editorului. Iar Clem Attlee Court – la fel de plin de ascunzători pe cât îmi amintesc eu?

— O grămadă, spuse Robin arătându-i un nou set de imagini. Containere de gunoi, tufișuri, tot felul. Singura chestie e că pur și simplu nu-mi pot imagina că ai putea să faci asta fără să fii văzut sau că cineva nu le-ar observa destul de repede. Tot timpul sunt oameni în preajmă și oriunde ai merge ești în vizorul a aproximativ o sută de ferestre. Ai putea să faci asta în mijlocul nopții, dar există și camere de supraveghere. Dar am mai observat ceva. Mă rog... e doar o idee.

— Continuă.

— Chiar în fața clădirii e un centru medical. N-ar fi putut oare să se debaraseze de...

— Reziduuri umane! spuse Strike, lăsând halba jos. La naiba, ce idee.

— Atunci să mă ocup de asta? întrebă Robin, încercând să-și ascundă plăcerea și mândria pe care le simți, privirea admirativă a lui Strike. Să încerc să aflu cum și când...?

— Absolut! spuse Strike. E un indiciu mult mai bun decât cel al lui Anstis.

Robin îl privi întrebător, iar el îi explică:

— El crede că măruntaiele au fost aruncate într-o benă de lângă Talgarth Road, că ucigașul le-a dus doar după colț și le-a făcut vânt acolo.

— Păi, ar fi putut, începu Robin.

Dar Strike se încruntă exact în modul în care se încrunta Matthew dacă ea pomenea cumva vreo idee sau părere a lui Strike.

— Crima asta a fost plănuită în cel mai mic amănunt. Nu avem de-a face cu un ucigaș care a aruncat pur și simplu o geantă de voieaj plină cu măruntaie umane undeva după colț față de cadavru.

Rămaseră tăcuți, în timp ce Robin se gândea că aversiunea lui Strike față de teoriile lui Anstis putea să se datoreze unei competitivități înnăscute, mai degrabă decât vreunei evaluări obiective. Robin știa câte ceva despre mândria masculină; pe lângă Matthew, avea trei frați.

— Și cum erau casele lui Elizabeth Tassel și Jerry Waldegrave?

Strike îi spuse că soția lui Waldegrave avusese impresia că el îi supraveghea casa.

— A fost foarte arțăgoasă.

— Ciudat, spuse Robin. Dacă aș vedea că cineva se holbează la locuința noastră nu aș sări la concluzia că ne *supraveghează* — înțelegi.

— E bețivă, ca și soțul ei, spuse Strike. Am mirosit-o. În același timp, casa lui Elizabeth Tassel e cea mai bună ascunzătoare pentru un criminal pe care am văzut-o vreodată.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin pe jumătate amuzată, pe jumătate temătoare.

— Foarte privată, aproape deloc expusă.

— Păi, eu tot nu cred...

— ... că e o femeie. Ai spus asta.

Strike își bău berea în tăcere timp de câteva minute, gândindu-se la un mod de a proceda despre care știa că l-ar irita pe Anstis mai mult decât orice altceva. El nu avea dreptul de a interoga suspecti. I se spusese să nu mai stea în calea poliției.

Luă mobilul, îl contemplă o clipă, apoi sună la Roper Chard și ceru să vorbească cu Jerry Waldegrave.

— Anstis ți-a spus să nu te mai amesteci în treburile lor! spuse Robin alarmată.

— Da, spuse Strike, ținând la ureche mobilul tăcut, un sfat pe care tocmai l-a repetat, dar nu ți-am spus nici jumătate din ce se întâmplă. Ți spun ime...

— Alo? spuse Jerry Waldegrave la celălalt capăt al firului.

— Domnule Waldegrave, spuse Strike prezentându-se, chiar dacă îi dăduse deja asistentei lui Waldegrave numele lui. Ne-am întâlnit ieri-dimineață pe fugă, la doamna Quine.

— Da, bineînțeles, spuse Waldegrave.

Părea politicos și nedumerit.

— După cum cred că v-a spus doamna Quine, m-a angajat pentru că e îngrijorată că poliția o suspectează.

— Sunt sigur că nu poate fi adevărat, spuse Waldegrave imediat.

— Că ei o suspectează, sau că ea și-a omorât soțul?

— Păi... ambele, spuse Waldegrave.

— De regulă soțiile sunt cercetate atent când soțul moare, spuse Strike.

— Sunt sigur că așa e, dar eu nu pot... mă rog, nu pot să cred nimic din toate astea, de fapt. Totul este incredibil și oribil.

— Da, spuse Strike. Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni ca să vă pun câteva întrebări?

Apoi detectivul spuse, aruncându-i o privire lui Robin:

— Aș fi bucuros să vin la dumneavoastră acasă – după serviciu – sau cum vă convine.

Waldegrave nu răspunse imediat.

— Firește, aș face orice ca să o ajut pe Leonora, dar ce credeți că aș putea să vă spun?

— Mă interesează *Bombyx Mori*, spuse Strike. Domnul Quine a băgat o grămadă de portrete deloc măgulitoare în cartea aia.

— Da, spuse Waldegrave. Așa e.

Strike se întreabă dacă Waldegrave fusese interogat deja de poliție; dacă i se ceruse deja să explice conținutul sacilor însângerați, simbolismul piticului înecat.

— Bine, spuse Waldegrave. Nu mă deranjează să ne întâlnim. Agenda mea e destul de plină săptămâna asta. Ați putea veni... să vedem... să luăm prânzul luni?

— Excelent, spuse Strike.

Se gândi iritat că asta însemna să plătească el nota și că ar fi preferat să vadă interiorul casei lui Waldegrave.

— Unde?

— Aș prefera să rămân aproape de birou; am o după-amiază plină. V-ar deranja să mergem la Simpson's-in-the-Strand?

Strike se gândi că e o alegere ciudată, dar fu de acord, cu ochii ațintiți asupra lui Robin.

— La ora 1? îi spun secretarei să facă rezervare. Ne vedem atunci.

— Vine să se vadă cu tine? întrebă Robin imediat ce Strike închise.

— Da, spuse Strike. Dubios.

Robin scutură din cap, pe jumătate râzând.

— Din cât am putut auzi, nu părea prea nerăbdător. Și nu crezi că simplul fapt că a fost de acord cu întâlnirea arată că are conștiința curată?

— Nu, spuse Strike. Ți-am mai spus asta; o grămadă de oameni stau pe lângă cei ca mine, ca să evalueze cum merge investigația. Nu pot pleca pur și simplu, simt nevoia să se explice încontinuu. Trebuie să merg la baie... așteaptă... mai am să-ți spun și altele...

Robin își bău sucul de roșii, în timp ce Strike se îndepărta șontăcând, folosindu-se de noul lui baston.

O nouă rafală de zăpadă trecu pe la fereastră, împrăștiindu-se rapid. Robin ridică privirea spre fotografiile alb-negru din față și îl recunoscuse puțin șocată pe Jonny Rokeby, tatăl lui Strike. În afara faptului că amândoi aveau peste 1,80 m, nu semănau câtuși de puțin; fusese nevoie de un test AND pentru a se stabili paternitatea. Strike era enumerat ca una din progeniturile vedetei rock în articolul lui Rokeby de pe Wikipedia. Se întâlniseră de două ori, așa îi spusese Strike lui Robin. După ce se holbă o vreme la pantalonii de piele foarte strâmți ai lui Rokeby, prin care se vedea tot, Robin se forță să privească iar pe fereastră, temându-se că Strike avea s-o prindă holbându-se la zona inghinală a tatălui său.

Când Strike reveni la masă, sosi și mâncarea.

— Poliția cercetează toată casa Leonorei acum, anunță Strike luând cuțitul și furculița.

— De ce? întrebă Robin, cu furculița suspendată în aer.

— De ce crezi? Caută haine pătate de sânge. Se uită în grădină după gropi proaspăt săpate, pline de măruntaiele soțului ei. I-am făcut legătura cu un avocat. Încă nu au suficiente probe ca s-o aresteze, dar sunt hotărâți să găsească ceva.

— Și tu chiar nu crezi că ea e autoarea?

— Nu, nu cred.

Când vorbi iar, Strike își golise farfuria.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vorbesc cu Fancourt. Aș vrea să știu de ce s-a dus la Roper Chard, când acolo era Quine, pe care se presupune că îl ura. Era inevitabil să se întâlnească.

— Crezi că Fancourt l-a omorât pe Quine ca să nu trebuiască să-l întâlnească la petrecerile companiei?

— Amuzant, spuse Strike crispat.

Își goli halba, luă iar mobilul, formă numărul de la informații și după puțin timp cineva îi făcu legătura cu Agenția Literară Elizabeth Tassel.

Răspunse asistentul ei, Ralph. Când Strike își spuse numele, tânărul păru deopotrivă înspăimântat și însuflețit.

— Ah, nu știu... O să întreb. Vă pun în așteptare.

Dar părea să fie mai puțin expert în sistemul de telefonie, pentru că, după un clinchet puternic, linia rămase deschisă. Strike îl auzea pe Ralph, în fundal, cum își informează șefa că Strike e la telefon și răspunsul ei zgomotos și impacientat.

— Ce dracu' mai vrea acum?

— N-a spus.

Pași grei și sunetul receptorului smuls de pe birou.

— Alo?

— Elizabeth, spuse Strike agreabil. Sunt eu, Cormoran Strike.

— Da, tocmai mi-a spus Ralph. Ce e?

— Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni. Încă lucrez pentru Leonora Quine. Ea e convinsă că poliția o suspectează pentru omorârea soțului ei.

— Și de ce vrei să vorbești cu mine? *Eu* nu pot să-ți spun dacă a făcut asta sau nu.

Strike își putea imagina fețele șocate ale lui Ralph și Sally, ascultând în biroul vechi și urât mirositor.

— Mai am câteva întrebări despre Quine.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Elizabeth. Mă rog, bănuiesc că aș putea ieși la prânz dacă îți convine. Altfel sunt ocupată până...

— Măine ar fi excelent, spuse Strike. Dar nu trebuie neapărat să luăm prânzul, aș putea eu...?

— Mie îmi convine la prânz.

— Excelent, spuse Strike imediat.

— Pescatori, pe Charlotte Street, spuse ea. 12 și jumătate, dacă nu intervine ceva.

Elizabeth închise.

— Ăstora din lumea editorială le place foarte mult să ia prânzul, fir-ar a naibii, spuse Strike. Ar fi oare exagerat să credem că nu mă vor în casa lor ca nu cumva să văd măruntaiele lui Quine în congelator?

Zâmbetul lui Robin se stinse.

— Știi, ai putea să-ți pierzi un prieten din cauza asta, spuse ea luându-și haina. Îi suni pe oameni și le ceri să-i chestionezi.

Strike mormăi.

— Nu-ți pasă? întrebă ea în timp ce ieșeau de la căldură în frigul pătrunzător, iar fulgii le ardeau fața.

— Am o grămadă de alți prieteni, spuse Strike sincer, fără să se laude.

Apoi adăugă, lăsându-se din greu pe baston în timp ce se îndreptau spre metrou, cu capetele plecate în ceața albă:

— Ar trebui să bem o bere la fiecare prânz. Mai animă ziua de lucru.

Robin, care își potrivise pasul după el, zâmbi. Îi plăcuse ziua de azi mai mult decât aproape oricare alta, de când începuse să lucreze pentru Strike, dar Matthew, care era încă în Yorkshire, ajutând la organizarea înmormântării mamei lui, nu trebuia să afle de această a doua excursie la crășmă în două zile.

Să am încredere într-un om despre care știu că
își trădează prietenii?

William Congreve, *Fățarnicul*.

Un imens covor de zăpadă se rostogolea pe deasupra Britaniei. Știrile de dimineață arătau un nord-est al Angliei deja îngropat în albeața prăfoasă, mașini împotmolite ca niște oi neajutate, cu farurile scânteind slab. Londra își aștepta rândul, sub un cer tot mai amenințător, iar Strike, care se uita la harta meteo de la televizor în timp ce se îmbrăca, se întrebă dacă deplasarea lui cu mașina în Devon de a doua zi avea să fie posibilă, dacă M5 avea să fie deschisă. Oricât de hotărât ar fi fost să se întâlnească cu imobilizatoul Daniel Chard, a cărui invitație i se părea deosebit de ciudată, îi era groază să conducă fie și o mașină automatică, cu piciorul în această stare.

Probabil câinii erau încă la Mucking Marshes. Și-i imagina în timp ce își lega proteza de genunchiul mai umflat și mai dureros ca oricând; boturile lor sensibile și tremurătoare examinau cele mai noi porțiuni ale gropii de gunoi, sub acești nori amenințători de culoarea oțelului, sub pescărușii care dădeau ocol. Poate că au început deja, dat fiind intervalul scurt de lumină, târându-și mânuitorii prin gunoiul înghețat, în căutarea măruntaielor lui Owen Quine. Strike mai lucrase cu câini de căutare. Fundurile lor bâțâindu-se și cozile agitate adăugau întotdeauna o notă distonantă de veselie cercetărilor.

Strike era deconcertat de cât de dureroasă era coborârea scârilor. Bineînțeles, într-o lume ideală și-ar fi petrecut ziua anterioară cu un pachet de gheață pus pe ciotul său, cu piciorul ridicat, nu hoinărind prin toată Londra pentru că avea nevoie să înceteze să se mai gândească la Charlotte și la nunta ei, care avea să aibă loc în curând în Castelul de Croy... nu Castelul din Croy, *pentru că familiei nu-i place, fir-ar a dracu'*. Mai erau nouă zile...

În timp ce descuia ușa de sticlă, sună telefonul de pe biroul lui Robin. Strike tresări și se grăbi să răspundă. Șeful și amantul suspicios al domnișoarei Brocklehurst dorea să-l informeze pe Strike că asistenta lui era acasă, în patul lui, cu o răceală foarte rea, așa că nu voia să fie facturat pentru urmărirea ei până când ea avea să se însănătoșească. Abia pusese receptorul jos când telefonul sună din nou. O altă clientă, Caroline Ingles, îl anunță cu o voce pulsând de emoție că ea și soțul ei aventurier se împăcaseră. Strike îi oferea felicitări nesincere când Robin sosi, cu fața roz din cauza frigului.

— E tot mai rău afară, spuse ea după ce el închise. Cine era?

— Caroline Ingles. S-a împăcat cu Rupert.

— Ce? spuse Robin uluită. După toate stripteuzele alea?

— O să se străduiască să-și salveze căsnicia de dragul copiilor.

Robin scoase un mic pufnet neîncrezător.

— Ninsoarea pare urâtă în Yorkshire, comentă Strike. Dacă vrei să-ți iei liber mâine și să pleci mai devreme...?

— Nu, spuse Robin, mi-am făcut rezervare la vagonul de dormit pentru vineri noaptea, sper să fie în regulă. Dacă am pierdut-o pe Ingles, aș putea să-l sun pe unul dintre clienții de pe lista de așteptare...?

— Nu încă, spuse Strike.

Se prăbuși pe canapea, incapabil să-și împiedice mâna să alunece spre genunchiul umflat, care protesta dureros.

— Încă te doare? întrebă Robin timid, prefăcându-se că nu-l văzuse cum se cutremură.

— Da, spuse Strike.

Apoi adăugă tăios:

— Dar nu de asta nu vreau să mai luăm alt client.

— Știu, spuse Robin, care stătea cu spatele la el, dând drumul la ceainic. Vrei să te concentrezi pe cazul Quine.

Strike nu era sigur dacă în tonul ei nu exista cumva reproș.

— O să mă plătească, spuse el laconic. Quine avea asigurare de viață, ea l-a obligat s-o facă. Așa că acum există bani.

Robin auzi tonul lui defensiv și nu-i plăcu asta. Strike presupunea că prioritatea ei erau banii. Oare nu dovedise ea că nu era așa, atunci când refuzase slujbe mult mai bine plătite ca să lucreze pentru el? Nu observase el disponibilitatea cu care ea încerca să-l ajute să demonstreze că Leonora Quine nu își ucisese soțul?

Robin așeză o cană cu ceai, un pahar cu apă și un paracetamol

lângă el.

— Mulțumesc, spuse el printre dinții încleștați, iritat de analgezice, chiar dacă avea de gând să ia o doză dublă.

— Să-ți rezerv un taxi care să te ducă la Pescatori la 12, nu-i așa?

— E imediat după colț, spuse el.

— Știi, mândria e una și prostia e alta, spuse Robin cu una dintre puținele izbucniri de furie adevărată pe care le văzuse el vreodată la ea.

— Bine, spuse el cu sprâncenele ridicate. O să iau un taxi, fir-ar a dracu'.

Și, de fapt, trei ore mai târziu se bucura că făcuse asta, în timp ce șchiopăta, lăsându-se din greu pe bastonul lui ieftin care acum se îndoaia sub greutatea lui, spre taxiul care îl aștepta la capătul lui Denmark Street. Știa acum că nu ar fi trebuit să își pună proteza deloc. Coborârea din taxi pe Charlotte Street, câteva minute mai târziu, fu dificilă, iar șoferul era impacientat. Strike ajunsese la căldura zgomotoasă de la Pescatori cu o senzație de ușurare.

Elizabeth încă nu era acolo, dar făcuse o rezervare pe numele ei. Strike fu condus la o masă pentru două persoane de lângă un șemineu incrustat cu pietricele și un perete văruiat în alb. Grinzi rustice de lemn se încrucișau pe tavan; o barcă cu vâsle era suspendată deasupra barului. Din obișnuință, Strike comandă o halbă, savurând farmecul mediteraneean, luminos și vesel al ambianței și privind ninsoarea purtată de vânt pe la geam.

Agentă sosi nu mult timp după aceea. El încercă să se ridice în timp ce ea se apropia de masă, dar căzu la loc imediat. Elizabeth nu păru să remarce asta.

Agentă părea să fi slăbit de când o văzuse ultima oară; costumul negru bine croit, rujul stacojiu și părul tuns scurt, cenușiu ca oțelul, nu o făceau să pară elegantă astăzi, ci păreau o deghizare prost aleasă. Avea fața gălbuie și suptă.

— Cum te mai simți? întrebă el.

— Cum crezi că mă simt? croncăni ea grosolan.

Apoi se răsti la chelnerul care se foia pe lângă masă.

— Ce? Aha. Apă. Plată.

Luă meniul, cu aerul că deja lăsase să se vadă prea mult, iar Strike își dădu seama că orice manifestare de milă sau îngrijorare ar fi rău primită.

— Doar supă, îi spuse ea chelnerului, când acesta reveni să le ia comanda.

— Mulțumesc că ai fost de acord să ne întâlnim iar, spuse Strike după ce chelnerul plecă.

— Mă rog, Dumnezeu știe că Leonora are nevoie de tot ajutorul posibil, spuse Elizabeth.

— De ce crezi asta?

Elizabeth își miji ochii spre el.

— Nu face pe prostul. Mi-a spus că a insistat să fie dusă la Scotland Yard ca să te vadă pe dumneata, imediat după ce a primit vestea despre Owen.

— Da, așa e.

— Oare cum credea ea că o să pară asta? Probabil că poliția se aștepta ca ea să se prăbușească la pământ, iar ea... ea nu vrea altceva decât să îl vadă pe prietenul ei detectiv.

Elizabeth își înăbuși cu greu tușea.

— Nu cred că Leonora se gândește prea mult la impresia pe care o lasă celorlalți, spuse Strike.

— Nu... nu, ei bine, aici ai dreptate. N-a fost niciodată prea strălucită.

Strike se întrebă ce impresie credea Elizabeth Tassel că lasă oamenilor; dacă își dădea seama cât de puțin o plac ceilalți. Agentă lăasă să se manifeste tușea pe care încercase să o înăbușe, iar Strike așteptă ca lătratul zgomotos ca de focă să treacă, apoi întrebă:

— Crezi că ar fi trebui să simuleze puțină durere?

— Nu spun că ea simulează, se răsti Elizabeth. Sunt sigură că e supărată, în modul ei limitat. Spun doar că n-ar strica să joace puțin mai mult rolul de văduvă îndurerată. La asta se așteaptă oamenii.

— Bănuiesc că ai vorbit cu poliția?

— Bineînțeles. Am discutat despre cearta de la River Cafe și, de nenumărate ori, despre motivul pentru care nu am citit ca lumea cartea aia afurisită. Voiau să afle acțiunile mele de după ce l-am văzut ultima oară pe Owen. Mai exact, din cele trei zile de după ce l-am văzut.

Elizabeth îi aruncă o privire feroce și întrebătoare lui Strike, a cărui expresie rămase impasibilă.

— Înțeleg că ei cred că a murit în cele trei zile de după cearta noastră?

— Habar n-am, minți Strike. Ce le-ai spus despre acțiunile dumitale?

— Că după ce Owen a ieșit ca o furtună din restaurant m-am

dus direct acasă, m-am trezit la 6 dimineața a doua zi, am luat un taxi spre Paddington și m-am dus să stau la Dorcus.

— Una dintre scriitoarele dumitale, parcă ai spus?

— Da, Dorcus Pengelly, e...

Elizabeth observă micul zâmbet al lui Strike și, pentru prima oară de când se cunoșteau, fața ei se relaxă într-un zâmbet trecător.

— E numele ei real, dacă-ți vine să crezi, nu e pseudonim. Scrie pornografie travestită ca literatură de dragoste istorică. Owen era foarte disprețuitor față de cărțile ei, dar ar fi dat orice pentru tirajele alea. Se vând ca pâinea caldă.

— Când te-ai întors de la Dorcus?

— Luni după-amiaza, târziu. Ar fi trebuit să fie un weekend lung și plăcut, dar *plăcut*...

Vocea lui Elizabeth se tensionă.

— ... nu a fost, mulțumită lui *Bombyx Mori*.

Agenta mai bău niște apă și continuă:

— Poliția era foarte interesată de carte. Părea să creadă că ea a oferit un motiv foarte multor oameni.

Era prima ei încercare fățișă de a obține informații de la el.

— La început păreau să fie foarte mulți, spuse Strike, dar dacă ei au stabilit corect momentul morții și Quine a murit în maximum trei zile de la cearta voastră de la River Cafe, numărul suspectilor va fi destul de limitat.

— Cum așa? întrebă Elizabeth tăios.

Strike își aminti de unul dintre cei mai severi profesori ai lui de la Oxford, care folosea această întrebare de două cuvinte ca pe un ac uriaș cu care să degonfleze teoriile prost construite.

— Mă tem că nu-ți pot oferi această informație, răspunse Strike agreabil. Nu trebuie să prejudiciem cazul poliției.

De cealaltă parte a mesei mici, pielea ei palidă avea pori mari și o textură rugoasă, iar ochii oliv întunecat erau atenți.

— M-au întrebat, spuse ea, cui am arătat manuscrisul în timpul celor câteva zile în care l-am avut, înainte să îl trimit lui Jerry și Christian – răspunsul: nimănu. Și m-au întrebat cu cine discută Owen despre manuscrisele lui în timp ce scrie.

Ochii negri ai lui Elizabeth rămaseră ațintiți asupra ochilor lui Strike.

— Nu știu de ce m-au întrebat asta. Cred cumva că cineva l-a instigat?

— Nu știu, minți iar Strike. Dar el discută *într-adevăr* despre

cărțile la care lucrează?

— E posibil să-i fi încredințat unele părți lui Jerry Waldegrave. Mie abia catadicsea să-mi spună titlurile.

— Serios? Nu ți-a cerut niciodată sfatul? Spuneai cumva că ai studiat engleza la Oxford...?

— Am fost printre cei mai buni, spuse ea furioasă, dar asta nu conta absolut deloc pentru Owen, care, că veni vorba, a fost dat afară de la Loughborough sau o altă universitate de-asta și nu și-a luat niciodată diploma. Da și Michael i-a spus odată lui Owen, amabil, că pe vremea când eram studenți eu eram „lamentabil de imitativă” ca scriitoare, iar Owen nu a uitat niciodată asta.

Amintirea vechii desconsiderări dăduse o nuanță purpurie pielii ei gălbui.

— Owen împărtășea prejudecata lui Michael față de femei în literatură. Pe nici unul din ei nu îl deranja ca femeile să le *laude* opera, b-bineînțeles...

Elizabeth tuși în șervet și reapăru de după acesta cu fața roșie și furioasă.

— Owen era mai lacom de laude decât oricare alt autor pe care l-am cunoscut vreodată și cei mai mulți dintre ei sunt insațiabili.

Sosi mâncarea: supă de roșii cu busuioc pentru Elizabeth și cod cu cartofi prăjiți pentru Strike.

— Ultima oară când ne-am întâlnit mi-ai zis, spuse Strike după ce înghițise o primă gură sănătoasă, că a venit un moment în care a trebuit să alegi între Fancourt și Quine. *De ce l-ai ales pe Quine?*

Elizabeth sufla în supa din lingură, părând să se gândească serios la răspunsul ei înainte să vorbească.

— Mi s-a părut – la acel moment – că Owen era mai degrabă nedreptățit decât să îi nedreptățească el pe alții.

— Asta avea vreo legătură cu parodia pe care o scris-o cineva despre romanul soției lui Fancourt?

— Nu a scris-o „cineva”, spuse ea liniștit. Owen a scris-o.

— Ești sigură de asta?

— Mi-a arătat-o înainte s-o trimită la revistă.

Elizabeth înfruntă privirea lui Strike cu o sfidare rece.

— Mă tem că m-a făcut să râd. Era dureros de exactă și foarte amuzantă. Owen a fost întotdeauna un bun pastişor literar.

— Dar apoi soția lui Fancourt s-a sinucis.

— Ceea ce a fost o tragedie, bineînțeles, spuse Elizabeth fără vreo emoție notabilă, deși nimeni nu ar fi putut să se aștepte în mod rezonabil la asta. Sincer, dacă cineva se sinucide din cauza

unei cronici proaste, atunci oricum n-avea nici o treabă să scrie un roman. Dar, în mod firesc, Michael a fost foarte furios pe Owen, cu atât mai mult, cred, cu cât Owen s-a speriat și a negat că el e autorul, odată ce a auzit despre sinuciderea lui Elspeth. A fost probabil o atitudine surprinzător de lașă pentru un om căruia îi plăcea să fie considerat ca neînfricat și nelegiuit. Michael voia ca eu să îl abandonez pe Owen ca client. Am refuzat. De atunci Michael nu mi-a mai vorbit.

— La momentul acela Quine îți aducea mai mulți bani decât Fancourt? întrebă Strike.

— Dumnezeule mare, nu, spuse ea. Nu era în avantajul meu *pecuniar* să rămân alături de Owen.

— Atunci de ce...?

— Tocmai ți-am zis, spuse ea impacientată. Cred în libertatea de expresie, până la a supăra oamenii pentru asta, inclusiv. În orice caz, la câteva zile după ce Elspeth s-a sinucis, Leonora a dat naștere gemenilor prematuri. Ceva a mers foarte prost la naștere; băiatul a murit, iar Orlando... înțeleg că deja ai cunoscut-o?

În timp ce aproba din cap, Strike își aminti visul de noaptea trecută: copilul pe care îl născuse Charlotte, dar pe care ea nu îl lăsa să-l vadă...

— Are creierul afectat, continuă Elizabeth. Așa că Owen trecea prin propria lui tragedie la acel moment și, spre deosebire de Michael, nu el fusese c-cauza a-acesteia...

Elizabeth tuși iar și surprinse privirea de ușoară surpriză a lui Strike. Făcu un gest impacientat de răbdare cu mâna, indicându-i că avea să-i explice după ce accesul trecea. În cele din urmă, după încă o gură de apă, croncâni:

— Michael nu a făcut decât s-o încurajeze pe Elspeth să scrie, ca să scape de ea în timp ce scria. Nu aveau nimic în comun. El s-a căsătorit cu ea pentru că e extrem de sensibil în privința originii lui de clasă mijlocie inferioară. Ea era fiica unui conte care crezuse că a se căsători cu Michael însemna petreceri literare non-stop și discuții intelectuale sclipitoare. Nu și-a dat seama că avea să fie singură în majoritatea timpului în care Michael lucra.

Elizabeth continuă disprețuitor:

— Era o femeie cu puține resurse. Dar s-a entuziasmat la ideea de a fi scriitoare. Ai cumva idee câți oameni cred că sunt în stare să scrie? Nu-ți poți imagina mizeriile pe care le primesc încontinuu. Romanul lui Elspeth ar fi fost respins fără ezitare în condiții normale, atât era de pretențios și naiv, dar condițiile nu

erau normale. După ce o încurajase să producă romanul ăla nenorocit, Michael n-a avut curajul să îi spună că era groaznic. I l-a dat editurii sale, care l-a luat ca să-i facă lui pe plac. Apăruse de o săptămână când a fost publicată parodia.

— Quine sugerează în *Bombyx Mori* că Fancourt a scris de fapt parodia, spuse Strike.

— Știu asta – iar eu nu aș vrea să-l provoc pe Michael Fancourt, adăugă Elizabeth aparent ca pentru sine, dar de fapt dorind să audă toată lumea.

— Ce vrei să spui?

Urmă o scurtă pauză în care el aproape văzu cum Elizabeth se hotăra ce să îi spună.

— L-am cunoscut pe Michael, spuse ea lent, într-un grup de seminar la care se studiau tragediile iacobine. Să spunem doar că era mediul lui natural. Îi adoră pe scriitorii aceia; sadismul lor, pofta lor de răzbunare... viol și canibalism, schelete otrăvite înveșmântate ca femei... răzbunarea sadică e obsesia lui Michael.

Privi spre Strike, care o urmărea.

— Ce e? spuse ea scurt.

Strike se întreba când aveau să explodeze în ziare detaliile asasinării lui Quine. Digul trebuie să fie deja presat, dacă Culpepper se interesa de asta.

— Fancourt s-a răzbunat sadic când l-ai ales pe Quine în locul lui?

Elizabeth privi în bolul cu lichid roșu și îl îndepărtă brusc.

— Eram prieteni apropiați, foarte apropiați, dar el nu mi-a mai spus niciodată un singur cuvânt după ziua în care am refuzat să-l concediez pe Owen. A făcut tot ce a putut ca să îndepărteze și alți scriitori de agenția mea, spunea că sunt o femeie fără onoare sau principii. Dar eu am un principiu sacru și el știa asta. Când a scris parodia aia, Owen nu a făcut nimic ce să nu fi făcut și Michael de o sută de ori altor scriitori. Bineînțeles, am regretat profund ce a urmat, dar era una din dățile – puținele dăți – când am considerat că Owen nu e vinovat din punct de vedere moral.

— Dar probabil că totuși a durut, spuse Strike. Îl știai pe Fancourt de mai mult timp decât pe Quine.

— Acum deja suntem dușmani de mai mult timp decât am fost prieteni.

Strike observă că nu era un răspuns real.

— Nu trebuie să crezi... Owen nu a fost întotdeauna – nu a fost *complet* rău, spuse Elizabeth agitată. Știi, el era obsedat de

virilitate, în viață ca și în operă. Uneori era o metaforă pentru geniul creator, dar alteori e văzută ca obstacol al împlinirii artistice. Intriga din *Păcatul lui Hobart* se învâрте în jurul lui Hobart, care e și bărbat și femeie și are de ales între a fi părinte și a-și abandona aspirațiile de scriitor: să își avorteze copilul sau să își abandoneze creația minții. Dar când venea vorba de paternitate în viața reală – înțelegi, Orlando nu era... nu ți-ai fi ales copilul față de... față de... dar el o iubea, iar ea îl iubea pe el.

— Mai puțin, sugeră Strike, atunci când el își abandona familia pentru a petrece cu amantele lui sau a sparge bani în camere de hotel.

— Bine, poate că nu era cel mai bun tată din lume, se răsti Elizabeth, dar exista iubire între ei.

Asupra mesei se așternu tăcerea, iar Strike decise să nu o întrerupă. Era sigur că Elizabeth Tassel fusese de acord cu această întrevedere, după cum o și solicitase pe ultima, din propriile ei motive, iar el era nerăbdător să le audă. Prin urmare, își mănca peștele și așteptă.

— Poliția m-a întrebat, spuse ea în cele din urmă, când farfuria lui era aproape goală, dacă Owen mă șantajă în vreun fel.

— Zău? spuse Strike.

În jurul lor, restaurantul zăngănea încontinuu, iar afară zăpada cădea mai des ca oricând. Iată din nou fenomenul familiar despre care îi vorbise lui Robin: suspectul care dorea să explice iar, îngrijorat că nu se descurcase suficient de bine la prima lui încercare.

— Au remarcat cantitățile mari de bani transmise din contul meu în contul lui Owen, de-a lungul anilor.

Strike nu spuse nimic; faptul că ea achitase prompt notele de plată de la hotel ale lui Quine i se păruse necaracteristic la întâlnirea lor anterioară.

— Cu ce cred ei că ar putea să mă șantajeze cineva? îl întrebă ea cu o strâmbare a gurii ei stacojii. Viața mea profesională a fost scrupulos de onestă. Sunt însăși definiția unei fete bătrâne ireproșabile, nu-i așa?

Strike, căruia i se părea imposibil să răspundă la o astfel de întrebare fără să jignească, oricât de retorică ar fi fost ea, nu spuse nimic.

— A început atunci când s-a născut Orlando, spuse Elizabeth. Owen reușise să facă praf toți banii pe care îi câștigase vreodată, Leonora a stat la terapie intensivă două săptămâni după naștere,

iar Michael Fancourt urla la oricine era dispus să-l asculte că Owen îi omorâse soția. Owen era un paria. Nici el, nici Leonora nu aveau familie. Eu le-am împrumutat bani, ca prietenă, să cumpere lucruri pentru copil. Apoi i-am dat un avans pentru o ipotecă pentru o casă mai mare. Apoi a fost nevoie de bani pentru specialiști care să aibă grijă de Orlando, când a devenit clar că nu se dezvolta așa cum ar fi trebuit și psihologi care s-o ajute. Nici nu mi-am dat seama când am devenit banca personală a familiei. De fiecare dată când veneau drepturi de autor, Owen făcea mare caz să-mi restituie banii și uneori primeam înapoi câteva mii.

Cuvintele agentei se revărsau ca un șuvoi:

— În sufletul lui, Owen era doar un copil mare, ceea ce îl putea face insuportabil sau fermecător. Iresponsabil, impulsiv, egoist, uimitor de lipsit de conștiință, dar putea de asemenea să fie amuzant, entuziast și antrenant. Avea un patos, o fragilitate amuzantă, indiferent cât de urât se purta, care îi făcea pe oameni să simtă nevoia de a-l proteja. Jerry Waldegrave o simțea. Femeile o simțeau. *Eu* am simțit-o. Și adevărul e că am continuat să sper, chiar să cred, că într-o zi o să producă încă un *Păcat al lui Hobart*. Exista întotdeauna ceva, în fiecare carte afurisită și groaznică pe care o scria, ceva care însemna că nu puteai să renunți la el.

Un chelner veni să ia farfuriile. Elizabeth respinse printr-un gest întrebarea lui plină de sollicitudine dacă fusese vreo problemă cu supa ei și ceru o cafea. Strike acceptă oferta unui meniu pentru deserturi.

— Însă Orlando e dulce, adăugă Elizabeth morocănos. Orlando e foarte dulce.

— Da... spuse Strike, privind-o cu atenție. Ea pare să creadă că te-a văzut intrând în biroul lui Quine acum câteva zile, în timp ce Leonora era la baie.

Strike nu credea că ea se așteptase la întrebarea asta, care nu păru să-i placă.

— M-a văzut, nu-i așa?

Elizabeth bău apă, ezită și apoi spuse:

— Provoc pe oricine care e înfățișat în *Bombyx Mori*, dacă are șansa să vadă ce alte mâzgăleli răutăcioase ar mai fi putut lăsa Owen, să nu profite de ocazia de a arunca o privire.

— Ai găsit ceva?

— Nu, spuse ea, pentru că biroul era o groapă de gunoi. Mi-am dat seama imediat că mi-ar fi luat mult prea mult ca să caut și...

Agentă ridică bărbia sfidător.

— ... ca să fiu foarte sinceră, nu voiam să las amprente. Așa că am ieșit la fel de repede pe cât am intrat. A fost un impuls de moment – poate unul josnic.

Părea să fi spus toate lucrurile pe care venise să le spună. Strike comandă o plăcintă cu mere și căpșune și preluă inițiativa.

— Daniel Chard vrea să se întâlnească cu mine, îi spuse el.

Ochii ei oliv întunecat se măriră din cauza surprizei.

— De ce?

— Nu știu. Dacă ninsoarea n-o să fie prea rea, mă duc să îl vizitez mâine în Devon. Aș vrea să știu, înainte să mă întâlnesc cu el, de ce e portretizat în *Bombyx Mori* ca ucigaș al unui tânăr blond.

— N-o să-ți ofer o cheie pentru cartea aia mizerabilă, replică Elizabeth, revenind ferm la agresivitatea și suspiciunea ei de mai înainte. Nu. Nu fac asta.

— Păcat, spuse Strike, pentru că oamenii vorbesc.

— Iar eu ar trebui să-mi agravez greșeala flagrantă de a trimite acel roman blestemat în lume bârfind despre el?

— Eu sunt discret, o asigură Strike. Nu trebuie să afle nimeni de unde îmi iau informațiile.

Dar ea se mulțumi să-l privească crunt, rece și impasibilă.

— Și Kathryn Kent?

— Ce-i cu ea?

— De ce e peștera viziunii ei din *Bombyx Mori* plină de cranii de șobolani?

Elizabeth nu spuse nimic.

— O cunosc pe Harpia lui Kathryn Kent, m-am întâlnit cu ea, spuse Strike răbdător. Dacă îmi explici nu faci altceva decât să îmi economisești timpul. Bănuiesc că vrei să afli cine l-a omorât pe Quine?

— Al naibii de cusut cu ață albă, spuse ea nimicitor. De obicei reușești să-i convingi pe oameni cu asta?

— Da, spuse el prozaic, îi convinge.

Elizabeth se încruntă, apoi spuse abrupt, fără să-l surprindă prea mult:

— Mă rog, la urma urmei nu îi datorez lui Kathryn Kent nici o loialitate. Dacă trebuie să știi, Owen făcea o referire destul de grosieră la faptul că ea lucrează la un laborator de teste pe animale. Acolo fac unele lucruri dezgustătoare pe șobolani, câini și maimuțe. Mi s-a povestit în amănunt despre asta la una dintre petrecerile la care a adus-o Owen.

Tonul lui Elizabeth deveni disprețuitor.

— Iat-o acolo, cu rochia căzându-i de pe ea și încercând să mă impresioneze. I-am văzut opera. Pe lângă ea Dorcus Pengelly e Iris Murdoch. E ceva tipic pentru zgura... zgura...

Strike reuși să înghită câteva guri din plăcinta lui în timp ce ea tușea tare în șervet.

— ... *zgura pe* care ne-a adus-o internetul, termină ea, cu ochii înlăcrimați. Și, ceea ce e aproape mai rău, părea să se aștepte ca eu să fiu de partea ei, împotriva studenților nespălați care le atacau laboratoarele. Eu sunt fiică de veterinar: am crescut cu animale și îmi plac animalele mult mai mult decât oamenii. Kathryn Kent mi se pare o persoană oribilă.

— Ai idee cine ar trebui să fie fiica Harpiei, Epicene? întrebă Strike.

— Nu, spuse Elizabeth.

— Sau piticul din sacul Tăietorului?

— Nu-ți mai explic nimic din cartea aia nenorocită!

— Știi cumva dacă Owen Quine cunoștea o femeie pe nume Pippa?

— N-am cunoscut niciodată vreo Pippa. Dar el preda cursuri de scriere creatoare; femeile de vârstă mijlocie încearcă să-și găsească un *raison d'être*. Acolo a agățat-o pe Kathryn Kent.

Elizabeth își bău cafeaua și se uită la ceas.

— Ce poți să-mi spui despre Joe North? întrebă Strike.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă.

— De ce?

— Eram curios, spuse Strike.

Nu-și dădu seama de ce a decis ea să răspundă; poate din cauză că North era mort de mult sau din cauza celui filon sentimental pe care îl ghicise Strike prima oară, în biroul ei aglomerat.

— Era din California, spuse ea. A venit la Londra ca să-și descopere rădăcinile englezești. Era gay, cu câțiva ani mai tânăr decât Michael, Owen și mine și scria un prim roman foarte onest despre viața pe care a dus-o în San Francisco. Michael mi l-a prezentat. Michael credea că scrisul lui e de primă mână și chiar era, dar nu era un scriitor rapid. Petrecea mult și, de asemenea, lucru pe care nici unul dintre noi nu l-am aflat timp de câțiva ani, era infectat cu HIV și nu se îngrijea. La un moment dat a făcut SIDA în toată puterea cuvântului.

Elizabeth își dresе vocea.

— În fine, îți amintești câtă isterie era în legătură cu HIV când a

apărut prima oară.

Strike era obișnuit ca oamenii să creadă că el are cel puțin 10 ani mai mult decât avea în realitate. De fapt, auzise de la mama lui (care nu își ținea niciodată gura pentru a proteja sensibilitatea copiilor) despre boala care ucide și care îi pândea pe cei care și-o trăgeau nestingheriți și împrumutau ace.

— Joe s-a prăbușit din punct de vedere fizic și toți oamenii care voiseră să-l cunoască atunci când era promițător, deștept și frumos s-au topit, mai puțin – să recunoaștem asta...

În tonul lui Elizabeth se simțea ranchiuna.

— ... Michael și Owen. Ei au făcut scut în jurul lui Joe, dar el a murit cu romanul neterminat. Michael era bolnav și nu a putut să meargă la înmormântarea lui, dar Owen a fost unul dintre cei care au purtat sicriul. Ca recunoștință pentru modul în care avuseseră grijă de el, Joe le-a lăsat celor doi acea casă destul de încântătoare, unde odată cheuiseră și stătuseră trei toată noaptea, discutând despre cărți. Am fost acolo în câteva din acele seri. Erau... vremuri fericite.

— Cât de mult au folosit casa după ce North a murit?

— Nu știu în ce îl privește pe Michael, dar mă îndoiesc că a mai fost acolo după ce s-a certat cu Owen, ceea ce s-a întâmplat la puțin timp după înmormântarea lui Joe, spuse Elizabeth dând din umeri. Owen nu s-a dus acolo niciodată, pentru că era îngrozit să nu cumva să dea peste Michael. Termenii testamentului lui Joe erau neobișnuiți: mi se pare că i se spune acord restrictiv. Joe stipula că acea casă trebuia păstrată ca refugiu pentru artiști. Așa a reușit Michael să blocheze vânzarea ei în toți anii ăștia; familia Quine nu a reușit niciodată să găsească un alt artist sau alți artiști cărora să le-o vândă. O vreme a închiriat-o un sculptor, dar nu a mers. Bineînțeles, Michael a fost întotdeauna cât de pretențios posibil cu chiriașii, ca să-l împiedice pe Owen să obțină beneficii financiare, iar el își permite avocații care să-i transpună în viață capriciile.

— Ce s-a întâmplat cu cartea neterminată a lui North? întrebă Strike.

— Ah, Michael a abandonat lucrul la propriul lui roman și l-a terminat postum pe cel al lui Joe. Se numește *Către semn* și a fost publicat de Harold Weaver: e un roman cult clasic, se reeditează încontinuu.

Elizabeth se uită iar la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea. Am o întâlnire la 2 și jumătate.

Apoi îi spuse unui chelner aflat în trecere:

— Haina mea, vă rog.

— Mi-a zis cineva, spuse Strike, care își amintea perfect că era vorba de Anstis, că ai supravegheat lucrul la casa din Talgarth Road cu ceva timp în urmă?

— Da, spuse ea indiferent, încă una din treburile neobișnuite pe care agentul lui Owen ajunge să le facă pentru el. A fost o chestiune de coordonare a reparațiilor, de a aduce lucrători. I-am trimis lui Michael o notă de plată pentru jumătate din sumă, iar el a plătit prin avocații lui.

— Aveai o cheie?

— Una pe care i-am dat-o maistrului, spuse ea rece și care a ajuns apoi din nou la familia Quine.

— Nu te-ai dus să vezi cu ochii tăi lucrările?

— Bineînțeles că m-am dus; trebuia să verific ce s-a făcut. Cred că am fost de două ori.

— Știi cumva dacă s-a folosit acid clorhidric la vreuna dintre lucrările de renovare?

— Și poliția m-a întrebat despre acid clorhidric, zise ea. De ce?

— Nu pot să-ți spun.

Ea îl privi feroce. Strike se îndoia că erau mulți care refuzau să-i răspundă lui Elizabeth Tassel.

— Păi, pot să-ți spun doar ceea ce am spus poliției: probabil că l-a lăsat acolo Todd Harkness.

— Cine?

— Sculptorul despre care ți-am spus că a închiriat spațiul de atelier. Owen l-a găsit, iar avocații lui Michael n-au putut găsi un motiv să obiecteze. Ce nu și-a dat seama nimeni a fost că Harkness lucra mai ales cu metal ruginit și folosea niște chimicale foarte corozive. A produs multe stricăciuni atelierului înainte să i se ceară să plece. Tabăra lui Fancourt a făcut *acea* curățenie și ne-a trimis *nouă* nota de plată.

Chelnerul îi adusese haina, de care atârnau câteva fire de păr de câine. În timp ce ea se ridica, Strike auzea un șuierat ușor din pieptul ei chinuit. Cu o strângere de mână energică, Elizabeth plecă.

Strike luă iar taxiul spre birou cu intenția vagă de a fi conciliator cu Robin; cumva în dimineața aceea se contrariaseră reciproc, iar el nu era deloc sigur cum se întâmplase asta. Cu toate acestea, la momentul la care ajunsese în sfârșit în anticameră, transpira din cauza durerii de la genunchi, iar primele cuvinte ale

lui Robin alungară orice împăciuire din mintea lui.

— Tocmai a sunat agenția de închiriat mașini. Nu au una automatică, dar îți pot oferi...

— Trebuie să fie automatică! se răsti Strike, prăbușindu-se pe canapea într-o erupție de flatulență a căptușelii de piele care îl irită și mai tare. Nu pot conduce una manuală în starea asta, fir-ar a naibii! Ai sunat...?

— Bineînțeles că am încercat și la alții, spuse Robin rece. Am încercat peste tot. Nimeni nu poate să-ți dea una automatică mâine. Prognoza meteo e atroce, oricum. Cred că ar fi mai bine să...

— Mă duc să-l interviewez pe Chard, spuse Strike.

Durerea și teama îl făceau furios: teama că avea să fie silit să renunțe la proteză și să recurgă iar la cârje, cu cracul pantalonului prins cu agrafa, cu ochii goi, umilit. Detesta scaunele din plastic dur de pe coridoarele dezinfectate; detesta dezgroparea și examinarea documentelor lui voluminoase, murmururile despre schimbarea protezei, sfaturile personalului medical calm de a se odihni, de a-și trata cu gingășie genunchiul, de parcă acesta ar fi fost un copil bolnav pe care trebuia să-l ia cu el peste tot. În visurile lui nu era șchiop; în visurile lui era întreg.

Invitația lui Chard fusese un dar nesperat; intenționa să profite de el. Erau multe lucruri despre care voia să-l întrebe pe editorul lui Quine. Invitația însăși era de o stranietate evidentă. Voia să audă motivul pentru care Chard îl târa până în Devon.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă Robin.

— Ce?

— Am spus: „Aș putea să te duc eu”.

— Nu, nu se poate, spuse Strike dezagreabil.

— De ce?

— Trebuie să mergi în Yorkshire.

— Trebuie să ajung mâine-seară la 11 la King's Cross.

— Zăpada o să fie groaznică.

— Plecăm devreme.

Apoi Robin dădu din umeri:

— Sau poți să îl contramandezi pe Chard. Dar prognoza pentru săptămâna viitoare e și ea oribilă.

Era greu să treacă de la nerecunoștință la opusul ei cu ochii gri-albaștri ca de oțel ai lui Robin ațintiți asupra lui.

— Bine, spuse el rigid. Mulțumesc.

— Atunci trebuie să mă duc să iau mașina, spuse Robin.

— Sigur, spuse Strike printre dinții încleștați.

Owen Quine nu considerase că femeile ar avea loc în literatură: el, Strike, avea și el o prejudecată secretă – dar avea oare de ales, cu genunchiul care țipa cerând milă și nici o mașină automatică de închiriat?

...aceasta (dintre toate celelalte) a fost cea mai mortală și periculoasă ispravă la care am luat vreodată parte, de când am purtat pentru prima oară arme în fața inamicului...

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*.

La ora 5 a doua zi dimineța, Robin, încotoșmănată și înmănușată, urcă în unul dintre primele metrouri din ziua aceea, cu părul sclipind de la fulgi, un rucsac mic pe umăr și o geantă pentru weekend în care își împachetase rochia neagră, haina și pantofii de care avea să aibă nevoie la înmormântarea doamnei Cunliffe. Nu îndrăznea să speră că va reuși să ajungă acasă după călătoria dus-întors în Devon, ci avea să se ducă direct la King's Cross după ce returna mașina agenției de închiriat.

Stând în metrourul aproape gol, Robin își consultă sentimentele față de ziua care o aștepta și descoperi că acestea sunt amestecate. Entuziasmul era emoția ei principală, pentru că era convinsă că Strike avea un motiv excelent, care nu putea să aștepte, pentru a-l intervieva pe Chard. Învățase să aibă încredere în judecata și intuițiile șefului ei; era unul dintre lucrurile care îl iritau atât de mult pe Matthew.

Matthew... Degetele în mânuși negre ale lui Robin se strânseseră pe geanta de lângă ea. Îl mințea într-una pe Matthew. Robin era o persoană sinceră și în cei nouă ani de când erau împreună nu mințise niciodată, sau cel puțin nu până de curând. Unele fuseseră minciuni prin omisiune. Matthew o întrebese la telefon, miercuri noaptea, ce făcuse la serviciu în ziua aceea, iar ea îi oferise o versiune scurtă și puternic cenzurată a activităților ei, omițând deplasarea împreună cu Strike la casa în care Quine fusese omorât, prânzul de la Albion și, bineînțeles, traversarea podului de la stația West Brompton, cu brațul greu al lui Strike în jurul umerilor ei.

Dar fuseseră și minciuni pe față. Abia seara trecută el o întrebase, asemenea lui Strike, dacă nu era mai bine să își ia o zi liberă și să prindă un tren de mai devreme.

— Am încercat, spusese ea.

Minciuna îi ieșise cu ușurință de pe buze, înainte ca ea să se gândească la asta.

— Sunt toate pline. E din cauza vremii, înțelegi? Bănuiesc că oamenii iau trenul în loc să riște mergând cu mașina. Va trebui să rămân la trenul de noapte.

Adevărul era că ea voia să meargă în Devon; voia să îl ajute pe Strike; voia să scape de calculator, oricâtă satisfacție liniștită i-ar fi adus gestionarea competentă a afacerii și să investigheze. Era asta ceva greșit? Matthew așa considera. Nu pe asta contase el. El voise ca ea să aleagă agenția de publicitate, la resurse umane, pentru un salariu aproape dublu. Londra era atât de scumpă.

Matthew voia un apartament mai mare. El o ducea în spate, se gândi Robin...

Și mai era și Strike. O frustrare familiară, un ghem strâns în stomacul ei: *va trebui să mai aducem pe cineva*. Menționarea permanentă a acestui partener potențial, care dobânda o substanță mitică în mintea lui Robin: o femeie cu păr scurt și față vicleană, precum agenta de poliție care stătuse de pază în fața locului crimei din Talgarth Road. Avea să fie competentă și pregătită în toate modurile în care Robin nu era și nestânjenită (pentru prima oară, în acest vagon de metrou pe jumătate gol și puternic iluminat, cu lumea de afară întunecată și urechile pline de huruit și zăngăneală, Robin își spuse în mod deschis asta) de un logodnic precum Matthew.

Dar Matthew era axa vieții ei, centrul fix al acesteia. Ea îl iubea; îl iubise întotdeauna. El rămăsese alături de ea în cele mai grele perioade ale vieții ei, când mulți bărbați tineri ar fi plecat. Voia să se căsătorească cu el și chiar avea să facă asta. Numai că până atunci nu mai avuseseră niciodată dezacorduri fundamentale. Ceva legat de slujba ei, de decizia ei de a rămâne cu Strike, de Strike însuși, introdusese un element de escrocherie în relația lor, ceva amenințător și nou...

Toyota Land Cruiser pe care o închiriasse Robin fusese parcată peste noapte la Q-Park din Chinatown, una dintre cele mai apropiate parcări de Denmark Street, unde nu existau parcări deloc. Alunecând și patinând pe cei mai plăți pantofi eleganți ai ei, cu geanta pentru weekend legănându-se în mâna dreaptă, Robin

se grăbea prin întuneric spre parcare multietajată, refuzând să se mai gândească la Matthew sau la ce ar fi crezut sau spus acesta dacă ar fi putut s-o vadă cum se îndreaptă spre o călătorie de șase ore, singură în mașină cu Strike. După ce își puse geanta în portbagaj, Robin se așeză pe locul șoferului, setă GPS-ul, potrivea căldura și lăsă motorul să meargă, ca să încălzească interiorul înghețat.

Strike întârzia puțin, ceea ce nu îi stătea în fire. Robin omorî timpul de așteptare familiarizându-se pe deplin cu comenzile. Îi plăceau foarte mult mașinile, îi plăcuse întotdeauna foarte mult să conducă. La vârsta de zece ani putea să conducă tractorul la ferma unchiului ei, atâta vreme cât cineva o ajuta să tragă frâna de mână. Spre deosebire de Matthew, luase examenul de prima oară. Învățase să nu îl tachineze în legătură cu asta.

O mișcare întrezărită în oglinda retrovizoare o făcu să ridice privirea. Strike, în haine întunecate, își croia drum laborios spre mașină pe cârje, cu pantalonul drept prins cu agrafă.

Robin simți o senzație de rău, de prăbușire în stomac – nu din cauza piciorului amputat, pe care îl mai văzuse până atunci, chiar în circumstanțe mai tulburătoare, ci din cauză că era prima oară când îl vedea pe Strike renunțând la proteză în public.

Cobori din mașină, apoi își dori să n-o fi făcut când văzu fruntea lui încruntată.

— Bună idee, să iei un 4X4, spuse el, avertizând-o în tăcere să nu vorbească despre piciorul lui.

— Da, m-am gândit că ar fi cel mai bine pe vremea asta, spuse Robin.

El ocoli mașina spre locul pasagerului. Robin știa că nu trebuie să își ofere ajutorul; simțea în jurul lui o zonă de excludere, ca și cum el ar fi respins telepatic orice ofertă de asistență sau compasiune, dar era îngrijorată că el nu putea să urce neajutat. Strike își abandonă cârjele pe bancheta din spate și rămase pentru o clipă într-un echilibru precar; apoi, cu o manifestare a puterii trunchiului pe care ea nu o mai văzuse până atunci, se trase fără probleme în mașină.

Robin urcă în grabă, închise portiera, își puse centura și ieși cu spatele din locul de parcare. Respingerea preventivă a preocupării ei de către Strike stătea ca un zid între ei, iar compasiunea ei primi o nuanță de resentiment din cauză că el nu o lăsa înăuntru nici în măsura aia minusculă. Când se agitase ea pe lângă el sau încercase să-l cocoloșească? Nu făcuse niciodată mai mult de a-i

oferi paracetamol...

Strike știa că e nerezonabil, dar această conștientizare nu făcea decât să-i sporească iritarea. Când încercase să meargă fusesse evident că a încerca să își forțeze proteza pe picior, când genunchiul lui era fierbinte, umflat și extrem de dureros, ar fi fost un act de prostie. Fusesse obligat să coboare scările metalice pe fund, ca un copil mic. Traversarea lui Charing Cross Road pe gheață și cârje îi adusesse priviri insistente din partea puținilor pietoni matinali care înfruntau întunericul și temperatura negativă. Nu vrusesse niciodată să revină la această stare, dar iată-l aici, totul din cauza unei uitări temporare că nu era, asemenea lui Strike din vise, un om întreg.

Cel puțin Robin știa să conducă, observă Strike ușurat. Sora lui, Lucy, era neatentă și nesigură la volan. Charlotte condusesse întotdeauna Lexusul ei într-un mod care îi provoca lui Strike durere fizică: accelerând pe lumina roșie a semaforului, luând-o pe străzi cu sens unic, fumând și pălăvrăgind la telefon, ratând de foarte puțin bicicliști și portiere care se deschideau ale unor mașini parcate... De când Vikingul explodase în jurul lui, pe acel drum de pământ galben, lui Strike îi era greu să fie dus cu mașina de cineva care nu era profesionist.

După o lungă tăcere, Robin spuse:

— E cafea în rucsac.

— Ce?

— În rucsac – e un termos. Mă gândeam că n-ar trebui să oprim decât dacă trebuie neapărat. Și sunt și biscuiți.

Ștergătoarele de parbriz își tăiau drum prin peticele de zăpadă.

— Ești o minune, pe cuvânt, spuse Strike.

Reținerea lui se topea. Nu mâncase de dimineață:

Încercase să-și lege proteza, fără a reuși, căutase un ac pentru pantalonii lui de costum, își excavase cârjele și coborâse scările, toate acestea luându-i de două ori mai mult decât timpul pe care îl alocase el. Și, fără să vrea, Robin lăsă să se vadă un mic zâmbet.

Strike își turnă cafea și mănă mai multe fursecuri, aprecierea lui față de abila manevrare de către Robin a ciudatei mașini crescând pe măsură ce foamea lui descreștea.

— Ce mașină are Matthew? întrebă el în timp ce traversau în viteză viaductul Boston Manor.

— Nici una, spuse Robin. Nu avem mașină în Londra.

— Da, n-ai nevoie, spuse Strike.

Se gândi în sinea lui că, dacă i-ar fi dat vreodată lui Robin

salariul pe care îl merita ea, ar fi putut să-și permită una.

— Deci ce ai de gând să-l întreb pe Daniel Chard? întrebă Robin.

— O grămadă, spuse Strike măturând fărâmițele de pe sacoul lui negru. Mai întâi, dacă se certase cu Quine și, dacă da, pentru ce. Nu pot să înțeleg de ce Quine – chiar dacă, evident, era un mare dobitoc – a decis să-l atace pe omul care ținea în mâinile sale mijloacele lui de trai și care avea suficienți bani ca să-l dea în judecată până îl distrugea.

Strike ronțai fursecuri o vreme, înghiți, apoi adăugă:

— Dacă nu cumva Jerry Waldegrave are dreptate și Quine a suferit o cădere nervoasă autentică atunci când a scris-o și a atacat pe oricine credea el că ar putea fi vinovat pentru vânzările lui lamentabile.

Robin, care terminase de citit *Bombyx Mori* în timp ce Strike lua prânzul cu Elizabeth Tassel, ziua anterioară, spuse:

— Nu cumva scrisul e prea coerent pentru cineva care are o cădere nervoasă?

— Sintaxa poate fi normală, dar nu cred că o să găsești mulți oameni care să conteste că are un conținut al naibii de dement.

— Celelalte scrieri ale lui sunt foarte asemănătoare.

— Nici una din celelalte nu e la fel de nebună ca *Bombyx Mori*, spuse Strike. *Păcatul lui Hobart* și *Frații Balzac* au amândouă intrigă.

— Și asta are intrigă.

— Oare? Sau micul turneu pe jos al lui Bombyx e doar o modalitate convenabilă de a lega laolaltă mai multe atacuri asupra diferitor oameni?

Zăpada cădea des și repede în timp ce treceau de ieșirea spre Heathrow, discutând despre diversele aspecte grotești ale romanului, râzând puțin de salturile logice ridicole ale acestuia, de absurditățile lui. Copacii de pe fiecare parte a autostrăzii arătau ca și cum ar fi fost presărați cu tone de zahăr înghețat.

— Poate Quine s-a născut cu 400 de ani prea târziu, spuse Strike continuând să mănânce fursecuri. Elizabeth Tassel mi-a spus că există o piesă de teatru iacobină despre răzbunare, în care apare un schelet otrăvit deghizat în femeie. Probabil că cineva i-o trage și moare. Nu e extrem de departe de un Phallus Impudicus care se pregătește să...

— Oprește-te, spuse Robin, râzând ușor și înfiorându-se.

Dar Strike nu se întrerupsese din cauza protestului ei sau din

cauza vreunei senzații de repulsie. În timp ce vorbea, adânc în subconștientul lui licărise ceva. Cineva îi povestise... cineva spusese... dar amintirea dispăru într-o fulgerare argintie și chinuitoare, ca un peștișor care dispăre în ierburile iazului.

— Un schelet otrăvit, murmură Strike, încercând să prindă amintirea evazivă, dar nereușind.

— Iar eu am terminat și *Păcatul lui Hobart* aseară, spuse Robin depășind un Prius care pierdea vremea.

— Ți place să te chinui, spuse Strike întinzând mâna după al șaselea biscuie. Nu credeam c-o să-ți placă.

— Nu mi-a plăcut și nici nu devine mai bună. E despre...

— Un hermafrodit care e însărcinat și care face un avort deoarece un copil ar dăuna ambițiilor lui literare.

— L-ai citit!

— Nu, Elizabeth Tassel mi-a spus.

— E un sac însăngerat în carte, spuse Robin.

Strike privi în lateral spre profilul ei palid și serios, în timp ce ea se uita la drumul din față, cu ochii repezindu-se spre oglinda retrovizoare.

— Ce e în el?

— Copilul avortat, spuse Robin. E groaznic.

Strike digeră această informație în timp ce treceau de cotul spre Maidenhead.

— Ciudat, spuse el în cele din urmă.

— Grotesc, spuse Robin.

— Nu, e ciudat, insistă Strike. Quine se repeta. E al doilea lucru din *Păcatul lui Hobart* pe care l-a pus și în *Bombyx Mori*. Doi hermafrodiți, doi saci însănerați. De ce?

— Păi, spuse Robin, nu sunt *exact* la fel. În *Bombyx Mori*, sacul însăngerat nu aparține hermafroditului și nu are înăuntru un copil avortat... poate își epuizase capacitatea de a inventa. Poate că *Bombyx Mori* a fost ca un – foc de tabără final al tuturor ideilor lui.

— Rugul funerar al carierei lui, asta a fost.

Strike se afundă în gândurile lui, în timp ce peisajul de dincolo de geam devenea tot mai rural. Golurile dintre copaci lăsau să se vadă câmpuri de zăpadă, alb pe alb sub un cer gri perlă, iar zăpada deasă continua să se repeadă asupra mașinii.

— Știi, spuse Strike în cele din urmă, cred că aici există două variante. Fie Quine chiar avea o cădere nervoasă, pierduse contactul cu ceea ce făcea și credea că *Bombyx Mori* e o capodoperă – fie voia să provoace cât mai multe probleme posibile,

iar replicările apar acolo pentru un motiv.

— Ce motiv?

— E o cheie, spuse Strike. Prin trimiterile încrucișate la alte cărți de-ale lui, îi ajuta pe oameni să înțeleagă unde bate cu *Bombyx Mori*. Încerca să spună fără a putea fi acuzat de calomnie.

Robin nu își lua ochii de la autostrada înzăpezită, dar își înclină fața spre el, încruntându-se.

— Crezi că totul a fost complet deliberat? Crezi că voia să provoace toate problemele astea?

— Dacă stai să te gândești la asta, spuse Strike, nu e un plan de afaceri prost pentru un om egoist și sensibil care abia dacă vinde vreo carte. Stârnește cât mai mult scandal posibil, fă ca toată Londra să bârfească despre carte, cu amenințări de dare în judecată, o grămadă de oameni supărați, dezvăluiri mascate despre un scriitor celebru... și apoi dispari undeva unde nu te pot ajunge citațiile de la tribunal și, înainte să te poată opri cineva, o publici ca e-book.

— Dar a fost furios atunci când Elizabeth Tassel i-a spus că n-o să-l publice.

— Oare? spuse Strike gânditor. Sau doar simula? O hărțuia să-l citească pentru că se pregătea să însceneze o mare ceartă publică foarte drăguță? Quine pare un mare exhibiționist. Poate că totul făcea parte din planul lui de promovare. El credea că Roper Chard nu face cărților lui suficientă publicitate – am aflat asta de la Leonora.

— Deci crezi că atunci când s-a întâlnit cu Elizabeth Tassel plănuse deja ieșirea furtunoasă din restaurant?

— E posibil, spuse Strike.

— Și să se ducă în Talgarth Road?

— Poate.

Soarele răsărise acum complet, astfel încât vârfurile înghețate ale copacilor străluceau.

— Și a obținut ce voia, nu-i așa? spuse Strike, mijindu-și ochii în timp ce o mie de particule de gheață scliffeau pe parbriz. Nu ar fi putut să aranjeze o publicitate mai bună pentru cartea asta nici dacă ar fi vrut. Păcat că n-a apucat să se vadă la știrile de la BBC.

Apoi Strike adăugă în șoaptă:

— Ah, fir-ar a dracu'.

— Ce e?

— Am terminat toți biscuiții... scuze, spuse el pocăit.

— Nu-i nimic, spuse Robin amuzată. Am mâncat de dimineață.

— Eu nu, mărturisi Strike.

Aversiunea față de a discuta despre piciorul lui fusese dizolvată de cafeaua caldă, de discuția lor și de gândurile ei practice pentru confortul lui.

— Nu mi-am putut pune proteza aia nenorocită. Genunchiul e umflat ca dracu': va trebui să mă duc la doctor. Mi-a luat o mie de ani să mă descurc.

Ea bănuise asta, dar aprecie mărturisirea.

Trecură pe lângă un teren de golf, cu steaguri răsărind din acrii de albeață moale și gropi umplute cu apă care acum erau ca niște foi de cositor lustruit în lumina iernii, în timp ce se apropiau de Swindon, telefonul lui Strike sună. Se uită la număr (se aștepta cumva ca Nina Lascelles să îl mai sune o dată) și văzu că era lisa, vechea lui prietenă din școală. De asemenea, văzu cu regret că pierduse un apel de la Leonora Quine la ora 6 și jumătate, când probabil că mergea chinuit pe Charing Cross Road cu cârjele.

— Ilsa, bună. Ce s-a întâmplat?

— Destul de multe, de fapt, spuse ea.

Vocea ei părea metalică și îndepărtată; Strike își dădea seama că era în mașină.

— Te-a sunat Leonora Quine miercuri?

— Da, ne-am întâlnit în după-amiaza aia, spuse ea. Și tocmai am vorbit cu ea din nou. Mi-a spus că a încercat să te sune în dimineața asta și n-a reușit să dea de tine.

— Da, am plecat devreme, probabil am ratat-o.

— Am obținut permisiunea ei să spun...

— Ce s-a întâmplat?

— Au ridicat-o pentru interogatoriu. Acum sunt în drum spre secție.

— Căcat, spuse Strike. *Căcat*. Ce probe au?

— Ea mi-a spus că poliția a găsit poze cu ea și Quine în pat. Se pare că lui îi plăcea să fie legat și, după asta, fotografiat.

Tonul Ilsei era caustic și practic.

— Mi-a spus toate astea de parcă vorbea despre grădinărit.

Strike auzea sunete estompate ale traficului aglomerat din centrul Londrei. Aici, pe autostradă, cele mai puternice zgomote erau foșnetul ștergătoarelor de parbriz, torsul constant al motorului puternic și şuieratul ocazional al celor nesăbuiți care depășeau prin zăpada învârtită.

— Ai crede că are atâta minte încât să se debaraseze de poze, spuse Strike.

— O să mă prefac că n-am auzit sugestia de distrugere a probelor, spuse Ilsa cu o gravitate prefăcută.

— Fotografiile alea nu sunt probe, ce naiba, spuse Strike. Dumnezeule mare, *bineînțeles* că ăștia doi aveau o viață sexuală perversă – cum altfel ar fi putut să păstreze un bărbat precum Quine? Minteia lui Anstis e prea curată, asta e problema; el crede că tot ce nu e poziția misionarului e o probă de tendințe criminale sângeroase.

— Ce știi tu despre obiceiurile sexuale ale ofițerului responsabil? întrebă Ilsa amuzată.

— E tipul pe care l-am tras în spatele vehiculului în Afganistan, murmură Strike.

— Ah, spuse Ilsa.

— Și e hotărât să facă în așa fel încât să iasă Leonora. Dacă asta e tot ce au, fotografiile obscene...

— Nu e tot. Știai că familia Quine are un depozit?

Strike asculta încordat, dintr-odată îngrijorat. Era oare posibil să se fi înșelat, să se fi înșelat complet...?

— Ei bine, știai? întrebă lisa.

— Ce-au găsit? întrebă Strike, devenit serios. Sper că nu măruntaiele?

— Ce ai spus? Părea că ai spus „sper că nu măruntaiele”!

— Ce au găsit? se corectă Strike.

— Nu știu, dar mă aștept să aflu când ajung acolo.

— Nu e arestată, nu-i așa?

— Doar reținută pentru interogatoriu, dar ei sunt siguri că ea e, se vede și nu cred că ea își dă seama cât de serioasă devine treaba. Când m-a sunat nu era în stare să vorbească decât de fiica ei care trebuia lăsată cu o vecină, fiica ei care era tulburată...

— Fiica are 24 de ani și are dificultăți de învățare.

— Ah, spuse Ilsa. Trist... Ascultă, aproape am ajuns, trebuie să închid.

— Ține-mă la curent.

— Nu te aștepta la ceva prea curând. Am senzația că o să stăm ceva vreme.

— *Căcat*, spuse Strike din nou în timp ce închidea.

— Ce s-a întâmplat?

O autocisternă enormă se desprinsese de banda întâi ca să depășească o Honda Civic cu un semn de „Copil la bord” pe geamul din spate. Strike privi cum corpul ca un glonț gigantic de argint al acesteia se legăna pe drumul înghețat, în viteză și observă

cu o aprobare nerostită că Robin încetini, pentru a avea mai mult spațiu de frânare.

— Poliția a ridicat-o pe Leonora pentru interogatoriu.

Robin icni.

— Au găsit poze cu Quine legat în dormitor și altceva într-un depozit, dar Ilsa nu știe ce...

Lui Strike i se mai întâmplase asta. Trecerea instantanee de la calm la calamitate. Încetinirea timpului. Fiecare simț dintr-odată întins ca o sârmă și țipând.

Autocisterna se îndoia de la mijloc.

Strike se auzi cum urlă „FRÂNEAZĂ!”, pentru că asta făcuse el ultima oară ca să evite moartea...

Dar Robin își înfipse piciorul în accelerație. Mașina se repezi mugind înainte. Nu era loc de trecere. Camionul lovi drumul înghețat cu partea laterală și începu să se învârtă; Civicul se lovi de el, se rostogoli și alunecă pe plafon spre marginea drumului; un Golf și un Mercedes se izbiseră unul de altul și erau prinse împreună, gonind spre cabina autocisternei...

Se repezeau spre șanțul de la marginea drumului. Robin trecu la câțiva centimetri de Civicul răsturnat. Strike apucă mânerul portierei, în timp ce Land Cruiserul intra în viteză pe terenul accidentat – aveau să între în șanț și poate să se răstoarne – capătul din spate al autocisternei se balansa mortal spre ei, dar ei mergeau atât de repede încât el îi rată la mustață – o zdruncinătură puternică, Strike se lovi cu capul de plafon și viraseră înapoi pe asfaltul înghețat, de cealaltă parte a mormanului de mașini ciocnite, nevătămați.

— Dumnezeuule mare...

Robin frână, în sfârșit, complet stăpână pe situație, trăgând pe marginea drumului. Fața ei era la fel de albă ca zăpada improșcată pe parbriz.

— În Civic era un copil.

Și, înainte ca el să poată rosti un cuvânt, ea plecase, trântind portiera în urma ei.

Strike se aplecă în spatele scaunului său, încercând să-și apuce cârjele. Niciodată nu își resimțise mai acut handicapul. Tocmai reușise să tragă cârjele pe scaunul lui, când auzi sirene. Mijindu-și ochii prin geamul înzăpezit din spate, depistă pâlپăitul îndepărtat al luminii albastre. Poliția era acolo deja. El era un factor de risc schiop, înjurând, Strike aruncă din nou cârjele în spate.

Robin reveni la mașină zece minute mai târziu.

— E în regulă, găfăi ea. Băiețelul e bine, era într-un scaun de mașină. Șoferul camionului e plin de sânge, dar conștient...

— Tu ești în regulă?

Robin tremura puțin, dar zâmbi când auzi întrebarea.

— Da, sunt bine. Mă temeam doar că va trebui să văd un copil mort.

— Bine atunci, spuse Strike, respirând adânc. Unde *dracu'* ai învățat să conduci așa?

— A, am făcut câteva cursuri de șofat pentru avansați, spuse Robin dând din umeri, dându-și părul ud la o parte de pe ochi.

Strike o privea fix.

— Când a fost asta?

— La puțin timp după ce am abandonat universitatea. Treceam... treceam printr-o perioadă mai proastă și nu ieșeam prea mult din casă. A fost ideea lui taică-meu. Întotdeauna am iubit mașinile. Era pur și simplu ceva de făcut.

Robin își puse centura și porni motorul.

— Uneori, când sunt acasă, mă duc la fermă să exersez. Unchiul meu are un câmp pe care mă lasă să conduc.

Strike încă o privea fix.

— Ești sigură că nu vrei să așteptăm puțin înainte să...?

— Nu, le-am dat numele și adresa mea. Ar fi bine să plecăm.

Robin băgă în viteză și intră lin pe autostradă. Strike nu își putea desprinde privirea de profilul ei calm; ochii ei erau din nou ațintiți asupra drumului, iar mâinile sigure și relaxate pe volan.

— Am văzut evitări mai proaste decât asta din partea unor șoferi agresivi din armată, îi spuse el. Cei care conduc generali, care sunt antrenați să scape de sub foc.

Privi în urmă, spre mormanul de vehicule răsturnate care acum blocau drumul.

— Încă nu-mi dau seama cum ai reușit să ne scoți din chestia asta.

Situația aproape de accident nu o făcuse pe Robin să-i dea lacrimile, dar la aceste cuvinte de laudă și apreciere simți dintr-odată că ar putea să plângă, să-și dea drumul. Cu un mare efort al voinței își comprimă emoția într-un răs ușor și spuse:

— Îți dai seama că dacă aș fi frânat, alunecam direct în autocisternă?

— Da, spuse Strike.

Râse și el, apoi spuse, mințind:

— Nu știi de ce am spus asta.

Există o cale la stânga dumitale,
Care duce de la o conștiință vinovată
Spre o pădure a neîncrederii și fricii.

Thomas Kyd, *Tragedia spaniolă*.

Deși fuseseră pe cale să aibă un accident, Strike și Robin intrară în orașul Tiverton din Devonshire la puțin timp după ora 12. Robin urmă instrucțiunile GPS-ului, trecând pe lângă case de țară liniștite acoperite de straturi groase de alb sclipitor, peste un pod mic și îngrijit care traversa un râu de culoarea cremenei și pe lângă o biserică din secolul al XVI-lea de o măreție neașteptată, înspre celălalt capăt al orașului, unde o pereche de porți electrice erau plasate discret la o anumită distanță de drum.

Un filipinez tânăr și atrăgător, purtând ceea ce păreau a fi pantofi de iachting și o haină prea mare, încerca să le deschidă manual. Când văzu Land Cruiserul îi făcu semn lui Robin să coboare geamul.

— Înghețate, spuse el succint. Așteptați o clipă, vă rog.

Stătura cinci minute până când el reuși în sfârșit să descremenească porțile, săpând un făgaș în zăpada care cădea constant pentru a le permite porților să se rotească.

— Vrei să te ducem până la casă? îl întrebă Robin.

Tânărul se urcă pe bancheta din spate, lângă cărjele lui Strike.

— Sunteți prieteni ai domnului Chard?

— Ne așteaptă, răspunse Strike evaziv.

Urcară pe un drum privat șerpuit, Land Cruiserul descureându-se ușor cu zăpada sfărâmicioasă căzută în mormane peste noapte. Frunzele strălucitoare, verde-închis, ale rododendronilor care mărgineau drumul refuzaseră să-și poarte încărcătura lor de zăpadă, astfel că apropierea era doar în alb și negru: pereți de frunziș dens delimitând alea alburie și prăfoasă. În fața ochilor lui Robin începuseră să apară mici luminițe. Trecuse mult timp de la

micul dejun și, bineînțeles, Strike mâncase toți biscuiții.

Senzația ei de rău de mare și o ușoară impresie de irealitate persistară în timp ce se dădea jos din Toyota și privea în sus spre Titheborn House, care se înălța lângă un petic întunecat de pădure ce se apropia mult de o latură a casei. Construcția dreptunghiulară imensă din fața lor fusese transformată de un arhitect aventuros: jumătate din acoperiș fusese înlocuit cu geam; cealaltă părea să fie acoperită cu panouri solare. În timp ce privea în sus, spre locul în care construcția devenea transparentă și scheletică pe cerul strălucitor, cenușiu-deschis, Robin se simți încă și mai amețită. Îi amintea de imaginea îngrozitoare din telefonul lui Strike, spațiul boltit de sticlă și lumină în care zăcuse trupul mutilat al lui Quine.

— Te simți bine? spuse Strike îngrijorat.

Robin părea foarte palidă.

— Foarte bine, spuse Robin.

Voia să-și păstreze statutul eroic în ochii lui. Inspiră adânc, umplându-și plămâni cu aerul înghețat și îl urmă pe Strike, care era surprinzător de agil pe cărje, pe cărarea de pietriș spre intrare. Tânărul lor pasager dispăruse fără să le mai spună vreun cuvânt.

Daniel Chard deschise ușa de la intrare el însuși. Purta o cămașă cu gulere de mandarin, ca de salopetă, din mătase galben-verde și pantaloni largi de în. Era în cărje, asemenea lui Strike, cu gamba stângă și laba piciorului prinse într-un ghips gros cu curele. Chard privi în jos spre cracul gol, care se bălăbănea, al pantalonului lui Strike și, timp de câteva secunde dureroase, nu păru în stare să-și întoarcă privirea.

— Și credeai că dumneata ai probleme, spuse Strike întinzând mâna.

Mica glumă nu avu efect. Chard nu zâmbi. Aura de stângăcie, de extravaganță care îl înconjurase la petrecerea companiei încă îl învăluia. Îi strânse mâna lui Strike fără să-l privească în ochi, iar cuvintele lui de bun-venit fură:

— Am așteptat toată dimineața să contramandați întâlnirea.

— Nu, am reușit să ajungem, spuse Strike inutil. Aceasta este asistenta mea, Robin, care a condus până aici. Sper că...

— Nu, nu poate să aștepte afară, în zăpadă, spuse Chard, dar fără nici o căldură vizibilă. Intrați înăuntru.

Se dădu în spate pe cărje, ca să-i lase să treacă pragul spre scândurile foarte lustruite, de culoarea mierii, ale podelei.

— Vreți, vă rog, să vă scoateți pantofii?

O femeie filipineză îndesată, de vârstă mijlocie, cu părul negru prins în coc, apăru printr-o pereche de uși batante din peretele de cărămidă de la dreapta lor. Era îmbrăcată complet în negru și ținea doi săculeți albi de pânză în care, în mod evident, Strike și Robin ar fi trebuit să-și pună încălțăminte. Robin i-o înmână pe a ei; atingerea scândurilor cu tălpile o făcea să se simtă ciudat de vulnerabilă. Strike rămase pur și simplu acolo, pe singurul lui picior.

— Ah, spuse Chard, holbându-se din nou. Nu, bănuiesc... Domnul Strike ar fi mai bine să nu își descalțe pantoful, Nenita.

Femeia se retrase fără un cuvânt în bucătărie.

Cumva, interiorul lui Titheborn House sporise senzația neplăcută de amețală a lui Robin. Nici un fel de pereți nu despărțeau vastul ei interior. Primul etaj, la care se ajungea pe o scară din oțel și sticlă în spirală, era suspendat cu cabluri groase de metal de tavanul înalt. Patul dublu, imens, al lui Chard, care părea să fie din piele neagră, se putea vedea, departe deasupra lor; avea ceva ce părea a fi un crucifix imens din sârmă ghimpată atârnat deasupra lui, pe peretele de cărămidă. Robin își plecă privirea în grabă, simțind că îi e mai rău ca oricând.

Majoritatea mobilei de la nivelul inferior se compunea din cuburi de piele albă sau neagră. Calorifere verticale de oțel erau intercalate cu rafturi de cărți de o simplitate abilă și ele din lemn și metal. Trăsătura dominantă a încăperii cu puțină mobilă era o sculptură de marmură în mărime naturală a unui înger feminin, așezat pe o stâncă și parțial disecat, pentru a lăsa să se vadă jumătate din craniu, o porțiune a măruntaielor și o secțiune a osului piciorului. Robin, incapabilă să-și desprindă ochii, văzu că sânul ei era înfățișat ca o movilă de globule mari care stăteau pe un cerc de mușchi semănând cu lamelele unei ciuperci.

Ce ridicol să-ți fie rău când trupul disecat era făcut din piatră rece și pură, simplă albeață nesimțitoare, care nu se putea compara cu cadavrul putrezit salvat pe mobilul lui Strike... *nu te mai gândi la asta...* ar fi trebuit să-l facă pe Strike să lase măcar un biscuit... pe buza de sus și pe scalpul ei apăruseră picături de transpirație...

— Te simți bine, Robin? întrebă Strike tăios.

Ea știa că își schimbase cu siguranță culoarea după fețele celor doi bărbați, iar la teama ei că ar fi putut să leșine se adăugă stânjenirea că era un dezavantaj pentru Strike.

— Scuze, spuse ea printre buzele amorțite. Călătorie lungă...

dacă aş putea primi un pahar cu apă...

— Aă... sigur, spuse Chard, ca şi cum ar fi fost penurie de apă. Nenita?

Femeia în negru reapăru.

— Domnişoara are nevoie de un pahar cu apă, spuse Chard.

Nenita îi făcu semn lui Robin să o urmeze. Robin auzi cârjele editorului scoţând un *buf, buf* uşor în spatele ei, pe podeaua de lemn, în timp ce ea intra în bucătărie. Avu senzaţia scurtă a unor suprafeţe de oţel şi a unor pereţi văruiţi, iar tânărul pe care îl dusesese cu maşina frecând o tigaie mare, apoi se trezi că stă pe un taburet scund.

Robin presupusese că Chard venise după ea ca să vadă dacă e bine, dar în timp ce Nenita îi împingea un pahar rece în mână îl auzi vorbind undeva deasupra ei.

— Mulţumesc că ai reparat porţile, Manny.

Tânărul nu răspunse. Robin auzi clinchetul cârjelor lui Chard estompându-se şi balansarea uşilor de la bucătărie.

— E vina mea, îi spuse Strike lui Chard atunci când editorul se întoarse la el, simţindu-se cu adevărat vinovat. Am mâncat toată mâncarea pentru drum.

— Nenita poate să îi dea ceva, spuse Chard. Vrei să ne aşezăm?

Strike îl urmă, trecând pe lângă îngerul de marmură, care se reflecta neclar în lemnul călduros de sub el. Se îndreptară, pe cele patru cârje ale lor, spre capătul încăperii, unde o sobă de fier negru răspânda un cerc de căldură bine-venită.

— Frumoasă casă, spuse Strike.

Se aşeză pe unul dintre cele mai mari cuburi de piele neagră, punându-şi cârjele alături. Complimentul era nesincer; el prefera confortul utilitarist, iar casa lui Chard i se părea a fi doar suprafaţă şi exhibare.

— Da, am lucrat îndeaproape cu arhitectul, spuse Chard cu o mică pâlpăire de entuziasm. Are un atelier...

Chard arată spre o altă pereche de uşi discrete.

— ... şi piscină.

Se aşeză şi el, întinzându-şi în faţă piciorul care se termina cu un ghips gros, prins cu curele.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Strike, făcând semn din cap spre piciorul rupt.

Chard arată cu capătul cârjei spre scara de metal şi sticlă în spirală.

— Dureros, spuse Strike examinând înălţimea ei.

— Ruptura a răsunat în întreg spațiul, spuse Chard cu o plăcere bizară. Nu îmi dădeam seama că poți *auzi* cu adevărat cum se întâmplă asta. Vrei un ceai sau o cafea?

— Un ceai ar fi excelent.

Strike îl văzu pe Chard cum își pune piciorul rănit pe o plăcuță mică de alamă de lângă locul său. O ușoară apăsare și Manny apăru iar din bucătărie.

— Ceai, te rog, Manny, spuse Chard cu o căldură care lipsea ostentativ din comportamentul lui obișnuit.

Tânărul dispăru iar, la fel de posomorât ca întotdeauna.

— E Muntele St. Michel? întrebă Strike.

Arată spre o pictură mică atârnată lângă sobă. Era o pictură naivă pe ceea ce părea a fi scândură.

— O lucrare de Alfred Wallis, spuse Chard cu încă o licărire minoră de entuziasm. Simplitatea formelor ei... primitive și naive. Tatăl meu îl cunoștea. Wallis s-a apucat serios de pictură doar după 70 de ani. Cunoști Cornwallul?

— Acolo am crescut, spuse Strike.

Dar Chard era mai interesat să vorbească despre Alfred Wallis. Aminti iar că artistul își găsisse adevărata lui *metier* abia spre sfârșitul vieții și se lansă într-un expozeu despre operele artistului. Lipsa totală de interes a lui Strike față de acest subiect rămase neobservată. Chard nu era un adept al contactului vizual. Ochii editorului alunecau de la tablouri la anumite puncte ale interiorului vast de cărămidă, părând să privească spre Strike doar accidental.

— Tocmai te-ai întors din New York, nu-i așa? întrebă Strike când Chard își trase răsuflarea.

— Da, de la o conferință de trei zile, spuse Chard.

Flacăra entuziasmului său se stinse. Lăsă impresia că repeta fraze exersate atunci când spuse:

— Vremuri provocatoare. Apariția dispozitivelor electronice de citit a schimbat regulile jocului.

Apoi îl întrebă pe Strike direct:

— Dumneata citești?

— Uneori, spuse Strike.

În apartamentul lui exista o carte ferfenițită de James Ellroy pe care voia s-o termine de patru săptămâni, dar în majoritatea serilor era prea obosit ca să se poată concentra. Cartea lui preferată zăcea în una dintre cutiile nedespachetate cu lucruri ale lui de pe palier; avea 20 de ani, iar el nu o mai deschisese de foarte

mult timp.

— Avem nevoie de cititori, murmură Daniel Chard. Mai mulți cititori. Mai puțini scriitori.

Strike își reprimă impulsul de a răspunde „Ei bine, măcar de unul dintre ei ați scăpat”.

Manny reapăru ducând o tavă transparentă de plexiglas, pe care o așeză în fața angajatorului său. Chard se aplecă înainte ca să toarne ceaiul în căni înalte și albe de porțelan. Mobila lui de piele, remarcă Strike, nu emitea sunetele iritante pe care le emitea canapeaua din biroul lui, dar pe de altă parte probabil costase de zece ori mai mult. Dosul mâinilor lui Chard era la fel de iritat și aparent dureros ca și la petrecerea companiei, iar în lumina clară de deasupra, de pe partea de jos a primului etaj suspendat, Chard părea mai bătrân decât de la distanță; 60 de ani, poate, însă ochii întunecați și înfundați, nasul vulturesc și gura subțire erau încă atrăgătoare, cu severitatea lor.

— A uitat de lapte, spuse Chard examinând tava. Îl bei cu lapte?

— Da, spuse Strike.

Chard oftă, dar în loc să apese plăcuța de alamă de pe podea, se chinu să se ridice pe piciorul sănătos și pe cârje și se îndreptă legănându-se spre bucătărie, lăsându-l pe Strike să privească fix și meditativ în urma lui.

Cei care lucraseră cu Chard îl găseau ciudat, deși Nina îl descrisese odată drept viclean. Furiile lui necontrolate referitoare la *Bombyx Mori* i se păruseră lui Strike reacția unui om excesiv de sensibil, având o judecată îndoielnică. Își amintea ușoara senzație de stânjeneală care emana din mulțime pe când Chard își murmură discursul la petrecerea de aniversare. Un om ciudat, greu de citit...

Ochii lui Strike rătăciră în sus. Zăpada se așternea blând pe acoperișul transparent de deasupra îngerului de marmură. Sticla trebuie să fie încălzită într-un anumit mod, ca să împiedice zăpada să se depună, concluzionă Strike. Iar amintirea lui Strike, eviscerat și legat, ars și putrezind sub o fereastră mare și boltită îi reveni. Asemenea lui Robin, dintr-odată găsea că acoperișul înalt de sticlă de la Tithebarn House avea o putere evocatoare neplăcută.

Chard reapăru din bucătărie și traversă din nou podeaua, clătinându-se pe cârje, cu o carafă mică cu lapte strânsă precar în mână.

— Probabil te întrebi de ce ți-am cerut să vii aici, spuse el.

În sfârșit se așezase din nou și fiecare din ei își ținea, în cele din

urmă, ceaiul în mână. Strike își potrivește trăsăturile ca să pară receptive.

— Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere, spuse Chard fără să aștepte răspunsul lui Strike. Cineva din afara companiei.

Îi aruncă o privire fulgerătoare lui Strike, apoi își aținti din nou ochii asupra picturii lui de Alfred Wallis, în siguranță.

— Cred, spuse Chard, că e posibil să fiu singura persoană care și-a dat seama că Owen Quine nu lucra singur. Avea un complice.

— Un complice? repetă Strike în sfârșit, dat fiind că Chard părea să aștepte un răspuns.

— Da, spuse Chard febril. O, da. Înțelegeți, stilul lui *Bombyx Mori* e al lui Owen, dar a mai contribuit și altcineva la el. Cineva l-a ajutat.

Pielea gălbuie a lui Chard se congestionase. Acesta apucă mânerul uneia din cârjele de lângă el, frământându-l.

— Bănuiesc că poliția ar fi interesată de asta, dacă s-ar putea demonstra? spuse Chard reușind să îl privească pe Strike drept în față. Dacă Owen a fost ucis din cauza a ceea ce a scris în *Bombyx Mori*, un complice nu ar fi culpabil?

— Culpabil? repetă Strike. Dumneata crezi că acest complice l-a convins pe Quine să însereze în carte un anumit material, în speranța că un terț se va răzbuna într-un mod criminal?

— Eu... mă rog, nu sunt sigur, spuse Chard încruntându-se. E posibil să nu se fi așteptat ca exact asta să se întâmple – dar cu siguranță avea intenția de a produce dezastru.

Încheieturile degetelor se albeau în timp ce se încheștau pe mânerul cârjei.

— Ce te face să crezi că Owen Quine a avut ajutor? întrebă Strike.

— Quine nu avea cum să știe unele dintre lucrurile care sunt insinuate în *Bombyx Mori* decât dacă aceste informații i-au fost oferite, spuse Chard, acum privind fix spre partea laterală a îngerului său de piatră.

— Cred că principalul interes al poliției față de un complice, spuse Strike încet, s-ar datora faptului că el sau ea ar putea avea un indiciu despre criminal.

Era adevărul, dar era și o modalitate de a-i aminti lui Chard că un om murise în circumstanțe grotești. Identitatea ucigașului nu părea să prezinte un interes presant pentru Chard.

— Așa crezi? întrebă Chard cu o ușoară încruntare.

— Da, spuse Strike. Și ar fi interesați de un complice dacă acesta ar fi în stare să arunce lumină asupra pasajelor mai obscure ale cărții. Una dintre teoriile pe care poliția le urmărește cu siguranță este că cineva l-a ucis pe Quine ca să-l împiedice să dezvăluie ceva la care făcuse aluzie în *Bombyx Mori*.

Daniel Chard se holba la Strike cu o expresie încremenită.

— Da. Eu nu am... Da.

Spre surpriza lui Strike, editorul se ridică pe cârje și începu să facă apoi câțiva pași înainte și înapoi, legănându-se pe cârjele lui, ca o variantă parodică a acelor prime exerciții de fizioterapie de probă care îi fuseseră date lui, cu ani în urmă, la spitalul Selly Oak. Strike își dădea seama acum că Chard era un bărbat în formă, cu bicepsii unduindu-se sub mânecile de mătase.

— Ucigașul, atunci... începu Chard. Apoi se răsti brusc, privind insistent peste umărul lui Strike: Ce e?

Robin reapăruse din bucătărie, iar chipul ei căpătase o culoare mult mai sănătoasă.

— Îmi pare rău, spuse ea, descurajată.

— Asta e ceva confidențial, spuse Chard. Nu, îmi pare rău. Ai putea să te întorci în bucătărie, te rog?

— Eu... bine, spuse Robin.

Era șocată și, Strike își dădea seama, ofensată. Robin îi aruncă o privire, așteptând ca el să spună ceva, dar el tăcea.

După ce ușile batante se închiseră în urma lui Robin, Chard spuse furios:

— Acum mi-am pierdut șirul gândurilor. Complet pierdut...

— Ziceai ceva despre ucigaș.

— Da, da, spuse Chard maniacal, reluându-și mișcarea înainte și înapoi și legănându-se pe cârje. Ucigașul, atunci, dacă ar ști despre complice, l-ar putea viza și pe el? Și poate că asta i s-a întâmplat.

Chard spusese asta mai mult sie însuși decât lui Strike, cu ochii asupra podelei scumpe de scânduri. Apoi continuă:

— Poate că asta explică... Da.

Fereastra mică din peretele cel mai apropiat de Strike prezenta doar fața întunecată a pădurii de lângă casă; scame albe coborând visător pe fundalul negru.

— Lipsa loialității, spuse Chard dintr-odată, mă deranjează mai mult decât orice.

Se opri din boncănitul agitat într-o parte și-n alta și se întoarse cu fața la detectiv.

— Dacă, spuse el, ți-aș spune cine bănuiesc eu că l-a ajutat pe Owen și ți-aș cere să-mi aduci dovezi, te-ai simți obligat să transmiți această informație poliției?

Era o întrebare delicată, se gândi Strike, trecându-și absent mâna peste bărbia rasă imperfect, în graba de a pleca din acea dimineață.

— Dacă îmi ceri să stabilesc adevărul suspiciunii dumitale... spuse el încet.

— Da, spuse Chard. Da, asta îți cer. Aș vrea să fiu sigur.

— Atunci nu, nu cred că trebuie să spun poliției cu ce mă ocup eu. Dar dacă aș descoperi faptul că există un complice și ar părea că acesta e posibil să-l fi ucis pe Quine – sau să știe cine a făcut-o – atunci, evident, aș considera că e datoria mea morală să informez poliția.

Chard se lăsă pe unul din cuburile lui mari de piele, lăsând cărjele să cadă zgomotos pe podea.

— La naiba, spuse el.

Nemulțumirea lui fu reflectată de multele suprafețe tari din jurul lor, în timp ce el se apleca să vadă dacă nu zgâriase cumva lemnul lăcuit.

— Știi că am fost angajat și de soția lui Quine ca să încerc să aflu cine l-a ucis? întrebă Strike.

— Auzisem ceva de felul acesta, spuse Chard încă examinându-și podelele de tec, în căutarea stricăciunii. Asta nu ar interfera cu această direcție de investigație, nu-i așa?

Cufundarea în sine însuși a lui Chard era remarcabilă, se gândi Strike. Își aminti scrisul elegant al acestuia de pe mesajul de condoleanțe cu violete pictate: „Te rog dă-mi de știre dacă pot să te ajut cu ceva”. Probabil că i-l dictase secretara.

— Vrei să-mi spui cine e presupusul colaborator? întrebă Strike.

— E ceva extrem de dureros, murmură Chard.

Ochii lui fulgerau de la Alfred Wallis la îngerul de piatră și sus, spre scara în spirală. Strike nu spuse nimic.

— E Jerry Waldegrave, spuse Chard, privind în treacăt spre Strike și apoi din nou în altă parte. Și o să-ți spun de ce îl suspectez – cum mi-am dat seama. Comportamentul lui a fost ciudat săptămâni de zile. Am observat prima oară asta când m-a sunat în legătură cu *Bombyx Mori*, ca să-mi spună ce făcuse Quine. N-a existat nici un fel de stânjeneală sau scuze.

— Te așteptai ca Waldegrave să-și ceară scuze pentru ceva ce scrisese Quine?

Întrebarea păru să-l surprindă pe Chard.

— Păi – Owen era unul dintre autorii lui Jerry, așa că, da, m-aș fi așteptat la unele regrete că Owen mă portretizase în modul... în modul acela.

Iar imaginația recalitrantă a lui Strike i-l înfățișă din nou pe Phallus Impudicus gol, stând aplecat deasupra trupului unui tânăr mort care emitea o lumină supranaturală.

— Dumneata și cu Waldegrave sunteți în relații proaste? întrebă el.

— Eu am avut față de Jerry Waldegrave multă îngăduință, o îngăduință considerabilă, spuse Chard, ignorând întrebarea directă, i-am dat salariul întreg când s-a dus la o unitate de tratament, acum un an. Probabil el are impresia că nu e tratat cum se cuvine, dar eu am fost de partea lui, da, în ocazii în care mulți alții, alții mai prudenți, ar fi putut să rămână neutri. Nefericirile personale ale lui Jerry nu mi se datorează. Există un resentiment. Da, aș spune că există un resentiment clar, chiar dacă nejustificat.

— Resentiment în legătură cu ce? întrebă Strike.

— Lui Jerry nu-i place Michael Fancourt, murmură Chard, cu ochii ațintiți asupra flăcărilor din sobă. Michael a avut un... un flirt, acum multă vreme, cu Fenella, soția lui Jerry. Și întâmplarea face că eu chiar *l-am avertizat pe Michael*, din cauza prieteniei mele cu Jerry. Da!

Chard dădu din cap, profund impresionat de amintirea acțiunilor sale.

— I-am spus lui Michael că era inuman și neînțelept, chiar și în starea lui de... pentru că Michael își pierduse prima soție, înțelegi, cu puțin timp în urmă. Michael nu a apreciat sfatul meu nesolicitat. S-a ofensat; a plecat la un alt editor. Consiliul de administrație a fost foarte nefericit. Am avut nevoie de 20 și ceva de ani ca să-l atragem pe Michael înapoi.

Țeasta pleșuvă a lui Chard era încă o suprafață reflectorizantă printre toate obiectele de sticlă, oțel și lemn lustruit; acesta continuă:

— Dar după tot acest timp, Jerry nu se poate aștepta ca animozitățile lui personale să governeze politica firmei, încă de când Michael a fost de acord să se întoarcă la Roper Chard, Jerry și-a făcut o misiune din a... din a mă submina pe mine, în mod subtil, într-o mie de modalități mărunte.

Chard arunca din când în când o privire spre Strike, ca pentru

a-i evalua reacțiile.

— Ce cred eu că s-a întâmplat e asta. Jerry i-a mărturisit lui Owen despre acordul cu Michael, pe care noi încercăm să-l ținem secret. Bineînțeles, Owen era dușmanul lui Fancourt de 25 de ani. Owen și Jerry s-au hotărât să născocescă această... această carte îngrozitoare, în care Michael și cu mine suntem supuși unor... unor calomnii dezgustătoare, ca modalitate de a abate atenția de la venirea lui Michael și ca act de răzbunare pe noi amândoi, pe companie, pe oricine altcineva voiau ei să denigreze.

Vocea lui Chard începu să producă ecou în spațiul gol:

— Și cel mai grăitor e că, după ce eu i-am spus explicit lui Jerry să se asigure că manuscrisul e încuiat bine, el a permis ca el să fie citit de mulți, de oricine voia să facă asta, iar după ce s-a asigurat că toată Londra bârfește despre el, demisionează și mă lasă pe mine să caut...

— Când a demisionat Waldegrave? întrebă Strike.

— Alaltăieri, spuse Chard.

Apoi reluă:

— Și a fost extrem de reticent în a mi se alătura într-un proces împotriva lui Quine. Și doar asta arată...

— Poate că a crezut că implicarea avocaților va atrage și mai multă atenție asupra cărții? sugeră Strike. Waldegrave apare și el în *Bombyx Mori*, nu-i așa?

— Asta? spuse Chard chicotind.

Era primul semn de umor pe care Strike îl vedea la el, iar efectul era neplăcut.

— N-ar trebui să judeci lucrurile după aparențe, domnule Strike. Owen n-a știut niciodată despre *asta*.

— Despre ce?

— Personajul Tăietorului este chiar opera lui Jerry – mi-am dat seama de asta la a treia lectură. Foarte, foarte inteligent: pare ca un atac asupra lui Jerry însuși, dar de fapt e o modalitate de a-i provoca suferință Fenellei. Ei încă sunt căsătoriți, înțelegi, dar e o căsnicie foarte nefericită. *Foarte* nefericită. Da, am înțeles totul la relectură.

Luminile din plafonul suspendat se reflectau în valuri pe țeasta lui Chard, în timp ce acesta dădea din cap.

— Nu Owen l-a scris pe Tăietor. El abia dacă o cunoaște pe Fenella. Nu știa de acea treabă mai veche.

— Iar sacul însângerat și piticul, ce anume ar trebui ele să...?

— Întrebă-l pe Jerry, spuse Chard. Fă-l pe el să-ți spună. De

ce l-aș ajuta eu să difuzeze calomniile?

— Mă întrebam, spuse Strike, abandonând obedient acea direcție de chestionare, de ce a fost Michael Fancourt de acord să vină la Roper Chard, când Quine lucra pentru voi, dat fiind că ei erau în relații atât de proaste?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu aveam nici o obligație legală de a publica următoarea carte a lui Owen, spuse Chard. Aveam opțiunea unei prime lecturi. Asta era tot.

— Deci dumneata crezi că Jerry Waldegrave i-a spus lui Quine că editura avea să-l abandoneze, ca să-l mulțumească pe Fancourt?

— Da, spuse Chard, privindu-și insistent unghiile. Așa cred. De asemenea, eu l-am ofensat pe Owen ultima oară când ne-am văzut, așa că vestea că s-ar putea ca eu să-l abandonez a măturat, fără îndoială, orice ultim vestigiu de loialitate pe care el ar fi putut-o avea cândva față de mine, pentru că eu l-am preluat când toți ceilalți editori din Britania renunțaseră la...

— Cum l-ai ofensat?

— A, asta a fost când a venit ultima oară la birou. Și-a adus și fiica cu el.

— Orlando?

— Numită, mi-a spus el, după protagonista eponimă din romanul Virginiei Woolf.

Chard ezită, cu ochii fulgerând spre Strike și apoi din nou asupra unghiilor sale.

— Ea, fiica lui, nu e... prea bine.

— Serios? spuse Strike. În ce fel?

— Mintal, murmură Chard. Eu vizitam departamentul artistic când au venit ei. Owen mi-a spus că îi prezenta lui Orlando editura – ceva ce nu avea de ce să facă, dar Owen se simțea întotdeauna ca acasă... era întotdeauna plin de el, simțea că are orice drept... Fiica lui a apucat o copertă de probă – cu mâinile murdare – eu am prins-o de încheietură, ca să n-o strice...

Chard mimă acțiunea în aer; amintirea acestui act de vvasiprofanare aduse pe fața lui o expresie de dezgust.

— A fost ceva instinctiv, înțelegi, o dorință de a proteja imaginea, dar ea s-a supărat foarte tare. S-a creat o scenă. Foarte stânjenitor și inconfortabil.

Chard părea să sufere din nou, retrospectiv.

— A devenit aproape isterică. Owen era furios. Asta, fără

îndoială, a fost crima mea. Asta și aducerea lui Michael Fancourt înapoi la Roper Chard.

— Cine crezi că ar fi avut cele mai multe motive să fie deranjați de portretizarea lor în *Bombyx Mori*?

— Chiar nu-mi dau seama, spuse Chard.

După o scurtă pauză, continuă:

— Ei bine, mă îndoiesc că Elizabeth Tassel a fost încântată să se vadă înfățișată ca parazit, după toți acești ani în care l-a scos pe Owen de la petreceri ca să-l împiedice să se dea în spectacol, beat și ridicol, dar mă tem...

Tonul lui Chard deveni unul rece.

— ... că nu am prea multă înțelegere față de Elizabeth. Ea a permis ca acea carte să circule necitită. Neglijență criminală.

— L-ai contactat pe Fancourt după ce ai citit manuscrisul? întrebă Strike.

— Trebuia să știe ce făcuse Quine, spuse Chard. Era mult mai bine să audă asta de la mine. Tocmai revenise acasă după ce primise Premiul Prevost, la Paris. Nu am dat acel telefon cu plăcere.

— Cum a reacționat el?

— Michael e rezistent, murmură Chard. Mi-a spus să nu-mi fac griji, a zis că Owen își făcuse mai mult rău lui însuși decât ne făcuse nouă. Michael mai degrabă savura ostilitatea lui Owen. Era perfect calm.

— I-ai spus ceea ce spusese sau sugerase Quine despre el în carte?

— Bineînțeles, spuse Chard. Nu-l puteam lăsa să audă de la altcineva.

— Și n-a părut supărat?

— A zis: „Ultimul cuvânt va fi al meu, Daniel. Ultimul cuvânt va fi al meu”.

— Ce-ai înțeles din asta?

— Ah, mă rog, Michael e un asasin celebru, spuse Chard cu un zâmbet ușor. Poate să distrugă pe oricine din cinci cuvinte bine alese – când spun „asasin”...

Chard deveni brusc neliniștit, într-un mod comic.

— ... mă refer, desigur, la domeniul literar...

— Bineînțeles, îl liniști Strike. I-ai cerut lui Fancourt să ți se alătore în procesul împotriva lui Quine?

— Michael disprețuiește tribunalele, ca modalitate de reparație în astfel de chestiuni.

— L-ai cunoscut pe Joseph North, nu-i așa? întrebă Strike pe un ton de conversație.

Mușchii de pe fața lui Chard se încordară: o mască sub pielea întunecată.

— Cu foarte... asta a fost acum foarte mult timp.

— North era prieten cu Quine, nu-i așa?

— Eu am refuzat romanul lui Joe North, spuse Chard în timp ce gura lui se frământa. *Asta e tot ce am făcut.* Alți cinci-șase editori au făcut același lucru. A fost o greșeală, comercial vorbind. A avut un anumit succes postum. Bineînțeles, cred că Michael l-a rescris masiv.

— Quine ți-a purtat pică pentru că ai respins cartea prietenului său?

— Da. A vociferat foarte mult pe tema asta.

— Dar cu toate acestea a venit la Roper Chard?

— Nu era nimic personal în faptul că eu am respins cartea lui Joe North, spuse Chard cu obrajii aprinși. Owen a ajuns să înțeleagă asta, în cele din urmă.

Urmă încă o pauză inconfortabilă.

— Deci... când ești angajat să găsești... un criminal de acest tip, spuse Chard, schimbând subiectul cu un efort vizibil, lucrezi împreună cu poliția la asta, sau...?

— A, da, spuse Strike, cu o amintire crispată a animozității de care avusese parte recent din partea poliției, dar încântat că Chard îi făcea jocul atât de convenabil. Am relații excelente în poliție. Acțiunile *dumitale* nu par să le ofere vreun motiv de preocupare.

Accentuase ușor pronumele personal. Exprimarea provocatoare și alunecoasă își făcu efectul pe deplin.

— Poliția a investigat acțiunile *mele*?

Chard vorbise ca un copil speriat, incapabil să manifeste măcar o aparență de sânge rece autoprotector.

— Păi, înțelegi, oricine e portretizat în *Bombyx Mori* trebuia să ajungă inevitabil să fie examinat de poliție, spuse Strike nonșalant, bând din ceai. Și tot ce ați făcut voi după 5, când Quine și-a părăsit soția, luând cartea cu el, va prezenta interes pentru ei.

Spre marea satisfacție a lui Strike, Chard începu imediat să-și treacă în revistă acțiunile, cu voce tare, aparent pentru propria lui liniștire.

— Ei bine, eu nu am știut absolut nimic despre carte până pe 7, spuse el, holbându-se din nou la piciorul lui pus în ghips. Eram aici când m-a sunat Jerry... M-am dus imediat la Londra – Manny

a condus. Mi-am petrecut noaptea acasă, Manny și Nenita pot confirma asta... luni m-am întâlnit cu avocații mei la birou, am vorbit cu Jerry... în seara aia am fost la o petrecere – niște prieteni apropiați din Notting Hill – și Manny m-a dus din nou acasă... Marți m-am culcat devreme, pentru că miercuri dimineața plecam la New York. Am stat acolo până pe 13... pe 14 am stat în casă toată ziua... pe 15...

Murmurul lui Chard se pierdu în tăcere. Poate că își dăduse seama că nu era deloc necesar ca el să-i dea explicații lui Strike. Privirea fulgerătoare pe care i-o aruncă detectivului era dintr-odată circumspectă. Chard vruse să-și cumpere un aliat; Strike își dădea seama că Chard înțelesese subit natura cu două tășuri a unei astfel de relații. Strike nu era îngrijorat; obținuse de la această întrevedere mai mult decât se așteptase; a fi concediat acum nu l-ar fi costat nimic în afară de bani.

Manny traversă din nou discret podeaua.

— Vreți prânzul? îl întrebă el scurt pe Chard.

— Peste cinci minute, spuse acesta zâmbind. Mai întâi trebuie să îmi iau rămas-bun de la domnul Strike.

Manny se îndepărtă neauzit, cu pantofii lui cu tălpi de cauciuc.

— E îmbufnat, îi spuse Chard lui Strike cu un ușor răs stânjenit. Nu le place aici. Preferă Londra.

Își luă cărjele de pe podea și se ridică în picioare. Strike îl imită, cu mai mult efort.

— Și ce mai face... ăă... doamna Quine? spuse Chard, cu aerul că bifează cu întârziere politețurile obișnuite, în timp ce se legănau, ca niște animale stranii cu trei picioare, spre ușa de la intrare. E o femeie solidă și roșcată, nu-i așa?

— Nu, spuse Strike. Slabă, cu păr cenușiu.

— Ah, spuse Chard fără prea mult interes. Cunoscusem pe altcineva.

Strike se opri lângă ușile batante de la bucătărie. Chard se opri și el, părând iritat.

— Mă tem că trebuie să îmi urmez programul, domnule Strike...

— Și eu la fel, spuse Strike amabil, dar nu cred că asistenta mea mi-ar mulțumi dacă o las aici.

În mod evident, Chard uitase de existența lui Robin, pe care o concediase atât de peremptoriu.

— Ah, da, sigur – Manny! Nenita!

— E la baie, spuse femeia îndesată, apărând din bucătărie cu sacul de pânză cu pantofii lui Robin în mână.

Așteptarea se scurse într-o tăcere ușor inconfortabilă. În cele din urmă Robin apăru, cu o expresie încremenită și își strecură picioarele în pantofi.

Aerul rece le înțepă fețele încălzite când ușa de la intrare se deschise, iar Strike dădea mâna cu Chard. Robin se îndreptă direct spre mașină și urcă pe locul șoferului, fără să vorbească cu nimeni.

Manny reapăru cu haina lui groasă.

— Vin cu voi, îi spuse el lui Strike. Să verific porțile.

— Pot suna la interfon dacă sunt înțepenite, Manny, spuse Chard.

Dar tânărul nu îi acordă nici o atenție și se urcă în mașină, ca și mai înainte. Cei trei parcurseră în tăcere aleea alb-negru, prin ninsoarea care cădea. Manny apăsă pe telecomanda pe care o adusese cu el, iar porțile se deschiseră fără dificultate.

— Mersi, spuse Strike, întorcându-se să privească la tânărul de pe bancheta din spate. Mă tem că va trebui să te întorci înapoi prin frig.

Manny pufni, coborî din mașină și trânti portiera. Robin tocmai băgase în viteza întâi când Manny apăru la geamul lui Strike. Robin frână.

— Da? spuse Strike coborând geamul.

— Nu l-am împins, spuse Manny cu înverșunare.

— Poftim?

— Pe scări, spuse Manny. Nu l-am împins. Minte.

Strike și Robin se holbară la el.

— Mă credeți?

— Da, spuse Strike.

— Bine atunci, spuse Manny dând din cap spre ei. Bine. Se întoarse și plecă, alunecând puțin pe pantofii lui cu tălpi de cauciuc, spre casă.

...ca prieten și confident serios, îți voi dezvălui un plan al meu. Ca să spunem adevărul și să vorbim deschis unul cu celălalt...

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*.

La insistențele lui Strike, opriră să mănânce de prânz la un Burger King de la benzinăria Tiverton.

— Trebuie neapărat să mănânci ceva înainte să plecăm la drum.

Robin îl însoți înăuntru aproape fără un cuvânt, nespunând nimic nici măcar despre recenta și uimitoarea afirmație a lui Manny. Aerul ei rece și puțin martirizat nu îl surprindea complet pe Strike, dar îl impacienta. Robin stătu la coadă pentru hamburgeri, pentru că el nu putea să se descurce și cu tava și cu cârjele, iar când așeză tava încărcată pe masa mică de plastic, Strike spuse, încercând să risipească tensiunea:

— Uite ce e, știu că te așteptai ca eu să îi reproșez lui Chard că te-a tratat ca pe o angajată.

— Nu e adevărat, îl contrazise Robin automat.

(Faptul că el spusese asta cu voce tare o făcea să se simtă susceptibilă, copilăroasă).

— Cum vrei, spuse Strike dând iritat din umeri și luând o gură sănătoasă din primul lui hamburger.

Mâncară într-o tăcere nemulțumită timp de câteva minute, până când onestitatea innăscută a lui Robin se manifestă iar.

— Bine, mă așteptam puțin, spuse ea.

Îmbunat de mâncarea grasă și mișcat de recunoașterea ei, Strike spuse:

— Obțineam informații bune de la el, Robin. Nu începi să te certî cu oamenii pe care îi interviezi când sunt în plină desfășurare.

— Scuze pentru amatorismul meu, spuse ea, din nou ofuscată.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Cine a spus că

ești...?

— Ce intenții aveai când m-ai angajat? întrebă ea brusc, lăsându-și hamburgerul nedespachetat să cadă la loc pe tavă.

Resentimentul latent care dura de săptămâni de zile explodase brusc. Lui Robin nu-i păsa ce aude; voia să i se spună adevărul. Era dactilografă și secretară sau ceva mai mult decât atât? Rămăsese cu Strike și îl ajutase să iasă din penurie doar ca să fie dată la o parte ca o servitoare?

— Intenții? repetă Strike holbându-se la ea. Ce vrei să spui prin inten...?

— Credeam că vrei ca eu să fiu... credeam că o să urmez o... o pregătire, spuse Robin, cu obraji roz și ochii neobișnuit de strălucitori. Ai amintit de asta de câteva ori, dar apoi, în ultima vreme, ai vorbit despre angajarea altcuiva.

Robin continuă cu o voce tremurătoare:

— Am acceptat o reducere a salariului. Am refuzat slujbe mai bine plătite. Credeam că vrei ca eu să fiu...

Furia ei, de atâta timp reprimată, o adusese în pragul lacrimilor, dar ea era hotărâtă să nu le dea curs. Partenera ficțională a lui Strike pe care și-o imaginase ea nu ar fi plâns niciodată; acea fostă polițistă hotărâtă, dură și neemotivă în timpul oricărei crize...

— Credeam că vrei ca eu să fiu... n-am crezut că doar o să răspund la telefon.

— Nu doar răspunzi la telefon, spuse Strike.

Tocmai terminase de mâncat primul hamburger și o privea pe sub sprâncenele lui stufoase cum se luptă cu furia ei.

— Săptămâna asta ai cercetat case ale unor suspecți de crimă împreună cu mine. Tocmai ai salvat viețile noastre, ale amândurora, pe autostradă.

Dar Robin nu voia să se lase deturnată.

— Ce te așteptai ca eu să fac când m-ai ținut în continuare la agenție?

— Nu cred să fi avut un plan anume, spuse Strike încet și nesincer. Nu știam că ești atât de serioasă în privința slujbei ăsteia – că voiai să te pregătești...

— *Cum să nu fiu serioasă?* întrebă Robin tare.

O familie de patru persoane din colțul restaurantului minuscul îi privea insistent. Robin nu le acordă nici o atenție. Dintr-odată, era foarte furioasă. Călătoria lungă și friguroasă, faptul că Strike mâncase toată mâncarea, alungarea ei la bucătărie, alături de servitorii lui Chard și acum această...

— Mă plătești jumătate – *jumătate* – din cât aș fi putut câștiga la slujba de resurse umane! De ce crezi că am rămas? Te-am ajutat. Te-am ajutat să soluționezi cazul Lula Landry...

— Bun, spuse Strike ridicând o mână mare și cu dosul plin de păr. Bun, uite cum stă treaba. Dar să nu dai vina pe mine dacă n-o să-ți placă ce-o să auzi.

Robin îl privea fix, congestionată, cu spatele drept pe scaunul de plastic și mâncarea neatinsă.

— *Într-adevăr*, te-am angajat gândindu-mă că te-aș putea pregăti eu. Nu aveam bani de cursuri, dar m-am gândit că ai putea învăța lucrând, până când mi-aș permite să plătesc cursuri.

Refuzând să se simtă îmbunată până când nu auzea și continuarea, Robin nu spuse nimic.

— Ai multe aptitudini pentru slujba asta, spuse Strike, dar te căsătorești cu cineva care detestă ce faci tu.

Robin deschise gura, apoi o închise la loc. O senzație că rămăsese pe neașteptate fără aer o văduvise de capacitatea de a vorbi.

— În fiecare zi pleci la fix...

— Nu e adevărat! spuse Robin cu furie. În cazul în care n-ai remarcat, am refuzat o zi liberă ca să fiu aici acum, să te duc cu mașina până în Devon...

— Pentru că el e plecat, spuse Strike. Pentru că el n-o să afle.

Senzația de a fi rămas fără aer se intensifică. De unde putea Strike să știe că ea îl mințise pe Matthew, dacă nu efectiv, cel puțin prin omisiune?

— Chiar dacă asta... indiferent că asta e adevărat sau nu, spuse ea nesigur, e treaba mea ce fac eu cu... nu e treaba lui Matthew ce carieră urmez eu.

— Am fost împreună cu Charlotte timp de 16 ani, cu pauze, spuse Strike luând al doilea lui hamburger. Mai multe pauze. Ea detesta slujba mea. Asta e ceea ce ne făcea să ne despărțim într-una...

Apoi Strike se corectă, cu o onestitate scrupuloasă:

— Unul dintre lucrurile care ne făceau să ne despărțim într-una. Ea nu putea să înțeleagă o vocație. Unii oameni nu pot să înțeleagă asta; în cel mai bun caz, slujba înseamnă pentru ei statut și salariu, nu are o valoare în sine.

Începu să despacheteze hamburgerul, în timp ce Robin îl privea cu înverșunare.

— Am nevoie de un partener care să poată lucra și el program

prelungit, spuse Strike. Cineva care nu are o problemă să lucreze în weekend. Nu îl învinovățesc pe Matthew că își face griji pentru tine...

— Nu își face.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte ca ea să se gândească la ele. În dorința ei universală de a respinge tot ce spunea Strike, lăsase să-i scape un adevăr neplăcut. Adevărul era că Matthew avea foarte puțină imaginație. El nu îl văzuse pe Strike plin de sânge după ce ucigașul Lulei Landry îl înjunghiase. Până și descrierea de către Robin a modului în care Quine zăcea legat și eviscerat părea să fi fost estompată pentru Matthew de miasma densă a geloziei prin care auzea el tot ce avea legătură cu Strike. Antipatia lui Matthew față de slujba ei nu se datora deloc unui spirit protector, iar Robin nu recunoscuse asta niciodată până acum față de ea însăși.

— Ceea ce fac eu poate fi periculos, spuse Strike cu gura plină, de parcă nu ar fi auzit-o.

— Ți-am fost de folos, spuse Robin cu o voce mai înfundată decât a lui, chiar dacă gura ei era goală.

— Știu asta. Nu aș fi unde sunt acum dacă nu te-aș fi avut pe tine. Nimeni nu a fost vreodată mai recunoscător decât mine pentru o greșală a unei agenții de plasare. Ai fost incredibilă, n-aș fi putut... nu plânge, ce naiba, familia aia se holbează suficient și așa.

— Mă doare-n fund, spuse Robin de după o mână de șervețele de hârtie.

Strike râse.

— Dacă asta vrei, spuse el către creștetul ei roșcat-auriu, poți să mergi la un curs de supraveghere, când o să am bani. Dar dacă ești partenera mea în pregătire, vor exista momente când va trebui să-ți cer să faci chestii care ar putea să nu-i placă lui Matthew. Asta e tot ce vreau să spun. Tu ești cea care va trebui să rezolve asta.

— O s-o fac, spuse Robin, străduindu-se să-și stăpânească nevoia de a plânge în hohote. Asta e ceea ce vreau. De asta am rămas.

— Atunci înveselește-te, ce dracu' și mănâncă-ți hamburgerul.

Lui Robin îi venea greu să mai mănânce cu nodul imens pe care îl avea în gât. Se simțea zguduită, dar exuberantă. Nu se înșelase: Strike văzuse în ea ceea ce avea și el. Nu erau nici unul oameni care lucrau doar pentru salariu...

— Atunci povestește-mi despre Daniel Chard, spuse ea.

Așa și făcu Strike, în timp ce familia de patru persoane își strângea lucrurile și pleca, aruncând încă priviri furișate spre cuplul față de care nu erau complet lămuriți (fusesse o ciorovăială de îndrăgostiți? O ceartă de familie? Cum fusesse soluționată atât de rapid?).

— Paranoic, puțin excentric, obsedat de el însuși, concluziona Strike cinci minute mai târziu, dar ar putea să fie ceva aici. E posibil ca Jerry Waldegrave să fi colaborat cu Quine. Pe de altă parte, e posibil ca el să fi demisionat din cauză că se săturase de Chard, cu care nu cred că e ușor să lucrezi. Vrei cafea?

Robin își privi ceasul. Încă ninge; se temea de unele întârzieri pe autostradă care ar fi împiedicat-o să prindă trenul de Yorkshire, dar după conversația cu Strike era hotărâtă să-și demonstreze devotamentul față de slujbă, așa că fu de acord. În orice caz, voia să-i spună lui Strike anumite lucruri cât încă stătea în fața lui. N-ar fi fost deloc la fel de satisfăcător dacă i le-ar fi spus de pe locul șoferului, de unde nu-i putea urmări reacțiile.

— Am aflat și eu câte ceva despre Chard, spuse ea după ce reveni cu două pahare de cafea și o plăcintă cu mere pentru Strike.

— Bărfe ale servitorilor?

— Nu, spuse Robin. Abia dacă mi-au spus vreo vorbă cât am stat în bucătărie. Par amândoi prost dispuși.

— Potrivit lui Chard, nu le place în Devon. Preferă Londra. Sunt frate și soră?

— Mamă și fiu, cred, spuse Robin. El îi spune Mamu. În orice caz, am cerut să merg la toaletă și veceul angajaților e chiar lângă un atelier artistic. Daniel Chard știe multe despre anatomie. Peste tot pe pereți sunt reproduceri după desenele anatomice ale lui Leonardo da Vinci, iar într-un colț e un model anatomic. E sinistru – din ceară. Iar pe șevalet era un desen foarte detaliat al lui Manny Valetul. Întins pe jos, nud.

Strike își puse jos cafeaua.

— Sunt niște informații foarte interesante, spuse el încet.

— M-am gândit că ar putea să-ți placă, spuse Robin cu un zâmbet afectat.

— Aruncă o lumină secundară interesantă asupra insistenței lui Manny că nu și-a împins șeful pe scări.

— Nu le-a plăcut deloc că ai venit aici, spuse Robin, dar asta e posibil să fie greșeala mea. Am spus că tu ești detectiv privat, dar Nenita – a cărei engleză nu e la fel de bună ca a lui Manny – nu a

înțeles, așa că am spus că ești un fel de polițist.

— Ceea ce i-a făcut să presupună că Chard m-a invitat acolo ca să se plângă de violența lui Manny față de el.

— Chard a vorbit despre asta?

— Deloc, spuse Strike. Era mult mai preocupat de presupusa trădare a lui Waldegrave.

După ce se duseră la toaletă ieșiră din nou în frig, unde trebuiră să își mijească ochii împotriva zăpezii care cădea, în timp ce traversau parcare. O chiciură subțire se depusese deja pe capota Toyotei.

— O să ajungi la King's Cross, nu-i așa? spuse Strike uitându-se la ceas.

— Dacă nu avem iar probleme pe autostradă, spuse Robin atingând pe furiș căptușeala de lemn de pe interiorul portierei.

Tocmai ajunseseră pe M4, unde erau avertismente despre vreme pe fiecare semn de circulație și unde limita de viteză fusese redusă la 100 de kilometri pe oră, când mobilul lui Strike sună.

— Ilsa? Ce se întâmplă?

— Salut, Corm. Păi, putea fi și mai rău. Nu au arestat-o, dar a fost un interogatoriu destul de intens.

Strike puse mobilul pe speaker, ca să audă și Robin și ascultară împreună, cu încruntări similare de concentrare pe fețele lor, în timp ce mașina trecea printr-un vârtej de zăpadă involburată care se repezea spre parbriz.

— Cu siguranță, ei cred că ea a făcut-o, spuse Ilsa.

— Pe baza a ce?

— Ocazie, spuse Ilsa și modalitate. Ea chiar nu se ajută deloc. Era foarte țăfnoasă că e interogată și vorbea încontinuu de tine, ceea ce i-a făcut atenți. Ea spunea că tu o să afli cine a făcut asta cu adevărat.

— Fir-ar a naibii, spuse Strike exasperat. Și ce era în depozit?

— A, da, asta. Era o haină arsă și pătată de sânge, într-un morman de vechituri.

— Mare scofală, ce să zic, spuse Strike. Putea fi acolo de ani de zile.

— Criminaliștii o să afle asta, dar sunt de acord, nu e cine știe ce cu care să meargă mai departe, ținând cont că încă nici măcar n-au găsit măruntaiele.

— Știi despre măruntaie?

— Acum toată lumea știe despre măruntaie, Corm. A apărut la știri.

Strike și Robin schimbară rapid o privire.

— Când?

— La prânz. Cred că poliția știa că e pe cale să se afle și a reținut-o ca să vadă dacă poate să scoată ceva de la ea înainte ca asta să devină informație publică.

— Unul de la ei a lăsat-o să răsufle, spuse Strike furios.

— Asta e o acuzație gravă.

— Știu asta de la jurnalistul care l-a plătit pe gabor să vorbească.

— Cunoști niște oameni interesanți, nu-i așa?

— Ține de natura meseriei. Mulțumesc mult că mi-ai spus, Ilsa.

— Nici o problemă. Fă cumva să nu între la închisoare, Corm. Îmi place destul de mult de ea.

— Cine era? întrebă Robin după ce lisa închise.

— O veche prietenă de școală din Cornwall; avocată. S-a căsătorit cu unul dintre prietenii mei din Londra. Am trimis-o pe Leonora la ea pentru că... la dracu'.

Trecuseră de o curbă pentru a da de un ambuteiaj enorm în fața lor. Robin apăsă pe frână și opriră în spatele unui Peugeot.

— La dracu', repetă Strike, aruncând o privire spre profilul lui Robin.

— Alt accident, spuse Robin. Văd luminile de semnalizare.

Imaginația ei îi prezentă fața lui Matthew al ei, dacă ar fi trebuit să-i telefoneze ca să-i spună că nu mai venea, că pierduse trenul de noapte. Înurmântarea mamei lui... *cine poate să nu ajungă la o înurmântare?* Ar fi trebuit să fie deja acolo, în casa tatălui lui Matthew, ajutând la organizare, preluând o parte din presiune. Geanta ei de weekend ar fi trebuit să stea deja în vechea ei cameră din acea casă, cu hainele de înurmântare călcate și atârinate în vechiul ei dulap și totul pregătit pentru drumul scurt până la biserică de a doua zi dimineața. O înurmântau pe doamna Cunliffe, viitoarea ei soacră, dar ea preferase să conducă prin zăpadă cu Strike, iar acum erau blocați, la 350 de kilometri distanță de biserică în care mama lui Matthew avea să fie așezată în mormânt.

N-o să mă ierte niciodată. N-o să mă ierte niciodată dacă nu ajung la înurmântare pentru că am făcut asta...

De ce trebuise oare să i se ofere alternativa asta exact astăzi? De ce trebuise vremea să fie atât de proastă?

Stomacul lui Robin se crispa din cauza neliniștii, iar traficul nu se clintea.

Strike nu spuse nimic, ci dădu drumul la radio. Mașina se umplu de sunetul lui Take That, care cântau despre faptul că acum exista un progres, spre deosebire de mai înainte. Muzica irita nervii lui Robin, dar ea nu spuse nimic.

Șirul de mașini avansă câțiva metri.

O, Doamne, te rog, lasă-mă să ajung la King's Cross la timp, se rugă Robin în sinea ei.

Timp de trei sferturi de oră se târâră prin zăpadă, în timp ce lumina după-amiezii se stingea rapid în jurul lor. Ceea ce păruse a fi un ocean imens de timp până la plecarea trenului începea să îi pară lui Robin un iaz care seca rapid, în care era posibil ca ea să rămână în curând singură, abandonată.

Acum vedeau accidentul din fața lor; poliția, luminile, un Polo schilodit.

— O să ajungi, spuse Strike, vorbind pentru prima oară de când dăduse drumul la radio, în timp ce își așteptau rândul pentru ca un polițist de circulație să le facă semn să treacă. O să fie strâns, dar o să ajungi.

Robin nu răspunse. Știa că e doar vina ei, nu a lui: el îi oferise să își ia zi liberă. Ea fusese cea care insistase să vină cu el în Devon, ea fusese cea care îl mințise pe Matthew în legătură cu disponibilitatea locurilor în tren pentru astăzi. Ar fi trebuit să stea în picioare tot drumul din Londra până în Harrogate, mai degrabă decât să rateze înmormântarea doamnei Cunliffe. Strike fusese împreună cu Charlotte 16 ani, cu pauze, iar slujba lui îi despărțise. Ea nu voia să-l piardă pe Matthew. De ce făcuse asta; de ce se oferise să îl ducă pe Strike cu mașina?

Traficul era dens și lent. La ora 5 se deplasau prin traficul aglomerat al orei de vârf de lângă Reading și se opriră iar din mersul lor lent. Strike dădu știrile tare, când începură. Robin încercă să se preocupe de ce spuneau despre uciderea lui Quine, dar sufletul ei era acum în Yorkshire, ca și cum ar fi făcut un salt peste trafic și peste toți kilometrii implacabili și înzăpeziți dintre ea și casă.

„Poliția a confirmat astăzi că scriitorul ucis Owen Quine, al cărui trup a fost descoperit cu șase zile în urmă într-o casă din Batons Court, în Londra, a fost ucis în același mod ca eroul ultimei sale cărți, nepublicată. Deocamdată nu s-a operat nici o arestare în acest caz. Inspectorul Richard Anstis, care conduce această investigație, a discutat cu reporterii la începutul acestei după-amiezi.”

Anstis, remarcă Strike, părea bombastic și încordat. El nu ar fi ales niciodată să transmită acele informații în acest mod.

„Suntem interesați să discutăm cu oricine a avut acces la manuscrisul ultimului roman al domnului Quine...”

„Ne puteți spune exact cum a fost ucis domnul Quine, domnule inspector?”, întrebă o voce masculină zeloasă.

„Așteptăm un raport criminalistic complet”, spuse Anstis, pe care îl abordă apoi o reporteriță.

„Puteți confirma că anumite părți ale trupului domnului Quine au fost luate de ucigaș?”

„O parte a intestinelor domnului Quine au fost îndepărtate de la locul crimei”, spuse Anstis. „Urmărim mai multe piste, dar vrem să facem apel la cetățeni pentru orice informație. Este o crimă îngrozitoare, iar noi credem că făptașul este extrem de periculos.”

— Ah, iară, spuse Robin disperată. Încă un accident...

Strike ridică privirea pentru a vedea un zid de lumini roșii în fața lor. Închise brutal radioul, coborî geamul și își scoase capul în zăpada învârtăjită.

— Nu, îi strigă el. Cineva s-a împotmolit la marginea drumului... într-un troian... o să plecăm iar imediat.

Dar fu nevoie de alte 40 de minute ca să treacă de obstacol. Toate cele trei benzi erau înșesate, astfel că abia se târau după ce își reluară călătoria.

— N-o să ajung, spuse Robin cu gura uscată când ajunseră în sfârșit la marginea Londrei.

Era 10 și 20 de minute.

— Ba da, spuse Strike. Închide porcăria aia...

Strike amuți GPS-ul cu un pocnet.

— ... și nu o lua pe ieșirea asta...

— Dar trebuie să te las...

— Nu te gândești la mine, nu trebuie să mă lași... următoarea la stânga...

— Nu pot intra acolo, e sens unic!

— Stânga! urlă el, trăgând de volan.

— Nu face asta, e pericu...

— Vrei să pierzi înmormântarea aia afurisită? Apasă pe accelerație! Prima la dreapta...

— Unde suntem?

— Știi ce fac, spuse Strike mijindu-și ochii prin ninsoare. Drept înainte... tatăl prietenului meu Nick e taximetrist, m-a învățat câteva lucruri – iar la dreapta – ignoră semnul ăla nenorocit

INTERZIS ÎNAINTE, cine o să iasă de acolo într-o noapte ca asta? Drept înainte și la stânga la lumini!

— Nu te pot lăsa la King's Cross! spuse ea, supunându-se orbește instrucțiunilor lui. Nu poți să conduci, ce-o să faci cu mașina?

— Dă-o dracu', gălesc eu ceva... fă a doua la dreapta...

La 11 fără 5 minute, turnurile lui St. Pancras îi apărură lui Robin ca o imagine a raiului prin ninsoare.

— Trage pe dreapta, dă-te jos și fugi, spuse Strike. Sună-mă dacă îl prinzi. Dacă nu, sunt aici.

— *Mulțumesc.*

Apoi Robin dispăru, alergând prin zăpadă și bălângăind în mână geanta ei de weekend. Strike o urmări cum dispăre în întuneric și-o imaginea patinând puțin pe podeaua alunecoasă a gării, fără să cadă, privind agitată în jur în căutarea peronului... Ea lăsase mașina, la ordinul lui, pe un semn de parcare interzisă. Dacă prindea trenul, Strike rămânea împotmolit într-o mașină închiriată pe care nu o putea conduce și care cu siguranță avea să fie ridicată.

Limbile aurii ale ceasului de la St. Pancras se mișcau inexorabil spre ora 11. Strike văzu în mintea lui ușile trenului închizându-se zgomotos, Robin care alerga pe peron, cu părul ei roșu-auriu fluturând...

Trecu un minut. Strike își aținti ochii asupra intrării în gară și așteptă.

Robin nu reapăru. El continuă să aștepte. Trecură cinci minute. Șase minute.

Mobilul lui sună.

— L-ai prins?

— La mustață... era pe punctul de a pleca... Cormoran, mulțumesc, îți mulțumesc atât de mult...

— Nici o problemă, spuse el privind în jur la terenul întunecat și înghețat, la zăpada tot mai adâncă. Călătorie plăcută. Ar fi bine să plec și eu. Noroc pentru mâine.

— *Mulțumesc!* strigă ea în timp ce el închidea.

O impresiunase pe Robin, se gândi Strike în timp ce se întindea după cârje, dar asta nu făcea deloc mai atrăgătoare perspectiva unei călătorii de-a lungul Londrei înzăpezite pe un picior sau a unei amenzi sănătoase pentru abandonarea unei mașini închiriate în mijlocul orașului.

Pericolul, imboldul tuturor minților mărețe.

George Chapman, *Răzbunarea lui Bussy d'Ambois*.

Lui Daniel Chard nu i-ar fi plăcut minusculul apartament închiriat de la mansardă din Denmark Street, se gândi Strike, dacă nu cumva ar fi putut să descopere un farmec primitiv în conturul aparatului vechi de prăjit pâine sau al lămpii de birou, dar dacă se întâmpla să fii un om cu un singur picior, el avea multe avantaje. Sâmbătă dimineața genunchiul lui încă nu era pregătit să accepte proteza, dar existau la îndemână suprafețe de care să se prindă; distanțele puteau fi acoperite prin salturi scurte; exista mâncare în frigider, apă caldă și țigări. Astăzi, Strike simți o afecțiune sinceră pentru apartamentul cu fereastra aburită de condens și zăpada care se vedea pe pervazul de dincolo de ea.

După micul dejun se întinse pe pat, fumând, cu o cană de ceai maro întunecat lângă el, pe cutia care servea drept noptieră, încruntându-se nu de furie, ci de concentrare.

Șase zile și nimic.

Nici urmă de intestinale care dispăruseră din trupul lui Quine și nici a vreunei probe de medicină legală care să îl identifice pe criminalul potențial (căci Strike știa că un fir de păr sau o amprentă rătăcite ar fi prevenit cu certitudine interogarea zadarnică a Leonorei de ieri). Nici un alt apel la alte întrezăriri ale siluetei ascunse care intrase în clădire cu puțin timp înainte ca Quine să moară (oare poliția credea că e o plăsmuire a imaginației vecinului cu ochelari cu lentile groase?). Nici o armă a crimei, nici o înregistrare video incriminantă a vreunor vizitatori neașteptați din Talgarth Road, nici un fel de palavragii suspicioși care să observe pământ proaspăt săpat, nici un morman de măruntaie putrezite scoase la lumină, învelite într-o burqa, nici o urmă a genții de voiaj a lui Quine care să conțină notițele lui pentru *Bombyx Mori*. Nimic.

Șase zile. Strike prinsese ucigași în șase ore, deși era adevărat

că acelea fuseseră crime pripite din furie și disperare, în care suvoaie de indicii se revărsaseră odată cu sângele, iar vinovații panicați sau incompetenți îi împroșcaseră pe toți cei din vecinătatea lor cu minciuni.

Uciderea lui Quine era diferită, stranie și mai sinistă.

În timp ce ducea cana la gură, Strike văzu din nou trupul, la fel de clar de parcă ar fi văzut fotografia din mobilul lui. Era un act teatral, un decor de scenă.

În ciuda restricțiilor adresate lui Robin, Strike nu se putu abține să se întrebe: de ce fusese făcută crima? Răzbunare? Nebunie? Mascare (a ce?)? Probele criminalistice șterse de acidul clorhidric, momentul morții mascat, intrarea și ieșirea de la locul crimei realizate fără detectare. *Planificare meticuloasă. Fiecare detaliu bine gândit. Șase zile și nici un singur indiciu...* Strike nu credea afirmația lui Anstis că au mai multe indicii. Bineînțeles, vechiul lui prieten nu mai împărtășea informații, nu după avertismentele încordate față de Strike de a-și vedea de treabă, de a păstra distanța.

Strike mătură absent scrumul de pe pieptul puloverului său vechi și își aprinse o nouă țigară de la chiștocul celei vechi.

Credem că făptașul este extrem de periculos, le spusese Anstis reporterilor, în viziunea lui Strike o declarație care era deopotrivă dureros de evidentă și ciudat de înșelătoare.

Lui Strike îi veni o amintire: amintirea mării aventuri a aniversării de 18 ani a lui Dave Polworth.

Polworth era cel mai vechi prieten al lui Strike; se cunoșteau de la grădiniță. În timpul copilăriei și adolescenței, Strike se mutase în mod regulat din Cornwall și apoi revenise, iar prietenia lor era reluată iar de unde o întrerupseseră mama lui Strike și capriciile ei.

Dave avea un unchi care plecase în Australia în adolescență, iar acum era multimilionar. El își invitase nepotul să vină să stea la el pentru a 18-a lui aniversare și să aducă și un prieten.

Cei doi adolescenți traversaseră lumea în zbor; fusese cea mai frumoasă aventură a scurtelor lor vieți. Stătuseră în casa imensă de pe plajă a unchiului Kevin, toată numai sticlă și lemn strălucitor, cu un bar în sufragerie; stropii diamantini ai apei mării în soarele orbitor și creveții roz enormi dintr-o frigăruie de grătar, accentele, berea, iar bere, tipul de blonde cu membre ca mierea pe care nu le vedeai niciodată în Cornwall și apoi, chiar de ziua lui Dave, rechinul.

„Sunt periculoși doar dacă sunt provocați”, a spus unchiul Kevin, căruia îi plăceau mult scufundările. „Nu-i atingeți, bine, băieți? Nu vă prostiți.”

Dar pentru Dave Polworth, care iubea marea, care făcea surf, pescuia și naviga acasă, a se prosti era un mod de viață.

Un ucigaș înăscut, cu ochii plați și inerti și rândurile de dinți ca niște pumnale, dar Strike asistase la indiferența leneșă a rechinelor cu coada neagră care înotau deasupra lor, înfiorat de frumusețea lor aerodinamică. S-ar fi mulțumit să plutească prin penumbra azurie, știa asta, dar Dave era hotărât să-i atingă.

Dave încă mai avea cicatricea: rechinul îi smulsese o bucată bună din antebraț, iar degetul mare drept îl simțea doar parțial. Asta nu îi afectase capacitatea de a-și face meseria: acum era inginer constructor în Bristol, iar în Victory Inn, unde el și cu Strike încă se mai întâlneau să bea Doom Bar când mergeau în vizită acasă, i se spunea „Chum”. Încăpățânat, nesăbuit, căutător de senzații tari până în măduva oaselor, Polworth încă făcea scufundări în timpul liber, chiar dacă îi lăsa în pace pe rechinii Atlanticului care făceau plajă la suprafața apei.

Pe plafonul de deasupra patului lui Strike exista o crăpătură fină. Avea impresia că nu o mai observase până atunci. Ochii lui o urmăreau, în timp ce el își amintea o umbră pe fundul mării și un nor subit de sânge negru; scuturarea trupului lui Dave, într-un țipăt tăcut.

Ucigașul lui Owen Quine era asemenea rechinului cu coadă neagră, se gândi el. Printre suspecții din acest caz nu exista nici un prădător febril și arbitrar. Nici unul dintre ei nu avea un istoric violent cunoscut. Nu exista, așa cum se întâmplă adesea când apare un cadavru, un șir de infracțiuni trecute care să ducă la ușa unui suspect, nici un trecut pătat de sânge pe care vreunul din ei să-l târâie în urma lui, ca pe un sac cu resturi de carne pentru ogarii înfometăți. Acest ucigaș era o creatură mai rară și mai stranie: cea care își ascunde adevărata natură până când ajunge să fie suficient de tulburată. Asemenea lui Dave Polworth, Owen Quine tachinase cu nesăbuintă un ucigaș potențial și dezlănțuise asupra sa oroarea.

Strike auzise de multe ori afirmația superficială că oricine putea să ucidă, dar știa că asta e o minciună. Existau, fără îndoială, aceia pentru care crima era ușoară și plăcută: întâlneau câțiva astfel de oameni. Milioane de oameni fuseseră antrenați cu succes să pună capăt vieții altora; el, Strike, era unul dintre ei. Oamenii

ucideau în funcție de ocazie, pentru un avantaj sau în apărare, descoperind în ei înșiși capacitatea de a vărsa sângele celorlalți când nici o altă variantă nu părea posibilă; dar existau și oameni care se opreau brusc, chiar și sub cea mai intensă presiune, incapabili să își urmărească avantajul, să fructifice ocazia, să spargă cel mai mare tabu final.

Strike nu subestima ceea ce fusese necesar pentru a-l lega, zdrobi și despica pe Owen Quine. Persoana care făcuse asta își atinsese scopul fără să fie văzută, reușise să se debaraseze de probe și părea să nu fi manifestat suficientă tulburare sau vinovăție ca să alerteze pe cineva. Toate acestea susțineau că e o personalitate periculoasă, o personalitate *foarte* periculoasă – chiar dacă una tulburată. Atâta timp cât se credea nedepistat și nesuspectat, nu prezenta pericol pentru nimeni din jurul lui. Dar dacă era atins iar... atins, poate, în locul în care reușise să-l atingă Owen Quine...

— La dracu', murmură Strike.

Aruncă rapid țigara în scrumiera de lângă el; arsesse până la degete, fără ca el să-și dea seama.

Deci ce trebuia să facă în continuare? Dacă urmele care veneau dinspre crimă erau practic inexistente, se gândi Strike, trebuia să urmărească urmele *înspre* crimă. Dacă perioada de după moartea lui Quine era nefiresc de lipsită de indicii, era momentul cercetării ultimelor lui câteva zile de viață.

Strike își luă mobilul și oftă adânc, privind spre el. Exista oare, se întrebă el, vreo altă modalitate de a ajunge la prima informație pe care o căuta? Trecu în revistă în cap lista amplă a cunoștințelor lui, respingând alternativele la fel de repede pe cât apăreau. În cele din urmă și fără prea mult entuziasm, concluzionă că opțiunea lui inițială era cea mai predispusă să-i rezolve problema: fratele lui vitreg, Alexander.

Aveau în comun un tată celebru, dar nu trăiseră niciodată sub același acoperiș. Al era cu nouă ani mai mic decât Strike și era fiu legitim al lui Jonny Rokeby, ceea ce însemna că în viețile lor nu exista practic nici un punct de convergență. Al urmase școli private din Elveția și acum putea fi oriunde: la reședința din LA a lui Rokeby, pe iahtul unui rapper, chiar și pe o plajă albă din Australia, căci a treia soție a lui Rokeby era din Sydney.

Și totuși, dintre frații și surorile vitrege din partea tatălui său, Al se arătase mai dispus decât oricare altul să creeze o relație cu fratele lui mai mare. Strike își amintea cum Al îl vizitase la spital

după ce îi fusese spulberat piciorul; o întâlnire stânjenitoare, dar emoționantă retrospectiv.

Al adusese cu el la Selly Oak o ofertă din partea lui Rokeby care ar fi putut să fie transmisă prin poștă: ajutor financiar pentru afacerea incipientă de detectiv privat a lui Strike. Al anunțase oferta cu mândrie, considerând-o o dovadă a altruismului tatălui său. Strike era sigur că nu era deloc așa ceva. Bănuia că Rokeby sau sfătuitoarii lui erau neliniștiți că veteranul decorat cu un picior ar fi putut să-și vândă povestea. Oferirea unui cadou ar fi trebuit să-i închidă gura.

Strike respinsese generozitatea tatălui său, apoi fusese refuzat de absolut toate băncile la care ceruse un împrumut. Îl sunase pe Al cu imensă reticență, refuzând să primească bani cadou, respingând întâlnirea cu tatăl lui care îi era oferită, dar întrebând dacă putea să primească un împrumut. În mod evident, asta ofensase. Avocatul lui Rokeby îl dăduse ulterior în judecată, încercând să-i ia îndemnizațiile lunare cu tot zelul celei mai rapace bănci.

Dacă Strike nu ar fi decis să o păstreze pe Robin pe statul de plată, împrumutul ar fi fost deja achitat. Era hotărât să-l achite înainte de Crăciun, hotărât să nu-i fie îndatorat lui Jonny Rokeby, acesta fiind și motivul pentru care acceptase o cantitate de muncă din cauza căreia în ultima vreme lucrase opt sau nouă ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Nimic din toate acestea nu făcea mai confortabilă perspectiva de a-l suna pe fratele lui mai mic. Strike putea să înțeleagă loialitatea lui Al față de un tată pe care în mod evident îl iubea, dar orice pomenire a lui Rokeby între ei era în mod necesar tensionată.

Telefonul lui Al sună de mai multe ori și în cele din urmă intră mesageria vocală. Deopotrivă ușurat și dezamăgit, Strike lăsă un scurt mesaj în care îl ruga pe Al să-l sune și închise.

Strike își aprinse a treia țigară de după micul dejun și reveni la contemplarea crăpăturii din tavan. Urmele către crimă... depindeau atât de mult de momentul în care ucigașul văzuse manuscrisul, îi recunoscuse potențialul de plan pentru crimă...

Și, din nou, trecu în revistă suspjecții ca și cum ar fi fost o mână de cărți pe care o primise, examinând potențialitățile lor.

Elizabeth Tassel, care nu făcea deloc un secret din furia și durerea pe care *Bombyx Mori* i le provocase. Kathryn Kent, care pretindea că nu-l citise deloc. Încă necunoscuta Pippa2011, căreia Quine îi citise bucăți din carte în octombrie. Jerry Waldegrave,

care primise manuscrisul pe 5, dar dacă era să i se dea crezare lui Chard, ar fi putut să știe ce conținea el cu mult înainte. Daniel Chard, care pretindea că nu-l văzuse până pe 7 și Michael Fancourt, care auzise de carte de la Chard. Da, existau diverși alții, care priviseră pe furis, examinaseră și chicotiseră la cele mai lubrice părți ale cărții, trimisă prin e-mail în întreaga Londră de Christian Fisher, dar lui Strike i se părea foarte dificil de montat până și cel mai vag caz împotriva lui Fisher, a tânărului Ralph din biroul lui Tassel sau a Ninei Lascelles, nici unul dintre aceștia neapărând în *Bombyx Mori* și nici cunoscându-l cu adevărat pe Quine.

Strike se gândi că trebuia să se apropie mai mult, suficient de mult ca să-i perturbe pe cei ale căror vieți fuseseră deja ridiculizate și deformate de Owen Quine. Cu aproape la fel de puțin entuziasm ca atunci când se forțase să-l sune pe Al, derulă lista lui de contacte și o sună pe Nina Lascelles.

Convorbirea nu dură mult. Nina era încântată. Bineînțeles că putea să vină la ea în seara aceea. Ea avea să gătească.

Strike nu se putea gândi la nici o altă modalitate de a tatona în căutarea altor detalii despre viața privată a lui Jerry Waldegrave sau despre reputația lui Michael Fancourt de asasin literar, dar nu era nerăbdător să-și atașeze din nou proteza, fără a mai pune la socoteală efortul de care avea să fie nevoie pentru a se desprinde din nou, a doua zi dimineața, din îmbrățișarea plină de speranță a Ninei Lascelles. Totuși, înainte de a pleca, putea să se uite la Arsenal împotriva lui Aston Villa; analgezice, țigări, șuncă și pâine.

Preocupat de propriul lui confort și având în minte un amestec de fotbal și crimă, lui Strike nu-i trecu prin cap să se uite jos, pe strada înzăpezită, unde cumpărătorii, nedescurajați de vremea înghețată, intrau și ieșeau din magazine de muzică și de instrumente muzicale și din cafenele. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut să vadă silueta zveltă, cu glugă și haină neagră care se sprijinea de perete între numerele șase și opt, privind fix spre apartamentul lui. Însă, oricât de bună ar fi fost vederea lui, era puțin probabil să zărească cuțitul retractabil învârtit ritmic între degetele lungi și subțiri.

Ridică-te, bunul meu înger,
 Ale cărui sfinte arii îndepărtează de mine
 acel spirit malefic
 Ce îmi zgâlțâie cotul...

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*.

Chiar și cu lanțuri de zăpadă pe cauciucuri, vechiul Land Rover al familiei condus de mama lui Robin avusese de furcă între gara York și Masham. Ștergătoarele croiau ferestre de forma evantaiului, repede acoperite, dând spre drumuri familiare lui Robin din copilărie, acum transformate de cea mai rea iarnă pe care o văzuse ea de mulți ani încoace. Ninsoarea era neîncetată, iar călătoria care ar fi trebuit să ia o oră dură aproape trei. Existaseră momente în care Robin crezuse că mai putea încă să piardă înmormântarea. Cel puțin reușise să vorbească cu Matthew de pe mobil, explicându-i că era aproape. El îi spusese că mai mulți alții erau încă la kilometri distanță, că se temea că mătușa lui din Cambridge ar fi putut să nu mai ajungă, până la urmă.

Ajunsă acasă, Robin evită bun venitul bălos al bătrânului lor labrador ciocolatiu și se repezi pe scări spre camera ei. Își scoase rochia neagră și haina, fără a se mai deranja să le calce, agățându-și prima pereche de ciorapi în graba ei, apoi coborî în fugă în holul de la parter unde părinții și frații ei o așteptau.

Merseră împreună prin zăpada învâртеjită, adăpostiți sub umbrele negre și urcară dealul lîn pe care Robin îl suise în fiecare zi a anilor ei de școală primară, apoi parcurseră piața largă care era inima străveche a micului ei orașel natal, cu spatele la furnalul gigantic al fabricii de bere. Piața de sâmbătă fusese contramandată. În zăpadă fuseseră săpate canale adânci de acele suflete curajoase care traversaseră piața în dimineața aceea și ale căror urme convergeau înspre biserica unde Robin vedea o mulțime de rude și cunoștințe în haine negre.

Robin se înfioră în timp ce familia își croia drum spre ușile bisericii Fecioara Maria, pe lângă rămășițele unei cruci cu stâlp rotund din secolul al IX-lea care avea un aspect ciudat de păgân. Apoi îl văzu în sfârșit pe Matthew, care stătea la intrare împreună cu tatăl și sora lui, palid și izbitor de arătos în costumul lui negru. În timp ce Robin se uita la el, încercând să-i prindă privirea pe deasupra cozii, o femeie tânără se întinse în sus și îl îmbrățișă. Robin o recunoscuse pe Sarah Shadlock, vechea prietenă a lui Matthew de la universitate. Salutul ei era, poate, puțin mai lasciv decât se cuvenea în astfel de circumstanțe, dar vinovăția lui Robin de a fi fost la zece secunde distanță de pierderea trenului de noapte, de a nu-l fi văzut pe Matthew timp de aproape o săptămână, o făcu să creadă că nu avea dreptul să se supere din cauza asta.

— Robin, spuse el imperios când o văzu.

Matthew uită să strângă mâna a trei oameni când întinse brațele spre ea. În timp ce se îmbrățișau, Robin simți usturimea lacrimilor de sub pleoape. Asta era viața reală, la urma urmei, Matthew și casa...

— Du-te și stai în față, îi spuse el.

Ea se supuse, lăsându-și familia în spatele bisericii ca să stea în prima strană, împreună cu cumnatul lui Matthew, care își legăna fetița pe genunchi și care o salută pe Robin cu o înclinare ursuză din cap.

Era o biserică veche minunată, iar Robin o știa bine de la slujbele de Crăciun, de Paște și cu ocazia recoltelor la care participase toată viața cu școala primară și cu familia. Ochii ei călătoreau încet de la un obiect familiar la altul. Sus, deasupra ei, peste arcada altarului, era o pictură de Sir Joshua Reynolds (sau, cel puțin, a școlii lui Joshua Reynolds); Robin se concentră asupra ei, încercând să-și liniștească mintea. O imagine cețoasă și mistică, îngerul-băiat care contemplă imaginea îndepărtată a unei cruci care emite raze aurii... Cine o făcuse oare cu adevărat, se întrebă ea, Reynolds sau vreun discipol din atelierul lui? Apoi se simți vinovată că se lăsa în voia curiozității ei perene, în loc să fie tristă pentru doamna Cunliffe...

Robin se gândise la faptul că peste câteva săptămâni avea să se căsătorească aici. Rochia ei de nuntă atârna, pregătită, în dulapul camerei libere, dar, în schimb, iată sicriul doamnei Cunliffe înaintând pe culoar, strălucind negru cu mânere argintii, iar Owen Quine era încă la morgă... pentru trupul lui eviscerat, putrezit și

ars, nu exista încă nici un sicriu strălucitor...

Nu te mai gândi la asta, își spuse ea grav, în timp ce Matthew se așeza lângă ea, cu brațul lui cald lipit de al ei, pe toată lungimea lui.

Ultimele 24 de ore fuseseră atât de pline de incidente, că lui Robin îi era greu să creadă că e aici, acasă. Ea și cu Strike ar fi putut să fie la spital, fuseseră foarte aproape să între drept în acel camion răsturnat... șoferul plin de sânge... doamna Cunliffe era probabil neatinsă în cutia ei căptușită cu mătase... Nu te mai *gândi la asta...*

Era ca și cum ochii ei erau văduviți de o focalizare ușoară și confortabilă. Poate că vederea unor lucruri precum trupurile legate și eviscerate te afecta cumva, schimba modul în care vedeai lumea.

Robin îngenunche cu o mică întârziere pentru rugăciune; pernița brodată cu cruci era aspră sub genunchii ei înghețați. *Sărmana doamnă Cunliffe...* numai că mama lui Matthew nu o plăcuse niciodată prea mult. *Fii îngăduitoare*, se imploră Robin pe sine însăși, chiar dacă era adevărat. Doamnei Cunliffe nu-i plăcea ideea ca Matthew să fie legat de aceeași prietenă atât de mult timp. Pomenise undeva unde Robin putea să audă cât de mult bine le făcea bărbaților tineri să umble din floare-n floare, să-și trăiască tinerețea din plin...

Statuia lui Sir Marmaduke Wyvill stătea în fața lui Robin la doar un metru distanță. În timp ce Robin se ridica pentru cântarea imnurilor, el părea să se holbeze la ea, în haina lui iacobină, în mărime naturală și pus orizontal, pe raftul lui de marmură, sprijinit în cot ca să stea cu fața la congregație. Soția lui stătea întinsă lângă el, într-o poziție identică. Erau ciudat de reali în pozițiile lor ireversibile, cu pernițe sub coate pentru confortul oaselor lor de marmură, iar deasupra lor, pe arcurile de boltă, erau figuri alegorice ale morții și mortalității. *Până când moartea ne va despărți...* iar gândurile ei începură iar să rătăcească: ea și cu Matthew, legați împreună pentru totdeauna, până când aveau să moară... *nu, nu legați... nu gândi așa... Ce-i cu tine?* Robin era epuizată. Trenul fusese supraîncălzit și smucit. Robin se trezise din oră în oră, temându-se că aveau să rămână înzăpeziți.

Matthew întinse mâna să o prindă pe a ei și o strânse de degete.

Înmormântarea avu loc cât de repede permitea decența, în timp ce în jurul lor ningea des. Nu mai întârzie nimeni lângă mormânt; Robin nu era singura care tremura vizibil.

Toată lumea merse la casa mare de cărămidă a familiei Cunliffe,

învârtindu-se prin căldura binevenită. Domnul Cunliffe, care era întotdeauna puțin mai zgomotos decât o cerea situația, umplea încontinuu paharele și îi saluta pe oameni ca și cum ar fi fost o petrecere.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Matthew. A fost groaznic fără tine.

— Și mie, spuse Robin. Aș fi vrut să pot fi aici.

Altă minciună.

— Mătușa Sue rămâne peste noapte, spuse Matthew. Mă gândeam că poate aș putea veni la tine, ar fi plăcut să scap de aici puțin. Săptămâna asta casa a fost plină...

— Excelent, bine, spuse Robin strângându-l de mână.

Era recunoscătoare că nu trebuia să stea la familia Cunliffe. Sora lui Matthew i se părea obositoare, iar domnul Cunliffe tiranic.

Dar ai fi putut să suporti asta o seară, își spuse ea grav. Părea o evadare nemeritată.

Și astfel se întoarseră în casa familiei Ellacott, la mică distanță de piață. Lui Matthew îi plăcea familia ei; era bucuros să se schimbe din costum în blugi, să o ajute pe mama ei să pună masa pentru cină. Doamna Ellacott, o femeie masivă care avea părul roșu-auriu ca al lui Robin prins într-un coc neîngrijit, îl trata cu o amabilitate blândă; era o femeie cu multe preocupări și entuziasme, care actualmente își lua diploma în literatură engleză la o Universitate Deschisă.

— Cum merg studiile, Linda? o întrebă Matthew în timp ce o ajuta, scoțând tava grea din cuptor.

— Facem Webster, *Ducesa de Malfi*: „Și simt că înnebunesc din cauza asta”.

— Dificil, nu-i așa? întrebă Matthew.

— E un citat, dragul meu. Ah...

Doamna Ellacott lăsă să cadă, zângănind, lingurile de servit.

— ... asta îmi aduce aminte... sunt sigură că l-am pierdut...

Traversă bucătăria și înșfăcă revista *Radio Times*, întotdeauna prezentă în casa lor.

— Nu, e la 9. E un interviu cu Michael Fancourt pe care vreau să-l urmăresc.

— Michael Fancourt? spuse Robin, privind în jur. De ce?

— E foarte influențat de toți acei autori de tragedie a răzbunării, spuse mama ei. Sper că o să explice de ce îl atrag.

— Ai văzut asta? spuse fratele mai mic al lui Robin, Jonathan.

Tocmai revenise de la magazinul din colț, cu laptele suplimentar

solicitat de mama lui.

— E pe prima pagină, Rob. Scriitorul ăla cu măruntaiele smul...

— Jon! spuse doamna Ellacott tăios.

Robin știa că mama ei nu își muștra fiul din vreo suspiciune că Matthew ar putea să nu aprecieze pomenirea slujbei ei, ci din cauza unei aversiuni mai generale față de discutarea unei morți subite după o înmormântare.

— Ce e? spuse Jonathan ignorând buna-cuviință și băgând *Daily Express* sub nasul lui Robin.

UN AUTOR DE ROMANE DE GROAZĂ ȘI-A SCRIS PROPRIA ASASINARE.

Autor de romane de groază, se gândi Robin, nu era deloc așa ceva... dar dă bine ca titlu.

— Crezi că șeful tău o să soluționeze cazul? o întrebă Jonathan răsfoind ziarul. Să facă iar poliția de râs?

Robin începu să citească articolul peste umărul lui Jonathan, dar prinse privirea lui Matthew și se îndepărtă.

În timp ce mâncau tocană cu cartofi copti, din geanta ei, aruncată pe un scaun lăsat din colțul bucătăriei cu dale de piatră, se auzi un bâzâit. Robin îl ignoră. Abia după ce terminaseră de mâncat, iar Matthew o ajuta îndatoritor pe mama ei să debaraseze masa, Robin se îndreptă spre geanta ei să-și verifice mesajele. Spre marea ei surpriză, văzu un apel ratat de la Strike. Cu o privire furișă spre Matthew, care era ocupat cu așezarea farfuriilor în mașina de spălat vase, sună la mesageria vocală, în timp ce ceilalți conversau.

Ai un mesaj nou. Primit astăzi la ora 19 și 20.

Pârâitul unei linii deschise, dar nici un cuvânt.

Apoi un bufnet. Un țipăt îndepărtat al lui Strike:

„Nici să nu te gândești, nenoroci...”

Un urlet de durere.

Tăcere. Pârâitul liniei deschise. Sunete confuze de pași apăsăți și târâre. Gâfâit puternic, un hârșâit, linia moartă.

Robin stătea îngrozită, cu telefonul lipit de ureche.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă tatăl ei, oprindu-se din drumul spre bufet, cu cuțitele și furculițele în mână și ochelarii coborâți pe nas.

— Cred că... cred că șeful meu a... a avut un accident... Formă numărul lui Strike cu degete tremurătoare.

Apelul intră direct în căsuța vocală. Matthew stătea în mijlocul bucătăriei, fără să-și ascundă nemulțumirea.

Grea soartă, când femeile sunt silite să pețească!

Thomas Dekker și Thomas Middleton, *Curva onestă*.

Strike nu auzi când sună Robin pentru că, fără ca el să-și dea seama, mobilul lui fusese redus la tăcere atunci când se lovise de pământ, cu 15 minute în urmă. Și nici nu știa că degetul lui mare apăsase pe numărul lui Robin, în timp ce telefonul îi aluneca printre degete.

Abia ieșise din clădire când se întâmplase. Ușa de la stradă se închisese în urma lui, iar el avusese la dispoziție două secunde, cu mobilul în mână (aștepta o confirmare de la taxiul pe care îl comandase fără nici un chef) în timp ce silueta înaltă cu haină neagră se repezea spre el prin întuneric. O pată de piele albă sub glugă și eșarfă, brațul ei întins, neîndemânatic, dar hotărât, ținând cuțitul îndreptat direct spre el în pumnul strâns care flutura.

Strike aproape că alunecă iar în timp ce se pregătea s-o întâmpine, dar se echilibrează izbînd cu mâna în ușa, iar mobilul lui căzu. Șocat și furios pe ea, oricine ar fi fost, pentru prejudiciul pe care urmărirea ei îl produsese deja pentru genunchiul lui, Strike urlă – ea se opri pentru o fracțiune de secundă, apoi se aruncă iar asupra lui.

În timp ce îndrepta bastonul spre mîna în care văzuse deja cuțitul retractabil, genunchiul lui se răsuci iar. Strike scoase un răget de durere și ea sări înapoi, ca și cum l-ar fi înjunghiat fără să-și dea seama; apoi, pentru a doua oară, ea se panică și fugi, alergînd prin zăpadă și lăsîndu-l pe Strike furios și frustrat, incapabil să fugă după ea și fără altă opțiune decît să scotocească prin zăpadă după telefon.

Lua-l-ar dracu de picior!

Cînd Robin sună, Strike stătea în taxiul care se târa, transpirînd de durere. Era doar o consolare minoră faptul că lama mică și triunghiulară pe care o văzuse scîlipind în mîna urmăritoarei lui nu-l străpunsese. Genunchiul lui, de care se

simțise obligat să atașeze proteza înainte de a pleca spre locuința Ninei, îl tortura iar, iar el ardea de furie față de incapacitatea lui de a fugi după urmăritoarea lui nebună. Nu lovise niciodată o femeie, nu făcuse niciodată rău în mod conștient uneia, dar vederea cuțitului apropiindu-se de el prin întuneric anulase astfel de scrupule. Spre consternarea șoferului de taxi, care își privea pasagerul masiv și cu aspect furios în oglinda retrovizoare, Strike se zvârcolea încontinuu pe banchetă pentru eventualitatea în care ar fi văzut-o mergând pe trotuarele aglomerate de sâmbătă seara, cu umerii rotunzi sub haina ei neagră și cuțitul ascuns în buzunar.

Taxiul aluneca pe sub luminile de Crăciun de pe Oxford Street și pe sub pachetele argintii, mari și fragile, împachetate cu funde aurii, iar Strike încerca să-și controleze temperamentul stârnit, nesimțind nici o plăcere la gândul iminentei lui întâlniri pentru cină. Robin îl sună iar și iar, dar el nu simțea mobilul vibrând pentru că era băgat adânc în buzunarul de la haină, care era așezată lângă el pe banchetă.

— Bună, spuse Nina cu un zâmbet forțat, atunci când îi deschise ușa apartamentului ei după jumătate de oră de la ora convenită.

— Scuze că am întârziat, spuse Strike șchiopătând peste prag. Am avut un accident când am plecat de acasă. Piciorul.

Nu-i adusese nimic, își dădu seama Strike în timp ce stătea cu paltonul pe el. Ar fi trebuit să-i aducă vin și bomboane de ciocolată. Simți că ea observă asta, în timp ce ochii ei mari se plimbau asupra lui; ea era manierată, iar el se simți dintr-odată puțin josnic.

— Și am uitat vinul pe care l-am cumpărat pentru tine, minți el. Ce porcărie. Dă-mă afară.

În timp ce ea râdea, chiar dacă fără să vrea, telefonul lui Strike vibră în buzunar, iar el îl scoase automat.

Robin. Nu-și putea da seama de ce voia să vorbească cu el sâmbăta.

— Scuze, îi spuse el Ninei, trebuie să răspund – e urgent, e asistenta mea...

Zâmbetul ei se șterse. Se întoarse și ieși din hol, lăsându-l acolo, cu haina pe el.

— Robin?

— Ești în regulă? Ce s-a întâmplat?

— De unde...?

— Am primit un mesaj vocal care pare o înregistrare a unui atac asupra ta!

— Dumnezeuule, te-am sunat? Probabil când am scăpat telefonul. Da, chiar asta a fost...

Cinci minute mai târziu, după ce îi povestise lui Robin ce se întâmplase, Strike își atârnă haina și se duse după miros în sufragerie, unde Nina așezase masa pentru două persoane. Încăperea era iluminată de veioze; Nina făcuse curat și pusese flori proaspete în jur. În aer plutea un miros puternic de usturoi ars.

— Scuze, repetă el în timp ce ea intra cu un fel de mâncare. Uneori mi-aș dori să am o slujbă de birou.

— Servește-te cu vin, spuse ea pe un ton rece.

Situația era profund familiară. Cât de des stătuse el vizavi de o femeie iritată de întârzierea lui, de atenția lui fragmentată, de nonșalanța lui? Dar aici, cel puțin, ea era jucată într-o cheie minoră. Dacă ar fi întârziat la o cină cu Charlotte și ar fi răspuns unui apel de la o altă femeie imediat ce sosea, se putea aștepta la un pahar de vin în față și la veselă zburând peste tot. Acest gând îl făcu să aibă sentimente mai amabile față de Nina.

— Detectivii sunt parteneri de întâlnire oribili, îi spuse el în timp ce se așeza.

— N-aș spune „oribili”, răspunse ea înmuindu-se. Bănuiesc că nu e genul de slujbă de care poți să uiți.

Nina îl privea cu ochii ei imenși ca de șoarece.

— Noaptea trecută am avut un coșmar cu tine, spuse ea.

— Chiar începem fulminant, nu-i așa? spuse Strike.

Ea râse.

— Mă rog, nu era neapărat despre tine. Căutam împreună tractul intestinal al lui Owen Quine.

Nina luă o gură sănătoasă de vin, privind spre el.

— Și l-am găsit? întrebă Strike, încercând să păstreze un ton de glumă.

— Da.

— Unde? În acest moment aș folosi orice indiciu.

— În sertarul de jos al biroului lui Jerry Waldegrave, spuse Nina.

Strike avu impresia că o vede cum își reprimă o cutremurare.

— De fapt a fost oribil. Când am deschis sertarul era plin de sânge și măruntaie... iar tu l-ai lovit pe Jerry. Asta m-a trezit, a fost extrem de real.

Nina mai bău niște vin, fără să se atingă de mâncare. Strike,

care luase deja mai multe guri (mult prea mult usturoi, dar îi era foame), simți că nu era suficient de compasiv. Înghiți în grabă și spuse:

— Pare ceva sinistru.

— E din cauza a ceea ce au dat ieri la știri, spuse ea privindul. Nimeni nu și-a dat seama, nimeni n-a știut că el... că el a fost omorât în modul ăsta. Ca în *Bombyx Mori*. Iar tu nu mi-ai spus.

Un iz de acuzație ajunse la Strike, prin mirosul de usturoi.

— Nu puteam, spuse el. E prerogativa poliției să comunice astfel de informații.

— E pe prima pagină din *Daily Express* de azi. Lui i-ar fi plăcut asta, lui Owen. Să ajungă la știri. Dar aș fi preferat să nu citesc asta.

Nina îi aruncă o privire pe furiș. Strike mai văzuse astfel de scrupule. Unii oameni se dădeau în spate după ce își dădeau seama ce văzuse, făcuse sau atinsese el. Era ca și cum ar fi dus cu el peste tot mirosul morții. Existau întotdeauna femei care erau atrase de soldat, de polițist: ele resimțeau o emoție indirectă, o apreciere voluptuoasă a violenței pe care un bărbat putuse să o vadă sau exercite. Alte femei erau dezgustate. Nina, bănuia el, făcuse parte din prima categorie, dar acum, când realitatea cruzimii, sadismului și perversiunii îi fusese impusă cu forța, ea descoperea că, la urma urmei, era posibil să aparțină celei de-a doua tabere.

— Nu a fost prea amuzant ieri la serviciu, spuse ea. Nu după ce am auzit asta. Toată lumea... Adică, dacă el fusese omorât în modul ăsta, dacă ucigașul imitase cartea... Asta limitează numărul suspectilor posibili, nu-i așa? Nimeni nu mai râde acum de *Bombyx Mori*, asta pot să-ți spun sigur. E ca una dintre vechile intrigi ale lui Michael Fancourt, de pe vremea în care criticii spuneau că e prea sinistru... Iar Jerry și-a dat demisia.

— Am auzit.

— Nu știu de ce, spuse ea agitată. E la Roper Chard de o eternitate. Pare să nu fie deloc în apele lui. E furios tot timpul, iar el de obicei e atât de drăguț. Și bea iar. Foarte mult.

Nina continua să nu mănânce.

— El era apropiat de Quine? întrebă Strike.

— Cred că era mai apropiat de Quine decât își dădea seama, spuse Nina încet. Lucraseră împreună foarte mult timp. Owen îl scotea din minți – Owen scotea din minți pe toată lumea – dar Jerry e foarte tulburat, îmi dau seama de asta.

— Bănuiesc că lui Quine nu-i plăcea să fie editat.

— Cred că uneori era dificil, spuse Nina, dar Jerry nu vrea să audă acum nici un cuvânt împotriva lui. E obsedat de teoria lui despre căderea nervoasă. L-ai auzit la petrecere, el crede că Owen era bolnav mintal, iar *Bombyx Mori* nu a fost de fapt vina lui. Și încă e foarte furios pe Elizabeth Tassel pentru că a difuzat cartea. Elizabeth a venit acum câteva zile să discute despre unul dintre ceilalți autori ai ei...

— Dorcus Pengelly? întrebă Strike.

Nina râse ușor.

— Doar nu citești porcăriile alea! Cu piepturi agitate și naufragii?

— Mi-a rămas în cap numele, spuse Strike zâmbind larg. Zi mai departe cu Waldegrave.

— El a văzut-o pe Liz că vine și a trântit ușa de la birou când a trecut ea. Ai văzut-o, e de sticlă, aproape a spart-o. Deloc necesar și ostentativ, i-a făcut pe toți să sară în sus. Ea arată îngrozitor. Liz Tassel. Dacă ar fi fost în formă s-ar fi năpustit în biroul lui Jerry și i-ar fi spus să nu fie atât de al naibii de grosolan...

— Serios?

— Ești nebun? Temperamentul lui Liz Tassel e legendar.

Nina se uită la ceas.

— În seara asta e un interviu cu Michael Fancourt la televizor, spuse Nina. Îl înregistrez.

Nina umplu din nou paharele. Încă nu se atinsese de mâncarea ei.

— Nu m-ar deranja să mă uit la el, spuse Strike.

Nina îi aruncă o privire ciudat de evaluatoare, iar Strike presupuse că ea încerca să-și dea seama cât din prezența lui se datora dorinței de a o trage de limbă și cât intențiilor lui față de trupul ei zvelt și băiețesc.

Mobilul lui sună din nou. Timp de câteva secunde, Strike cântări ofensa pe care ar fi putut să o provoace dacă răspundea, față de posibilitatea anunțării a ceva mai util decât opiniile Ninei despre Jerry Waldegrave.

— Scuze, spuse el, scoțând mobilul din buzunar.

Era fratele lui, Al.

— Corm! spuse vocea lui pe o conexiune zgomotoasă. Mă bucur să am vești de la tine, fratele!

— Salut, spuse Strike încercând să îl domolească. Ce mai faci?

— Excelent! Sunt la New York, tocmai am primit mesajul tău.

De ce ai nevoie?

Al știa că Strike l-ar fi sunat doar dacă avea nevoie de ceva, dar, spre deosebire de Nina, nu părea să-l supere acest fapt.

— Mă întrebam dacă ai vrea să luăm masa vinerea asta, spuse Strike, dar dacă ești în New York...

— Mă întorc miercuri, ar fi grozav. Vrei să fac rezervare undeva?

— Da, spuse Strike. Neapărat la River Cafe.

— Mă ocup eu, spuse Al.

Nu întrebuse de ce: poate presupusese că Strike are pur și simplu chef de mâncare italiană bună.

— Ți trimit un SMS cu ora, bine? continuă Al. Abia aștept să ne vedem!

Strike închise. Avea deja pe buze prima silabă a unei scuze, dar Nina se dusese în bucătărie. Fără îndoială, atmosfera se răcise.

O, Doamne! Ce am putut să spun?
Nenorocoasă limbă a mea!

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*.

— Iubirea e un miraj, spuse Michael Fancourt pe ecranul televizorului. Un miraj, o himeră, o amăgire.

Robin stătea între Matthew și mama ei pe canapeaua ștersă și lăsată. Labradorul ciocolatiu era întins pe podea, în fața focului, izbind alene covorul cu coada în somn. Lui Robin îi era somn, după două nopți în care dormise foarte puțin și zile de stres și emoții neașteptate, dar se străduia din greu să se concentreze asupra lui Michael Fancourt. Lângă ea, doamna Ellacott, care-și exprimase speranța optimistă că Fancourt ar fi putut să arunce câteva vorbe de duh care să o ajute la eseul ei despre Webster, avea un carnet și un stilou în poală.

— Fără îndoială, începu interviewerul, dar Fancourt îl întrerupse.

— Nu ne iubim unul pe celălalt; iubim *ideea* de a ne avea unul pe celălalt. Foarte puține ființe umane înțeleg acest lucru sau sunt în stare să mediteze la el. Au o încredere oarbă în puterile lor creatoare. Orice iubire este, în ultimă instanță, iubire de sine.

Domnul Ellacott dormea, cu capul lăsat pe spate, în fotoliul cel mai apropiat de foc și de câine. Sforăia încet, cu ochelarii coborâți pe nas. Toți cei trei frați ai lui Robin pleaseră din casă pe furiș. Era sâmbătă seara și prietenii lor îi așteptau la Bay Horse, în piață. Jon venise acasă de la universitate pentru înmormântare, dar nu i se părea că îi datorează logodnicului surorii lui renunțarea la câteva halbe de Black Sheep cu frații lui, la mesele de cupru cu scobituri de lângă șemineu.

Robin bănuia că Matthew voise să li se alătore, dar i se păruse că asta ar fi fost necuvenit. Acum era obligat să se uite la o emisiune literară pe care acasă nu ar fi suportat-o niciodată. Ar fi

închis televizorul fără să întrebe, considerând de la sine înțeles că ea nu avea cum să fie interesată de ce spunea acest bărbat sentențios și cu expresie înăcrită. Nu era ușor să-ți placă de Michael Fancourt, se gândi Robin. Atât curba buzelor lui, cât și cea a sprâncenelor sugerau un simț înnăscut al superiorității. Prezentatorul, unul bine-cunoscut, părea puțin agitat.

— Și aceasta este tema noii dumneavoastră...?

— Una din teme, da. În loc să-și reproșeze nesăbuinta, atunci când își dă seama că și-a creat soția prin simpla lui imaginație, eroul încearcă să o pedepsească pe femeia reală despre care crede că l-a înșelat. Dorința lui de răzbunare susține intriga.

— Aha, spuse încet mama lui Robin, luând stiloul.

— Mulți dintre noi – poate cei mai mulți, spuse intervievatorul – consideră iubirea un ideal purificator, o sursă de altruism mai degrabă decât...

— O minciună prin care ne justificăm, spuse Fancourt. Noi suntem mamifere care avem nevoie de sex, de partener, care caută enclava protectoare a familiei din motive de supraviețuire și reproducere. Selectăm o așa-numită persoană iubită din cele mai primitive motive – preferința eroului meu pentru o femeie cu siluetă în formă de pară cred că nu necesită explicații. Persoana iubită râde sau miroase asemenea părintelui care i-a oferit cuiva susținere în copilărie și tot restul e proiectat, e inventat...

— Prietenia... începu intervievatorul cu o ușoară disperare în glas.

— Dacă aș fi reușit să mă conving să fac sex cu oricare din prietenii mei bărbați, aș fi avut o viață mai fericită și mai productivă, spuse Fancourt. Din nefericire, sunt programat să doresc forma feminină, oricât de zadarnic ar fi asta. Și astfel îmi spun că o femeie e mai fascinantă, mai potrivită nevoilor și dorințelor mele decât alta. Sunt o făptură complexă, foarte evoluată și imaginativă, care se simte obligată să-și justifice o alegere făcută din cele mai grosiere motive. Acesta este adevărul pe care noi l-am îngropat sub o mie de ani de rahaturi curtenitoare.

Robin se întrebă ce Dumnezeu o fi crezând soția lui Fancourt (câci parcă-și amintea că era căsătorit) despre acest interviu. Lângă ea, doamna Ellacott scrisese câteva cuvinte pe carnet.

— Nu vorbește despre răzbunare, murmură Robin.

Mama ei îi arată carnetul. Scrisese: *Ce dobitoc e. Robin chicoti.*

Lângă ea, Matthew stătea aplecat asupra ziarului *Daily Express*, pe care Jonathan îl abandonase pe un scaun. Trecu de primele trei

pagini, în care numele lui Strike apărea de mai multe ori în text, alături de cel al lui Owen Quine și începu să citească un articol despre modul în care lanțurile de magazine centrale interziseseră cântecele de Crăciun ale lui Cliff Richard.

— Ați fost criticat, spuse curajos intervievatorul, pentru modul în care înfățișați femeile, mai ales...

— Parcă îi aud chiar în clipa asta pe critici cum se reped, ca niște gândaci de bucătărie, după stilouri, spuse Fancourt, cu buzele încrețindu-se în ceea ce se voia a fi un zâmbet. Nu cred că există ceva care să mă intereseze mai puțin decât ceea ce spun criticii despre mine sau despre opera mea.

Matthew dădu una dintre paginile ziarului. Robin privi cu coada ochiului către o fotografie a unei autocisterne răsturnate pe o parte, o Honda Civic cu fundul în sus și un Mercedes făcut zob.

— Țsta e accidentul în care era cât pe ce să fim implicați!

— Ce? spuse Matthew.

Robin vorbise fără să se gândească. Creierul ei paraliză.

— Asta s-a întâmplat pe M4, spuse Matthew.

Aproape că râdea de ea pentru că i se părea că ar fi putut să fie implicată în acel accident, că nu putea să recunoască o autostradă după cum arăta.

— Ah... ah, da, zise Robin, prefăcându-se că examinează mai atent textul de sub fotografie.

Dar Matthew era acum încruntat, începând să înțeleagă.

— Chiar *ai* fost aproape de un accident ieri?

Vorbea încet, încercând să n-o deranjeze pe doamna Ellacott, care urmărea interviul cu Fancourt. Ezitarea era fatală. Alege.

— Da, am fost. N-am vrut să-ți faci griji.

El o privea fix. Robin simțea cum mama ei își lua din nou notițe.

— Țsta? întrebă Matthew arătând spre fotografie.

Robin dădu din cap că da.

— Ce căutai pe M4?

— A trebuit să-l duc pe Cormoran la o întrevedere.

— Mă gândesc la femei, spuse intervievatorul, la vederile dumneavoastră despre femei...

— Unde dracu' a fost interviul ăsta?

— În Devon, spuse Robin.

— În Devon?

— Îl supără iar piciorul. N-ar fi putut să ajungă de unul singur.

— L-ai dus cu mașina în Devon?

— Da, Matt, l-am dus cu mașina în...

— Deci de-asta n-ai venit ieri? Deci ai fi putut...?

— Matt, bineînțeles că nu.

Matthew aruncă ziarul, se ridică și ieși din cameră.

Robin simțea că îi e rău. Privi spre ușa pe care el nu o trântise, dar o închisese suficient de ferm pentru ca tatăl ei să se foiască și să mormăie în somn, iar labradorul să se trezească.

— Lasă-l în pace, o sfătui mama ei, cu ochii tot la ecran.

Robin se întoarse spre ea, disperată.

— Cormoran trebuia să ajungă în Devon și nu putea să conducă cu un singur picior...

— Nu e nevoie să te aperi în fața *mea*, spuse doamna Ellacott.

— Și acum el crede că l-am mințit că nu puteam să ajung ieri.

— Și așa e? întrebă mama ei, cu ochii încă ațintiți asupra lui Michael Fancourt. *Jos*, Rowntree, nu văd peste tine.

— Păi, aș fi putut să vin dacă îmi luam bilet la clasa întâi, recunosc Robin în timp ce labradorul căsca, se întindea și se așeza mai bine pe covorul din fața șemineului. Dar plătisem deja pentru vagonul de dormit.

— Matt o ține într-una că ai fi câștigat mult mai mulți bani dacă ai fi acceptat slujba în resurse umane, spuse mama ei, cu ochii la ecranul televizorului. Aș fi crezut că o să aprecieze că faci economii. Acum liniște, vreau să aud despre răzbunare.

Intervievatorul încerca să formuleze o întrebare.

— Dar în ceea ce privește femeile, nu întotdeauna ați – convențiile contemporane, așa-numita corectitudine politică – mă gândesc mai ales la afirmația dumneavoastră că scriitoarele...

— Iar ajungem la *asta*? spuse Fancourt, pocnindu-și genunchii cu palmele (intervievatorul tresări vizibil). Am spus că cele mai mari scriitoare, aproape fără excepție, nu au avut copii. E un fapt. Și am spus că femeile în general, în virtutea dorinței lor de a fi mame, sunt incapabile de concentrarea în mod necesar fermă pe care oricine trebuie să o dedice creării literaturii, adevăratei literaturi. Nu retrag nici un cuvânt. Este un *fapt*.

Robin își învârte inelul de logodnă pe deget, sfâșiată între dorința de a se duce după Matt și de a-l convinge că nu greșise cu nimic și furia că o astfel de convingere era necesară. Solicitățile slujbei *lui* erau pe primul loc, întotdeauna; ea nu-și amintea ca el să se fi scuzat vreodată pentru programul lung de lucru, pentru sarcinile care-l purtau în celălalt capăt al Londrei și îl aduceau acasă la ora 8 seara...

— Voiam să spun, se grăbi intervievatorul să răspundă, cu un

zâmbet mios, că această carte ar putea să taie elanul acelor critici. Mi s-a părut că personajul feminin central este tratat cu multă înțelegere și cu o empatie reală. Bineînțeles...

Intervievatorul aruncă o privire spre notițele lui, apoi ridică iar ochii; Robin îi simțea nervozitatea.

— ... e inevitabil să se facă o paralelă – abordând sinuciderea unei tinere femei, presupun că sunteți pregătit – cu siguranță vă așteptați...

— Ca stupizii să presupună că am scris o expunere autobiografică a sinuciderii primei mele soții?

— Ei bine, e inevitabil să fie văzută ca – e inevitabil să ridice întrebări...

— Atunci dați-mi voie să spun asta, zise Fancourt, oprindu-se.

Stăteau în fața unei ferestre lungi care dădea spre o pajiște însoțită și bătută de vânt. Robin se întrebă în treacăt când fusese filmată emisiunea – înainte să vină zăpada, evident – dar Matthew îi domina gândurile. Trebuia să se ducă să-l găsească; totuși, rămânea în continuare pe canapea.

— Când Eff... Ellie a murit, începu Fancourt, când ea a murit...

Prim-planul părea dureros de invaziv. Ridurile mici de la colțurile ochilor lui se adânciră atunci când Fancourt îi închise; mâna lui pătrată se repezi să-i ascundă fața.

Michael Fancourt părea să plângă.

— S-a zis cu iubirea care e un miraj și o himeră, oftă doamna Ellacott în timp ce își lăsa stiloul să cadă. Nu e bine. Voiam sânge și măruntaie, Michael. *Sânge și măruntaie.*

Incapabilă să mai stea fără să facă nimic, Robin se ridică și se îndreptă spre ușa sufrageriei. Nu erau niște circumstanțe normale. Mama lui Matthew fusese îngropată în ziua aceea. Se cuvenea ca ea să-și ceară scuze, să-și repare greșeala.

Suntem cu toții supuși greșelilor, domnule;
dacă recunoașteți că așa stau lucrurile, nu e
nevoie de vreo altă scuză.

William Congreve, *Bătrânul burlac*.

Ziarele de duminică de a doua zi se străduiau să găsească un echilibru demn între o evaluare obiectivă a vieții și operei lui Owen Quine și natura macabră, gotică a morții sale.

„Un personaj literar minor, uneori interesant, inclinat în ultima vreme spre autoparodie, eclipsat de contemporani, dar continuând să meargă pe drumul lui demodat”, spunea *Sunday Times* într-o coloană de pe prima pagină, care se termina cu promisiunea a ceva și mai interesant în interiorul ziarului: *Planul unui sadic: vezi paginile 10-11 și, lângă o fotografie de profil a lui Kenneth Halliwell: Cărțile și cărturarii: ucigași literari p. 3, Cultură*.

„Zvonuri despre o carte nepublicată care se presupune că a inspirat uciderea lui se răspândesc acum dincolo de cercurile literare londoneze”, își asigura *Observer* cititorii. „Dacă nu ar exista regulile bunului gust, Roper Chard ar avea la dispoziție un bestseller instantaneu.”

SCRIITOR PERVERS EVISCERAT ÎN CADRUL UNUI JOC SEXUAL, declara *Sunday People*.

În drum spre casă, venind de la Nina Lascelles, Strike cumpăraseră toate ziarele pe care le găsisese, oricât de dificil ar fi fost să se descurce cu toate și cu bastonul lui pe trotuarele înzăpezite. În timp ce avansa cu greu spre Denmark Street, își dădu seama că era periculos de împovărat, dacă atacatoarea din seara precedentă ar fi reapărut, dar ea nu se vedea nicăieri.

Mai târziu, în seara aceea, parcurse știrile mâncând cartofi prăjiți, întins pe pat din fericire, își scoase iar proteza.

A privi faptele prin lentilele deformante ale presei îi stimula imaginația. În sfârșit, după ce termină articolul lui Culpepper din

News of the World („Anumite surse apropiate cazului confirmă că lui Quine îi plăcea să se lase legat de soția lui, care neagă că ar fi știut că scriitorul pervers plecase ca să stea în a doua lor locuință”), Strike lăsă ziarul să alunece de pe pat, luă laptopul pe care îl ținea lângă pat și își redactă o listă cu lucruri de ținut minte pentru a doua zi. Nu adăugă inițiala lui Anstis la nici una dintre sarcini sau întrebări, însă *omul de la librărie și bărbat sau femeie când a fost văzut?* Erau urmate ambele de un R mare. Apoi îi trimise un SMS lui Robin, reamintindu-i să fie atentă la o femeie înaltă într-o haină neagră, a doua zi dimineața și să nu intre pe Denmark Street dacă aceasta era acolo.

Robin nu văzu pe nimeni care să corespundă descrierii pe drumul scurt de la metrou și sosi la birou a doua zi dimineața la ora 9 ca să-l găsească pe Strike stând la biroul ei și folosindu-i calculatorul.

— Neața. Nici o nebună afară?

— Nimeni, spuse Robin, agățându-și haina.

— Ce mai face Matthew?

— Bine, minți Robin.

Urmările certe lor despre decizia ei de a-l duce cu mașina pe Strike în Devon o urmau ca un miros urât. Disputa mocrise și erupsese în mod repetat de-a lungul întregii lor călătorii cu mașina înapoi în Clapham; ochii ei erau încă umflați din cauza plânsului și a lipsei de somn.

— E greu pentru el, mormăi Strike, încruntându-se în continuare la ecran. Cu înmormântarea mamei lui.

— Îhî, spuse Robin.

Se duse să umple ceainicul, enervată că Strike alesese să empatizeze cu Matthew astăzi, exact atunci când ea ar fi primit cu bucurie asigurarea că acesta era un idiot cu care nu se putea discuta.

— Ce cauți? întrebă ea.

Puse o cană cu ceai lângă cotul lui Strike, pentru care el îi mulțumi cu un mormăit.

— Încerc să aflu când a fost filmat interviul cu Michael Fancourt, spuse el. A fost sâmbătă seara la televizor.

— L-am văzut, spuse Robin.

— Și eu.

— Ce bou arogant, zise Robin.

Se așeză pe canapeaua imitație de piele, care, din cine știe ce motiv, în cazul ei nu emise sunete ca niște vânturi. Poate era din

cauza greutății lui, se gândi Strike.

— Ai observat ceva ciudat când vorbea despre răposata lui soție? întrebă Strike.

— Lacrimile de crocodil au fost puțin exagerate, spuse Robin, dat fiind că tocmai explicase că iubirea e doar o iluzie și toate prostiile alea.

Strike îi aruncă din nou o privire. Robin avea tipul de piele albă și delicată care avea de suferit din cauza emoției excesive; ochii umflați își spuneau și ei povestea lor. O parte din animozitatea ei față de Michael Fancourt, presupuse Strike, părea că avea alt motiv, mai justificat.

— Ți s-a părut că simulează, nu-i așa? întrebă Strike. Și mie. Se uită la ceas.

— Peste o jumătate de oră am întâlnire cu Caroline Ingles.

— Credeam că ea și cu soțul ei s-au împăcat.

— Nu mai e de actualitate. Vrea să se vadă cu mine, e ceva cu un mesaj pe care l-a găsit în telefonul lui, în weekend.

Strike se ridică de la birou și spuse:

— Deci așa vrea să încerci în continuare să afli când a fost filmat interviul, în timp ce eu mă duc să mă uit peste însemnările cazului ca să pară că-mi amintesc despre ce dracu' e vorba. Apoi iau prânzul cu editorul lui Quine.

— Iar eu am unele vești despre ce face cabinetul medical de lângă apartamentul lui Kathryn Kent cu reziduurile medicale, zise Robin.

— Continuă, spuse Strike.

— O companie specializată le colectează în fiecare marți. I-am contactat...

Strike își dădu seama din oftatul ei că această direcție de investigație era pe cale să se piardă.

— ... iar ei n-au observat nimic ciudat sau neobișnuit la sacii colectați marți, după crimă. Bănuiesc că ar fi fost puțin nerealist să crezi că ei n-ar observa un sac cu intestine umane. Mi-au spus că de obicei e vorba doar de tampoane și ace, care sunt sigilate în saci speciali.

— Trebuia verificat totuși, spuse Strike încurajator. Asta înseamnă munca de detectiv – să elimini toate posibilitățile. În orice caz, ar mai fi ceva ce așa vrea să faci, dacă poți să înfrunți zăpada.

— Mi-ar plăcea foarte mult să ies afară, spuse Robin, luminându-se imediat la față. Ce anume?

— Tipul de la librăria din Putney care crede că l-a văzut pe Quine pe 8, spuse Strike. Ar fi trebuit să se întoarcă din concediu.

— Nici o problemă, zise Robin.

În weekend nu avusese ocazia să discute cu Matthew despre faptul că Strike voia să-i ofere pregătire de investigații. Înainte de înmormântare n-ar fi fost momentul potrivit, iar după cearta lor de sâmbătă seara ar fi părut provocator, chiar ațâțător. Astăzi tânjea să iasă pe stradă, să investigheze, să sondeze și să meargă acasă să-i spună lui Matthew pe un ton practic ce făcuse. Dacă el voia onestitate, asta avea să-i ofere Robin.

Caroline Ingles, o blondă trecută, petrecu mai mult de o oră în dimineața aceea în biroul lui Strike. După ce femeia plecă, în sfârșit, părând înlăcrimată, dar hotărâtă, Robin avea noutăți pentru Strike.

— Acel interviu cu Fancourt a fost filmat pe 7 noiembrie, spuse ea. Am sunat la BBC. A durat o veșnicie, dar am reușit până la urmă.

— Pe 7, repetă Strike. Asta a fost duminică. Unde a fost filmat?

— O echipă de filmare s-a dus acasă la el, în Chew Magna, spuse Robin. Ce ai observat în interviu care să te facă atât de interesat?

— Mai uită-te o dată, spuse Strike. Vezi dacă îl găsești pe Youtube. Mă mir că n-ai observat atunci.

Atinsă, Robin își aminti cum stătea Matthew lângă ea, interogând-o în legătură cu accidentul de pe M4.

— Mă duc să mă schimb pentru Simpson's, spuse Strike. Încuiem și plecăm împreună, bine?

Se despărțiră 40 de minute mai târziu la metrou, Robin îndreptându-se spre librăria Bridlington din Putney, Strike spre restaurantul de pe Ștrand, până la care intenționa să meargă pe jos.

— Am cheltuit mult prea mult pe taxiuri în ultima vreme, îi spuse el posac lui Robin. Am timp berechet.

Nu voia să-i spună cât de mult îl costase să se ocupe de Toyota Land Cruiser împreună cu care fusese abandonat vineri seara.

Robin îl privi câteva secunde cum se îndepărta de ea, lăsându-se din greu pe baston și șchiopătând accentuat. O copilărie plină de spirit de observație petrecută în compania a trei frați îi oferise lui Robin o înțelegere neobișnuită și exactă a reacției adesea contrare a bărbaților față de preocuparea feminină, dar se întreba

cât mai putea Strike să-și forțeze genunchiul să-l susțină înainte de a se trezi imobilizat pentru mai mult de câteva zile.

Era aproape ora prânzului, iar două femei din fața lui Robin, în trenul spre Waterloo, discutau tare, cu pungi pline de cumpărături de Crăciun între genunchi. Podeaua metroului era udă și murdară, iar aerul mirosea din nou a stofă udă și trupuri stătute. Robin își petrecu mare parte a călătoriei încercând fără succes să vadă clipuri cu interviul lui Michael Fancourt pe telefonul ei mobil.

Librăria Bridlington se afla pe o stradă principală din Putney; vitrinele ei cu geamuri de modă veche erau pline de sus până jos cu un amestec de cărți noi și la mâna a doua, toate așezate orizontal în teancuri. Un clopoțel sună când Robin trecu pragul, pătrunzând în atmosfera plăcută, cu un iz ușor de mucegai. Câteva scări erau sprijinite de rafturile pline cu alte teancuri de cărți orizontale, care ajungeau până la tavan. Becuri atârinate iluminau spațiul, legănându-se atât de jos încât Strike ar fi dat cu capul de ele.

— Bună ziua! spuse un gentleman în vârstă.

Avea un sacou de tweed prea mare și apăruse scârțâind aproape audibil dintr-un birou cu ușă de sticlă mată. În timp ce se apropia, Robin simți o adiere de miros corporal neplăcut.

Își plănuiuse deja direcția simplă de chestionare; îl întrebă imediat dacă avea în stoc vreo carte de Owen Quine.

— Ah! Ah! spuse el cu subînțeles. Cred că nu e nevoie să întreb de unde vine acest interes subit!

Librarul, un bărbat ce părea plin de el, în felul acela în care o fac cei nesociabili și izolați, se lansă neinvitat într-o prelegere despre stilul lui Quine, din ce în ce mai greu de citit, în timp ce o conducea pe Robin în adâncurile magazinului. Părea convins, după două secunde de când o văzuse prima oară, că Robin nu putea să ceară un exemplar al uneia dintre cărțile lui Quine decât pentru că acesta fusese omorât recent. Deși acest lucru era desigur adevărat, el o irita pe Robin.

— Aveți cumva *Frații Balzac*? întrebă ea.

— Deci știți că nu aveți de ce să cereți *Bombyx Mori*, spuse el mutând scara cu mâini tremurătoare. Au venit aici trei jurnaliști tineri care mi-au cerut-o.

— De ce vin jurnaliștii aici? întrebă Robin cu nevinovăție.

Librarul începu să urce pe scară, lăsând să se vadă câțiva centimetri de ciorapi muștar deasupra pantofilor lui vechi.

— Domnul Quine a cumpărat de aici înainte de a muri, spuse

bătrânul, acum cercetând cotoarele aflate la aproximativ doi metri deasupra lui Robin. *Frații Balzac, Frații Balzac...* ar trebui să fie aici... o, Doamne, sunt sigur că am un exemplar...

— Chiar a intrat aici, în librăria dumneavoastră? întrebă Robin.

— O, da. L-am recunoscut imediat. Am fost un mare admirator al lui Joseph North și o dată au apărut la același eveniment, la Festivalul Hay.

Acum cobora scara, cu picioarele tremurând la fiecare treaptă. Robin se temea să nu cadă.

— O să verific în calculator, spuse el găfâind. Sunt sigur că am un *Frații Balzac* aici.

Robin îl urmă, gândindu-se că, dacă ultima oară când bătrânul îl zărise pe Owen Quine fusese la mijlocul anilor '80, credibilitatea lui în identificarea scriitorului acum putea fi îndoielnică.

— Presupun că nu puteați să-l ratați, spuse ea. Am văzut fotografiile cu el. Avea un aspect foarte distinctiv, cu mantia lui tiroleză.

— Are ochi de culori diferite, spuse bătrânul.

Acum se uita la ecranul unui Macintosh prăfuit care, se gândi Robin, cu siguranță era vechi de 20 de ani: era bej și pătrășos, cu taste masive, ca niște bomboane cubice.

— De aproape îți dai seama. Unul e căprui, altul albastru. Cred că polițistul a fost impresionat de puterea mea de observație și memorie. Am lucrat în serviciile secrete în timpul războiului.

Se întoarse spre ea, cu un zâmbet care arăta că e încântat de sine.

— Aveam dreptate, chiar *avem* un exemplar – la mâna a doua. Pe aici.

Se îndreptă târșâindu-și picioarele spre o cutie plină cu cărți, care stăteau claie peste grămadă.

— Asta e o informație foarte importantă pentru poliție, spuse Robin urmându-l.

— Da, într-adevăr, zise bătrânul, satisfăcut. Momentul morții. Da, i-am putut asigura că pe 8 încă era viu.

— Bănuiesc că nu vă mai amintiți ce anume căuta, spuse Robin cu un râs ușor. Mi-ar plăcea să știu ce citea.

— A, ba da, îmi amintesc, spuse imediat bărbatul. A cumpărat trei romane: *Libertate* de Jonathan Franzen, *Nenumiții* de Joshua Ferris și... am uitat-o pe a treia... mi-a spus că pleca în vacanță și voia chestii de citit. Am discutat despre fenomenul digital – el a fost mai tolerant decât mine în privința dispozitivelor de lectură...

unde va pe aici...

Bătrânul scormonea în cutie. Robin se alătură căutării fără entuziasm.

— Pe 8, repetă ea. Cum puteți fi sigur că era pe 8?

Căci în această atmosferă obscură cu iz de mucegai zilele trebuie să se topească unele în altele, se gândi ea.

— Era într-o luni, spuse el. Un interludiu plăcut, am discutat despre Joseph North, despre care el avea amintiri foarte tandre.

Robin încă nu știa de ce credea el că în acea luni anume fusese 8, dar înainte ca ea să pună alte întrebări bărbatul scoase din cutie o carte cu coperte necartonate, cu un strigăt triumfător.

— Iată. Iată. Eram *sigur* că o am.

— Eu nu mi-amintesc niciodată datele, minți Robin în timp ce se întorceau la casa de marcat cu trofeul lor. Bănuiesc că nu aveți și ceva de Joseph North, dacă tot sunt aici?

— A avut o singură carte, spuse bătrânul. *Către semn.* Acum, sunt sigur că o avem, e una dintre preferatele mele...

Se îndreptă din nou către scară.

— Eu confund zilele mereu, insistă Robin cu îndrăzneală, în timp ce ciorapii muștar ieșeau din nou la lumină.

— Mulți oameni fac asta, spuse el arogant, dar eu sunt adeptul deducției reconstructive, ha, ha. Mi-am amintit că era o luni pentru că luna cumpăr întotdeauna lapte proaspăt și tocmai mă întorsesem, după ce făcusem asta, când domnul Quine a intrat în librărie.

Robin așteptă, în timp ce el examina rafturile de deasupra capului ei.

— Am explicat poliției că pot să spun cu exactitate ce dată era în acea luni deoarece în seara aceea m-am dus acasă la prietenul meu Charles, cum fac de obicei luna și îmi amintesc clar că i-am povestit despre faptul că Owen Quine a venit la librărie și am discutat despre cei cinci episcopi anglicani care trecuseră la catolicism în acea zi. Charles e predicator laic al Bisericii Anglicane. A fost foarte afectat de asta.

— Înțeleg, spuse Robin.

Își zise că va trebui să verifice data unei astfel de dezertări. Bătrânul găsisese cartea lui North și cobora încet scara.

— Da și îmi amintesc, spuse el cu o izbucnire de entuziasm, că Charles mi-a arătat niște fotografii remarcabile cu o groapă care a apărut peste noapte în Schmalkalden, Germania. Eu am fost încartiruit lângă Schmalkalden în timpul războiului. Da... în seara

aceea, îmi amintesc, prietenul meu m-a întrerupt în timp ce îi povesteam despre vizita lui Quine la librărie – interesul lui față de scriitori e neglijabil – „Tu n-ai fost cumva în Schmalkalden?”, mi-a spus el...

Măinile fragile și noduroase își făceau acum de lucru la casa de marcat.

— Memoria e un lucru minunat, spuse el satisfăcut, întinzându-i lui Robin o pungă de hârtie maro cu cele două cărți și primind în schimb bancnota ei de zece lire.

— Îmi amintesc de acea groapă, spuse Robin mințind iar.

Își scoase mobilul din buzunar și apăsă pe câteva taste, în timp ce el număra restul conștiincios.

— Da, iată... Schmalkalden... ce uimitor, groapa aia imensă care apare din senin.

Apoi Robin zise, ridicând privirea spre el:

— Dar asta s-a întâmplat pe 1 noiembrie, nu pe 8.

Bătrânul clipi.

— Nu, a fost pe 8, spuse el cu toată convingerea neplăcerii profunde de a se înșela de care era în stare.

— Dar uitați-vă, spuse Robin.

Îi arătă ecranul micuț; bătrânul își ridică ochelarii pe frunte ca să-l poată privi.

— Vă amintiți în mod clar că ați pomenit de vizita lui Owen Quine și groapă în aceeași discuție?

— O fi o greșeală, murmură el.

Nu era clar dacă se referea la site-ul *Guardian*, la el însuși sau la Robin. Îi întinse brusc telefonul înapoi.

— Nu vă aminti...?

— Mai doriți altceva? spuse el tare, roșu la față. Atunci o zi bună, o zi bună.

Iar Robin, recunoscând încăpățânarea unui egoist bătrân ofensat, își luă rămas-bun în sunetul clopoțelului.

Domnule Scandal, aş fi foarte bucuros să mă consult cu dumneata în legătură cu acele lucruri rostite de el – spusele lui sunt foarte misterioase şi hieroglifice.

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*.

Strike se gândise că Simpson's de pe Strand era un loc ciudat în care Jerry Waldegrave să vrea să se întâlnească cu cineva la prânz, iar curiozitatea lui spori în timp ce se apropia de faşada de piatră, cu uşile ei batante din lemn, plăcuţele de alamă şi felinarul suspendat. Motive legate de şah decorau plăcile din jurul intrării. Nu intrase niciodată în acel restaurant, oricât de veche instituţie a Londrei era el. Presupusese că era casa oamenilor de afaceri prosperi şi a oamenilor din afara oraşului care îşi ofereau o trataţie.

Însă Strike se simţi ca acasă imediat ce intră în hol. Simpson's, pe vremuri un club de şah al gentlemanilor din secolul al XVIII-lea, îi vorbea într-un limbaj vechi şi familiar, al ierarhiei, ordinii şi al bunei-cuviinţe demne.

Iată culorile întunecate, măloase, ale cluburilor tradiţionale, pe care bărbaţii le aleg fără să le consulte pe femeile din viaţa lor: coloane groase de marmură şi fotolii solide de piele care pot să-l susţină pe un dandy beat şi, întrezărit în spatele unor uşi duble, dincolo de fata de la garderobă, un restaurant plin de lambriuri întunecate de lemn. Parcă era din nou într-una din popotele sergenţilor pe care le frecventase în timpul carierei lui militare. Tot ce mai trebuia pentru ca localul să pară cu adevărat familiar erau drapelul regimentului şi un portret al Reginei.

Scaune solide, cu spătar de lemn, feţe de masă ca zăpada, tăvi de argint pe care se odihneau hălci enorme de vită; în timp ce Strike se aşeza la o masă pentru două persoane de lângă perete, se trezi întrebându-se ce părere ar avea Robin despre acel loc, dacă ar

fi amuzată sau iritată de tradiționalismul lui ostentativ.

Se așezase de zece minute când apăru Waldegrave, cercetând miop salonul. Strike ridică mâna și Waldegrave își croi drum spre masa lor, cu un mers târșâit.

— Bună, bună. Mă bucur să ne vedem iar.

Părul lui castaniu deschis era dezordonat ca de obicei, iar sacoul boțit avea o pată de pastă de dinți pe rever. O ușoară adiere de aburi de vin ajunse la Strike peste masa mică.

— A fost drăguț din partea dumitale că ai acceptat să ne vedem, spuse Strike.

— Nicidecum. Vreau să ajut. Sper că nu te deranjează că am venit aici. Am ales locul ăsta pentru că aici n-o să dăm de nimeni dintre cei pe care îi cunosc eu. Tatăl meu m-a adus aici o dată, cu ani în urmă. Nu cred că au schimbat ceva.

Ochii rotunzi ai lui Waldegrave, încadrați de ochelarii lui cu ramă de baga, călătoreau peste decorațiunile masive de ipsos de deasupra lambriurilor întunecate. Acestea erau de un ocră pătat, ca și cum ar fi fost mânjite de anii îndelungați de fum de țigară.

— Îți ajunge cât îi vezi pe colegi în timpul orelor de program, nu-i așa? întrebă Strike.

— Nu am nimic cu ei, spuse Jerry Waldegrave ridicându-și ochelarii pe nas și făcând semn unui chelner, dar în clipa asta atmosfera e otrăvită.

Waldegrave îi spuse tânărului care răspunsese semnului lui:

— Un pahar cu vin roșu, te rog. Nu contează, oricare.

Dar chelnerul, pe șorțul căruia era brodată o piesă de șah mică, un cal, răspunse autoritar, înainte să se retragă:

— Îl voi trimite pe chelnerul de vinuri, domnule.

— Vezi ceasul de deasupra ușilor, când intri aici? îl întrebă Waldegrave pe Strike, împingându-și din nou ochelarii în sus pe nas. Se spune că s-a oprit când a intrat aici prima femeie, în 1984. O mică glumă pentru cunoscători. Și pe meniu scrie „listă de mâncăruri”. Nu voiau să folosească „meniu” pentru că era din franceză, înțelegi. Tatălui meu îi plăceau enorm lucrurile astea. Eu tocmai intrasem la Oxford, de asta m-a adus aici. Nu suporta mâncarea străină.

Strike simțea agitația lui Waldegrave. Era obișnuit să producă acest efect asupra oamenilor. Acum nu era momentul potrivit să întrebe dacă Waldegrave îl ajutase pe Quine să scrie planul asasinării sale.

— Ce ai făcut la Oxford?

— Engleză, spuse Waldegrave oftând. Tatăl meu se prefăcea că nu-l deranjează; el ar fi vrut să fac medicina.

Degetele de la mâna dreaptă a lui Waldegrave cântau un arpegiu pe fața de masă.

— Situația e tensionată la birou, nu-i așa? întrebă Strike.

— Se poate spune asta, răspunse Waldegrave privind din nou în jur după chelnerul de vinuri. Lumea începe să proceseze, acum când știm cum a fost omorât Owen. Oamenii își șterg e-mailurile ca niște idioți, se prefac că n-au văzut niciodată cartea, că nu știu cum se termină. Acum nu mai e așa de amuzant.

— Înainte era amuzant? întrebă Strike.

— Păi... da, era, când oamenii credeau despre Quine că doar își luase tâlpășița. Oamenilor le place să îi vadă pe cei puternici ridiculizați, nu-i așa? Nici unul dintre ei, nici Fancourt și nici Chard nu sunt oameni populari.

Chelnerul de vinuri sosi și îi înmână lui Waldegrave lista.

— O să iau o sticlă, bine? spuse Waldegrave, cercetând-o. Înțeleg că dumneata plătești?

— Da, spuse Strike, nu fără îngrijorare.

Waldegrave comandă o sticlă de Château Lezongars; Strike văzu, cu regret profund, că aceasta costa aproape 50 de lire, deși pe listă erau și sticle care costau aproape 200.

— Deci, spuse Waldegrave cu o bravadă subită, în timp ce chelnerul de vinuri se retrăgea, a apărut vreun indiciu? Știi cine e autorul?

— Încă nu, spuse Strike.

Urmară câteva clipe de tăcere stânenitoare. Waldegrave își împinse ochelarii în sus pe nasul transpirat.

— Scuze, murmură el. Un mecanism rudimentar de apărare. Doar că... nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat.

— Așa e întotdeauna, nimănui nu-i vine să creadă, spuse Strike.

Într-un elan de mărturisire, Waldegrave zise:

— Nu mă pot debarasa de ideea dementă și afurisită că Owen a făcut asta el însuși. Că a pus totul în scenă.

— Serios? spuse Strike, privindu-l atent pe Waldegrave.

— Știu că nu avea cum, știu asta.

Mâinile editorului cântau acum cu abilitate o gamă muzicală pe marginea mesei.

— E atât... atât de *teatral*, așa cum era el – modul în care a fost ucis. Atât... atât de grotesc. Și... ce e mai îngrozitor... e cea mai

bună publicitate pe care făcut-o vreodată un autor cărții sale. Dumnezeule, Owen iubea publicitatea. Sărmanul Owen. O dată mi-a spus – asta nu e o glumă – mi-a spus o dată foarte serios că-i plăcea s-o pună pe prietena lui să-l intervieveze. Spunea că asta îi clarifică procesul gândirii. „Și ce folosiți pe post de microfon?”, am zis eu, ca să fac mișto, înțelegi și știi ce mi-a spus sărmanul nerod? „De obicei pixuri. Orice e la îndemână.”

Waldegrave izbucni în chicote găfâite care semănau foarte mult cu niște suspine.

— Sărmanul de el, spuse Waldegrave. Sărmanul neghiob. La sfârșit o luase razna de tot, nu-i așa? Ei bine, sper că măcar Elizabeth Tassel e fericită. Cum l-a montat ea.

Chelnerul lor inițial reveni cu un carnețel.

— Ce iei? îl întrebă editorul pe Strike, studiind cu ochii mijii lista lui de mâncăruri.

— Vită, spuse Strike.

Avusese timp să vadă cum aceasta e tăiată pe o tavă de argint de pe un cărucior care circula pe la mese. Nu mai mâncase chifle pentru friptură de ani de zile; de fapt, de când fusese ultima oară la St. Mawes, ca să-i vadă pe mătușa și pe unchiul lui.

Waldegrave comandă limbă de mare de Dover, apoi își întinse gâtul iar să vadă dacă vine chelnerul de vinuri. Când îl zări pe acesta cum se apropie cu sticla, se relaxă considerabil, așezându-se mai confortabil pe scaun. După ce i se umplu paharul, luă mai multe guri și apoi oftă, ca un om care primise tratament medical de urgență.

— Spuneai că Elizabeth Tassel l-a montat pe Quine, zise Strike.

— Cum? spuse Waldegrave, făcându-și mâna dreaptă pâlnie la ureche.

Strike își aminti că era surd de-o ureche. Restaurantul începea într-adevăr să se umple și să devină mai zgomotos. Repetă întrebarea mai tare.

— A, da, spuse Waldegrave. Da, în legătură cu Fancourt. Le plăcea, amândurora, să clocească relele pe care li le făcuse Fancourt.

— Ce rele? întrebă Strike.

Waldegrave mai sorbi niște vin.

— Fancourt i-a vorbit de rău ani de zile.

Waldegrave își scărpină absent pieptul, prin cămașa șifonată și mai bău niște vin.

— Pe Owen, din cauza acelei parodii a romanului scris de soția

lui moartă; pe Liz, pentru că a rămas alături de Owen – înțelegi, nimeni nu l-a învinovățit vreodată pe Fancourt pentru că a părăsit-o pe Liz Tassel. Femeia e o scorpie. Acum a rămas cu vreo doi clienți doar. E dusă. Probabil își petrece serile calculând cât a pierdut: 15 din drepturile de autor ale lui Fancourt sunt bani serioși. Mese festive pentru Booker, premiere ale filmelor... în schimb, s-a ales cu Quine care se interviuează singur cu un pix și cârnați arși în curte la Dorcus Pengelly.

— De unde știi că au fost cârnați arși? întrebă Strike.

— Mi-a zis Dorcus, spuse Waldegrave, care deja își terminase primul pahar de vin și și-l turna pe al doilea. Voia să știe de ce Liz nu era la petrecerea aniversară a companiei. Când i-am spus despre *Bombyx Mori*, Dorcus m-a asigurat că Liz e o femeie minunată. *Minunată*. Nu era posibil ca ea să fi știut ce era în cartea lui Owen. Ea nu ofensase niciodată pe nimeni – nu ar fi făcut rău nici unei muște – ha!

— Nu ești de acord?

— Bineînțeles că nu sunt de acord. Am cunoscut oameni care au pornit din biroul lui Liz Tassel. Vorbesc ca niște oameni răpiți care au fost răscumpărați. E tiranică. Temperament înfricoșător.

— Crezi că ea l-a pus pe Quine să scrie cartea?

— Păi, nu în mod direct, spuse Waldegrave. Dar dacă iei un scriitor care se amăgește singur și e convins că nu a devenit un autor de bestselleruri pentru că oamenii au fost invidioși pe el sau nu și-au făcut treaba ca lumea și îl pui împreună cu Liz, care e mereu furioasă și înverșunată ca naiba și dacă bat amândoi câmpii la nesfârșit despre cum i-a distrus Fancourt, e vreo surpriză că el se montează la maximum? Ea nici măcar nu s-a deranjat să citească romanul cum trebuie. Dacă el n-ar fi murit, aș zice că Liz a primit ce merita. Neghiobul nebun nu l-a atacat doar pe Fancourt, nu-i așa? A atacat-o și pe ea, ha, ha! L-a atacat pe Daniel, m-a atacat pe mine, a atacat pe toată lumea. *Toată lumea*.

Jerry Waldegrave traversase granița spre beție din două pahare de vin, după obiceiul altor alcoolici pe care Strike îi cunoscuse. Mișcărilor lui deveniseră dintr-odată stângace, iar comportamentul mai extravagant.

— Crezi că Elizabeth Tassel l-a stârnit pe Quine să-l atace pe Fancourt?

— N-am nici o îndoială, spuse Waldegrave. Nici o îndoială.

— Dar când m-am întâlnit cu ea, zise Strike, Elizabeth Tassel mi-a spus că ce scrisese Quine despre Fancourt era o minciună.

— Cum? făcu iar Waldegrave, ducându-și mâna pâlnie la ureche.

— Ea mi-a zis, spuse Strike tare, că ce scrie Quine în *Bombyx Mori* despre Fancourt e fals. Că nu Fancourt a scris parodia care a făcut-o pe soția lui să se sinucidă – Quine a scris-o.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Waldegrave, scuturând din cap ca și cum Strike ar fi fost obtuz. Nu vreau să spun – las-o baltă. Las-o baltă.

Golise deja mai mult de jumătate din sticlă; alcoolul îi indusese un anumit nivel de încredere. Strike se abținu, știind că dacă insista n-ar fi făcut decât să provoace încăpățânarea de granit a bețivului. Era mai bine să-l lase să bântuie în orice direcție voia, cârmindu-l discret.

— Lui Owen îi plăcea de mine, îi spuse Waldegrave lui Strike. O, da. Eu știam cum să-l iau. Dacă zgândăreai vanitatea acelui om, puteai să-l determini să facă orice voiai tu. Jumătate de oră de laude înainte să-l rogi să schimbe ceva în scris. Încă o jumătate de oră de laude înainte să-l rogi să mai facă o schimbare. Era singura modalitate. El nu a vrut cu adevărat să-mi facă rău. Nu gândea limpede, sărmanul de el. Voia să ajungă iar la televizor. Credea că toți sunt împotriva lui. Nu-și dădea seama că se joacă cu focul. Avea probleme mintale.

Waldegrave se prăbuși pe scaunul lui, iar partea din spate a capului său se izbi de cea a unei femei masive, îmbrăcată excesiv de elegant, care stătea în spatele lui.

— Scuze! Scuze!

În timp ce ea privea furios peste umăr, el își trase scaunul mai aproape, făcând tacâmurile să zăngăne pe fața de masă.

— Și, întrebă Strike, care era treaba cu Tăietorul?

— Hmm? spuse Waldegrave.

De data aceasta, Strike era sigur că mâna făcută pâlnie era o poză.

— Tăietorul...

— Tăietor: editor – e evident, spuse Waldegrave.

— Și sacul însângerat și piticul pe care dumneata încerci să-l îneci?

— E simbolic, spuse Waldegrave cu un fluturat voios al mâinii care aproape îi răsturnă paharul cu vin. Vreo idee de-a lui pe care am înăbușit-o eu, vreo bucată de proză meșteșugită cu afecțiune pe care eu am vrut s-o elimin. I-am jignit sentimentele.

Strike, care auzise o mie de răspunsuri pregătite dinainte, găsi

replica prea promptă, prea fluentă, prea rapidă.

— Doar atât?

— Ei bine, spuse Waldegrave cu un râs icnit, nu am înecat niciodată un pitic, dacă asta vrei să spui.

Bețivii erau întotdeauna greu de interviuat. Pe vremea când era în DIS, suspiecții sau martorii beți erau o raritate. Strike își aminti de un maior alcoolic a cărui fiică de 12 ani reclamase un abuz sexual la școala ei din Germania. Când Strike sosise acasă la ei, maiorul încercase să-l lovească cu o sticlă spartă. Strike îl doborâse la pământ. Dar aici, în lumea civilă, unde chelnerul de vin dădea târcoale, acest editor beat și amabil putea decide să plece, iar Strike nu avea ce să facă. Putea doar să spera la șansa de a reveni la subiectul Tăietorului, de a-l face pe Waldegrave să rămână pe scaunul lui și să continue să vorbească.

Căruciorul își îndreaptă acum parcursul maiestuos spre locul lui Strike. O coastă de vită scoțiană fu tăiată cu ceremonie, în timp ce lui Waldegrave îi era prezentată limba de mare de Dover.

Fără taxi timp de trei luni, își spuse Strike cu asprime, salivând în timp ce farfuria îi era umplută cu chifle pentru friptură, cartofi și păstârnac. Căruciorul se îndepărtă iar. Waldegrave, care acum golise două treimi din sticla lui de vin, contemplă peștele de parcă nu era foarte sigur cum ajunsese acesta în fața lui și își băgă în gură un cartof mic cu mâna.

— Quine a discutat cu dumneata despre ceea ce scria, înainte să-și predea manuscrisul? întrebă Strike.

— Niciodată, spuse Waldegrave. Singurul lucru pe care mi l-a spus vreodată despre *Bombyx Mori* a fost că viermele de mătase era o metaforă a scriitorului, care trebuie să treacă prin chinuri ca să ajungă la ceva bun. Asta a fost tot.

— Nu ți-a cerut niciodată sfatul sau contribuția?

— Nu, nu, Owen credea întotdeauna că el știe cel mai bine.

— Asta e ceva obișnuit?

— Scriitorii sunt diferiți, spuse Waldegrave. Dar Owen a suferit întotdeauna de secretomanie. Îi plăcea marea revelație, înțelegi. Asta făcea apel la simțul lui dramatic.

— Bănuiesc că poliția te-a întrebat despre acțiunile dumitale de după ce ai primit cartea, spuse Strike pe un ton de conversație.

— Da, am avut discuția asta, spuse Waldegrave indiferent.

Încerca, fără mare succes, să smulgă țepii de pe limba lui de mare de Dover; în mod nesăbuit, ceruse ca aceasta să fie lăsată cu oase.

— Am primit manuscrisul vineri, nu m-am uitat pe el până duminică...

— Trebuia să fii plecat, nu-i așa?

— La Paris, spuse Waldegrave. Un weekend aniversar. N-a mai avut loc.

— S-a întâmplat ceva?

Waldegrave își goli în pahar vinul rămas. Câteva picături din lichidul întunecat căzură pe fața de masă albă, întinzându-se.

— Ne-am certat, ne-am certat groaznic, în drum spre Heathrow. Am întors, am mers direct acasă.

— Neplăcut, spuse Strike.

— Avem probleme de ani de zile, spuse Waldegrave, abandonând lupta inegală cu limba-de-mare și aruncând cuțitul și furculița cu un zângănit care-i făcu pe clienții din apropiere să privească în jur. Jojo e mare acum. Nu mai are rost. Ne despărțim.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

Waldegrave dădu lugubru din umeri și mai bău niște vin. Lentilele ochelarilor lui cu ramă de baga erau pline de amprente, iar gulerul cămășii era soios și uzat. Strike, care avea experiență în astfel de chestiuni, se gândi că avea aspectul unui om care dormise îmbrăcat.

— După ceartă v-ați dus direct acasă, așa-i?

— Casa e mare. Nu e deloc nevoie să ne vedem dacă nu vrem asta.

Picăturile de vin se întindeau ca niște flori stacojii pe fața de masă ca zăpada.

— Acuzația secretă, de asta-mi amintește, spuse Waldegrave. *Comoara din insulă*, știi... acuzația secretă. Bănuială față de oricine a citit cartea aia afurisită. Toată lumea se uită pe furiș la toată lumea. Toată lumea care știe finalul e suspectă. Poliția vine la mine la birou, toată lumea se holbează...

Apoi reveni pe neașteptate la întrebarea lui Strike:

— Am citit-o duminică și i-am zis lu' Liz Tassel ce părere am despre ea – și viața a mers înainte. Owen nu răspundea la telefon. M-am gândit că poate are o cădere nervoasă – eu aveam problemele mele, la naiba. Daniel Chard era turbat de furie... Dă-l în mă-sa. Am demisionat. M-am săturat. Acuzații. Nu mai vreau. Să urlu la mine în fața întregii edituri. Nu mai vreau.

— Acuzații? întrebă Strike.

Tehnica lui de intervievare începea să semene cu manevrarea abilă a jucătorilor de la fotbalul de masă; interviuatul care se

clătina era ghidat cu acea atingere ușoară și adecvată. (Strike avusese un joc cu Arsenal în anii '70; jucase cu echipa Plymouth Argyles pictată manual a lui Dave Polworth, amândoi băieții întinși pe burtă pe covorul din sufrageria mamei lui Dave).

— Dan crede că eu am bârfit despre el cu Owen. Ce prost afurisit. Crede că lumea nu știe... se bârfește de ani de zile. Nu era nevoie să-i spun eu lui Owen. Știe toată lumea.

— Că Daniel Chard e gay?

— Gay, cui îi pasă... reprimat. Nu sunt sigur nici măcar că Dan știe că e gay. Dar îi plac tinerii drăguți, îi place să-i picteze nud. E ceva ce se știe.

— S-a oferit să te picteze și pe dumneata? întrebă Strike.

— Dumnezeule, nu, spuse Waldegrave. Joe North mi-a spus, cu ani în urmă. Ah!

Prinsese privirea chelnerului de vinuri.

— 'ncă un pahar din ăsta, te rog.

Strike era recunoscător că măcar nu ceruse o sticlă.

— Îmi pare rău, domnule, acesta nu-l servim la...

— Orice, atunci. Roșu. Orice.

Apoi Waldegrave continuă de unde rămăsese:

— Asta a fost acum ani de zile. Dan voia ca Joe să pozeze pentru el; Joe i-a zis să se ducă dracului. E ceva ce se știe, de ani de zile.

Se lăsă pe spate, lovind-o iar pe femeia masivă din spatele lui, care din nefericire acum mânca supă. Strike se uită cum însoțitorul ei furios îl cheamă pe un chelner aflat în trecere ca să se plângă. Chelnerul se aplecă spre Waldegrave și îi spuse pe un ton de scuză, dar totuși ferm:

— Vreți vă rog să vă trageți puțin scaunul, domnule? Doamna din spatele dumneavoastră...

— Scuze, scuze.

Waldegrave se trase mai aproape de Strike, își puse coatele pe masă, își dădu părul încâlcit din ochi și spuse tare:

— E cu capul în nori.

— Cine? întrebă Strike, terminând cu regret cea mai bună masă pe care o luase de multă vreme.

— Dan. Și-a oferit compania pe tavă... s-a complăcut în asta toată viața... n-are decât să stea la țară și să-și picteze băiatul în casă, dacă asta vrea... eu m-am săturat. Îmi înființez... îmi înființez compania mea.

Mobilul lui Waldegrave sună. Îi trebui ceva timp să-l localizeze.

Înainte de a răspunde, cercetă pe deasupra ochelarilor numărul celui care suna.

— Ce mai faci, Jojo?

Oricât de aglomerat era restaurantul, Strike auzi răspunsul: un țipăt ascuțit și îndepărtat de la celălalt capăt al firului. Waldegrave părea îngrozit.

— Jojo? Ești...?

Dar apoi fața păstoasă și amabilă deveni mai încordată decât ar fi crezut Strike că e posibil. Pe gâtul lui Waldegrave se reliefa venele, iar gura lui se lăți într-un mormăit hidos.

— Du-te-n mă-ta! spuse el.

Vocea lui răsună tare la toate mesele din jur, astfel că 50 de capete se smuciră în sus, iar conversațiile se opriră.

— *Să nu mă suni de pe numărul lui Jojo!* Nu, bețivă nenorocită ce ești – ai auzit ce ți-am zis – eu beau pentru că sunt căsătorit cu tine, fir-ar a dracu', de-aia!

Femeia supraponderală din spatele lui Waldegrave se uită în jur, indignată. Chelnerii priveau cu asprime; unul uitase de el în asemenea măsură încât se oprise cu o chiflă pentru friptură la jumătatea drumului spre farfuria unui om de afaceri japonez. Clubul cuviincios pentru gentlemani mai văzuse fără îndoială și alte certuri de bețivi, însă acestea șocau de fiecare dată, între lambriurile întunecate de lemn, candelabrele de sticlă și listele de mâncăruri, unde totul era de o apatie britanică, cumpătat și calm.

— *Păi și a cui dracu' e vina pentru asta?* strigă Waldegrave.

Se ridică în picioare, clătinându-se și izbind-o din nou pe nefericita lui vecină, dar de data asta nu urmă nici o muștrare din partea însoțitorului acesteia. Restaurantul amuțise. Waldegrave se îndrepta șerpuit spre ieșire, cu o sticlă și o treime la activ, injurând la mobil, iar Strike, abandonat la masă, se amuză să descopere în el ceva din dezaprobarea manifestată la popotă față de cel care nu ținea la băutura.

— Nota, te rog, îi spuse el celui mai apropiat chelner care stătea cu gura căscată.

Era dezamăgit că nu apucase să guste budinca de coacăze, pe care o remarcase în lista de mâncăruri, dar trebuia să-l prindă pe Waldegrave din urmă, dacă putea.

Pe când clienții murmurau și îl priveau cu coada ochiului, Strike plăti, se ridică de la masă și, lăsându-se pe baston, o luă pe urma pașilor stângaci ai lui Waldegrave. După expresia indignată a șefului de sală și vocea lui Waldegrave, care încă țipa în fața ușii,

Strike bănuie că fusese nevoie de o anumită insistență pentru a-l convinge pe acesta să părăsească incinta.

Îl găsi pe editor sprijinit de zidul rece, în stânga ușii. Zăpada cădea deasă în jurul lor; trotuarele erau fărâmicioase din cauza ei, iar zgomotul trecătorilor era amortizat. În lipsa unui fundal de grandoare solidă, Waldegrave nu mai semăna cu un savant oarecum dezordonat. Beat, murdar și șifonat, injurând la telefonul ascuns în mâna lui mare, putea trece drept un sărăntoc bolnav mintal.

— ... *nu e vina mea, fir-ar a dracu', vacă proastă ce ești!* Eu am scris porcăria aia? Eu?... atunci ai face mai bine să vorbești cu ea, nu-i așa?... Dacă tu n-o faci, o s-o fac eu... Să nu mă ameninți pe mine, curvă hidoasă ce ești... dacă nu-ți dădeai tu jos chiloții... ai auzit ce-am zis...

Waldegrave îl văzu pe Strike. Rămase cu gura căscată timp de câteva secunde, apoi întrerupse convorbirea. Mobilul îi alunecă printre degetele stângace și ateriză pe trotuarul înzăpezit.

— Rahat, spuse Jerry Waldegrave.

Lupul se transformase din nou în oaie. Bâjbâi cu degetele goale după telefon prin zloata din jurul picioarelor, iar ochelarii îi căzură. Strike îi ridică și i-i dădu.

— Mersi. Mersi. Scuze pentru asta. Scuze...

Strike văzu lacrimi pe obrajii umflați ai lui Waldegrave, în timp ce editorul își punea energic ochelarii. Își îndesă telefonul crăpat în buzunar și se întoarse spre detectiv cu o expresie de disperare.

— Mi-a distrus viața, fir-ar a dracu', spuse el. Cartea aia. Am crezut că Owen... un lucru era sacru pentru el. Tata și fiica. Un lucru...

Waldegrave mai făcu un gest de nepăsare, se întoarse și plecă, complet beat și șerpuind rău. Detectivul bănuie că băuse cel puțin o sticlă înainte să se întâlnească. Nu avea nici un rost să meargă după el.

În timp ce se uita cum Waldegrave dispare în ninsoarea învârtăjită, printre cumpărătorii de Crăciun care se grăbeau încărcăți pe trotuarele pline de zloată, Strike își aminti o mână strângându-se imperios pe un braț, o voce gravă de bărbat, o voce și mai furioasă a unei femei tinere. „*Mama tocmai a întins-o, de ce nu te duci s-o prinzi pe ea?*”

În timp ce-și ridică gulerul, Strike avu impresia că acum știa care era semnificația: a unui pitic dintr-un sac însângerat, a cornelor de sub boneta Tăietorului și, cea mai crudă dintre toate,

a tentativei de înecare.

...când sunt împins către furie,
nu pot să devin
una cu răbdarea și rațiunea.

William Congreve, *Fățarnicul*.

Strike porni spre birou, sub un cer de un argintiu murdar, cu picioarele mișcându-i-se cu greutate prin zăpada care se acumula rapid și care continua să cadă repede. Deși nu pusese gura pe nimic în afară de apă, se simțea puțin amețit de la mâncarea bună și sățioasă, care-i dădea senzația falsă de bunăstare pe care probabil că Waldegrave o depășise undeva pe la mijlocul dimineții, bând în biroul lui. Drumul dintre Simpson's-in-the-Strand și micul lui birou expus la curent din Denmark Street i-ar fi luat unui adult sănătos probabil un sfert de oră. Genunchiul lui Strike rămânea dureros și suprasolicitat, dar tocmai cheltuisese mai mult decât bugetul pentru mâncare pe o săptămână întreagă pentru o singură masă. Își aprinse o țigară și continuă să șchioapete prin frigul pătrunzător, cu capul plecat împotriva zăpezii și întrebându-se oare ce aflase Robin la librăria Bridlington.

În timp ce trecea pe lângă coloanele canelate ale Teatrului Lyceum, Strike medita la faptul că Daniel Chard era convins că Jerry Waldegrave îl ajutase pe Quine să-și scrie cartea, în timp ce Waldegrave credea că Elizabeth Tassel speculase senzația de nedreptățire a lui Quine până când aceasta erupsese, luând forma unui roman. Erau acestea, se întrebă el, simple cazuri de furie prost plasată? După ce moartea lui Quine îi împiedicase să afle cine era adevăratul făptaș, căutau oare Chard și Waldegrave țapi ispășitori vii pe care să-și descarce furia și supărarea? Sau aveau dreptate atunci când detectau în *Bombyx Mori* o influență străină?

Fațada stacojie a berăriei Coach and Horses din Wellington Street constituia o ispită puternică, în timp ce Strike se apropia de ea. Bastonul lui avea acum mult de lucru, iar genunchiul se

revolta: căldură, bere și un scaun confortabil... dar a treia vizită la crâșmă, la ora prânzului, într-o săptămână... nu era un obicei de încurajat... Jerry Waldegrave era un exemplu concret pentru unde putea duce un astfel de comportament...

Nu se putu abține să nu arunce o privire invidioasă pe fereastră, în timp ce trecea prin fața crâșmei, spre luminile care sclipeau pe mânerile de alamă ale dozatoarelor de bere și oamenii bine dispuși, cu gânduri mai laxe decât ale lui...

O văzu cu coada ochiului. Înaltă și aplecată de spate, în haina ei neagră, cu mâinile în buzunare, grăbindu-se pe trotuarele pline de zloată în urma lui: urmăritoarea și potențiala lui atacatoare de sâmbătă seara.

Pașii lui Strike nu ezitară și nici el nu se întoarse să se uite la ea. De data aceasta Strike nu se mai juca; nu avea să se mai oprească pentru a testa stilul ei amatoristic de urmărire, nici să-i dea de înțeles că o depistase. Merse mai departe, fără să privească peste umăr și doar un bărbat sau o femeie la fel de experți în contrasupraveghere ar fi observat privirile lui nonșalante spre vitrine poziționate convenabil și plăcuțe de alamă reflectorizante ale ușilor; doar ei ar fi putut să depisteze hipervigilența deghizată în neatentie.

Cei mai mulți ucigași sunt amatori pripiți; acesta este și motivul pentru care sunt prinși. A insista după confruntarea lor de sâmbătă seara era o dovadă de mare nesăbuință și pe asta se baza Strike în timp ce continua să meargă pe Wellington Street, aparent ignorând femeia care-l urmărea cu un cuțit în buzunar. Când el traversă Russell Street, ea se feri din câmpul lui vizual, prefăcându-se că intră la Marquess of Anglesey, dar reapăru curând, făcând slalom printre stâlpii unei clădiri de birouri și pândind într-un intrând, ca să-l lase să se depărteze.

Strike abia dacă-și mai simțea genunchiul acum. Se transformase în 1,90 metri de potențial foarte concentrat. De data aceasta ea nu avea nici un avantaj; nu-l va mai lua prin surprindere. Dacă femeia avea un plan, cât de cât, Strike bănuia că acesta era de a profita de orice șansă existentă. Depindea de el să-i ofere o șansă pe care ea n-ar fi îndrăznit s-o refuze și să se asigure că ea nu avea să reușească.

Trecură de Royal Opera House, cu porticul, coloanele și statuile ei clasice; pe Endell Street femeia intră într-o cabină de telefon veche și roșie, adunându-și curajul, fără îndoială și verificând iar că Strike n-o observase. Strike merse mai departe, fără să schimbe

ritmul, cu ochii asupra străzii din fața lui. Ea căpătă încredere și apăru iar pe trotuarul aglomerat, urmărindu-l printre trecătorii grăbiți, cu sacoșe legănându-li-se în mâini și se apropie de el pe măsură ce strada se îngusta, intrând și ieșind rapid în cadrul ușilor.

În timp ce se apropia de birou, Strike se decise și coti la stânga de pe Denmark Street pe Fliteroft Street, care dădea în Denmark Place, unde un coridor întunecat, tapetat cu afișe ale trupelor de muzică, dădea spre biroul lui.

Avea să îndrăznească oare?

În timp ce intra pe alee, cu zgomotul pașilor lui răsunând între pereții umezi, Strike încetini imperceptibil. Apoi o auzi venind – alergând spre el.

Strike pivotă pe piciorul stâng sănătos și își azvârli bastonul – se auzi un țipăt de durere când acesta întâlni brațul ei – cuțitul retractabil îi căzu din mână, lovi zidul de piatră, ricoșă și trecu foarte aproape de ochiul lui Strike – el o prinsese acum într-o strânsoare feroce, care o făcea să țipe.

Strike se temea ca nu cumva vreun erou să-i sară femeii în ajutor, dar nu apăru nimeni, iar acum viteza era esențială – femeia era mai puternică decât se așteptase el și se zbătea înnebunită, încercând să-l lovească în boașe și să-l zgârie pe față. Cu încă o răsucire bine gândită a trupului, Strike o imobiliză, prinzându-i capul; picioarele ei patinau și se zbăteau pe pavajul umed al aleii.

În timp ce femeia se zvârcolea în brațele lui, încercând să-l muște, Strike se aplecă să ia cuțitul, trăgând-o în jos împreună cu el astfel că ea aproape își pierdu punctul de sprijin, apoi, abandonând bastonul, pe care nu îl putea duce în timp ce se ocupa de ea, o trase spre Denmark Street.

Strike era rapid, iar ea atât de epuizată de luptă, încât n-o mai țineau plămâni să țipe. Strada scurtă și friguroasă se golise de cumpărători și nici un trecător de pe Charing Cross Road nu observă nimic nelalocul lui în timp ce el o forța să parcurgă mica distanță până la ușa neagră de la intrare.

— Vreau să intru, Robin! Repede! strigă el la interfon.

Imediat ce Robin îi deschise, intră pe ușă și o trânti.

O târî pe femeie în sus pe scările de metal, în timp ce genunchiul lui protesta violent. Ea începu să țipe, iar strigătele ei răsunau în casa scârilor. Strike văzu mișcare în spatele ușii de sticlă a graficianului ursuz și excentric care lucra în biroul de sub el.

— Ne prostim doar! urlă el spre ușa, trăgându-și urmăritoarea pe scări în sus.

— Cormoran? Ce - o, *Dumnezeule* mare! spuse Robin, holbându-se în jos de pe palier. Nu poți - ce vrei să faci? Dă-î drumul!

— Tocmai... a încercat... să mă înjunghie iar... fir-ar a dracu', găfâi Strike.

Cu un ultim efort, o forță pe urmăritoarea lui să treacă pragul.

— Încuie ușa! îi strigă lui Robin.

Robin se rezezi în spatele lor și făcu întocmai. Strike o aruncă pe femeie pe canapeaua imitație de piele. Gluga ei căzu pe spate, lăsând să se vadă o față lungă și palidă, cu ochi mari căprui și păr negru des și ondulat care îi cădea pe umeri. Degetele ei se terminau cu unghii ascuțite, vopsite în roșu aprins. Părea că abia trecuse de 20 de ani.

— Nemernicule! *Nemernicule!*

Femeia încercă să se ridice, dar Strike stătea lângă ea cu o expresie furibundă, așa că ea se răzgândi, se lăsă din nou pe canapea și își masă gâtul alb, care purta urme de zgârieturi roz închis acolo unde el o apucase.

— Ai putea să-mi spui de ce încerci să mă înjunghii? întrebă Strike.

— Du-te-n mă-ta!

— Foarte original, spuse Strike. Robin, cheamă poliția...

— Nuuuuuuu! zberă femeia în negru ca un câine care urlă a pustiu.

Apoi îi spuse icnit lui Robin, trăgându-și bluza în jos, cu o expresie subită de nefericire, ca să lase să se vadă urmele de pe gâtul ei alb și puternic.

— M-a rănit. M-a târât, m-a tras...

Robin privi spre Strike, cu mâna pe receptor.

— De ce mă urmăreai? spuse Strike găfâind, pe un ton amenințător.

Ea se ghemui în pernele de piele, ce scoaseră un scârțâit, însă Robin, ale cărei degete nu abandonaseră telefonul, defectă o notă de încântare în frica femeii, o adiere de voluptate în modul în care își răsucise trupul.

— Ultima șansă, mârâi Strike. *De ce...?*

— Ce se întâmplă acolo? se auzi o voce certăreață de pe palierul de dedesubt.

Privirea lui Robin se întâlni cu cea a lui Strike. Robin se grăbi

spre ușă, o descuie și se strecură afară, pe palier, în timp ce Strike stătea de pază lângă prizoniera lui, cu maxilarul încleștat și pumnul strâns. Văzu în expresia ochilor ei mari și întunecați, cu contur mov ca panseluțele, cum prinde contur ideea de a striga după ajutor, iar apoi dispare. Femeia începu să plângă, zguduindu-se, dar dinții ei erau dezgoliți, iar Strike se gândi că în lacrimile ei era mai multă furie decât nefericire.

— Totul e în regulă, domnule Crowdy, strigă Robin. Ne prosteam doar. Scuze că am făcut atâta zgomot.

Robin reveni în birou și încuie din nou ușa în spatele ei. Femeia stătea rigidă pe canapea, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, cu unghiile ca niște gheare înfipite în marginea banchetei.

— M-am săturat, spuse Strike. Nu vrei să vorbești – chem poliția.

Ea păru să-l creadă. Strike abia făcuse doi pași spre telefon, când femeia suspină:

— Voiam să te opresc.

— Să mă oprești din ce? întrebă Strike.

— De parcă n-ai ști!

— Să nu te joci cu mine! strigă Strike aplecându-se spre ea cu pumnii încleștați.

Acum simțea durerea din genunchi cât se poate de acut. Ea era de vină pentru acea cădere care îi vătămasese din nou ligamentele.

— Cormoran, spuse Robin ferm, strecurându-se între ei și obligându-l să facă un pas în spate. Apoi i se adresă fetei: Ascultă. Ascultă ce-ți spun. Spune-i de ce faci asta și poate că n-o să sune...

— Sper că glumești, spuse Strike. De două ori a încercat să mă înjun...

— ... poate că n-o să sune la poliție, spuse Robin tare, netulburată.

Femeia sări în picioare și încercă să fugă spre ușă.

— N-aș crede, spuse Strike.

Șchiopătă repede în jurul lui Robin, o prinse pe atacatoarea lui de talie și o aruncă nu foarte blând înapoi pe canapea.

— *Cine ești?*

— Acum m-ai rănit! strigă ea. Chiar m-ai rănit – coastele mele – o să te acuz de agresiune, nemernicule...

— Atunci o să-ți spun Pippa, bine? zise Strike.

Femeia icni și se cutremură, aruncându-i o privire urâtă.

— Ești... ești... du-te...

— Da, da, să mă duc dracului, spuse Strike iritat. *Cum te cheamă.*

Pieptul ei tresălta sub paltonul greu.

— Și dacă-ți spun, de unde o să știi că ți-am spus adevărul? gâfâi ea, sfidându-l iar.

— Te țin aici până verific, spuse Strike.

— Răpire! strigă ea, cu o voce aspră și tare de docher.

— Arestare cetățenească, spuse Strike. Ai încercat să mă înjunghii, fir-ar a dracu'. Acum, pentru ultima oară...

— Pippa Midgley, spuse ea repede.

— În sfârșit. Ai vreun act?

După încă o obscenitate rebelă, femeia își strecură mâna în buzunar și scoase un abonament de autobuz, pe care i-l aruncă lui Strike.

— Aici scrie Philip Midgley.

— Zău?

Văzând cum Strike începe să înțeleagă, Robin simți o nevoie subită de a izbucni în râs, în ciuda tensiunii din încăpere.

— Epicene, spuse Pippa Midgley cu furie. Nu te-ai prins? E prea subtil pentru tine, *boule?*

Strike ridică privirea spre ea. Mărul lui Adam de pe gâtul ei zgâriat și plin de semne era totuși proeminent. Femeia își îndesase din nou mâinile în buzunare.

— La anul o să fiu Pippa în toate actele mele, spuse ea.

— Pippa, repetă Strike. Tu ești autoarea lui „Mult succes ăluia care te înjunghie, Kath”, nu-i așa?

— Ah, spuse Robin cu un oftat, înțelegând în sfârșit despre ce era vorba.

— *Aaaaaah*, ce *deștept* sunteți, domnule Dur, spuse Pippa, maimuțărind-o.

— O cunoști pe Kathryn Kent personal sau sunteți doar prieteni pe net?

— De ce? Acum e o infracțiune și să o cunoști pe Kath Kent?

— De unde îl cunoșteai pe Owen Quine?

— Nu vreau să vorbesc despre nemernicul ăla, spuse ea, cu pieptul tresăltându-i. Ce mi-a făcut el... ce a făcut... prefăcându-se... a mințit... fir-ar al dracu' de nemernic mincinos...

Alte lacrimi începură să-i inunde obrajii, iar ea făcu o criză de isterie. Își înfipse în păr mâinile cu unghii stacojii, legănându-se înainte și înapoi și hohotind, în timp ce picioarele ei răpăiau în podea. Strike o privea cu dezgust, iar după câteva clipe spuse:

— Vrei să *taci dracului din...*

Dar Robin îl potoli cu o privire, smulse o mână de șervețele din cutia de pe biroul ei și le îndesă în mâna Pippei.

— Ne-mmer...

— Vrei un ceai sau o cafea, Pippa? o întrebă Robin cu amabilitate.

— Ca... fea... te...

— Tipa asta tocmai a încercat să mă înjunghie, Robin, ce naiba!

— Dar n-a reușit, nu-i așa? comentă Robin, făcându-și de lucru cu ceainicul.

— Prostia, spuse Strike nevenindu-i să creadă, nu e o circumstanță atenuantă conform legii!

Se întoarse iar spre Pippa, care urmărise acest dialog cu gura căscată.

— De ce mă urmăreai? Ce încerci să mă oprești să fac? Și te avertizez – doar pentru că Robin ia de bună chestia cu plânsul...

— Lucrezi pentru *ea!* țipă Pippa. Pentru curva aia perversă, văduva lui! Acum ea a primit banii lui, nu-i așa – știm ce te-a angajat să faci, nu suntem proaste!

— Ce înseamnă „noi”? întrebă Strike.

Dar ochii întunecați ai Pippei alunecară iar spre ușă. Strike, al cărui genunchi mult încercat zvâcnea acum atât de tare încât îl făcea să scrâșnească din dinți de durere, spuse:

— Mă jur pe ce vrei tu că dacă fugi la ușă încă o dată chem poliția, depun mărturie și o să mă bucur când o să te văd condamnată pentru tentativă de omucidere. Și n-o să fie prea plăcut pentru tine la pârnaie, Pippa. Cel puțin nu înainte de operație.

— Cormoran! spuse Robin tăios.

— E o realitate, spuse Strike.

Pippa se ghemuise înapoi pe canapea și se holba la Strike cu o teroare neprefăcută.

— Cafeaua, spuse Robin ferm, apărând de după birou și împingând o cană în una din mâinile cu gheare lungi. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i odată despre ce e vorba, Pippa. *Spune-i.*

Oricât de instabilă și agresivă ar fi părut Pippa, Robin nu se putea abține să nu-i fie milă de această fată, care părea să nu se fi gândit deloc la posibilele consecințe ale atacării unui detectiv privat cu un șiş. Nu putea decât să presupună că fata poseda o formă extremă a tulburării de care suferea fratele ei mai mic,

Martin, celebru în familia lor prin imprudența și înclinația către pericol ce avuseseră ca rezultat mai multe vizite la camera de gardă decât toți frații lui împreună.

— Știm că ea te-a angajat ca să ne faci nouă o înscenare, croncâni Pippa.

— Cine, mârâi Strike, e „ea” și cine „noi”?

— Leonora Quine! spuse Pippa. Știm ce hram poartă ea și știm de ce e capabilă! Ne urăște, pe mine și pe Kath, ar face orice ca să ne-o coacă. L-a omorât pe Owen și încearcă să arunce asta asupra noastră! N-ai decât să faci moaca aia cât vrei!

Sprâncenele lui Strike se ridicaseră într-o expresie de stupefacție totală.

— E o curvă nebună, e geloasă ca dracu’ – nu putea suporta că el se vede cu noi, iar acum te-a pus pe tine să cauți peste tot ca să găsești ceva de folosit împotriva noastră!

— Nici măcar nu știi dacă tu crezi prostiile astea paranoice...

— Noi știm ce se întâmplă! strigă Pippa.

— *Taci din gură.* Când ai început să mă urmărești, doar ucigașul știa că Owen Quine e mort. M-ai urmărit în ziua în care am găsit cadavrul și știi că ai urmărit-o pe Leonora timp de o săptămână înainte de asta. De ce?

Când ea nu răspunse, Strike repetă:

— Ultima șansă: de ce m-ai urmărit de la casa Leonorei?

— Credeam că ai putea să mă duci unde era el, spuse Pippa.

— De ce voiai să știi unde era el?

— Ca să pot să-l omor, fir-ar a dracu’! țipă Pippa.

Robin își confirmă impresia că Pippa împărtășea lipsa aproape totală de instinct de autoconservare a lui Martin.

— Și de ce voiai să-l omori? întrebă Strike, ca și cum ea nu spusese nimic neobișnuit.

— Din cauza a ceea ce ne-a făcut în cartea aia îngrozitoare! Tu știi – ai citit-o – *Epicene* – nemernicul, nemernicul ăla...

— Calmează-te odată! Deci citiseși deja *Bombyx Mori*?

— Da, bineînțeles că...

— Și atunci ai început să bagi căcat în cutia poștală a lui Quine?

— Căcat pentru un căcat! strigă ea.

— Foarte spiritual. Când ai citit cartea?

— Kath mi-a citit părțile despre noi la telefon și apoi, când eu am ajuns și...

— Când ți-a citit părțile alea la telefon?

— C-când Kath a venit acasă și l-a găsit în pragul ușii. Întreg manuscrisul. Abia dacă a putut să deschidă ușa. Îl băgase prin fanta de la ușă, cu un bilet. Mi l-a arătat.

— Ce scria în bilet?

— Scria: „Clipa răzbunării pentru noi amândoi. Sper că ești fericită! Owen”.

— „Clipa răzbunării pentru noi amândoi”? repetă Strike, încruntându-se. Știi ce înseamnă asta?

— Kath n-a vrut să-mi spună, dar eu știu că ea a înțeles. Era d-distrusă.

Pieptul Pippei se ridica și cobora agitat.

— Ea e... e o persoană minunată. Tu n-o cunoști. A fost ca o mamă pentru mine. Ne-am întâlnit la cursul lui de scriere creatoare și eram ca niște... am devenit ca niște...

Pippa își trase răsuflarea și scânci:

— E un nemernic. Ne-a mințit în legătură cu ce scria, ne-a mințit în legătură... în legătură cu tot...

Începu să plângă din nou, hohotind și suspinând, iar Robin, îngrijorată că domnul Crowdy va protesta din nou, spuse blând:

— Pippa, spune-ne doar cu ce v-a mințit. Cormoran vrea doar adevărul, nu încearcă să înceneze nimic nimănui...

Robin nu-și dădu seama dacă Pippa o auzise sau o crezuse; poate că voia pur și simplu să se descarce, să se elibereze puțin de suferință, dar Pippa inspiră adânc, cutremurându-se și revărsă un torent de cuvinte:

— A spus că eu eram ca a doua lui fiică, mi-a spus asta mie; eu i-am spus *totul*, știa că maică-mea mă dăduse afară din casă și *totul*. Iar eu i-am arătat c-c-carta despre viața mea și el a fost atât de drăguț și de interesat, mi-a spus că o să mă ajute să o p-public și ne-a z-zis la amândouă, mie și lui Kath, că apăream în noul lui roman și a zis că eu eram un „minunat suflet pierdut” – așa mi-a spus el...

Pippa icni, în timp ce buzele ei se frământau:

— ... și într-o zi s-a prefăcut că-mi citește o parte din el la telefon și era... era minunat, apoi l-am citit și el... el scrisese că... Kath era în unele părți... peștera... Harpia și Epicene...

— Deci Kathryn a venit acasă și l-a găsit în pragul ușii, nu-i așa? spuse Strike. A venit acasă de unde – de la muncă?

— De la azil, unde stătuse cu sora ei pe moarte.

— Și asta a fost când? spuse Strike pentru a treia oară.

— Cui dracu' îi pasă...?

— *Mie îmi pasă!*

— Era pe 9? întrebă Robin.

Intrase pe blogul lui Kathryn Kent, dar monitorul era îndreptat în așa fel încât, de pe canapeaua pe care stătea, Pippa nu putea să-l vadă.

— E posibil să fi fost marți, pe 9, Pippa? Marțea de dinaintea focurilor de artificii?

— Da... da, așa cred că a fost! spuse Pippa, părând uluită de intuiția lui Robin. Da, Kath a plecat în noaptea focurilor de artificii, pentru că Angela era foarte bolnavă...

— De unde știi că era noaptea focurilor de artificii? întrebă Strike.

— Pentru că Owen i-a spus lui Kath că nu p-putea să o vadă în seara aia, pentru că trebuia să aprindă artificii cu fiica lui, spuse Pippa. Și Kath a fost foarte supărată, pentru că el ar fi trebuit să le părăsească! Îi promisese lui Kath, îi promisese *în sfârșit* că avea s-o părăsească pe curva de nevastă-sa și apoi îi zice că tre' să se joace de-a steluțele cu handi...

Pippa se opri brusc, dar Strike termină în locul ei.

— Cu handicapata?

— E doar o glumă, murmură Pippa rușinată, manifestând mai mult regret pentru folosirea acestui cuvânt decât o făcuse pentru încercarea de a-l înjunghia pe Strike. Doar între Kath și mine: fiica lui a fost întotdeauna pretextul pentru care Owen nu le putea părăsi, ca să fie împreună cu Kath...

— Ce a făcut Kath în seara aia, în loc să se vadă cu Quine? întrebă Strike.

— M-am dus eu pe la ea. Apoi a primit un apel că sora ei, Angela, era mult mai rău și a plecat. Angela avea cancer. În stadiu terminal.

— Unde era Angela?

— La azilul din Clapham.

— Cum a ajuns Kathryn acolo?

— Ce importanță are?

— Răspunde naibii la întrebare, bine?

— Nu știu – cu metrou', presupun. Și a rămas cu Angela trei zile, dormea pe o saltea de pe podea, lângă patul ei, pentru că doctorii credeau că Angela poate muri în orice clipă, dar Angela a tot rezistat și Kath a trebuit să se ducă acasă să-și ia haine curate și atunci a găsit manuscrisul în pragul ușii.

— De ce ești sigură că ea a venit acasă marți? întrebă Robin.

Strike, care era pe punctul de a pune aceeași întrebare, privi spre ea surprins. El nu știa despre bătrânul de la librărie și groapa din Germania.

— Pentru că marți seara lucrez la linia de urgență, spuse Pippa și acolo eram când m-a sunat Kath plângând în hohote, pentru că pusese manuscrisul în ordine și citise ce scrisese el despre noi...

— Ei, lucrurile astea sunt foarte interesante, zise Strike, deoarece Kathryn Kent a spus poliției că n-a citit niciodată *Bombyx Mori*.

Expresia oripilată a Pippei ar fi putut fi amuzantă în alte circumstanțe.

— *M-ai păcălit, fir-ar a dracu'!*

— Da, ești și foarte greu de descusut, spuse Strike. Nici să nu te gândești, zise apropiindu-se de Pippa, care încerca să se ridice în picioare.

— Era un... un căcat! strigă Pippa, fremătând de o furie neputincioasă. Era un profitor! S-a prefăcut că e interesat de scrierile noastre și în tot timpul ăsta s-a folosit de noi, n-nemernicul m-mincinos... Am crezut că înțelege ce înseamnă viața mea – discutam ore în șir despre asta și el m-a încurajat să-mi scriu povestea vieții – mi-a s-spus că o să mă ajute să obțin un contract de publicare...

Strike simți cum o silă bruscă se revarsă asupra lui.

Ce era cu obsesia asta de a fi publicat?

— ... iar el încerca doar să mă facă să fiu drăguță, să îi spun toate gândurile și sentimentele mele private, iar Kath – ce i-a făcut lui Kath – voi nu *înțelegeți* – mă bucur că curva de nevastă-sa l-a omorât! Dacă n-ar fi făcut-o...

— De ce spui într-una, întrebă Strike, că soția lui l-a omorât pe Quine?

— Pentru că Kath are dovada!

— Ce dovadă? întrebă Strike.

— Te cred c-ai vrea să știi! strigă Pippa, chicotind isteric. N-ai tu treabă!

— Dacă are dovada, de ce n-a dus-o la poliție?

— Din compasiune! strigă Pippa. Ceva ce *tu* nu...

— De ce, se auzi o voce plângăreață de dincolo de ușa de sticlă, continuați să *țipați* așa?

— Ah, fir-ar a dracu', spuse Strike în timp ce conturul neclar al domnului Crowdy de la parter se lipea de geam.

Robin se duse să descuie ușa.

— Ne pare foarte rău, domnule Crow...

Pippa sări de pe canapea într-o clipă. Strike dădu s-o prindă, dar genunchiul lui cedă chinuitor în timp ce el se repezea. Pippa îl îmbrânci pe domnul Crowdy la o parte și dispăru, bocănind pe scări.

— Las-o! îi spuse Strike lui Robin, care părea pregătită s-o urmărească. Cel puțin i-am luat cuțitul.

— Cuțitul? schelălăi domnul Crowdy.

Avură nevoie de cincisprezece minute ca să-l convingă să nu contacteze proprietarul (căci publicitatea de după cazul Lula Landry îl tulburase foarte mult pe grafician, care trăia cu groaza că un alt ucigaș ar fi putut veni să-l caute pe Strike și, poate, să ajungă din greșeală în biroul lui).

— Dumnezeule mare și sfânt, spuse Strike după ce îl convinseseră în sfârșit pe domnul Crowdy să plece.

Se prăbuși pe canapea; Robin se așeză pe scaunul de la calculatorul ei și se priviră unul pe celălalt timp de câteva secunde, după care izbucniră în râs.

— Ne iese destul de bine schema cu polițistul rău și polițistul bun, spuse Strike.

— Nu mă prefăceam, spuse Robin, chiar îmi părea puțin rău pentru ea.

— Am observat. Și cum rămâne cu mine, care am fost atacat?

— Chiar *a vrut* să te înjunghie sau era o scenă de teatru? întrebă Robin sceptică.

— E posibil să-i fi plăcut mai mult ideea decât punerea ei în practică, recunosc Strike. Problema e că ești la fel de mort dacă ești înjunghiat de un prostănac teatral sau de un profesionist. Iar ce credea ea că o să obțină prin înjunghierea mea...

— Iubire maternă, spuse Robin calm.

Strike o privi fix.

— Mama ei a renegat-o, spuse Robin și trece printr-o perioadă foarte traumatică, mă gândesc că ia hormoni și Dumnezeu știe ce mai trebuie să facă înainte de operație. I s-a părut că are o nouă familie, nu-i așa? I s-a părut că Owen Quine și Kathryn Kent erau noii ei părinți. Ne-a spus asta, Quine a zis că ea e ca o a doua fiică pentru el și a inclus-o în carte ca fiică a lui Kathryn Kent. Dar în *Bombyx Mori* Quine a înfățișat-o lumii ca fiind jumătate bărbat, jumătate femeie. Și a mai sugerat că, dincolo de toată afecțiunea ei filială, ea voia de fapt să se culce cu el. Noul ei tată a dezamăgit-o foarte rău. Dar noua ei mamă era încă bună și iubitoare și fusese

trădată și ea, așa că Pippa s-a apucat să se răzbune pentru amândouă.

Robin nu se putu abține să nu zâmbescă larg în fața expresiei lui Strike de admirație uimită.

— De ce naiba ai renunțat la facultatea aia de psihologie?

— E o poveste lungă, spuse Robin, întorcând privirea spre ecranul calculatorului. Nu e prea în vârstă... cam 20 de ani, nu crezi?

— Așa pare, fu de acord Strike. Păcat că n-am apucat să o întrebăm ce a făcut în zilele de după dispariția lui Quine.

— Nu ea e autoarea, spuse Robin cu certitudine, privind din nou spre el.

— Da, probabil că ai dreptate, oftă Strike, fie și numai pentru că să-i bage rahat de câine în cutia poștală ar fi fost un mic anticlimax după ce îi tăiasse măruntaiele.

— Și nu pare că stă prea bine la planificare și eficiență, nu-i așa?

— Asta e puțin spus, aprobă Strike.

— O să suni la poliție să le spui despre ea?

— Nu știu. Poate. La dracu'...

Strike se plesni cu palma peste frunte.

— ... nici măcar n-am reușit să aflu de ce naiba cânta în carte!

— Cred că știu de ce, spuse Robin după o scurtă rafală de tastat și citire a rezultatelor pe ecranul calculatorului ei. A cânta pentru catifelarea vocii... exerciții vocale pentru persoanele transgender.

— Asta e tot? întrebă Strike neîncrezător.

— Ce vrei să spui – că nu avea dreptate să se simtă ofensată? zise Robin. Zău așa – el își bătea joc de ceva foarte personal într-un mod public...

— Nu asta am vrut să zic, spuse Strike.

Se încruntă privind pe fereastră și meditănd. Ninsoarea cădea deasă și rapidă.

După o vreme, îi spuse:

— Ce s-a întâmplat la librăria Bridlington?

— Dumnezeu, da, era să uit!

Îi povesti în amănunt despre vânzător și despre confuzia lui între 1 și 8 noiembrie.

— Ce prostănac bătrân, spuse Strike.

— Ești rău, spuse Robin.

— Era arogant, nu-i așa? Lunea e întotdeauna la fel, merge la prietenul lui Charles în fiecare luni...

— Dar cum ne dăm seama dacă a fost seara cu episcopul anglican sau seara cu groapa?

— Tu zici că el pretinde că Charles l-a întrerupt cu povestea cu groapa în timp ce el îi spunea despre faptul că Quine a venit la magazin?

— Așa a spus.

— Atunci probabil Quine a venit la librărie pe 1, nu pe 8. El își amintește acele două informații ca fiind conectate. Sărmanul neghiob s-a zăpăcit. *Voia* să-l fi văzut pe Quine după ce acesta dispăruse, voia să poată contribui la stabilirea momentului morții, așa că, fără să-și dea seama, căuta motive să creadă că era luna din intervalul crimei, nu o luni relevantă, cu o săptămână întreagă înainte să fie interesat cineva de acțiunile lui Quine.

— Dar totuși mai e ceva ciudat, nu-i așa, la ceea ce pretinde el că i-a spus Quine? Întrebă Robin.

— Da, este, spuse Strike. Că ar fi cumpărat cărți de citit pentru că pleca în vacanță... deci plănuia deja să plece, cu patru zile înainte să se certe cu Elizabeth Tassel? Plănuia oare deja să meargă în Talgarth Road, după ce în toți acei ani se presupune că a detestat și evitat casa aia?

— O să-i spui lui Anstis despre asta? Întrebă Robin.

Strike râse afectat.

— Nu, n-o să-i spun lui Anstis. N-avem nici o probă reală că Owen Quine a fost acolo pe 1 și nu pe 8. Oricum, Anstis și cu mine nu suntem în cei mai buni termeni în clipa asta.

Urmă încă o pauză lungă, apoi Strike o făcu pe Robin să tresară spunând:

— Trebuie să vorbesc cu Michael Fancourt.

— De ce? Întrebă ea.

— Dintr-o mulțime de motive, spuse Strike. Lucrurile pe care mi le-a spus Waldegrave la prânz. Poți să vorbești cu agentul lui sau cu orice alt contact de-al lui poți găsi?

— Da, spuse Robin făcându-și o însemnare. Știi, m-am uitat iar la interviu chiar acum și tot nu pot să...

— Mai uită-te o dată, spuse Strike. Fii atentă. *Gândește.*

Strike tăcu iar, privind încruntat în tavan. Nevrând să-i întrerupă șirul gândurilor, Robin se apucă să lucreze la calculator ca să descopere cine îl reprezenta pe Michael Fancourt.

În cele din urmă Strike vorbi, acoperind sunetul tastaturii ei.

— Oare ce dovezi crede Kathryn Kent că are împotriva Leonorei?

— Poate nimic, spuse Robin, concentrându-se asupra

rezultatelor găsite.

— Și nu le folosește „din compasiune”...

Robin nu spuse nimic. Examina site-ul agentului literar al lui Fancourt, căutând un număr de telefon.

— Să sperăm că și asta e doar o prostie isterică, spuse Strike.
Dar era îngrijorat.

Că-ntr-o hârtie atât de mică
Poate zăcea pierzania...

John Webster, *Diavolul alb*.

Domnișoara Brocklehurst, asistenta posibil necredincioasă, încă pretindea că răceala o împiedică să lucreze. Amantul ei, clientul lui Strike, considera asta exagerat, iar detectivul înclina să-i dea dreptate. La ora 7, a doua zi dimineață, Strike era poziționat într-o firidă întunecoasă din fața apartamentului din Battersea al domnișoarei Brocklehurst, învelit în palton, eșarfă și mănuși, căscând larg în timp ce frigul îi pătrundea în extremități și savurând al doilea din cele trei sendvișuri cu ou și șuncă pe care le luase pe drum de la McDonald's.

Exista o avertizare de vreme rea pentru întregul sud-est. O zăpadă groasă, de un albastru întunecat, se depusese deja pe întreaga stradă, iar primii fulgi ezitanți coborau dinspre un cer lipsit de stele, în timp ce el aștepta, mișcându-și din când în când degetele de la picioare ca să verifice dacă încă le mai simte. Unul câte unul, locatarii plecau la lucru, alunecând și patinând spre stație sau urcându-se în mașini ale căror gaze de eșapament sunau neobișnuit de tare în liniștea înăbușită. Trei brazi de Crăciun licăreau spre Strike de la niște ferestre de sufragerie, chiar dacă decembrie avea să înceapă abia ziua următoare, lumini portocalii, verde-smarald și albastru rece care clipeau țipător în timp ce el stătea sprijinit de zid, cu ochii asupra ferestrelor apartamentului domnișoarei Brocklehurst, făcând pariuri cu sine însuși dacă ea va ieși măcar din casă pe vremea aceea. Genunchiul încă îi făcea zile negre, dar zăpada încetinise restul lumii la un ritm care se potrivea cu al lui. Nu o văzuse niciodată pe domnișoara Brocklehurst cu tocuri mai mici de zece centimetri. În aceste condiții, era foarte posibil ca ea să fie mai incapacitată decât era el.

În ultima săptămână, căutarea ucigaşului lui Quine începuse să eclipseze toate celelalte cazuri ale lui, dar era important să rămână la zi cu ele ca să nu piardă contracte. Amantul domnişoarei Brocklehurst era un om bogat, care era posibil să-i ofere lui Strike multe alte lucrări dacă îi plăcea munca detectivului. Omul de afaceri avea o predilecţie pentru blonde tinere; o succesiune de astfel de femei îl costase mari cantităţi de bani şi diverse cadouri scumpe (după cum îi mărturisise de bunăvoie lui Strike la prima lor întâlnire), doar ca să-l părăsească sau trădeze. Dat fiind că acesta nu dădea deloc semne că ar deveni un mai bun evaluator al caracterului, Strike anticipa multe alte ore lucrative petrecute în urmărirea viitoarelor domnişoare Brocklehurst. Poate că trădarea era ceea ce îl incita pe clientul lui, reflectă Strike, în timp ce respiraţia i se înălţa sub formă de norişori prin aerul îngheţat; mai cunoscuse alţi astfel de bărbaţi. Era un gust care îşi găsea expresia deplină la cei care se îndrăgosteau de prostituate.

La 9 fără 10 minute, perdelele se smuciră ușor. Mai rapid decât te-ai fi putut aștepta după atitudinea lui de relaxare nonşalantă, Strike ridică aparatul de fotografiat cu vedere pe timp de noapte ascuns lângă corp.

Domnişoara Brocklehurst rămase pentru scurt timp în lumina slabă a străzii înzăpezite, în sutien şi chiloţi, chiar dacă sânii ei măriţi chirurgical nu aveau nevoie de susţinere. În spatele ei, în întunericul dormitorului, se apropie un bărbat burtos, cu pieptul gol, care îi cuprinse în treacăt cu mâna un sân, ceea ce îi aduse o muştrare chicotită. Se întoarseră amândoi în dormitor.

Strike coborî aparatul de fotografiat şi verifică rezultatele muncii sale. Cea mai incriminantă fotografie pe care reuşise să o surprindă înfăţişa conturul clar al mâinii şi braţului unui bărbat, cu faţa domnişoarei Brocklehurst întoarsă pe jumătate, râzând, dar faţa celui care o îmbrăţişa era în întuneric. Strike presupuse că era posibil ca acesta să plece în curând la lucru, așa că băgă aparatul de fotografiat într-un buzunar interior, pregătit pentru o urmărire lentă şi greoaie şi se puse pe treabă cu al treilea lui sendviş.

Şi într-adevăr, la 9 fără 5 minute, uşa de la intrare a domnişoarei Brocklehurst se deschise şi amantul apărui; nu semăna deloc cu şeful ei, în afara vârstei şi a aspectului prosper. O geantă de piele elegantă, de curier, atârna diagonal de-a lungul pieptului său, suficient de mare pentru o cămaşă curată şi o periută de dinţi. Strike le văzuse atât de des în ultima vreme, încât

ajunsesse să le considere Genți de Rămas peste Noapte ale Adulterilor. Cuplul se delectă pe trepte cu un sărut francez, scurtat de frigul geros și de faptul că domnișoara Brocklehurst purta aproximativ 50 de grame de stofă. Apoi ea se retrase înăuntru, iar Burtosul porni spre Clapham Junction, deja vorbind la mobil, fără îndoială explicând că va întârzia din cauza zăpezii. Strike îi lăsă un avans de 20 de metri, apoi ieși din ascunzătoarea lui, sprijinindu-se pe bastonul pe care Robin îl recuperase cu amabilitate din Denmark Place, în după-amiaza precedentă.

Era o supraveghere ușoară, iar Burtosul ignora totul în afara conversației lui telefonice. Coborâra împreună panta ușoară a Lavender Hill, la distanță de 20 de metri, în timp ce ninsoarea cobora din nou în mod susținut. Burtosul alunecă de mai multe ori, în pantofii lui făcuți la comandă. Când ajunseră în stație, Strike nu avu nici o dificultate să îl urmeze în același vagon, în timp ce acesta continua să pălăvrăgească și, sub pretextul că își citea mesajele, să îi facă fotografii cu mobilul.

În timp ce făcea asta sosi un mesaj autentic de la Robin.

Agentul lui Michael Fancourt tocmai m-a sunat înapoi – MF spune că e încântat să vă întâlniți! E în Germania, dar se întoarce pe 6. Sugerează la Groucho Club, oricând poți?

Era extraordinar, se gândi Strike în timp ce metroul ajungea huruind la Waterloo, cât de mult își doreau să vorbească cu el cei care citiseră *Bombyx Mori*. Când se mai întâmplase ca suspectii să se repeadă atât de nerăbdători asupra șansei de a sta față în față cu un detectiv? Și ce spera să obțină celebrul Michael Fancourt de la o întrevvedere cu detectivul privat care găsisse cadavrul lui Owen Quine?

Strike se dădu jos din metrou în spatele Burtosului, urmându-l prin mulțime, pe pardoseala umedă și alunecoasă a stației Waterloo, sub plafonul din grinzi crem și sticlă care îi amintea de Tithebarn House. Ieșiră din nou în frig, în timp ce Burtosul continua să ignore totul și să pălăvrăgească la mobil; Strike îl urmări pe trotuarele pline de zloată, mărginite de mormane de zăpadă murdară, printre clădiri pătrate de birouri din sticlă și beton, intrând și ieșind din roiul de lucrători financiari care se grăbeau, ca niște furnici, în hainele lor cenușii, până când, în sfârșit, Burtosul intră în parcare a uneia dintre cele mai mari clădiri de birouri și se îndreptă spre ceea ce, în mod evident, era

mașina lui. Se pare că i se păruse mai înțelept să lase BMW-ul la birou decât să-l parcheze în fața apartamentului domnișoarei Brocklehurst. În timp ce Strike privea, pândind din spatele unui Range Rover plasat avantajos, simți cum mobilul din buzunar vibrează, dar îl ignoră, nevrând să atragă atenția asupra lui. Burtosul avea un loc de parcare cu nume. După ce strânse câteva articole din portbagaj, intră în clădire, lăsându-i lui Strike posibilitatea de a se apropia de peretele pe care erau scrise numele directorilor și de a face o fotografie cu numele și titlul complet al Burtosului, pentru buna informare a clientului său.

Strike se îndreaptă apoi spre birou. Odată urcat în metrou, își cercetă telefonul și văzu că pierduse un apel de la cel mai vechi prieten al lui, Dave Polworth, cel schilodit de rechin.

Polworth avea obiceiul străvechi de a-i spune lui Strike „Diddy”. Cei mai mulți oameni presupuneau că e o trimitere ironică la mărimea lui (pe tot parcursul școlii primare, Strike fusese cel mai mare băiat din an și, de obicei și din anul mai mare), dar în realitate numele venea de la nesfârșitele venituri și plecări de la școală datorate stilului de viață rătăcitor al mamei lui. Cândva, acestea avuseseră ca rezultat faptul că Dave Polworth, un băiat mic cu voce ascuțită, îi spusese lui Strike că e ca un „didicoy”, cuvântul din Cornwall pentru țigan.

Strike îl sună înapoi imediat ce coborî din metrou, iar 20 de minute mai târziu, când intră în birou, încă mai vorbeau. Robin ridică privirea și dădu să spună ceva, dar când văzu că Strike vorbește la telefon se mulțumi să zâmbească și se întoarse iar la monitorul ei.

— Vii acasă de Crăciun? îl întrebă Polworth pe Strike, în timp ce acesta trecea spre biroul lui și închidea ușa.

— Poate, spuse Strike.

— Bem niște beri în Victory? îl îndemnă Polworth. I-o tragi iar lui Gwenifer Arscott?

— Nu i-am tras-o niciodată, spuse Strike (era o glumă foarte veche), lui Gwenifer Arscott.

— Ei, mai încearcă o dată, Diddy, s-ar putea ca de data asta să-ți iasă. Ar fi timpul s-o defloreze cineva. Și apropo de fete cărora nici unul din noi nu le-a tras-o...

Conversația degeneră într-o serie de scenete lubrice și foarte amuzante ale lui Polworth despre unii prieteni comuni pe care amândoi îi abandonaseră în St. Mawes. Strike râdea atât de tare încât ignoră semnalul de „apel în așteptare” și nu se deranjă să

verifice cine era.

— Nu te-ai împăcat cu Domnița Nebunica, nu-i așa, băiete? întrebă Dave.

Acesta era numele pe care i-l dădea de obicei lui Charlotte.

— Nu, spuse Strike, începând să calculeze. Se căsătorește peste... patru zile.

— Da, mă rog, tu fii cu ochii în patru, Diddy, după semne ale ei galopând înapoi la orizont. Nu m-ar mira dacă ar întinde-o. Dacă chiar se va întâmpla să respiri ușurat, prietene.

— Da, spuse Strike. Bine.

— Atunci ne-am înțeles? spuse Polworth. Acasă de Crăciun? Beri la Victory?

— Sigur, de ce nu, spuse Strike.

După alte câteva replici obscene, Dave reveni la munca lui, iar Strike, încă zâmbind larg, își verifică telefonul și văzu că pierduse un apel de la Leonora Quine.

Ieși iar în anticameră, în timp ce suna la căsuța lui poștală.

— M-am uitat iar la documentarul cu Michael Fancourt, spuse Robin însuflețită și mi-am dat seama ce voiai să...

Strike ridică mâna ca s-o facă să tacă, în timp ce vocea de obicei inexpresivă a Leonorei îi vorbea la ureche, părând agitată și dezorientată.

„Cormoran, am fost arestată. Nu știu de ce – nimeni nu-mi spune nimic – m-au adus la secție. Așteaptă după un avocat sau ceva. Nu știu ce să fac – Orlando e cu Edna, nu știu – în orice caz, aici sunt...”

Câteva secunde de tăcere, apoi mesajul se termină.

— Căcat! spuse Strike atât de tare încât Robin tresări. CĂCAT!

— Ce s-a întâmplat?

— Au arestat-o pe Leonora – de ce mă sună pe mine, nu pe Ilsa? Căcat...

Formă numărul lisei Herbert și așteaptă.

— Salut, Corm...

— Au arestat-o pe Leonora Quine.

— Ce? țipă Ilsa. De ce? Sper că nu din cauza hainei ăleia afurisite din depozit?

— S-ar putea să aibă altceva.

(*Kath are dovada...*).

— Unde e Leonora, Corm?

— La secția de poliție... trebuie să fie cea din Kilburn, e cea mai aproape.

— Dumnezeu mare, de ce nu m-a sunat pe mine?
— Dracu' știe. Zicea ceva că ei îi caută un avocat...
— Pe mine nu m-a contactat nimeni – Iisuse Hristoase, ea nu gândește? De ce nu le-a dat numele meu? Mă duc acum, Corm, o să las ce fac acum altcuiva. Cineva o să-mi fie dator...

Strike auzi o serie de bufnituri, voci îndepărtate, pașii rapizi ai Ilsei.

— Sună-mă când afli ce se întâmplă, spuse el.

— Ar putea să dureze ceva.

— Nu contează. Sună-mă.

Ilsa închise. Strike se întoarse cu fața spre Robin, care părea îngrozită.

— Ah, nu, șopti ea.

— Îl sun pe Anstis, spuse Strike, tastând din nou la mobil.

Dar vechiul lui prieten nu era într-o dispoziție de făcut favoruri.

— Te-am avertizat, Bob, te-am avertizat că asta urmează. Ea e făptașul, prietene.

— Ce probe ai? întrebă Strike.

— Nu pot să-ți spun asta, Bob, îmi pare rău.

— Le ai de la Kathryn Kent?

— Nu pot să spun, prietene.

Abia catadicsind să răspundă la salutul convențional al lui Anstis, Strike închise.

— Idiotul! spuse el. *Idiot* afurisit!

Leonora era acum într-un loc în care el nu putea ajunge la ea. Strike își făcea griji în legătură cu impresia pe care animozitatea și felul ei de a fi ostil aveau s-o producă asupra interlocutorilor. Parcă o auzea cum se plânge că Orlando e singură, cerând să i se spună când se putea întoarce la fiica ei, indignată că poliția se amestecase în rutina zilnică a existenței ei nefericite. Se temea de lipsa ei de instinct de autoconservare; voia ca lisa să ajungă acolo repede, înainte ca Leonora să emită comentarii naiv autoincrimante despre neglijarea ei de către soț și despre prietenele acestuia, înainte ca ea să își poată enunța iar pretenția aproape incredibilă și suspectă că nu știa nimic despre cărțile soțului ei înainte ca ele să apară cu coperte adevărate, înainte ca ea să încerce să explice de ce uitase temporar că aveau o a doua casă, în care rămășițele soțului ei zăcuseră descompuse săptămâni de zile.

Ora 5 după-amiaza sosi și trecu, fără știri de la Ilsa. Strike insistă, în timp ce privea cerul întunecat și ninsoarea, ca Robin să

se ducă acasă.

— Dar o să mă suni după ce afli? îl imploră ea, luându-și haina și învelindu-și gâtul într-o eșarfă groasă de lână.

— Da, bineînțeles, spuse Strike.

Însă abia la 6 și jumătate îl sună Ilsa din nou.

— E cât se poate de rău, fură primele ei cuvinte.

Părea obosită și stresată.

— Au dovada achiziționării, de pe cardul de credit comun al soților Quine, a unor salopete de protecție, cizme de cauciuc, mănuși și frânghii. Au fost cumpărate de pe internet și achitate cu cârdul lor Visa. Ah... și o burqa.

— Sper că glumești.

— Nu glumesc. Știu că tu crezi că ea e nevinovată...

— Da, cred, spuse Strike, transmițându-i Ilsei un avertisment clar să nu se obosească să încerce să-l convingă de contrariu.

— Bine, spuse Ilsa epuizată, cum vrei tu, dar îți spun un lucru: ea nu se ajută deloc. E agresivă ca naiba, insistă că Owen Quine trebuie să fi cumpărat lucrurile el însuși. O burqa, pentru numele lui Dumnezeu... Frânghiile cumpărate cu cardul sunt identice cu cele cu care era legat trupul găsit. Au întrebat-o de ce i-ar fi trebuit lui Quine o burqa sau salopete de plastic care rezistă la scurgeri chimice, iar tot ce a spus ea a fost: „N-am cum să știu, nu-i așa?” Din două în două propoziții întreba iar când poate să se ducă acasă, la fiica ei; pur și simplu nu înțelege. Lucrurile au fost cumpărate cu șase luni în urmă și trimise în Talgarth Road – nici dacă ar fi găsit un plan scris de mâna ei nu putea să pară mai premeditat. Ea neagă că știa cum avea să termine cartea Quine, dar tipul tău, Anstis...

— Era acolo în persoană, nu-i așa?

— Da, el a condus interogatoriul. O întreba într-una dacă se aștepta cu adevărat ca ei să creadă că Owen Quine nu vorbea niciodată despre ce scria el. Apoi ea a zis „Nu prea sunt atentă”. „Deci el vorbește despre intrigile lui?” A continuat la nesfârșit, încercând s-o intimideze, iar la sfârșit ea a spus: „Păi, Owen a zis ceva despre faptul că viermele de mătase e fiert”. Asta e tot ce-i trebuia lui Anstis ca să fie convins că ea mințise tot timpul și că știa toată intriga. A și au găsit un loc unde a fost săpat pământul în grădina lor din spate.

— Și pun pariu cu tine că o să găsească o pisică moartă pe nume domnul Poop, mârâi Strike.

— Asta n-o să-l oprească pe Anstis, prezise Ilsa. E absolut sigur

că e ea, Corm. Au dreptul s-o țină până mâine la 11 dimineața și eu sunt sigură că o s-o pună sub acuzare.

— Nu au suficiente dovezi, spuse Strike cu asprime. Unde sunt probele ADN? Unde sunt martorii?

— Asta e problema, Corm, nu există așa ceva, iar factura aia de pe card e destul de incriminatoare.

Apoi Ilsa continuă pe un ton răbdător:

— Uite ce e, eu sunt de partea ta. Vrei opinia mea sinceră? Anstis încearcă și el, sperând c-o să-i iasă. Cred că resimte o presiune din cauza interesului presei. Și ca să vorbesc pe față, e agitat din cauză că tu dai târcoale cazului și vrea să preia el inițiativa.

Strike gemu.

— De unde au scos o notă de plată Visa veche de șase luni? Atâta le-a luat să verifice chestiile pe care le-au ridicat din biroul lui?

— Nu, spuse Ilsa. E pe spatele unuia dintre desenele fiicei lui. Se pare că fiica sa i l-a dat unei prietene de-a lui acum luni de zile, iar această prietenă s-a dus cu desenul la poliție azi-dimineață la prima oră, pretinzând că abia acum s-a uitat pe spate și și-a dat seama ce era acolo. Ce-ai zis?

— Nimic, oftă Strike.

— Semăna cu „Tașkent”.

— Cam așa ceva. Te las acum, Ilsa... mersi pentru tot.

Strike rămase câteva secunde într-o tăcere frustrată.

— La dracu’, spuse el încet către biroul lui întunecos.

Știa cum se întâmplase asta. În paranoia și isteria ei și convinsă că Strike fusese angajat de Leonora ca să arunce crima pe umerii altcuiva, Pippa Midgley fugise de la biroul lui direct la Kathryn Kent. Pippa mărturisise că demascase pretenția lui Kathryn de a nu fi citit niciodată *Bombyx Mori* și o îndemnase să folosească proba pe care o avea împotriva Leonorei. Și astfel Kathryn Kent luase desenul fiicei iubitului ei (Strike și-l imagina prins cu un magnet de frigider) și se grăbise cu el la secția de poliție.

— *La dracu’*, repetă Strike mai tare și formă numărul lui Robin.

Cunosc atât de îndeaproape disperarea,
Încât nu știu cum să sper...

Thomas Dekker și Thomas Middleton, *Curva onestă*.

După cum prezisese avocata ei, Leonora Quine a fost pusă sub acuzare pentru uciderea soțului ei a doua zi dimineața, la ora 11. Alertați prin telefon, Strike și Robin urmăriră răspândirea știrii pe internet, unde povestea lua amploare clipă de clipă, ca o bacterie care se multiplică.

La 11 și jumătate, site-ul *Sun* avea un articol complet despre Leonora, intitulat SOSI LUI ROSE WEST CARE ȘI-A FĂCUT PRACTICA LA MĂCELĂRIE.

Jurnaliștii adunaseră în grabă probe ale palmaresului nesatisfăcător al lui Quine în calitate de soț. Disparațiile lui frecvente erau puse în legătură cu aventurile cu alte femei, temele sexuale ale operei lui disecate și împodobite. Kathryn Kent fusese localizată, asediată în pragul ușii, fotografiată și categorisită drept „amanta voluptuoasă și roșcată a lui Quine, scriitoare de ficțiune erotică”.

Cu puțin înainte de amiază, lisa îl sună iar pe Strike.

— O să apară în fața tribunalului mâine.

— Unde?

— La Wood Green, ora 11. De acolo direct la Halloway, presupun.

Strike locuise odată cu maică-sa și cu Lucy într-o casă la doar trei minute distanță de închisoarea cu regim închis pentru femei care deservea nordul Londrei.

— Vreau s-o văd.

— Poți încerca, dar nu cred că poliția ar vrea ca tu să te apropii de ea și trebuie să-ți spun, Corm, ca avocat al ei, că ar putea să nu pară...

— Ilsa, acum eu sunt singura ei șansă.

— Mulțumesc pentru încrederea acordată, spuse ea sec.

— Știi ce vreau să spun.

Strike o auzi oftând.

— Și eu mă gândesc la tine. Chiar vrei să-ți pui poliția...?

— Cum se simte Leonora? o întrerupse Strike.

— Nu prea bine, spuse Ilsa. Despărțirea de Orlando o ucide.

După-amiaza fu marcată de apeluri din partea jurnaliștilor și a unor oameni care îl cunoscuseră pe Quine, ambele grupuri fiind la fel deperate să afle informații confidențiale. Vocea lui Elizabeth Tassel era atât de gravă și de răgușită la telefon, încât Robin avu impresia că era un bărbat.

— Unde e Orlando? îl întrebă agenta pe Strike când acesta veni la telefon, de parcă îi fusese încredințată răspunderea pentru toți membrii familiei Quine. Cine e cu ea?

— Stă cu o vecină, cred, spuse el, ascultând șuieratul ei de la celălalt capăt al firului.

— Dumnezeule, ce dezastru, spuse hârșăit agenta. Leonora... pisica blândă care zgârie după ațâți ani... e incredibil...

Deloc surprinzător pentru Strike, reacția Ninei Lascelles a fost una de ușurare prost ascunsă. Crima se retrăsese iar la locul convenit ei, la marginea neclară a posibilului. Umbra ei nu o mai atingea; ucigașul nu era cineva pe care-l cunoștea.

— Soția lui *chiar* seamănă puțin cu Rose West, nu-i așa? îl întrebă ea pe Strike la telefon. Numai că are părul lung.

Strike își dădu seama că ea se uita pe site-ul lui *Sun*.

Nina părea să-l compătimizească. Nu reușise să rezolve cazul. Poliția i-o luase înainte.

— Ascultă, vineri chem câțiva prieteni la mine, ai chef să vii?

— Nu pot, îmi pare rău, spuse Strike. Iau cina cu fratele meu.

Își dădu seama că Nina credea că o minte. Existase o ezitare aproape imperceptibilă înainte ca el să spună „fratele meu”, care ar fi putut să sugereze foarte bine o pauză pentru gândire rapidă. Strike nu-și amintea să-l mai fi descris vreodată pe Al drept fratele lui. Rareori discuta despre frații din partea tatălui său.

Înainte să plece de la birou în seara aceea, Robin puse o cană cu ceai în fața lui, în timp ce Strike cerceta cu atenție dosarul Quine. Robin aproape simțea furia pe care Strike făcea tot posibilul să o ascundă și bănuia că aceasta e îndreptată la fel de mult împotriva lui însuși ca și împotriva lui Anstis.

— Încă nu s-a terminat, spuse Robin, înfășurându-și eșarfa în jurul gâtului, în timp ce se pregătea de plecare.

O să dovedim că nu e ea.

Robin mai folosise o dată pronumele la plural atunci când încrederea lui Strike în sine însuși scăzuse foarte tare. El aprecie sprijinul moral, dar o senzație de neputință îi bloca gândirea. Strike nu suporta să bântuie pe la periferia cazului, obligat să se uite cum alții se repezeau după indicii, piste și informații.

În noaptea aceea rămase treaz până târziu, cu dosarul Quine, trecând în revistă notițele pe care și le luase despre interviuri, examinând iar fotografiile pe care le tipărise de pe telefon. Trupul mutilat al lui Owen Quine îi făcea semn în tăcere, așa cum făceau adesea cadavrele, emanând apeluri mute la dreptate și compasiune. Uneori cei omorâți purtau mesaje de la ucigașii lor, semne împinse cu forța în mâinile lor moarte și rigide. Strike se holbă vreme îndelungată la cavitatea toracică arsă și căscată, la frânghiile strânse din jurul gleznelor și al mâinilor, la carcasa legată și eviscerată ca un curcan, dar oricât ar fi încercat, nu putea să culeagă din imagini nimic ce nu știa deja. În cele din urmă stinse toate luminile și se duse la etaj să se culce.

Era o ușurare dulce-amară să trebuiască să-și petreacă dimineața de joi la birourile avocaților exorbitant de scumpi din Lincoln's Inn Fields ai clienței lui brunete. Strike se bucura că are ceva cu ce să-și omoare timpul pe care nu-l putea petrece investigând asasinarea lui Quine, dar încă simțea că fusese atras la acea întâlnire prin înșelăciune. Ușuratică divorțată îi dăduse de înțeles că avocatul ei voia să audă de la Strike personal cum adunase probele ce dovedeau duplicitatea soțului ei. Strike stătea lângă ea, la o masă de mahon bine lăcuită cu 12 locuri, în timp ce ea vorbea încontinuu de „ceea ce Cormoran a reușit să afle” și „la care a asistat Cormoran, nu-i așa?”, atingându-i din când în când încheietura mâinii. Strike nu avu nevoie de mult timp ca să deducă din iritarea abia ascunsă a afabilului ei avocat că participarea lui Strike nu fusese ideea lui. Cu toate acestea, după cum te puteai aștepta atunci când tariful pe oră ajungea la peste 500 de lire, avocatul nu manifesta nici o înclinație spre urgentarea lucrurilor.

Când se duse la baie, Strike își verifică telefonul și văzu, în imagini mici și compacte, cum Leonora era condusă înăuntrul și în afara tribunalului Wood Green. Fusese pusă sub acuzare și luată cu o dubă a poliției. Existaseră destui fotografi de presă, dar nu și cetățeni care să urle cerându-i moartea; publicului nu prea-i păsa

de cel pe care se presupunea că ea îl omorâse.

Un SMS de la Robin sosi chiar înainte ca el să între din nou în sala de conferință:

Aș putea să te programez s-o vezi pe Leonora în seara asta la 6?

Excelent, îi răspunse el.

— Mă gândeam, spuse ușuratică lui clientă atunci când el reveni, că la momentul depunerii mărturiilor Cormoran ar fi foarte impresionat.

Strike îi arătase deja avocatului ei notițele meticuloase și fotografiile pe care le strânsese și care detaliau fiecare tranzacție secretă a domnului Burnett, inclusiv tentativa de vânzare a apartamentului și de palmare a colierului de smaralde. Spre evidenta dezamăgire a doamnei Burnett, nici unul dintre cei doi bărbați nu vedea nici un motiv pentru care Strike să participe personal la proces, dată fiind calitatea documentelor lui. Într-adevăr, avocatul își ascundea cu greu ranchiuna față de cât de mult se baza ea pe detectiv. Fără îndoială, i se părea că mângâierile și fâlțâitul din gene ale acestei femei divorțate pline de bani ar fi trebuit să se îndrepte mai degrabă spre el, cu costumul lui cu dungulițe la comandă și părul lui grizonant și distins și nu înspre un bărbat care semăna mai mult cu un boxer profesionist schiop.

Ușurat să părăsească acea atmosferă rarefiată, Strike luă metroul înapoi spre birou, bucuros să-și poată scoate costumul la el în apartament și să se poată gândi că în curând avea să scape de acel caz, intrând în posesia cecului gras care fusese singurul motiv pentru care îl acceptase. Acum era liber să se concentreze asupra acelei femei de 50 de ani din Halloway, slabă și cu păr cenușiu, care era prezentată drept **SOȚIA TIMIDĂ A SCRIITORULUI. EXPERTĂ ÎN SATĂR** pe pagina a doua din *Evening Standard*, pe care Strike îl luase de pe drum.

— A fost fericit avocatul ei? întrebă Robin când el reapăru la birou.

— Moderat, spuse Strike.

Se holbă la bradul de Crăciun miniatural cu beteală pe care ea îl pusese pe biroul ei ordonat. Era împodobit cu decorațiuni minuscule și leduri.

— De ce? întrebă el sec.

— Pentru Crăciun, spuse Robin cu un zâmbet ușor, dar fără să se scuze. Voiam să-l împodobesc ieri, dar după ce Leonora a fost pusă sub acuzare nu eram într-o dispoziție foarte festivă. În orice caz, ți-am făcut programare s-o vezi la 6. O să-ți trebuiască o fotografie de buletin...

— Mersi, te-ai descurcat bine.

— ... și ți-am luat sendvișuri și mă gândeam că poate vrei să vezi asta. Michael Fancourt a dat un interviu despre Quine.

Robin îi întinse un pachet cu sendvișuri cu brânză și murături și un exemplar din *The Times*, împăturit la pagina respectivă. Strike se lăsă pe canapeaua care trăgea vânturi și mănca în timp ce citea articolul ornamentat cu două fotografii alipite. Pe pagina din stânga era o fotografie cu Fancourt stând în fața casei lui elisabetane de la țară. Fotografiat de jos, capul lui părea mai puțin disproportionat ca de obicei. Pe pagina din dreapta era Quine, excentric și cu o privire sălbatică, purtând pălăria lui de fetru tivită cu pene și adresându-se unui public aflat în ceea ce părea a fi un cort mare.

Autorul articolului insista mult pe faptul că Fancourt și Quine se cunoscuseră cândva foarte bine, chiar fuseseră considerați la fel de talentați.

Puțini își mai amintesc acum prima lucrare de succes a lui Quine, Păcatul lui Hobart, deși Fancourt încă o mai proclamă drept exemplul perfect a ceea ce el numește brutalismul magic al lui Quine. Cu toată reputația lui Fancourt de om care își alimentează resentimentele, acesta e de o generozitate surprinzătoare în discuția noastră despre opera lui Quine.

„Întotdeauna interesantă și adesea subestimată”, spune el. „Bănuiesc că va fi tratat mai bine de criticii viitori decât de contemporanii noștri.”

Neașteptata generozitate este cu atât mai surprinzătoare dacă luăm în considerare faptul că acum 25 de ani prima soție a lui Fancourt, Elspeth Kerr, s-a sinucis după ce a citit o parodie crudă a primului ei roman. Șarada a fost atribuită de cei mai mulți unui prieten apropiat al lui Fancourt și coleg de revoltă literară: răposatul Owen Quine.

„Te împlânzești aproape fără să-ți dai seama – o compensație a vârstei, pentru că furia se stinge. Eu m-am descărcat de multe din sentimentele mele față de moartea lui Ellie în ultimul meu roman, care nu ar trebui citit ca unul autobiografic, totuși...”

Strike citi pe sărite cele două paragrafe din continuare, care păreau să promoveze următoarea carte a lui Fancourt și reluă lectura în punctul din care cuvântul „violență” îi sări în ochi.

E dificil să-l pui pe acest Fancourt în sacou de tweed din fața mea alături de golanul literar de altădată, cum se descrie chiar el, care atrăgea atât aplauze, cât și critici pentru violența inventivă și gratuită a operei lui timpurii.

„Dacă domnul Graham Greene are dreptate”, a scris criticul Harvey Bird despre primul roman al lui Fancourt, „și scriitorul are nevoie de un ciob de gheață în inimă, atunci Michael Fancourt are fără îndoială din abundență ce îi trebuie. Când citești scena violului din Bellafront, începi să-ți imaginezi că măruntaiele acestui tânăr trebuie să fie de gheață. De fapt, există două moduri de a privi Bellafront, care este, cu certitudine, un roman împlinit și original. Prima posibilitate este ca domnul Fancourt să fi scris un prim roman neobișnuit de matur, în care a rezistat tendinței neofitului de a se însera pe sine însuși în rolul (anti) eroic. Putem tresări în fața moralității sau a aspectelor lui grotești, dar nimeni nu poate să nege forța sau măiestria artistică a prozei. A doua posibilitate, mai tulburătoare, este ca domnul Fancourt să nu posede un astfel de organ în care să țină acel ciob de gheață, iar povestea lui deosebit de inumană să corespundă propriului său peisaj interior. Timpul și opera viitoare ne-o vor spune.”

Fancourt provenea în primă instanță din Slough, ca fiu al unei asistente medicale necăsătorite. Mama lui încă trăia în casa în care el crescuse.

„E fericită acolo”, spune el. „Are capacitatea demnă de invidiat de a se bucura de lucruri familiare.”

Casa lui Fancourt e foarte departe de o casă tipizată din Slough. Conversația noastră a avut loc într-un salon lung, plin cu bibelouri de Meissen și covoare de Aubusson, ale cărui ferestre dădeau spre parcul lui Endsor Court.

„Toate acestea sunt alese de soția mea”, spune Fancourt nepăsător. „Gustul meu în artă e foarte diferit și se limitează la grădină.” Un șanț mare de pe partea laterală a clădirii este pregătit pentru fundația de beton care va susține o sculptură din metal ruginit, reprezentând-o pe Furia Tisiphone, pe care el o descrie râzând drept o „achiziție impulsivă... răzbunătoarea crimei, înțelegeți... o operă foarte puternică. Soția mea o detestă.”

Și ne trezim cumva din nou în locul din care a început interviul:

soarta macabră a lui Owen Quine.

„Încă nu am procesat asasinarea lui Owen”, spune Fancourt încet. „Asemenea majorității scriitorilor, am tendința de a afla ceea ce cred pe un anumit subiect scriind despre el. Așa interpretăm noi lumea, așa îi găsim un sens.”

Înseamnă asta oare că ne putem aștepta la o relatare ficționalizată a uciderii lui Quine?

„Parcă aud deja acuzațiile de prost gust și de exploatare”, zâmbește Fancourt. „Aș îndrăzni să spun că temele prieteniei pierdute, ale unei ultime șanse de a discuta, de a explica și de a repara o greșeală ar putea să-și facă apariția la momentul potrivit, dar asasinarea lui Owen a fost deja tratată ficțional – de el însuși.”

Fancourt este unul dintre puținii care au citit manuscrisul celebru ce pare să fi constituit planul crimei.

„L-am citit chiar în ziua în care a fost descoperit trupul lui Quine. Editörul meu era foarte nerăbdător ca eu să-l văd – apar și eu în el, înțelegeți.” Fancourt pare sincer indiferent față de includerea lui în carte, oricât de jignitor ar fi putut să fie portretul său. „Nu m-a interesat să apelez la avocați. Deplâng cenzura.”

Cum i s-a părut cartea, în termeni literari?

„Este ceea ce Nabokov a numit capodopera unui maniac”, răspunde el zâmbind. „S-ar putea argumenta în favoarea publicării ei la momentul potrivit, cine știe?”

Chiar vorbește serios?

„Dar de ce să nu fie publicată?” întreabă Fancourt. „Se presupune că arta e provocatoare: și doar după acest criteriu, Bombyx Mori își justifică reevaluarea. Da, de ce nu?”, întreabă golanul literar, instalat confortabil în conacul lui elisabetan.

„Cu o introducere de Michael Fancourt?”, sugerez eu.

„N-ar fi imposibil”, răspunde Michael Fancourt zâmbind larg. „Deloc imposibil.”

— Dumnezeule mare, murmură Strike, aruncând *The Times* înapoi pe biroul lui Robin, cât pe ce să lovească bradul de Crăciun.

— Ai văzut că pretinde că a citit *Bombyx Mori* abia în ziua în care tu l-ai găsit pe Quine?

— Da, spuse Strike.

— Minte, spuse Robin.

— Noi credem că el minte, o corectă Strike.

Respectându-și hotărârea de a nu mai risipi bani pe taxiuri, dar pentru că încă ninge, Strike luă autobuzul numărul 29, în după-

amiaza care se întuneca. Acesta mergea spre nord, purtându-l pe Strike într-o călătorie de 20 de minute pe străzi pe care tocmai se aruncase nisip. O femeie cu o expresie rătăcită se urcă în Hampstead Road, însoțită de un băiat mic și plângăcios. Un al șaselea simț îi spuse lui Strike că ei trei mergeau în aceeași direcție și, într-adevăr, atât el, cât și femeia se dădură jos în Camden Road, pe latura pustie a închisorii Holloway.

— O s-o vezi pe mami, îi spuse femeia băiatului de care avea grijă.

Strike presupuse că e nepotul ei, deși ea părea să aibă în jur de 40 de ani.

Înconjurată de copaci dezgoliți și fâșii de iarbă acoperite de zăpadă groasă, închisoarea ar fi putut să pară o clădire din cărămidă roșie a unei universități dacă nu ar fi fost anunțurile autoritare cu albastru și alb ale statului și ușile de cinci metri înălțime încastrate în zid, astfel încât să poată intra camioanele închisorii. Strike se alătură șirului de vizitatori, mai mulți dintre ei cu copii care se străduiau să lase urme în zăpada neatinsă îngrămadită lângă alei. Rândul trecea încet pe lângă zidurile de gresie cu porțiunile lor de ciment roase, pe lângă coșurile de baschet, acum mingi de zăpadă în aerul înghețat de decembrie. Majoritatea colegilor lui de vizită erau femei; Strike era unic printre bărbați nu doar prin statura lui, ci și prin faptul că nu arăta ca și cum viața îl lovise până îl adusese într-o stare de stupoare pasivă. Un tânăr plin de tatuaje și cu blugi lăsați care mergea în fața lui se clătina puțin la fiecare pas. Strike văzuse leziuni neurologice când era la Selly Oak, dar bănuia că nu te alegi cu unele din astea sub focul de artilerie.

Gardiana solidă a cărei sarcină era să verifice actele de identitate examină permisul lui de conducere, apoi îl privi insistent.

— Știu cine ești, spuse ea cu o privire pătrunzătoare.

Strike se întrebă dacă Anstis ceruse să fie informat în cazul în care el ar fi vrut s-o vadă pe Leonora. Părea posibil.

Sosise în mod intenționat mai devreme, ca să nu irosească nici un minut din timpul alocat întâlnirii cu clienta lui. Această prevedere îi permise să bea o cafea în centrul pentru vizite, care era administrat de o organizație caritabilă pentru copii. Încăperea era luminoasă și aproape veselă, iar mulți dintre copii întâmpinau camioanele și ursuleții de pluș ca pe niște vechi prieteni. Femeia cu expresie rătăcită din autobuz privea, cu fața suptă și

impasibilă, cum băiatul care o însoțea se juca preocupat cu un Action Man în jurul picioarelor mari ale lui Strike, tratându-l ca pe o sculptură imensă (*Tisiphone, răzbunătoarea crimei...*).

Fu chemat în sala de vizite la ora 6 fix. Sunetul pașilor ricoșa din podelele strălucitoare. Pereții erau din blocuri de ciment, dar picturi murale ale deținuților se străduiau să umanizeze spațiul imens, în care răsuna clinchetul metalului și al cheilor și murmurul discuțiilor. Scaunele de plastic erau fixate de fiecare parte a unei mese mici și scunde din centru, de asemenea imobilă, astfel încât contactul dintre prizonier și vizitator să fie minim, iar transmiterea articolelor de contrabandă împiedicată. Un copil mic plângea. Lângă pereți stăteau gardieni care supravegheau. Strike, care nu avusese de-a face decât cu deținuți bărbați până atunci, simți repulsie față de acel loc neobișnuit pentru el. Copiii care se holbau la mame supte la față, semnele de boală mintală care se vedeau din frământarea și zvâcnirea degetelor roase și femeile moleșite și umflate de medicamente care se ghemuiau pe scaunele de plastic erau ceva foarte diferit de închisorile pentru bărbați care îi erau familiare.

Leonora stătea așteptând, mică și fragilă, emoționant de bucuroasă că-l vede. Purta hainele ei, un pulover larg și pantaloni în care părea intrată la apă.

— Orlando a fost aici, spuse ea.

Avea ochii foarte roșii; Strike își dădea seama că plânsese mult timp.

— Nu voia să plece de lângă mine. Au târât-o afară. Nu m-au lăsat să o liniștesc.

Dacă înainte Leonora ar fi manifestat sfidare și furie, acum Strike auzea începuturile disperării instituționalizate. Patruzeci și opt de ore o învățaseră că pierduse orice control și putere.

— Leonora, trebuie să vorbim despre declarația cu cardul de credit.

— Cardul ăla n-a fost niciodată la mine, spuse ea cu buzele tremurând. Owen îl ținea tot timpul, eu nu l-am avut niciodată decât uneori când trebuia să merg la supermarket. El îmi dădea întotdeauna bani lichizi.

Strike își aminti că ea venise la el de la bun început pentru că i se terminau banii.

— Am lăsat toate finanțele pe mâna lui Owen, așa prefera el, dar era neglijent, nu obișnuia niciodată să-și verifice facturile sau extrasele de cont, le arunca pur și simplu la el în birou. Eu îi

spuneam „Ar fi bine să verifici alea, poate te păcăleşte cineva”, dar lui nu-i păsa niciodată. Îi dădea lui Orlando orice pe care să deseneze, de aia era desenul ei...

— Lasă desenul. Altcineva în afară de tine sau Owen trebuie să fi avut acces la cardul acela de credit. O să verificăm niște oameni, bine?

— Bine, murmură ea speriată.

— Elizabeth Tassel a supravegheat lucrările de la casa din Talgarth Road, așa-i? Cum s-a plătit pentru ele? Avea ea o copie a cardului vostru?

— Nu, spuse Leonora.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură, pentru că i l-am oferit și ea a zis că era mai simplu să le retragă din următoarele drepturi de autor ale lui Owen, pentru că el trebuia să primească curând. Owen vinde bine în Finlanda, nu știu de ce, dar le place...

— Nu-ți poți aminti nici un moment în care Elizabeth Tassel a făcut ceva pentru casa aia și cardul Visa era la ea?

— Nu, spuse ea scuturând din cap, niciodată.

— Bine, spuse Strike, îți amintești – și nu te grăbi – vreo ocazie în care Owen a plătit ceva cu cardul lui de credit la Roper Chard?

Spre uimirea lui, Leonora spuse:

— Nu neapărat la Roper Chard, dar da. Erau toți acolo. Asta a fost... nu știu... acum doi ani? Poate mai puțin... o cină mare pentru editori, da, la Dorchester. Pe mine și pe Owen ne-au pus la masă cu oamenii de rang inferior. Daniel Chard și Jerry Waldegrave nu erau deloc aproape de noi. Oricum, a existat o licitație fără strigare, știi, când îți scrii oferta pentru...

— Da, știu cum funcționează, spuse Strike, încercând să-și stăpânească nerăbdarea.

— Era o acțiune caritabilă pentru niște scriitori, când încearcă să-i scoată de la închisoare. Și Owen a licitat pentru un weekend la un hotel de țară și a câștigat și a trebuit să dea datele cardului la cină. Unele dintre fetele tinere de la editură erau acolo, împoțonate, încasau bani. El a dat cardul unei fete. Îmi amintesc asta pentru că el era nervos...

Apoi Leonora continuă, cu o urmă a vechii ei supărări în glas:

— ... și a plătit 800 de lire pentru asta. Se dădea mare. Încearca să demonstreze că și el câștigă bani precum ceilalți.

— I-a dat cardul unei fete de la editură, repetă Strike. Ea a notat datele la masă sau...?

— Ei nu-i funcționa deloc mașina aia mică, spuse Leonora. S-a dus cu el și l-a adus înapoi.

— Mai era cineva pe care l-ai recunoscut?

— Michael Fancourt era acolo, cu editorul lui, spuse ea, în cealaltă parte a sălii. Asta era înainte să se mute la Roper Chard.

— El și cu Owen au vorbit?

— N-aș crede, zise ea.

— Bun, dar ce spui despre...?

Strike ezită. Rână atunci nu recunoscuseră niciodată în mod deschis existența lui Kathryn Kent.

— Prietena lui putea să pună mâna pe el oricând, nu-i așa? spuse Leonora, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Știai despre ea? întrebă el pe un ton practic.

— Poliția spunea ceva, replică Leonora cu o expresie sumbră. Întotdeauna a existat cineva. Așa era el. Le agăța la cursurile lui de scriere creatoare. Eu îi făceam reproșuri. Când au zis că el era... când au zis că era... era legat...

Leonora începu să plângă iar.

— Am știut că trebuia să fie o femeie care făcuse asta. Îi plăcea. Îl incita.

— Nu ai știut de Kathryn Kent înainte să pomenească poliția de ea?

— I-am văzut numele într-un SMS din telefonul lui o dată, dar el a zis că nu era nimic. A zis că era doar una din studentele lui. Așa zicea întotdeauna. Mi-a spus că n-o să ne părăsească niciodată, pe mine și pe Orlando.

Leonora își șterse ochii pe sub ochelarii demodați, cu dosul mâinii ei mici și tremurătoare.

— Dar n-ai văzut-o niciodată pe Kathryn Kent înainte să vină la ușa voastră ca să spună că sora ei murise?

— Ea era, nu-i așa? întrebă Leonora, trăgându-și nasul și tamponându-și ochii cu mâneca. E grasă, nu? Păi, ea putea să-i ia datele cardului oricând, nu-i așa? Să i-l scoată din portofel în timp ce el dormea.

Avea să fie dificil să o găsească și să o chestioneze pe Kathryn Kent, Strike știa asta. Era sigur că fugise din apartamentul ei, ca să evite insistențele presei.

— Lucrurile pe care ucigașul le-a cumpărat cu cardul, spuse el schimbând abordarea, au fost comandate pe internet. Voi nu aveți calculator acasă, nu-i așa?

— Lui Owen nu i-au plăcut niciodată, prefera vechea lui

mașină...

— Ai comandat vreodată ceva pe internet?

— Da, răspunse ea.

Strike se simți puțin descurajat. Sperase că Leonora ar putea fi acea creatură aproape mitică: o virgină informatică.

— Unde ai făcut asta?

— Acasă la Edna, m-a lăsat să împrumut cardul ei ca să-i comand lui Orlando un set de desen de ziua ei, ca să nu trebuiască să merg în oraș.

Fără îndoială, poliția avea să confiște și să demonteze în curând calculatorul amabilei Edna.

O femeie cu capul ras și o buză tatuată, de la masa vecină, începu să țipe la o gardiană care o avertizase să rămână pe scaunul ei. Leonora se ghemui, ferindu-se de deținuta care începuse să strige obscenități, în timp ce gardiana se apropia.

— Leonora, mai e un singur lucru, spuse Strike tare, în timp ce țipetele de la masa alăturată se înteau. Ți-a spus Owen ceva că ar vrea să plece, să ia o pauză, înainte să dispară pe 5?

— Nu, spuse ea. Bine'nțeles că nu.

Deținuta de la masa alăturată fusese convinsă să se liniștească. Vizitatoarea ei, o femeie tatuată asemănător și cu un aspect doar ceva mai puțin agresiv, îi arătă gardienei degetul mijlociu, în timp ce aceasta se îndepărta.

— Nu-ți poți aminti nimic din ce-a spus sau a făcut Owen care-ar fi putut să sugereze că avea de gând să plece o vreme? insistă Strike, în timp ce Leonora le privea pe vecinele lor cu ochi neliniștiți, ca de bufniță.

— Ce? spuse ea neatentă. Nu – el nu-mi spune – nu mi-a spus niciodată – de fiecare dată pleca pur și simplu... Dacă știa că pleacă, de ce nu și-ar fi luat la revedere?

Începu să plângă, cu mâna ei subțire peste gură.

— Ce o să se întâmple cu Dodo dacă n-o să-mi dea drumul din închisoare? îl întrebă ea printre suspine. Edna nu poate s-o țină la nesfârșit. Nu se descurcă. A plecat și n-a luat Maimuțica Obraznică și Dodo făcuse niște desene pentru mine.

După câteva momente de nedumerire, Strike decise că Leonora vorbea cu siguranță despre urangutanul de pluș pe care Orlando îl ținu în brațe când el le vizitase.

— Dacă o să mă obligi să stau aici... spuse Leonora.

— O să te scot eu, răspunse Strike.

Spusese asta cu mai multă încredere decât simțea; dar ce putea

fi rău dacă-i oferea ceva în care să spere, ceva care s-o ajute în următoarele 24 de ore?

Timpul lor expirase. Strike părăsi sala fără să privească în urmă, întrebându-se ce anume din Leonora, cea ștearsă și ursuză, în vârstă de 50 de ani, cu o fiică bolnavă mintal și o viață disperată, îi insuflase această hotărâre aprigă, această furie...

Pentru că nu e ea făptașul, veni răspunsul simplu. Pentru că e nevinovată.

În ultimele opt luni, un torent de clienți deschisese ușile de sticlă gravate care purtau numele lui, iar motivele pentru care ei îl căutau erau nefiresc de similare. Veniseră pentru că voiau un spion, o armă, un mijloc de a redresa o anumită balanță în favoarea lor sau de a se descotorosi de unele legături neconvenabile. Veneau deoarece căutau un avantaj, deoarece simțeau că li se datorează o plată sau recompensă. Pentru că, într-o proporție covârșitoare, voiau mai mulți bani.

Dar Leonora venise la el fiindcă voia ca soțul ei să se întoarcă acasă. Fusese o dorință simplă, născută din epuizare și iubire, dacă nu pentru rătăcitorul Quine, atunci pentru fiica lui căruia îi era dor de el. Pentru puritatea dorinței ei, Strike simțea că îi datora Leonorei tot ce putea să ofere mai bun.

Aerul rece din afara închisorii avea un gust diferit. Trecuse mult timp de când fusese ultima oară într-un mediu în care îndeplinirea ordinilor era coloana vertebrală a vieții cotidiene. Își simțea libertatea în timp ce mergea înapoi spre stația de autobuz, apăsându-se tare pe baston.

În spatele autobuzului, trei tinere bete care purtau bentițe din care ieșeau coarne de ren cântau:

„They say it's unrealistic,
But i believe in you Saint Nick...”²

Crăciun afurisit, își spuse Strike, gândindu-se iritat la cadourile pe care se presupunea că trebuie să le cumpere pentru nepoții și finii lui, ale căror vârste nu și le putea aminti niciodată.

Autobuzul mergea înainte prin zloată și zăpadă, gemând. Lumini de toate culorile sclipeau neclar spre Strike, prin geamurile aburite ale autobuzului. Încruntat și concentrat asupra nedreptății

² „Lumea spune că nu ești, n-ai cum, / Dar eu cred în tine, Moș Crăciun...” (n. t.).

și crimei, Strike îi descurajă în tăcere, fără nici un efort, pe toți cei care ar fi vrut să se așeze pe locul de lângă el.

Bucură-te că nu ești numit; nu merită să te dai în vileag.

Francis Beaumont și John Fletcher, *Cel fals*.

Ziua următoare, lapovița, ploaia și ninsoarea loveau pe rând ferestrele biroului. Șeful domnișoarei Brocklehurst apăru la birou pe la amiază, ca să vadă confirmarea infidelității ei. La puțin timp după ce Strike îi urase bun rămas, sosi Caroline Ingles. Era grăbită, se ducea să-și ia copiii de la școală, dar era hotărâtă să-i dea lui Strike cardul recentului Club și Bar pentru Gentlemani Golden Lace, pe care îl găsisse în portofelul soțului ei. Promisiunea domnului Ingles de a se ține la distanță de prostituate și stripteuze fusese o cerință a reconcilierii lor. Strike fu de acord să supravegheze Golden Lace, să vadă dacă domnul Ingles cedase iar ispitei. La momentul la care Caroline Ingles plecase, Strike era foarte pregătit pentru pachetul de sandvișuri care îl aștepta pe biroul lui Robin, dar abia dacă luase o gură când sună telefonul.

Conștientă că relația lor profesională se apropia de sfârșit, clienta lui brunetă renunța la orice precauție și îl invita pe Strike la cină. Lui Strike i se păru că vede cum Robin zâmbește, în timp ce aceasta își mânca sandvișul, privind țintă monitorul. Încercă să refuze politicos, la început argumentând că are mult de lucru, iar în cele din urmă spunându-i că are o relație.

— Nu mi-ai spus asta niciodată, răspunse clienta, devenind dintr-odată rece.

— Prefer să nu amestec viața privată cu cea profesională, spuse el.

Clienta închise la jumătatea salutului politicos al lui Strike.

— Poate că ar fi trebuit să ieși cu ea, spuse Robin nevinovat. Doar ca să te asiguri că o să-și achite nota de plată.

— O s-o achite, fir-ar a dracu', mârâi Strike.

Încercă să recupereze timpul pierdut îndesându-și jumătate de

sendviș în gură. Telefonul sună. Strike gemu și se uită să vadă cine îi trimitea mesaj.

Simți cum i se contractă stomacul.

— Leonora? întrebă Robin, care văzuse cum îi cade fața.

Strike scutură din cap, cu gura plină de sendviș.

Mesajul conținea trei cuvinte:

Era al tău.

Nu-și schimbase numărul de telefon de când se despărțise de Charlotte. Prea multă bătaie de cap, când o sută de contacte de afaceri îl aveau. Era prima oară când ea îl folosea, în ultimele opt luni.

Strike își aminti avertismentul lui Dave Polworth:

Tu fii cu ochii în patru, Diddy, după semne ale ei galopând înapoi la orizont. Nu m-ar mira dacă ar întinde-o.

Astăzi era 3, își aminti el. Ea trebuia să se căsătorească mâine.

Pentru prima oară de când avea telefon mobil, Strike își dori ca acesta să aibă posibilitatea de a dezvălui poziția apelantului. Trimisese ea mesajul de la nenorocitul de Castel de Croy, într-o pauză dintre verificarea aperitivelor și a florilor din capelă? Sau stătea într-un colț pe Denmark Street, supraveghindu-i biroul ca Pippa Midgley? Să fugă de la o nuntă măreață și bine promovată ca asta ar fi fost realizarea supremă pentru Charlotte, însuși apogeul carierei ei de haos și distrugere.

Strike băgă mobilul înapoi în buzunar și se apucă de al doilea sandviș. Deducând că nu avea să afle ce făcuse ca expresia lui Strike să încremenească, Robin își mototoli punga goală de chipsuri, o aruncă în coș și spuse:

— În seara asta te întâlnești cu fratele tău, nu-i așa?

— Ce?

— Nu te întâlnești cu fratele tău...?

— A, da, spuse Strike. Da.

— La River Cafe?

— Da.

Era al tău.

— De ce? întrebă Robin.

Al meu. Era al meu pe dracu'. Dacă într-adevăr a existat.

— Ce? spuse Strike, vag conștient că Robin îl întrebase ceva.

— Ești în regulă?

— Da, sunt bine, spuse el, adunându-se. Ce m-ai întrebat?

— De ce te duci la River Cafe?

— Ah, spuse Strike, întinzându-se după punga lui de chipsuri. Păi, șansele sunt mici, dar aș vrea să vorbesc cu cineva care a asistat la cearta dintre Quine și Tassel. Încerc să-mi dau seama dacă el a pus-o în scenă, dacă în tot acest timp își planifica dispariția.

— Speri să găsești un membru al personalului care era acolo în seara aia? spuse Robin, în mod evident neîncrezătoare.

— Și de asta îl iau cu mine pe Al, spuse Strike. El îi știe pe toți chelnerii din toate restaurantele elegante din Londra. Toți copiii tatălui meu îi știu.

După ce își termină prânzul, se duse cu cafeaua în biroul lui și închise ușa. Lapovița stropea din nou ferestrele. Strike nu se putu abține să nu privească în strada înghețată, așteptându-se cumva (sperând?) să o vadă acolo, cu părul lung și negru fluturând în jurul feței ei perfecte și palide, privind insistent în sus, spre el, implorându-l cu ochii ei verzi cu pete căprui... dar în stradă nu era nimeni, cu excepția necunoscuților încotoșmănați împotriva vremii necruțătoare.

Era complet nebun. Ea era în Scoția și era mult, mult mai bine așa.

Mai târziu, după ce Robin plecă acasă, își luă costumul italian pe care Charlotte i-l cumpăraseră cu mai bine de un an în urmă, când cinaseră chiar la acest restaurant, ca să sărbătorească a 35-a aniversare a lui. După ce își trase paltonul, încuie ușa apartamentului și plecă spre metrou la sub 0 grade, continuând să se sprijine pe baston.

Crăciunul îl asalta de la fiecare vitrină pe lângă care trecea; becuțe cu paiete, mormane de obiecte noi, de jucării și aparate, zăpadă falsă pe sticlă și diverse anunțuri de oferte de dinaintea Crăciunului care adăugau o notă jalnică recesiunii. În metroul de vineri seara, alți petrecăreți de dinaintea Crăciunului: fete cu rochii sclipitoare, ridicol de minuscule, care riscau să facă hipotermie pentru o hărjoneală cu băiatul de la ambalare. Strike se simți epuizat și trist.

Drumul de la Hammersmith era mai lung decât își amintea el. În timp ce mergea pe Fulham Palace Road, își dădu seama cât de aproape era de casa lui Elizabeth Tassel. Probabil ea sugerase acel restaurant, aflat la mare distanță de locuința familiei Quine din

Ladbroke Grove, tocmai din cauză că era aproape de ea.

După zece minute, Strike făcu la dreapta și se îndreptă prin întuneric spre Thames Warf, pe străzi goale pline de ecouri, cu respirația înălțându-i-se în norișori alburii. Parcul de pe malul fluviului, care vara ar fi fost plin de meseni așezați pe scaune la fețe de mese albe, era îngropat sub o zăpadă groasă. Tamisa sclipea întunecat dincolo de covorul palid, amenințătoare și rece ca oțelul. Strike intră în depozitul de cărămidă transformat în restaurant și fu inundat imediat de lumină, căldură și zgomot.

Lângă ușă, sprijinit de bar, cu un cot pe suprafața strălucitoare de oțel a acestuia, era Al, afundat într-o conversație prietenoasă cu barmanul.

Avea abia 1,75 metri, ceea ce era puțin pentru unul dintre copiii lui Rokeby și purta puțin prea multă greutate. Părul de un maro ca de șoarece era lins, dat pe spate; avea mandibula îngustă a mamei lui, dar moștenise ușorul strabism divergent care adăuga o stranietate atrăgătoare feței arătoase a lui Rokeby și îl desemnau inevitabil ca fiu al tatălui său.

Văzându-l pe Strike, Al scoase un răcnet de bun venit, sări înainte și îl îmbrățișă. Strike abia dacă îi răspunse, stânjenit de baston și de paltonul pe care încerca să-l scoată. Al se trase înapoi cu o expresie timidă.

— Ce mai faci, frățică?

În ciuda anglicismului comic, accentul lui era un hibrid interatlantic straniu, care atesta anii petrecuți între Europa și America.

— Destul de bine, spuse Strike, tu?

— Da, destul de bine, repetă și Al. Destul de bine. Ar putea fi și mai rău.

Dădu din umeri într-un mod exagerat, galic. Al fusese educat la Le Rosy, școala internațională din Elveția, iar limbajul lui corporal încă mai purta urmele manierelor continentale pe care le cunoscuse acolo. Dar sub răspunsul lui se mai ascundea ceva, ceva ce Strike simțea de fiecare dată când se întâlneau: vinovăția lui Al, atitudinea lui defensivă, faptul că era pregătit să întâmpine acuzația că avusese o viață plăcută și ușoară în comparație cu fratele lui mai mare.

— Ce bei? întrebă Al. Bere? Vrei un Peroni?

Se așezară unul lângă altul la barul aglomerat, în fața rafturilor cu oglinzi, pline de sticle, așteptându-și masa. Strike privi spre restaurantul lung și înțesat, cu plafonul lui de valuri stilizate din

oțel industrial, covorul azuriu și șemineul cu foc de lemne din capăt, ca un stup gigantic și depistă un sculptor celebru, o arhitectă renumită și cel puțin un actor bine-cunoscut.

— Am auzit despre tine și Charlotte, spuse Al. Păcat.

Strike se întrebă dacă Al știa pe cineva care o cunoștea pe ea. El umbla cu o gașcă de oameni bogați care putea foarte bine să ajungă până la viitorul Viconte de Croy.

— Da, mă rog, spuse Strike dând din umeri. Mai bine așa.

(El și Charlotte stătuseră aici, în acest restaurant minunat de lângă fluviu și se bucuraseră de ultima lor seară fericită împreună. Fusese nevoie de patru luni ca relația lor să se destrame și să implodeze, patru luni de agresiune și nefericire epuizante... era *al tău*).

O femeie tânără și frumoasă, pe care Al o salută pe nume, îi conduse la masa lor; un tânăr la fel de atrăgător le înmână meniurile. Strike așteptă ca Al să comande vinul și ca personalul să plece pentru a-i explica de ce erau acolo.

— În seara asta se fac patru luni, îi spuse el lui Al, de când un scriitor pe nume Owen Quine s-a certat cu agenta lui aici. Conform relatărilor, tot restaurantul a văzut asta. El a plecat în trombă și la puțin timp după aceea – probabil câteva zile, poate chiar în seara aia...

— ... a fost omorât, spuse Al, care îl ascultase pe Strike cu gura deschisă. Am citit în ziare. Tu ai găsit cadavrul.

Tonul lui transmitea o sete de detalii pe care Strike preferă s-o ignore.

— S-ar putea să nu fie nimic de aflat aici, dar așa...

— Dar nevastă-sa l-a omorât, spuse Al nedumerit. Au prins-o.

— Nu nevastă-sa l-a omorât, spuse Strike, îndreptându-și atenția către meniu.

Mai observase și până atunci că Al, care crescuse înconjurat de nenumărate povești de presă inexacte despre tatăl lui și familia acestuia, nu părea să-și extindă sănătoasa lui neîncredere în jurnalismul britanic asupra nici unui alt subiect.

(Școala lui Al avusese două campusuri: orele se țineau lângă Lacul Geneva în lunile de vară, iar apoi în Gstaad, iarna; după-amiezi petrecute la schi și patinaj. Al crescuse respirând un aer de munte taxat la prețuri exorbitante, protejat de tovărășia altor copii de celebrități. Mârâitul îndepărtat al tabloidelor fusese un simplu murmur de fundal în viața lui... cel puțin așa interpreta Strike puținul pe care i-l povestise Al despre copilăria sa).

— Nu nevestă-sa l-a omorât? spuse Al când Strike ridică iar privirea.

— Nu.

— Uau. O să faci iar ca la Lula Landry? întrebă Al cu un zâmbet larg, care dădea farmec privirii lui descentrate.

— Asta era ideea, spuse Strike.

— Vrei să tatonez personalul? întrebă Al.

— Exact, spuse Strike.

Era amuzat și mișcat de cât de încântat părea să fie Al că i se oferea șansa de a-i face un serviciu.

— Nici o problemă. Nici o problemă. O să încerc să-ți găesc pe cineva bun. Unde a plecat Loulou? E fată deșteaptă.

După ce comandară, Al se duse încet spre toaletă, să vadă dacă o poate depista pe inteligenta Loulou. Strike rămase singur, bând vinul Tignanello comandat de Al și privind cum lucrau bucătarii cu haine albe în bucătăria deschisă. Țășneau flăcări, sclipeau cuțite, tigăi grele de fier se mișcau încoace și încolo.

Nu e prost, se gândi Strike despre fratele lui, privindu-l cum se întoarce făcând slalom printre mese și conducând-o pe o fată cu șorț alb. *E doar...*

— Ea e Loulou, spuse Al așezându-se. A fost aici în seara aia.

— Ți amintești cearta? o întrebă Strike.

Se concentră asupra fetei care era prea ocupată ca să se așeze, dar care rămase în picioare, zâmbindu-i vag.

— O, da, spuse ea. A fost foarte zgomotoasă. A amuțit toată lumea.

— Ți amintești cum arăta bărbatul? spuse Strike, nerăbdător să stabilească dacă fata asistase la cearta care trebuia.

— Un tip gras care purta pălărie, da, spuse ea. Țipa la o femeie cu păr cărunt. Da, au avut un scandal pe cinste. Scuze, va trebuie să...

Și fata plecă să ia comanda de la altă masă.

— O prindem când se întoarce, îl asigură Al pe Strike. Apropo, Eddie îți trimite salutări. Ar fi vrut să poată veni și el.

— Ce mai face? întrebă Strike simulând interesul.

Dacă Al se arătase doritor să stabilească o relație de prietenie, fratele lui mai mic, Eddie, părea indiferent. Avea 24 de ani și era vocalul propriei sale trupe. Strike nu ascultase nimic din muzica lor.

— Foarte bine, spuse Al.

Între ei se așternu tăcerea. Sosiră aperitivele și începură să

mănânce în tăcere. Strike știa că Al obținuse note excelente la bacalaureatul lui internațional. Într-o seară, într-un cort militar din Afganistan, văzuse pe internet o fotografie a lui Al, la 18 ani, într-un sacou cu blazon la buzunar și cu păr lung pieptănat într-o parte, sclipind auriu în soarele strălucitor al Genevei. Rokeby îl ținea pe după umeri, radiind de mândrie paternă. Fotografia ajunsese la știri deoarece Rokeby nu mai fusese fotografiat niciodată cu costum și cravată.

— Bună, Al, spuse o voce familiară.

Și, spre uimirea lui Strike, iată-l pe Daniel Chard în cârje, cu capul chel reflectând luminile subtile care străluceau de pe valurile industriale de deasupra lor.

Editorul purta o cămașă stacojie cu gulerul deschis și un costum gri și părea elegant în mijlocul acestei mulțimi mai boeme.

— Ah, spuse Al, ăă... salut...

Strike își dădea seama că se chinuie să-și dea seama cine e Chard.

— Dan Chard, spuse editorul. Ne-am cunoscut când am vorbit cu tatăl tău despre autobiografia lui.

— A... a, da! spuse Al, ridicându-se și strângându-i mâna. El e fratele meu, Cormoran.

Dacă Strike fusese surprins să-l vadă pe Chard abordându-l pe Al, asta era nimic pe lângă șocul întipărit pe fața lui Chard la vederea lui Strike.

— Fratele... dumitale?

— Frate vitreg, spuse Strike.

Era amuzat, în sinea lui, de uluirea evidentă a lui Chard. Cum putea să fie detectivul mercenar rudă cu prințul dandy?

Efortul pe care îl făcuse Chard ca să-l abordeze pe fiul unui subiect potențial lucrativ părea să nu-i mai fi lăsat nimic pentru o tăcere stânenită.

— E mai bine piciorul? întrebă Strike.

— O, da, spuse Chard. Mult mai bine. Ei bine, o să... o să vă las să vă vedeți de cină.

Se îndepărtă, legănându-se abil printre mese și își reocupă locul undeva unde Strike nu-l mai putea vedea. Strike și Al se așezară din nou, Strike reflectând la cât de mică era Londra odată ce ajungeai la o anumită altitudine; odată ce îi lăsați în urmă pe cei care nu puteau să obțină cu ușurință mese în cele mai bune restaurante și cluburi.

— Nu-mi puteam aminti cine e, spuse Al cu un zâmbet timid.

— Se gândește să-și scrie autobiografia, nu-i așa? întrebă Strike.

Nu-l numea niciodată pe Rokeby tată, dar încerca să-și amintească să nu-i spună Rokeby în fața lui Al.

— Da, spuse acesta. Îi oferă foarte mulți bani. Nu știu dacă o să-l aleagă pe tipul ăsta sau pe vreunul din ceilalți. Probabil o s-o scrie cineva pentru el.

Strike se întrebă în treacăt cum ar fi putut să trateze Rokeby conceperea accidentală și nașterea controversată a fiului său celui mare într-o astfel de carte. Poate că Rokeby, se gândi el, avea să omită orice mențiune despre asta. Fără îndoială, Strike ar fi preferat asta.

— El vrea în continuare să vă întâlniți, știi, spuse Al cu aerul de a fi făcut un mare efort pentru a spune asta. E foarte mândru... a citit totul despre cazul Landry.

— Da? spuse Strike privind prin restaurant după Loulou, chelnerița care și-l amintea pe Quine.

— Da, spuse Al.

— Deci ce a făcut, a organizat interviuri cu editori? întrebă Strike.

Se gândi la Kathryn Kent, la Quine însuși, prima incapabilă să-și găsească un editor, celălalt abandonat; iar vedeta rock îmbătrânită putea să aleagă pe cine voia.

— Da, ceva de genu', spuse Al. Nu știu dac-o să facă asta sau nu. Mi se pare că tipul ăsta, Chard, i-a fost recomandat.

— De cine?

— De Michael Fancourt, spuse Al terminându-și risotto-ul și ștergând farfuria cu o bucată de pâine.

— Rokeby îl cunoaște pe Fancourt? întrebă Strike, uitând de hotărârea sa.

— Da, spuse Al cu o ușoară încruntare. Să fim sinceri, tata cunoaște pe toată lumea.

Asta îi aminti lui Strike de modul în care Elizabeth Tassel spusese „Credeam că știe toată lumea” de ce ea nu-l mai reprezenta pe Fancourt, dar exista o diferență. Pentru Al, „toată lumea” însemna „aceia”: cei bogați, cei celebri, cei influenți. Sărmanii idioți care cumpărau muzica tatălui său erau niște nimeni, așa cum Strike fusese un nimeni până când dobândise vizibilitate prin prinderea unui ucigaș.

— Când i-a recomandat Fancourt Roper Chard lui... când l-a recomandat pe Chard?

— Nu știi – acum câteva luni? spuse Al vag. I-a spus lui tata că tocmai se mutase acolo el însuși. Jumate de milion în avans.

— Drăguț, spuse Strike.

— I-a spus lui tata să se uite la știri, că odată ce se mutase el avea să se vorbească despre editura aia.

Chelnerița Loulou apăruse din nou în câmpul lor vizual. Al o strigă iar; ea se apropie, cu o expresie hărțuită.

— Lăsați-mi zece minute, spuse ea și o să pot vorbi. Lăsați-mi doar zece minute.

În timp ce Strike își termina mâncarea cu carne de porc, Al îl întreabă despre munca lui. Strike rămase surprins de interesul sincer al lui Al.

— Ți-e dor de armată? întreabă acesta.

— Uneori, recunosc spuse Strike. Cu ce te mai ocupi zilele astea?

Se simțea ușor vinovat că nu întrebase asta deja.

Dacă se gândea mai bine, nu era sigur cum sau dacă Al își câștigase vreodată existența.

— S-ar putea să încep o afacere cu un prieten, spuse Al.

Deci nu lucrează, se gândi Al.

— Servicii la comandă... oportunități de relaxare, murmură Al.

— Excelent, spuse Strike.

— O să fie, dacă iese ceva, spuse Al.

Tăcere. Strike privi în jur după Loulou, singurul motiv pentru care venise acolo, dar ea nu se vedea, ocupată așa cum Al probabil că nu fusese ocupat niciodată în viața lui.

— Cel puțin ai credibilitate, spuse Al.

— Hmm? spuse Strike.

— Ai reușit de unul singur, nu-i așa? spuse Al.

— Ce?

Strike își dădu seama că la masă se desfășura o criză unilaterală. Al îl privea cu un amestec de sfidare și invidie.

— Da, mă rog, spuse Strike, dând din umerii lui lați.

Nu-și putea imagina un răspuns mai semnificativ care să nu pară superior sau iritat și nici nu voia să-l încurajeze pe Al în ceea ce părea a fi o tentativă de a avea o conversație mai personală decât reușiseră să aibă până atunci.

— Ești singurul dintre noi care nu te folosești de ei, spuse Al. Oricum, bănuiesc că în armată nu te-ar fi ajutat cu nimic, nu-i așa?

Nu avea nici un rost să simuleze că nu știa ce sunt „ei”.

— Bănuiesc că nu, spuse Strike.

(Și, într-adevăr, în rarele ocazii în care paternitatea lui atrăsese atenția colegilor lui de armată, singura reacție de care avusese parte fusese cea de scepticism, mai ales ținând cont cât de puțin semăna cu Rokeby).

Dar Strike se gândi crispat la apartamentul lui, în această noapte de iarnă rece ca gheața: două camere și jumătate pline de obiecte, cu ferestre care nu se potriveau. Al avea să-și petreacă noaptea în Mayfair, în casa cu servitori a tatălui său. Putea fi salutar să-i înfățișeze fratelui său realitatea independenței, înainte ca el să o româneze prea mult...

— Bănuiesc că ți se pare că asta e o lamentație autocompătitoare? întrebă Al.

Strike văzuse fotografia de absolvire de pe internet a lui Al la doar o oră după ce intervievase un soldat neconsolat de 19 ani care-și împușcase accidental cel mai bun prieten în piept și în gât, cu o mitralieră.

— Toată lumea are dreptul să se plângă, spuse el.

Al păru pe punctul de a se simți ofensat, dar apoi zâmbi forțat.

Dintr-odată Loulou apăru lângă ei, cu un pahar de apă în mână și scoțându-și abil șorțul cu cealaltă, înainte de a se așeza la masa lor.

— Bun, am cinci minute, îi spuse ea lui Strike fără preambul. Al zice că vrei să afli despre nenorocitul ăla de scriitor?

— Da, spuse Strike, concentrându-se imediat. De ce spui că era un nenorocit?

— Îi plăcea la nebunie, spuse ea sorbind din apă.

— Îi plăcea...?

— Să provoace o scenă. Țipa și injura, dar era doar de spectacol, se vedea. Voia să-l audă toată lumea, voia public. Nu era un actor prea bun.

— Ți aduci aminte ce a spus? întrebă Strike, scoțându-și carnetul.

Al privea cu însuflețire.

— A spus o grămadă. A făcut-o pe femeie scroafă, i-a spus că l-a mințit, că o să publice cartea el însuși și s-o ia dracu'. Dar îi făcea plăcere asta. Era o furie simulată.

— Iar Eliz... femeia?

— A, ea era al naibii de furioasă, spuse veselă Loulou. *Ea* nu se prefăcea. Cu cât devenea el mai afectat și dădea din mâini și țipa la ea, cu atât mai tare se înroșea ea – tremura de furie, abia se stăpânea. Ea a spus ceva despre „să o convingă pe femeia aia

tâmpită” și mi se pare că atunci s-a năpustit el afară, lăsând-o cu nota de plată și toată lumea care se holba la ea – părea umilită. Mi se rupea inima de ea.

— A încercat să se ducă după el?

— Nu, a plătit și s-a dus puțin la toaletă. Mă întrebam dacă chiar plânge. Apoi a plecat.

— Sunt informații foarte utile, spuse Strike. Îți mai amintești și altceva ce și-au spus?

— Da, spuse Loulou calm, el a strigat: „Totul din cauza lui Fancourt și a sculei lui blege”.

Strike și Al se holbară la ea.

— „Totul din cauza lui Fancourt și a sculei lui blege”? repetă Strike.

— Da, spuse Loulou. Asta a fost partea care a făcut restaurantul să amuțească...

— Mi se pare și normal, comentă Al chicotind.

— Ea încerca să strige mai tare ca el, era absolut pornită, dar el nu accepta așa ceva. Îi plăcea la nebunie atenția. O sorbea cu polonicul. Uite ce e, trebuie să plec, scuze.

Loulou se ridică și își legă la loc șorțul.

— Pe curând, AL.

Nu știa numele lui Strike, dar îi zâmbi în timp ce se îndepărta în grabă.

Daniel Chard pleca; capul lui chel reapăru deasupra mulțimii, însoțit de un grup de oameni de aceeași vârstă și îmbrăcați la fel de elegant. Mergeau toți împreună, vorbind și dând din cap unii către ceilalți. Strike se uită la ei cum se duc, cu mintea în altă parte. Nu observă când chelnerul îi luă farfuria goală.

Totul din cauza lui Fancourt și a sculei lui blege...

Ciudat.

Nu mă pot debarasa de ideea dementă și afurisită că Owen a făcut asta el însuși. Că a pus asta în scenă...

— Ești bine, frățică? întrebă Al.

Un bilet cu un sărut: *Clipa răzbunării pentru noi amândoi...*

— Da, spuse Strike.

Foarte multă violență și symbolism abscons... dacă zgândăreai vanitatea aceluși om, puteai să-l determini să facă orice voiai tu... doi hermafrodiți, doi saci însângerați... un minunat suflet pierdut, așa mi-a spus el... viermele de mătase era o metaforă a scriitorului, care trebuie să treacă prin chinuri ca să ajungă la ceva bun...

Asemenea unui capac cu filet care își găsește canalul, o multitudine de fapte disparate se învârtiră în mintea lui Strike și își găsiră dintr-odată locul, incontestabil corect și imposibil de negat. Își învârti teoria pe toate fețele: era perfectă, elegantă și solidă.

Problema era că deocamdată nu vedea cum ar putea s-o demonstreze.

41

Crezi cumva că gândurile mele sunt nebuniile
unui îndrăgostit?

Nu, ele sunt fiare înroșite în vatra lui Pluto...

Robert Greene, *Orlando Furioso*.

Strike se trezi devreme a doua zi dimineață, după o noapte de somn întrerupt, frustrat și nervos. Își verifică mesajele din telefon înainte să facă duș, apoi se îmbracă și coborî în biroul gol, iritat că Robin nu era acolo sâmbăta și resimțindu-i în mod nerezonabil absența ca pe un semn al lipsei devotamentului ei. În dimineața asta ar fi fost o cutie de rezonanță utilă; lui Strike i-ar fi plăcut să aibă companie după revelația din seara precedentă. Se gândi să o sune, dar ar fi fost infinit mai satisfăcător să-i spună față în față decât la telefon, mai ales dacă era și Matthew lângă ea.

Își făcu un ceai, dar îl lăsă să se răcească în timp ce examina cu atenție dosarul Quine.

Senzația neputinței lui creștea. Își verifica încontinuu telefonul.

Voia să facă ceva, dar era blocat de faptul că nu avea statut oficial și nici o autoritate de a percheziționa o proprietate privată sau de a-i obliga pe martori să coopereze. Nu avea nimic de făcut până la întrevederea de luni cu Michael Fancourt, dacă nu cumva... Trebuia oare să-l sune pe Anstis și să-i expună teoria lui? Strike se încruntă și își trecu degetele groase prin păr, imaginându-și răspunsul condescendent al acestuia. Nu exista nici cea mai mică probă. Erau doar ipoteze – *dar eu am dreptate, se gândi Strike cu o aroganță promptă, iar el a dat-o în bară*. Anstis nu avea nici inteligența, nici imaginația necesară ca să aprecieze o teorie care explica fiecare ciudățenie a crimei, dar care lui i s-ar fi părut incredibilă în comparație cu soluția ușoară, oricât de plină de incoerențe și întrebări fără răspuns ar fi fost argumentația împotriva Leonorei.

Explică-mi, îl întrebă Strike pe un Anstis imaginar, de ce o

femeie suficient de deșteaptă ca să-i facă măruntaiele să dispară fără urmă a fost suficient de proastă ca să comande frânghii și o burqa de pe propriul ei card. Explică-mi de ce o mamă fără nici o rudă, a cărei unică preocupare în viață este bunăstarea fiicei ei, ar risca o condamnare pe viață. Explică-mi de ce, după ani de zile în care a suportat infidelitatea și extravaganțele sexuale ale lui Quine ca să păstreze familia unită, s-a decis dintr-odată să-l omoare?

Dar la ultima întrebare Anstis ar fi putut să aibă un răspuns rezonabil: Quine fusese pe punctul de a-și părăsi soția în favoarea lui Kathryn Kent. Viața scriitorului fusese bine asigurată: poate că Leonora se hotărâse că siguranța financiară de văduvă era preferabilă unei existențe nesigure de azi pe mâine, în timp ce inutilul ei fost soț cheltuia banii cu a doua lui soție. O comisie de judecată ar fi luat de bună acea versiune a evenimentelor, mai ales în cazul în care Kathryn Kent depunea mărturie și confirma faptul că Owen Quine îi promisese să se căsătorească cu ea.

Strike se temea că-și irosise șansa cu Kathryn Kent atunci când apăruse pe neașteptate la ușa ei – privită retrospectiv, o acțiune stângace și prostească. O speriasse, pândind în întunericul palierului ei, făcând ca Pippei Midgley să-i fie foarte ușor să și-l imagineze drept marioneta sinistră a Leonorei. Ar fi trebuit să procedeze cu finețe, să-i câștige încrederea, așa cum făcuse cu asistenta personală a Lordului Parker, astfel încât să-i extragă mărturisirile ca pe niște dinți, mimând compasiunea, în loc să-i asedieze ușa ca un portărel.

Își verifică iar mobilul. Nici un mesaj. Se uită la ceas. Era abia 9 și jumătate. Împotriva voinței sale, simțea cum atenția lui încearcă să se smulgă din locul în care el voia s-o țină – asupra ucigașului lui Quine și a ceea ce trebuia făcut pentru arestarea lui – trecând spre capela din secolul al XVII-lea a Castelului de Croy...

Acum probabil că ea se îmbrăca, fără îndoială într-o rochie de mireasă costând mii de lire. Și-o imagina goală în fața oglinzii, fardându-se. O privise făcând asta de sute de ori; manevrând pensulele de machiaj în fața oglinzilor de la măsuțele de toaletă sau în fața oglinzilor de hotel, atât de acut conștientă de senzualitatea ei, încât uita aproape complet de sine.

Oare își verifica Charlotte telefonul, în timp ce minutele se scurgeau, acum când scurtul drum pe culoarul bisericii era atât de aproape, acum când părea un mers pe sârmă? Încă mai aștepta, mai spera la un răspuns al lui Strike la mesajul ei de trei cuvinte de ieri?

Iar dacă el ar fi trimis un răspuns acum... ce-ar fi fost necesar ca s-o facă să întoarcă spatele rochiei de nuntă (Strike parcă și-o imagina cum atârnă, ca o fantomă, în colțul camerei ei) și să-și ia blugii, să arunce câteva lucruri într-o geantă și să se furișeze pe ușa din spate? Să se urce într-o mașină, să calce accelerația, să se întoarcă în sud, la bărbatul care însemnase întotdeauna evadare...

— Dă-o dracu' de treabă, murmură Strike.

Se ridică, își băgă mobilul în buzunar, dădu pe gât restul de ceai rece și își luă paltonul. Singurul răspuns era să-și facă de lucru: acțiunea fusese întotdeauna drogul lui preferat.

Dar oricât de sigur era în privința lui Kathryn Kent și anume că o ștersese la vreo prietenă, acum că presa o găsisese și cu toate că regreta că apăruse neanunțat la ușa ei, Strike reveni în Clem Attlee Court doar ca să-și confirme bănuiala. Nu răspunse nimeni, luminile era stinse și înăuntru totul părea tăcut.

Un vânt de gheață bătea pe palierul de cărămidă. În timp ce Strike pleca, femeia cu expresie furioasă de alături apărură, de data aceasta nerăbdătoare să vorbească.

— E plecată. Sunteți de la presă, nu?

— Da, spuse Strike.

Își dădea seama că vecina era încântată de această idee și nu voia să ajungă la urechile lui Kathryn Kent faptul că o căutase iar.

— Ce lucruri scrieți voi, jurnaliștii, spuse ea cu o bucurie prost ascunsă. Ce lucruri ați spus despre ea! Nu, e plecată.

— Știți cumva când se întoarce?

— Nu, spuse vecina cu regret.

Scalpul ei roz se vedea prin părul cenușiu și rar, lipit de cap, făcut permanent.

— Aș putea să vă sun, sugerează ea. Dacă apare iar.

— Mi-ar fi de mare ajutor, spuse Strike.

Numele lui apăruse în ziare puțin cam recent ca să-i dea una dintre cărțile lui de vizită. Smulse o pagină din carnetel, îi scrisese numărul și i-l întinse împreună cu o bancnotă de 20 de lire.

— Mulțam, spuse ea pe un ton pragmatic. Vorbim.

Strike trecu pe lângă o pisică în timp ce cobora scările, aceeași, era sigur, căreia Kathryn Kent încercase să-i tragă un șut. Pisica îl privi cu precauție, dar și cu superioritate. Gașca de adolescenți pe care o întâlneau prima oară dispăruse; azi era prea frig dacă singurul tău articol vestimentar era o bluză de trening.

Șchiopătatul prin zăpada cenușie și alunecoasă solicita efort fizic, ceea ce îi distrăgea atenția, făcându-l să se întrebe dacă

trecea de la un suspect la altul în numele Leonorei sau al lui Charlotte. Aceasta din urmă nu avea decât să-și continue drumul către închisoarea pe care și-o alesese singură: el nu avea să sune, nici să trimită mesaj.

Când ajunse la metrou, scoase telefonul și îl sună pe Jerry Waldegrave. Era sigur că editorul avea informații de care avea nevoie, de care nu știuse că are nevoie înainte de momentul de revelație din River Cafe, dar Waldegrave nu răspunse. Strike nu era surprins. Waldegrave avea o căsnicie pe butuci, o carieră muribundă și o fiică pentru care să-și facă griji; de ce să mai răspundă și la apelul unui detectiv? De ce să-ți complici viața când nu era nevoie să o complici, când aveai de ales?

Frig, telefoane la care nu i se răspundea, apartamente tăcute cu uși încuiate: azi nu mai avea ce să facă. Strike cumpără un ziar și se duse în Tottenham, așezându-se sub una dintre femeile voluptuoase pictate de un scenograf victorian care țopăiau printre plante, în straiile lor subțiri. Astăzi, Strike se simțea, în mod straniu, ca și cum ar fi fost într-o anticameră și omora timpul. Amintiri ca niște șrapnele, implantate pentru veșnicie, infectate de ceea ce urmasse... promisiuni de dragoste și devoțiune veșnice, vremuri de fericire sublimă, minciuni peste minciuni, peste alte minciuni... atenția lui se abătea mereu de la articolele pe care le citea.

Sora lui, Lucy, îi spusese cândva, exasperată: „De ce suporti așa ceva? De ce? Doar pentru că e frumoasă?”

Iar el răspunsese: „Ajută și asta”.

Bineînțeles, ea se așteptase ca el să răspundă „nu”. Chiar dacă femeile petreceau atât de mult timp încercând să fie mai frumoase, nu trebuia să recunoști față de ele că frumusețea contează. Charlotte chiar *era* foarte frumoasă, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse el vreodată, iar el nu scăpase niciodată de o senzație de uimire în fața frumuseții ei, nici de recunoștința pe care aceasta o inspira, nici de mândria prin asociere.

Iubirea, spusese Michael Fancourt, *este o amăgire*.

Strike dădu pagina cu fotografia feței posace a ministrului de finanțe fără s-o vadă. Își imaginase el oare, legat de Charlotte, că avea unele trăsături pe care ea nu le avusese niciodată? Îi inventase virtuți, pentru a adăuga strălucire frumuseții ei uluitoare? Strike avea 19 ani când o cunoscuse. Acum, în timp ce stătea în această crâșmă având cel puțin 15 kilograme în plus și jumătate de picior lipsă, i se părea incredibil cât de tânăr fusese

atunci.

Poate că el *crease* o Charlotte după chipul și asemănarea ei, care nu existase niciodată în afara minții lui înnebunite; și ce dacă? O iubise și pe Charlotte cea adevărată, femeia care își despuise sufletul în fața lui, întrebându-l dacă o mai putea iubi dacă ea făcea *asta*, dacă îi mărturisea *asta*, dacă îl trata în *acest* mod... până când, în cele din urmă, ea descoperise limita lui, iar frumusețea, furia și lacrimile fuseseră insuficiente pentru a-l ține lângă ea și fugise în brațele altui bărbat.

Poate că asta e iubirea, se gândi Strike, coalizându-se în mintea lui cu Michael Fancourt împotriva unei Robin invizibile și critice, care, din cine știe ce motiv, părea să-l judece în timp ce el bea Doom Bar și se prefăcea că citește despre cea mai grea iarnă din istorie. *Tu și Matthew...* Strike își dădea seama de asta, chiar dacă Robin nu: condiția pentru a fi împreună cu Matthew era să nu fie ea însăși.

Unde era acel cuplu în care cei doi se vedeau clar unul pe celălalt? În nesfârșita paradă de conformism de suburbie care părea să fie căsnicia lui Lucy și Greg? În variațiile anoste de trădare și dezamăgire care aduceau un flux nesfârșit de clienți la ușa lui? În loialitatea intenționat oarbă a Leonorei Quine față de un bărbat căruia îi era scuzată fiecare greșeală pentru că „e scriitor” sau în idolatrizarea eroului pe care Kathryn Kent și Pippa Midgley o dedicaseră aceluiași măscărici, legat ca un curcan și eviscerat?

Strike își făcea singur sânge rău. Era la jumătatea celei de-a treia halbe. În timp ce se întreba dacă să o bea și pe a patra, mobilul bâzâi pe masă, unde îl pusese cu fața în jos.

Își bău încet berea, în timp ce barul se umplea în jurul lui, uitându-se la telefon și făcând pariuri, fără să vrea. *E în fața bisericii, îmi dă o ultimă șansă de a opri totul? Sau a făcut-o și vrea să mă anunțe?*

Își bău restul de bere înainte să deschidă clapeta mobilului.

Felicită-mă. Doamna Jago Ross.

Strike se holbă la acele cuvinte timp de câteva secunde, apoi băgă telefonul în buzunar, se ridică, își împături ziarul, punându-l sub braț și porni spre casă.

În timp ce se întorcea, sprijinindu-se în baston, în Denmark Street, își aminti cuvintele din cartea lui preferată, necită de

foarte mult timp, îngropată în fundul cutiei cu bunuri personale de pe palier.

*...difficile est longum subito deponere amorem,
difficile est, uerum hoc qua lubet efficias...*

...e greu să te dezbari de iubirea îndelungată:
Greu, dar aceasta trebuie să o realizezi cumva...

Agitația care îl consumase întreaga zi dispăruse. Se simțea înfometat și avea nevoie de relaxare. Arsenal juca la 3 cu Fulham; îi mai rămânea exact timpul necesar să-și gătească un prânz întârziat înainte de lovitura de începere.

Iar după asta, se gândi, se putea duce să o vadă pe Nina Lascelles. Seara aceasta nu era una pe care ar fi vrut s-o petreacă singur.

MATHEO: ... O jucărea ciudată.

GIULIANO: Vai, pentru o maimuță supărată.

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*.

Robin sosi luni dimineața la muncă simțindu-se obosită, ca un soldat după luptă, dar mândră de ea.

Ea și cu Matthew își petrecuseră mare parte din weekend discutând despre slujba ei. În anumite moduri (era ciudat să te gândești la asta după nouă ani petrecuți împreună) fusese cea mai profundă și mai serioasă discuție pe care o avuseseră vreodată. De ce nu recunoscuse ea atât de multă vreme că interesul său secret față de munca de investigație era cu mult anterior întâlnirii cu Cormoran Strike? Matthew păruse uluit atunci când ea îi mărturisise, în cele din urmă, că avusese ambiția de a lucra în domeniul criminalisticii din primii ani ai adolescenței.

— Aș fi crezut că ăsta e ultimul lucru... murmurase Matthew.

Vocea lui se stinsese, dar Robin știa că el se referă la motivul pentru care ea abandonase universitatea.

— Pur și simplu n-am știut niciodată cum să-ți zic, îi spusese ea. Am crezut că o să râzi. Deci nu Cormoran m-a făcut să rămân și nu avea nimic de-a face cu el ca... persoană.

(Robin fusese pe punctul de a spune „ca bărbat”, dar se salvase în ultima clipă).

— Era din cauza mea. Asta e ceea ce vreau să fac. Îmi place la nebunie. Iar acum el spune că o să mă pregătească, Matt și asta e ceea ce mi-am dorit întotdeauna.

Discuția continuase întreaga duminică; Matthew era deconcertat și se clintea încet, ca un bolovan.

— Cât ar fi de lucru în weekend? o întrebase el suspicios.

— Nu știu; când e nevoie. Matt, îmi place la nebunie slujba asta, nu înțelegi? Nu mai vreau să mă prefac. Vreau doar să fac asta și m-aș bucura să am sprijinul tău.

În cele din urmă el o luase în brațe și fusese de acord.

Ea încercase să nu se simtă recunoscătoare că mama lui tocmai murise, ceea ce, Robin nu se putea abține să se gândească, îl făcuse puțin mai sensibil decât ar fi fost, probabil, în mod normal.

Robin abia aștepta să-i spună lui Strike despre această evoluție matură din relația ei, dar când sosi la muncă, el nu era acolo. Pe birou, lângă micul ei brad cu beteală era un bilet scurt cu scrisul lui caracteristic, greu de citit:

Nu mai e lapte, mă duc să iau micul dejun, apoi la Hamleys, să nu prind ora de vârf. P.S. Știu cine l-a omorât pe Quine.

Robin rămase cu gura căscată. Luă telefonul și sună pe mobilul lui Strike, doar ca să audă semnalul de ocupat.

Magazinul de jucării Hamleys nu deschidea decât la 10, dar Robin nu credea că poate să aștepte atât de mult. Apăsă iar și iar butonul de redial, în timp ce sorta corespondența, dar Strike încă era ocupat cu celălalt apel. Deschise e-mailurile, cu telefonul lipit de ureche; trecu jumătate de oră, apoi o oră, dar de la telefonul lui Strike se auzea tot tonul de ocupat. Începu să se simtă iritată, bănuind că era un truc ca să o țină în suspans.

La 10 și jumătate, un piuit ușor al calculatorului anunță sosirea unui e-mail de la un expeditor necunoscut, numit Clodia2live.com, care nu trimisese nimic decât un atașament numit „Pentru informarea dumneavoastră”.

Robin apăsă pe el instinctiv, în timp ce continua să asculte tonul ocupat. O fotografie alb-negru mare se deschise și umplu ecranul monitorului.

Fundalul era dezolant; un cer întunecat și exteriorul unei clădiri vechi de piatră. Toți cei din fotografie se vedeau neclar, în afara miresei, care se întorsese ca să privească direct spre aparatul de fotografiat. Purta o rochie albă, lungă, simplă și strămtă, cu un voal până la pământ prins cu o bandă îngustă de diamante. Părul ei negru flutura, asemenea voalurilor de tul, în ceea ce părea a fi un vânt puternic. Una din mâinile ei era prinsă în mâna unui personaj neclar, într-un costum de aceeași culoare, care părea să râdă, dar expresia femeii era diferită de cea a oricărei mirese pe care o văzuse Robin vreodată. Părea zdrobită, îndoliată, hărțuită. Ochii ei priveau insistent drept în ai lui Robin ca și cum doar ele erau prietene, ca și cum Robin era singura care ar fi putut să înțeleagă.

Robin lăsă jos mobilul la care ascultase și privi fix fotografia.

Mai văzuse acea față extraordinar de frumoasă. Vorbiseră o dată la telefon: Robin își aminti vocea joasă, răgușită într-un mod atrăgător. Era Charlotte, fosta logodnică a lui Strike, femeia pe care ea o văzuse o dată fugind chiar din această clădire.

Era *atât* de frumoasă. Robin se simți umilită în mod straniu de frumusețea celeilalte femei și uluită de tristețea ei profundă. Șaisprezece ani cu întreruperi, împreună cu Strike – Strike, cu podoaba lui capilară asemănătoare părului pubian, profilul de boxer și jumătatea de picior... nu că lucrurile astea ar fi contat, își spuse Robin, holbându-se captivată la această mireasă nespuse de frumoasă și de tristă...

Ușa se deschise. Dintr-odată, Strike stătea lângă ea, cu două sacoșe mari, pline cu jucării, în mâini, iar Robin, care nu-l auzise venind pe scări, tresări ca și cum ar fi fost surprinsă șterpelind din banii de cheltuieli.

— Neața, spuse el.

Robin se repezi la mouse, încercând să închidă imaginea înainte ca el s-o vadă, dar graba ei atrase în mod irezistibil ochii lui Strike asupra ecranului. Robin îngheță, rușinată.

— A trimis-o acum câteva minute, nu știam ce e când am deschis-o. Îmi... pare rău.

Strike privi fotografia timp de câteva secunde, apoi se întoarse, punând sacoșele cu jucării pe podea, lângă biroul ei.

— Nu-i nimic, doar șterge-o, spuse el.

Nu părea nici trist, nici furios, doar ferm.

Robin ezită, apoi închise fișierul și șterse e-mailul.

— Bună, spuse el, îndreptându-și spatele și informând-o, prin comportamentul lui, că nu avea să fie nici o discuție despre fotografia de nuntă a lui Charlotte. Am pe telefon vreo 30 de apeluri ratate de la tine.

— Păi și ce te-ai fi așteptat? spuse Robin cu însuflețire, în bilet... ziceai...

— A trebuit să vorbesc cu mătușa mea, zise Strike. O oră și zece minute de suferințe medicale pentru toată lumea din St. Mawes și asta doar pentru că i-am zis că mă duc acasă de Crăciun.

Strike râse văzându-i frustrarea cu greu stăpânită.

— Bine, dar trebuie să fim rapizi. Tocmai mi-am dat seama că am putea să facem ceva în dimineața asta, înainte să mă întâlnesc cu Fancourt.

Încă îmbrăcat cu paltonul, se așeză pe canapeaua de piele și vorbi zece minute neîntrerupt, expunându-și detaliat teoria în fața

ei.

După ce termină, urmă o tăcere lungă. Imaginea neclară și mistică a ingerului aflat în biserica din orașelul ei apăru în mintea lui Robin, în timp ce ea se holba la Strike, nevenindu-i să creadă.

— Ce parte ți se pare neclară? întrebă Strike amabil.

— Ăă... spuse Robin.

— Am căzut deja de acord că e posibil ca dispariția lui Quine să nu fi fost spontană, nu-i așa? o întrebă Strike. Dacă pui laolaltă salteaua din Talgarth Road – bine păstrată, într-o casă care n-a mai fost folosită de 25 de ani – și faptul că, înainte cu o săptămână să dispară, Quine i-a zis tipului de la librărie că pleacă undeva și și-a cumpărat cărți de citit – și chelnerița de la River Cafe care spune că, de fapt, Quine nu era furios când a țipat la Tassel, că se distra – cred că putem presupune că e vorba de o dispariție regizată.

— Bine, spuse ea.

Această parte a teoriei lui Strike i se părea cel mai puțin bizară. Nu știa de unde să înceapă ca să-i spună cât de neverosimil i se părea restul, dar nevoia de a găsi nod în papură o făcu să spună:

— Dar nu i-ar fi spus Leonorei ce plănuia?

— Bineînțeles că nu. Ea nu s-ar putea preface nici dacă viața ei ar depinde de asta; Quine *voia* ca ea să fie îngrijorată, să fie convingătoare când s-a dus și le-a spus tuturor că el a dispărut. Poate că ea ar fi anunțat poliția. Ar fi făcut scandal la editură. Ar fi declanșat panica.

— Dar n-ar fi funcționat niciodată, spuse Robin. El era întotdeauna agitat și nimănui nu-i păsa – cu siguranță, până și el trebuie să-și fi dat seama că n-avea să obțină o publicitate masivă doar pentru că dispăruse și se ascundea în vechea casă.

— Ah, dar de data asta lăsa în urma lui o carte despre care credea că o să fie principalul subiect de discuție al Londrei literare, nu-i așa? Atrăsese asupra ei cât de multă atenție putuse certându-se cu agenta lui în mijlocul unui restaurant aglomerat și amenințând că o s-o publice singur. Se duce acasă, pune în scenă marea plecare în fața Leonorei și o șterge în Talgarth Road. Mai târziu, în seara aceea, deschide ușa complicei lui fără să ezite, convins că sunt parteneri.

După o pauză lungă, luându-și inima în dinți, Robin spuse (pentru că nu era obișnuită să conteste concluziile lui Strike, pe care nu le găsisese niciodată eronate):

— Dar nu ai nici un fel de probă că *a existat* un complice, cu

atât mai puțin... vreau să spun... totul e doar... presupunere.

Strike începu să repete idei pe care le expusese deja, dar ea ridică mâna ca să-l oprească.

— Am înțeles deja toate astea... extrapolezi plecând de la lucruri pe care le-au spus oamenii. Nu există nici... nici un fel de probă fizică.

— Bineînțeles că există, spuse Strike. *Bombyx Mori*.

— Asta nu e...

— E cea mai importantă probă pe care o avem.

— Tu mi-ai zis întotdeauna: *mijloc și ocazie*. Tu spui întotdeauna că motivul nu...

— N-am spus niciodată nimic despre motiv, îi aminti Strike. Întâmplător, nu știu care a fost motivul, deși am câteva idei. Iar dacă vrei mai multe probe fizice, poți să vii să mă ajuți să le obținem chiar acum.

Robin îl privi cu suspiciune. În toată perioada în care lucrase pentru el, Strike nu-i ceruse niciodată să culegă un indiciu fizic.

— Aș vrea să vii să mă ajuți să vorbesc cu Orlando Quine, spuse el, ridicându-se de pe canapea. Nu vreau s-o fac de unul singur, ea e... ei bine, e dificilă. Nu-i place părul meu. E în Ladbroke Grove, la vecina de alături, așa că ar fi bine să ne grăbim.

— Ea e fiica aceea cu dificultăți de învățare? întrebă Robin uimită.

— Da, spuse Strike. Are o maimuță atârnată de gât, un animal de pluș. Tocmai am văzut o grămadă din astea la Hamleys – sunt, de fapt, saci pentru pijamale. Maimuțica Obraznică, așa li se spune.

Robin se holba la el, ca și cum s-ar fi temut pentru sănătatea lui mintală.

— Când am cunoscut-o, îl avea la gât și scotea încontinuu lucruri de nicăieri – desene, creioane și un mesaj pe care l-a subtilizat de pe masa din bucătărie. Tocmai mi-am dat seama că le scotea pe toate din sacul pentru pijamale. Șterpelește lucruri de la oameni și intra și ieșea încontinuu din biroul tatălui ei, cât el trăia. Quine îi dădea hârtie pe care să deseneze.

— Iar tu speri că poartă cu ea un indiciu despre ucigașul tatălui ei, în sacul pentru pijamale?

— Nu, dar mă gândesc că există o șansă rezonabilă ca ea să fi luat o părticică din *Bombyx Mori* în timp ce se furișea prin biroul lui Quine sau ca el să-i fi dat vreo ciornă ca să deseneze pe spatele ei. Caut foi de hârtie cu notițe, câteva paragrafe aruncate, orice.

Strike continuă, interpretându-i corect expresia:

— Uite ce e, știu că sunt șanse mici, dar nu putem intra în biroul lui Quine, poliția a examinat deja tot ce era acolo și nu a găsit nimic. Și pun pariu că ciornele și caietele pe care Quine le-a luat cu el au fost distruse. Maimuțica Obraznică e ultimul loc în care mă pot gândi să caut și...

Strike se uită la ceas.

— ... nu avem prea mult timp dacă vrem să ajungem în Ladbroke Grove și să ne întoarcem înainte să mă întâlnesc cu Fancourt. Bine că mi-am amintit...

Strike ieși din birou. Robin îl auzi urcând scările și crezu că se duce în apartamentul lui, dar apoi sunetele îi indicară că Strike căuta în cutiile cu bunuri personale de pe palier. Când se întoarse, ținea o pereche de mănuși de latex pe care, în mod evident, le șterpeliase înainte de a pleca din DIS și o pungă transparentă pentru probe exact de mărimea celor oferite de companiile aeriene pentru articolele de toaletă.

— Mai există o probă fizică esențială pe care aș vrea s-o obțin, spuse el, luând o pereche de mănuși și întinzându-i-o lui Robin, care nu înțelegea. Mă gândeam că ai putea încerca tu să faci rost de ea în timp ce eu o să fiu cu Fancourt în după-amiaza asta.

Îi explică lui Robin, în câteva cuvinte, ce voia ca ea să obțină și de ce.

Strike nu fu foarte surprins când, după instrucțiunile lui, urmă o tăcere uimită.

— Glumești, spuse Robin încet.

— Nu glumesc.

Robin își duse mâna la gură.

— N-o să fie periculos, o asigură el.

— Nu asta mă îngrijorează. Cormoran, asta... asta e *oribil*. Tu chiar... chiar vorbești serios?

— Dacă ai fi văzut-o pe Leonora Quine la Holloway, săptămâna trecută, nu m-ai întreba asta, spuse Strike întunecat. Va trebui să fim al naibii de deștepți ca să o scoatem de acolo.

Deștepți? se gândi Robin.

Încă era tulburată, cu mănușile moi atârându-i în mână. Sugestiile lui pentru programul zilei păreau extravagante, bizare și, în cazul ultimei, dezgustătoare.

— Uite ce e, zise el, dintr-odată serios. Nu știu ce să-ți spun, în afară de faptul că simt lucrul ăsta. *Îl miroso, Robin*. Un om tulburat, al naibii de periculos, dar eficient, se află în spatele întregii povești.

L-a adus pe prostul ăla de Quine exact unde a vrut, speculându-i narcisismul și nici nu sunt singurul care crede asta.

Strike îi aruncă lui Robin haina; apoi băgă punga pentru probe în buzunarul lui interior.

— Oamenii îmi spun într-una că a mai fost cineva implicat: Chard zice că e Waldegrave, Waldegrave zice că e Tassel, Pippa Midgley e prea tâmpită ca să interpreteze ce se află chiar sub nasul ei, iar Christian Fisher – ei bine, el are o perspectivă mai bună, pentru că nu apare în carte. El a pus degetul pe rană fără să-și dea seama.

Robin, care se chinuia să țină pasul cu procesele mentale ale lui Strike și care era sceptică față de acele părți pe care le putea înțelege, coborî scările metalice în urma lui și ieși în frig.

— Crima asta, spuse Strike, aprinzându-și o țigară în timp ce mergeau împreună pe Denmark Street, a fost planificată luni, dacă nu ani de zile. E opera unui geniu, dacă stai să te gândești, dar e excesiv de elaborată și asta o să-i aducă pierzania. Nu poți urzi o crimă ca pe un roman. În viața reală există întotdeauna aspecte neprevăzute.

Strike își dădea seama că nu o convingea pe Robin, dar nu era îngrijorat. Mai lucrase cu subordonați neîncredători. Coborâră împreună la metrou și luară un tren pe Central Line.

— Ce le-ai cumpărat nepoților tăi? întrebă Robin după o lungă tăcere.

— Costum de camuflaj și pistoale de jucărie, spuse Strike, a cărui alegere fusese motivată integral de dorința de a-l enerva pe cumnatul lui. Iar lui Timothy Anstis i-am luat o tobă a naibii de mare. O să se bucure cu toții de ea la cinci dimineața, în ziua de Crăciun.

În ciuda preocupării ei, Robin pufni în răs.

Șirul liniștit de case din care făcea parte locuința lui Owen Quine era, ca și restul Londrei, acoperit de zăpadă, imaculată și albă pe acoperișuri și murdară și cenușie pe jos. Eschimosul fericit zâmbea de pe firma crâșmei lui, ca o zeitate care prezida asupra străzii bătute de vânt, în timp ce treceau pe sub el.

În fața locuinței lui Quine stătea acum un alt polițist, iar lângă trotuar era parcată o camionetă albă, cu ușile deschise.

— Sapă după măruntaie în grădină, îi murmură Strike lui Robin în timp ce se apropiau, întrezărind lopeți întinse pe podeaua camionetei. N-au găsit nimic la Mucking Marshes și n-o să găsească nimic nici în straturile de flori ale Leonorei.

— Asta spui *tu*, răspunse Robin *sotto voce*, puțin intimidată de polițistul destul de atrăgător, care o privea insistent.

— Asta o să mă ajuți *tu* să dovedesc în după-amiaza asta, răspunse Strike în șoptă. Neața!

Polițistul nu răspunse la salutul lui Strike, rostit cu glas tare. Acesta părea însuflețit de teoria lui nebunească, dar Robin se gândi că, în cazul foarte puțin probabil în care avea dreptate, crima avea unele caracteristici grotești, chiar mai înfiorătoare decât cadavrul scobit...

Se îndreptară spre aleea din fața casei vecine, ajungând la câțiva metri de polițistul vigilent. Strike sună la ușă, iar după o scurtă așteptare, aceasta se deschise și apărură o femeie scundă și cu o expresie neliniștită, având în jur de 60 de ani, care purta un capot și papuci căptușiți cu lână.

— Ești cumva Edna? întrebă Strike.

— Da, spuse femeia timid, ridicând privirea spre el.

Când Strike și Robin se prezentară, fruntea încruntată a Ednei se relaxă, locul fiindu-i luat de o expresie aproape patetică de ușurare.

— A, *dumneata* ești, am auzit multe despre *dumneata*. O ajuți pe Leonora, o s-o scoți din închisoare, nu-i așa?

Robin era groaznic de conștient de prezența polițistului arătos care asculta toate astea, la doar câțiva metri de ei.

— Intrați, intrați, spuse Edna, dându-se înapoi din calea lor și făcându-le semne entuziaste să între.

— Doamnă, mă scuzați, nu știu numele dumneavoastră de familie, începu Strike.

Se șterse pe picioare pe preșul de la ușă. Casa era călduroasă, curată și mult mai primitoare decât cea a familiei Quine, chiar dacă avea o configurație identică.

— Spune-mi Edna, spuse ea radiind.

— Edna, mulțumesc, știi, ar trebui să ceri să vezi un act de identitate înainte să lași pe cineva să între în casă.

— O, dar, spuse Edna neliniștită, Leonora mi-a spus totul despre dumneata...

Strike insistă, cu toate acestea, să-i arate permisul de conducere, apoi o urmă pe hol spre o bucătărie mult mai luminoasă decât a Leonorei.

— E la etaj, spuse Edna când Strike o lămuri că veniseră s-o vadă pe Orlando. Are o zi mai proastă. Vreți cafea?

În timp ce pregătea agitată ceștile, Edna vorbea fără întrerupere,

în stilul încordat al celor stresați și singuratici.

— Să nu mă înțelegeți greșit, nu mă deranjează să stea la mine, sărăcuța de ea, dar...

Edna îi privi pe rând, deznădăjduită, apoi izbucni:

— Dar pentru cât timp? Ei nu mai au o familie, înțelegeți. A venit ieri o asistentă socială; a spus că dacă eu nu pot s-o țin, va trebui să mergă la un azil sau ceva; eu am zis, nu puteți să-i faceți una ca asta lui Orlando, ea și cu mama ei n-au fost despărțite niciodată, nu, poate să stea cu mine, dar...

Edna privi în tavan.

— E foarte tulburată acum, foarte supărată. Vrea doar ca mama ei să vină acasă, iar eu ce pot să-i spun? Nu pot să-i spun adevărul, nu-i așa? Și alături sapă în toată grădina, s-au apucat să-l dezgroape pe Domnul Poop...

— Pisica moartă, murmură Strike spre Robin.

În spatele ochelarilor lui Edna începură să apară lacrimi, care se rostogoleau pe obraji ei rotunzi.

— Sărăcuța de ea, spuse ea din nou.

După ce le turnă cafeaua în cești, Edna se duse la etaj s-o aducă pe Orlando. Avu nevoie de zece minute ca s-o convingă pe fată să coboare la parter, dar Strike se bucură să vadă că strângea în brațe Maimuța Obraznică atunci când apăru, îmbrăcată într-un trening murdar și având o expresie ursuză.

— Are nume de gigant, anunță ea întreaga bucătărie atunci când îl văzu pe Strike.

— Așa e, spuse Strike, dând din cap. Bună memorie.

Orlando se furișă pe scaunul pe care Edna îl trăsese pentru ea, strângându-și tare în brațe urangutanul.

— Eu sunt Robin, spuse Robin, zâmbindu-i.

— Ca o pasăre, spuse Orlando imediat. Dodo e o pasăre.

— Așa îi spuneau mama și tatăl ei, explică Edna.

— Amândouă suntem păsări, spuse Robin.

Orlando înălță privirea spre ea, apoi se ridică și ieși din bucătărie fără să spună nimic.

— Se supără din orice. Nu știi niciodată ce...

Dar Orlando se întorsese cu creioane și un caiet de desen cu spirală pe care Strike era sigur că i le cumpărase Edna, ca să-i facă pe plac. Orlando se așeză la masa din bucătărie și îi zâmbi lui Robin; era un zâmbet plăcut și deschis, care o făcu pe Robin să se simtă nespuse de tristă.

— O să-ți desenez un măcăleandru, anunță ea.

— Mi-ar plăcea *foarte mult*, spuse Robin.

Orlando se apucă de lucru, cu limba între dinți. Robin nu spuse nimic – doar privea desenul. Simțind că Robin stabilise deja cu Orlando o relație mai bună decât reușise el, Strike mănca un biscuit cu ciocolată oferit de Edna și făcu conversație cu ea despre zăpadă.

În cele din urmă, Orlando termină desenul, smulse foaia din caiet și o împinse spre Robin.

— E minunat, spuse Robin zâmbindu-i radios. Aș vrea să pot desena un dodo, dar nu știu deloc să desenez.

Strike știa că asta era o minciună. Robin desena foarte bine; îi văzuse desenele.

— Dar vreau să-ți dau ceva.

Robin scotoci prin poșetă, urmărită cu nerăbdare de Orlando și în cele din urmă scoase o oglindă mică și rotundă de machiaj, decorată pe spate cu o pasăre roz stilizată.

— Poftim, spuse Robin. Uite. Țasta e un flamingo. Altă pasăre. Ia-o tu.

Orlando luă cadoul cu buzele întredeschise, holbându-se la el.

— Spune mulțumesc doamnei, o îndemnă Edna.

— Mulțumesc, spuse Orlando, strecurând oglinda în sacul pentru pijamale.

— Maimuța e un sac? întrebă Robin veselă.

— Da, spuse Orlando, strângând și mai tare urangutanul. Tati mi l-a dat. Tati e mort.

— Îmi pare rău, spuse Robin încet.

Și-ar fi dorit ca imaginea trupului lui Quine să nu i se fi strecurat imediat în minte, cu torsul la fel de gol ca un sac pentru pijamale...

Strike se uită pe furiș la ceas. Nu mai era mult până la întâlnirea cu Fancourt. Robin sorbi din cafea și întrebă:

— Ții lucrurile în maimuță?

— Îmi place părul tău, spuse Orlando. E strălucitor și galben.

— Mulțumesc, spuse Robin. Mai ai și alte desene înăuntru?

Orlando dădu din cap.

— Pot să mănânc un biscuit? o întrebă ea pe Edna.

— Pot să văd celelalte desene? întrebă Robin în timp ce Orlando ronțăia.

După o scurtă pauză de reflecție, Orlando deschise urangutanul.

Un teanc de desene boțite ieși afară, o varietate de hârtii de

mărimi și culori diferite. Nici Strike, nici Robin nu le întoarseră la început, ci făcură comentarii admirative, în timp ce Orlando le împrăștia pe masă. Robin puse întrebări despre steaua-de-mare strălucitoare și despre îngerii care dansau și pe care Orlando îi desenase cu creioane și carioci. Măgulită de aprecierile lor, Orlando scotoci mai adânc în sacul ei pentru pijamale, căutându-și materialele de lucru. Ieșiră la lumină un cartuș folosit de la o mașină de scris, gri și dreptunghiular, cu o bandă îngustă care purta cuvintele inversate pe care le imprimase. Strike rezistă impulsului de a palma cartușul imediat, în timp ce acesta dispărea în spatele unei cutii de tablă cu creioane colorate și al unei cutii cu bomboane de mentă, dar rămase cu ochii la el în timp ce Orlando netezea un desen cu un fluture prin care se putea vedea, pe spate, urmele unui scris neîngrijit de adult.

Încurajată de Robin, Orlando mai scoase ceva: o foaie cu abțibilduri, o carte poștală cu Mendip Hills, un magnet rotund de frigider pe care scria *Atenție! Ați putea ajunge în următorul meu roman!* Orlando le arată ultimele articole, trei imagini pe hârtie de calitate mai bună: două ilustrații și o copertă de carte de probă.

— Tati mi le-a dat, de la el de la lucru, spuse Orlando. Dannulchar m-a atins când am vrut asta.

Orlando arată spre un desen viu colorat pe care Strike îl recunoscuse: Kyla, Cangurul Căruia îi Place Să Sară. Orlando îi adăugase o pălărie și o geantă lui Kyla și colorase cu carioci fosforescente o prințesă care vorbea cu o broască.

Încântată să o vadă pe Orlando atât de vorbăreată, Edna mai făcu niște cafea. Știind că era târziu, dar dându-și seama că o ceartă ar fi făcut-o pe Orlando să-și strângă toate comorile, Robin și Strike făceau conversație, în timp ce luau și examinau fiecare dintre foile de hârtie de pe masă. De fiecare dată când credea că una din ele putea fi de ajutor, Robin i-o împingea lateral lui Strike.

Exista o listă cu nume mângălite pe spatele desenului cu fluturile:

Sam Beville. Eddie Boyne? Edward Baskinville? Stephen Brook?

Cartea poștală cu Mendip Hills fusese trimisă în iulie și avea un mesaj scurt:

vremea e excelentă, hotelul dezamăgitor, sper că romanul merge bine! V.

În afară de asta, nu mai era nimic scris de mână. Câteva dintre desenele lui Orlando îi erau familiare lui Strike de la ultima lui vizită. Unul fusese făcut pe spatele unui meniu de restaurant pentru copii, altul pe factura la gaz a familiei Quine.

— Ei bine, noi trebuie să plecăm, spuse Strike, golindu-și ceașca de cafea cu o manifestare de regret acceptabilă.

Cu mintea aproape absentă, continua să țină în mână imaginea pentru coperta cărții *Pe stâncile trădătoare*, a lui Dorcus Pengelly. O femeie cu rochia udă, lipită de corp zăcea întinsă pe nisipurile unui mic golf mărginit de stânci abrupte, cu umbra unui bărbat căzând peste mijlocul ei. Orlando desenase pești negri hașurați intens în apa albastră și spumegândă. Cartușul folosit era lângă desen, unde fusese împins de Strike.

— Nu vreau să pleci, îi spuse Orlando lui Robin, brusc încordată și înlăcrimată.

— A fost frumos, nu-i așa? spuse Robin. Sunt sigură că o să ne mai vedem. Tu păstrează-ți oglinjoara cu flamingo, nu-i așa, iar eu am desenul meu cu măcăleandru...

Dar Orlando începuse să hohotească și să bată din picioare. Nu mai voia încă un rămas-bun. Profitând de criza ei, Strike împături cu grijă cartușul în ilustrația pentru coperta de la *Pe stâncile trădătoare* și îl strecură în buzunar fără să fi lăsat amprente pe el.

Ieșiră în stradă cinci minute mai târziu, Robin puțin zguduită pentru că Orlando uriașe și încercase să o țină în timp ce mergea pe hol. Edna trebuise să o împiedice fizic pe Orlando să nu meargă după ei.

— Sărmana fată, spuse Robin în șoaptă, astfel încât polițistul să nu o poată auzi. O, Doamne, a fost îngrozitor.

— Dar util, spuse Strike.

— Ai luat panglica aia de la mașina de scris?

— Da, zise Strike.

Privi peste umăr să se asigure că polițistul nu se mai vedea, apoi scoase cartușul, încă împăturit în coperta cărții lui Dorcus și îl lăsă să cadă în punga pentru probe.

— Și chiar mai mult decât atât.

— Da? spuse Robin surprinsă.

— Un posibil pont, zise Strike. Deși s-ar putea să nu fie nimic.

Se uită din nou la ceas și grăbi pasul, tresărind când genunchiul lui protestă.

— Va trebui să mă grăbesc, altfel întârzii la întâlnirea cu

Fancourt.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce stăteau în vagonul aglomerat de metrou care îi ducea înapoi în centrul Londrei, Strike spuse:

— Știi clar ce ai de făcut în după-amiaza asta?

— Absolut clar, spuse Robin cu o notă de reținere.

— Știu că nu e o sarcină amuzantă...

— Nu asta mă deranjează.

— Și, cum am spus, n-ar trebui să fie periculos, zise el, pregătindu-se să se ridice în timp ce se apropiau de Tottenham Court Road. Dar...

Ceva îl făcu să se răzgândească, cu o ușoară încruntare a sprâncenelor lui groase.

— Părul tău, spuse el.

— Ce-i cu el? spuse Robin, atingându-și părul încurcată.

— Iese în evidență, spuse Strike. Nu ai pălărie, nu-i așa?

— Aș... aș putea să-mi cumpăr una, zise Robin, simțindu-se ciudat de tulburată.

— Pune-o în contul firmei, îi spuse el. Nu strică să fii precaut.

Zi bună, ce val de frivolitate vine spre noi!

William Shakespeare, *Timon din Atena*.

Strike parcurse aglomerata Oxford Street, printre frânturi de colinde și cântece pop de sezon și făcu la stânga pe Dean Street, mai liniștită și mai îngustă. Acolo nu existau magazine, doar clădiri pătrătoase înghesuite una în alta, cu fațadele lor albe, roșii și cenușii, unde se aflau birouri, baruri, crâșme sau restaurante de tip bistrou. Strike se opri, ca să permită unor lăzi de vin din camioneta furnizorului spre intrarea unui restaurant: Crăciunul era un lucru mai subtil aici, în Soho, unde lumea artelor, publicității și editorilor se întrunea, iar în Groucho Club mai mult decât oriunde altundeva.

O clădire cenușie, aproape banală, cu ferestre cu toc negru și arbuști mici în spatele balustradelor simple, convexe. Nota ei distinctivă stătea nu în exterior, ci în faptul că relativ puțini oameni puteau să între în clubul pentru arte, accesibil doar membrilor. Strike trecu pragul șchiopătând și se trezi într-un hol mic, unde o fată îi spuse amabil din spatele unei teighele:

— Pot să vă ajut?

— Am venit să mă întâlnesc cu Michael Fancourt.

— A, da – sunteți domnul Strike?

— Chiar eu, spuse Strike.

Fu condus printr-un bar lung, cu fotolii de piele, plin de cei care beau la ora prânzului și pe niște scări. În timp ce urca, Strike se gândi, nu pentru prima oară, că pregătirea lui de la Divizia de Investigații Speciale nu vizase ca el să efectueze interviuri fără o sancțiune sau aprobare oficială, pe teritoriul unui suspect, unde interviueatul avea dreptul de a pune capăt întrevederii fără nici un motiv sau scuză. DIS le cerea ofițerilor săi să-și organizeze interogatoriile după modelul *oameni, locuri, lucruri...* Strike nu pierdea niciodată din vedere metodologia eficientă și riguroasă, dar zilele acestea era esențial să mascheze faptul că umplea anumite

sertare mentale cu fapte. Atunci când intervieveai oameni care credeau că-ți fac o favoare erau necesare tehnici diferite.

Își văzu prada imediat ce intră într-un al doilea bar cu podea de lemn, unde canapele în culori primare erau așezate de-a lungul pereților, sub tablouri ale unor artiști moderni. Fancourt stătea pe o canapea roșu-aprins, cu un braț la spate și un picior ridicat puțin, într-o poză exagerată de relaxare. Un tablou cu puncte colorate al lui Damien Hirst atârna exact în spatele capului său supradimensionat, ca un halou de neon.

Scriitorul avea o coamă groasă de păr cenușiu întunecat, trăsăturile lui erau grosolane și ridurile de lângă gura generoasă adânci. Zâmbi în timp ce Strike se apropia. Probabil că nu era zâmbetul pe care l-ar fi acordat cuiva pe care îl considera un egal al său (era imposibil să nu gândești în termenii aceștia, dată fiind afectarea studiată și expresia de obicei acră), ci un gest față de cineva cu care dorea să fie amabil.

— Domnule Strike.

Poate că se gândise să se ridice în picioare să dea mâna, dar înălțimea și masivitatea lui Strike îi descurajau adesea pe bărbații mai mici să-și părăsească locul. Dădură mâna deasupra mesei mici de lemn. Fără să vrea, dar neavând de ales dacă nu voia să stea pe canapea lângă Fancourt – o situație mult prea intimă, mai ales cu brațul scriitorului întins pe spătarul ei – Strike se așază pe un taburet rotund și tare, care nu se potrivea nici cu statura sa, nici cu genunchiul lui dureros.

Lângă ei era o fostă vedetă de telenovelă cu capul ras, care jucase recent un rol de soldat într-o dramă BBC. Vorbea tare despre el însuși cu alți doi bărbați. Fancourt și Strike comandară de băut, dar refuzară meniul. Strike se simți ușurat că lui Fancourt nu-i era foame. Nu-și mai permitea să plătească masa nimănui.

— De când ești membru al acestui club? îl întrebă el pe Fancourt, după ce chelnerul plecă.

— De când s-a deschis. Am fost unul dintre investitorii inițiali. Singurul club de care am avut vreodată nevoie. Dacă trebuie rămân aici peste noapte. Există camere la etaj.

Fancourt îl fixă pe Strike cu o privire insistentă.

— Eram nerăbdător să mă întâlnesc cu dumneata. Eroul următorului meu roman este un veteran al așa-numitului război împotriva terorismului și al corolarelor lui militare. Mi-ar plăcea să-mi povestești puțin după ce terminăm cu Owen Quine.

Întâmplător, Strike știa câte ceva despre uneltele aflate la îndemâna celor celebri atunci când doreau să manipuleze. Tatăl lui Lucy, Rick chitaristul, era mai puțin faimos decât tatăl lui Strike sau al lui Fancourt, dar totuși suficient de faimos ca s-o facă pe o femeie de vârstă mijlocie să icnească și să tremure când îl vedea la coadă la înghețată în St. Mawes – „O, Doamne – ce faci aici?” Rick îi mărturisise odată adolescentului Strike că singura modalitate sigură de a băga o femeie în pat era să-i spui că scrii un cântec despre ea. Declarația lui Michael Fancourt că era interesat să surprindă câte ceva din trecutul lui Strike în următorul lui roman părea o variație pe aceeași temă. În mod evident, nu înțelesese că a apărea într-un text nu era nici ceva nou pentru Strike, nici ceva ce urmărise vreodată. Strike primi solicitarea lui Fancourt dând din cap fără entuziasm și scoase un carnet.

— Te deranjează dacă folosesc asta? Mă ajută să-mi amintesc ce vreau să te întreb.

— Te rog, spuse Fancourt, părând amuzat.

Aruncă la o parte ziarul *The Guardian* pe care îl citise. Strike văzu fotografia unui bătrân zbârcit, dar cu aspect distins care îi era vag familiară, chiar și cu susul în jos. Legenda spunea: *Pinkelman la 90 de ani.*

— Dragul de Pinks, spuse Fancourt, observând direcția privirii lui Strike. Îi oferim o mică petrecere la Chelsea Arts Club săptămâna următoare.

— Da? spuse Strike, căutând un pix.

— L-a cunoscut pe unchiul meu. Și-au făcut împreună serviciul militar. Când am scris primul meu roman, *Bellafront* – tocmai absolvisem Oxfordul – sărmanul meu unchi a vrut să mă ajute și i-a trimis un exemplar lui Pinkelman, care era singurul scriitor pe care îl cunoscuse vreodată.

Vorbea în fraze măsurate, ca și cum un terț invizibil dactilografia fiecare cuvânt al lui. Povestea părea exersată, ca și cum o spusese de multe ori și poate că așa și făcuse; era un om intervievat adesea.

— Pinkelman – la acel moment autorul crucialei serii *Marea aventură a lui Bunty* – nu a înțeles nici un cuvânt din ce scrisesem eu, a continuat Fancourt, dar ca să-i facă pe plac unchiului meu, a trimis cartea mai departe la Chard Books, unde a aterizat, complet întâmplător, pe biroul singurei persoane din editură care putea s-o înțeleagă.

— Ce noroc, spuse Strike.

Chelnerul reveni cu vin pentru Fancourt și un pahar cu apă pentru Strike.

— Deci, spuse detectivul, atunci când l-ai prezentat pe Pinkelman agentei duminică îi întorceai favoarea?

— Într-adevăr, spuse Fancourt.

Acesta dădu din cap, cu bunăvoința unui profesor care se bucură să observe că unul dintre elevii lui este atent.

— Pe vremea aceea, Pinks avea un agent care „uita” mereu să-i transmită drepturile de autor. Orice ai spune despre Elizabeth Tassel, e onestă.

Apoi Fancourt aduse un amendament, bând din vin:

— În termeni de afaceri, e onestă.

— O să vină și ea la petrecerea lui Pinkelman, nu-i așa? spuse Strike, urmărind reacția lui Fancourt. Încă îl mai reprezintă, nu-i așa?

— Nu mă interesează deloc dacă vine și Liz. Își imaginează oare că încă fierb de furie împotriva ei?

Fancourt zâmbi acru.

— Nu cred că mă gândesc la Liz Tassel nici măcar o dată pe an.

— De ce a refuzat să-l abandoneze pe Quine când i-ai cerut asta? întrebă Strike.

Strike nu vedea de ce să nu desfășoare un atac direct împotriva unui om care anunțase, după câteva secunde de la începutul primei lor întâlniri, că are un motiv personal să se vadă cu el.

— Nu s-a pus niciodată problema ca eu să-i cer să-l abandoneze pe Quine, spuse Fancourt încă într-o cadență măsurată, în beneficiul aceluși copist invizibil. I-am explicat că nu puteam rămâne la agenția ei dacă el era acolo și am plecat.

— Înțeleg, spuse Strike, care era foarte deprins cu despicarea firului în patru. De ce crezi că te-a lăsat să pleci? Dumneata erai peștele mai mare, nu-i așa?

— Cred că se poate spune, pe bună dreptate, că eu eram un rechin, în comparație cu Owen Quine, care era plevușcă, spuse Fancourt zâmbind afectat, dar, înțelegi, Liz și Quine se culcau împreună.

— Serios? spuse Strike, apăsând pe butonul pixului. Nu știam asta.

— Când Liz a ajuns la Oxford, spuse Fancourt, era o fată mare și robustă care-l ajuta pe tatăl ei să castreze tauri și altele asemenea la diverse ferme din nord, *disperată* să și-o pună și niimeni nu prea se înnebunea după sarcina asta. Avea o slăbiciune

față de mine, o foarte mare slăbiciune – eram parteneri de meditații, la intriga iacobină savuroasă care e gândită să stârnească fetele – dar eu nu m-am simțit niciodată suficient de altruist ca s-o scap de virginitate. Am rămas prieteni, iar când și-a lansat agenția, i l-am prezentat pe Quine, despre care se știa că preferă intrarea din spate, sexual vorbind. Inevitabilul s-a produs.

— Foarte interesant, spuse Strike. E un lucru bine cunoscut?

— Mă îndoiesc, răspunse Fancourt. Quine era deja căsătorit cu – ei bine, cu ucigașa lui, presupun așa că ar trebui să o numim acum, nu-i așa?

Fancourt deveni gânditor.

— Mă gândesc că „ucigașă” surclasează „soție” când e vorba de definirea unei relații apropiate, nu? Iar Liz l-ar fi amenințat cu consecințe drastice dacă el ar fi fost indiscret cu ștregăriile lui sexuale, cum era de obicei, în vederea șansei extrem de reduse de a mă convinge totuși să mă culc cu ea.

Era această vanitate oarbă o realitate, se întrebă Strike, sau un amestec al ambelor?

— Liz obișnuia să se uite la mine cu ochii aceia mari de vacă, așteptând și sperând... spuse Fancourt cu o strâmbătură crudă a gurii. După ce Ellie a murit și-a dat seama că eu nu aveam să-i fac pe plac nici copleșit de durere. Îmi imaginez că nu a putut suporta gândul altor decenii de celibat, așa că a rămas alături de bărbatul ei.

— Ai mai vorbit vreodată cu Quine după ce ai plecat de la agenție? întrebă Strike.

— În primii câțiva ani după moartea lui Ellie fugea din orice bar în care intram eu, spuse Fancourt. În cele din urmă și-a adunat suficient curaj ca să rămână în același restaurant cu mine, aruncându-mi priviri neliniștite.

Apoi adăugă, ca și cum ar fi fost o chestiune de interes minor:

— Nu, nu cred că am mai vorbit vreodată unul cu celălalt. Dumneata ai fost rănit în Afganistan, mi se pare?

— Da, spuse Strike.

Ar putea funcționa asupra femeilor, se gândi Strike, acea intensitate calculată a privirii. Poate că Owen Quine le fixase pe Kathryn Kent și pe Pippa Midgley cu o privire identică înfometată și vampirică, atunci când le spusese că o să le includă în *Bombyx Mori*... iar ele fuseseră încântate să se gândească la o parte a lor, a vieților lor, care avea să fie încapsulată pentru totdeauna în chihlimbarul prozei unui scriitor...

— Cum s-a întâmplat? întrebă Fancourt, cu ochii asupra picioarelor lui Strike.

— DEI, spuse Strike. Și Talgarth Road? Dumneata și Quine erați coproprietari ai casei. Nu era nevoie să discutați niciodată despre asta? Ați dat vreodată unul peste celălalt acolo?

— Niciodată.

— Nu te-ai dus acolo să vezi cum mai e? Era a voastră – de cât...?

— Douăzeci, douăzeci și cinci de ani, ceva de genul ăsta, spuse Fancourt indiferent. Nu, n-am mai intrat în casa aia de când a murit Joe.

— Bănuiesc că poliția te-a întrebat despre femeia care are impresia că te-a văzut în fața casei pe 8 noiembrie?

— Da, spuse Fancourt scurt. Se înșela.

Lângă ei, actorul continua să peroreze tare și neîngrădit.

— ... am crezut că o luasem naibii, nu vedeam unde dracu' trebuia să alerg, aveam nisip în ochi...

— Deci n-ai mai intrat în casă din '86?

— Nu, spuse Fancourt impacientat. Oricum nici eu, nici Owen nu o voiam.

— De ce nu?

— Pentru că prietenul nostru Joe a murit acolo în niște circumstanțe deosebit de sordide. El ura spitalele și refuza medicația. La momentul la care el și-a pierdut cunoștința, casa era într-o stare groaznică, iar el, care fusese întruparea vie a lui Apollo, a fost redus la un sac de oase, pielea lui... a fost un sfârșit groaznic, agravat de Daniel Ch...

Expresia lui Fancourt se înăspri. Făcu o mișcare ciudată de mestecare, ca și cum ar fi înghițit la propriu niște cuvinte nerostite. Strike așteptă.

— E un om interesant, Dan Chard, spuse Fancourt cu un efort vizibil de a ieși din fundătura în care intrase singur. Mi s-a părut că felul în care l-a tratat Owen în *Bombyx Mori* a fost cea mai mare șansă ratată vreodată – deși viitorii savanți nu o să caute în *Bombyx Mori* caracterizări subtile, nu-i așa?

Fancourt râse scurt.

— Cum l-ai fi descris dumneata pe Daniel Chard? întrebă Strike.

Fancourt păru surprins de întrebare. După o clipă de gândire, spuse:

— Dan e cel mai *neîmplinit* om pe care l-am cunoscut vreodată.

Lucrează într-un domeniu în care e competent, dar nefericit. Tânjește după trupuri de bărbați tineri, dar nu se poate hotărî să facă mai mult decât să le deseneze. E plin de inhibiții și dezgust de sine, ceea ce explică reacția lui neînțeleaptă și isterică la caricatura pe care i-a făcut-o Owen. Dan a fost dominat de o mamă mondenă monstruoasă, care voia ca fiul ei patologic de timid să preia afacerea familiei. Cred că am reușit să scot ceva interesant din toate astea.

— De ce a refuzat Chard cartea lui North? întrebă Strike.

Fancourt făcu din nou mișcarea de mestecare, apoi spuse:

— Mie îmi place Daniel Chard, știi.

— Aveam impresia că la un moment dat a existat o dispută, spuse Strike.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Ai spus că „nu te-ai așteptat niciodată să te găsești” din nou la Roper Chard, când ai vorbit la petrecerea lor aniversară.

— Erai acolo? spuse Fancourt tăios.

Când Strike dădu din cap că da, Fancourt întrebă:

— De ce?

— Îl căutam pe Quine, spuse Strike. Soția lui mă angajase ca să-l găsesc.

— Dar, după cum știm acum, ea știa exact unde e el.

— Nu, spuse Strike, nu cred că știa.

— Dumneata crezi asta *sincer*? întrebă Fancourt cu capul lui mare înclinat într-o parte.

— Da, cred, zise Strike.

Fancourt ridică din sprâncene, evaluându-l pe Strike ca și cum ar fi fost o curiozitate dintr-o vitrină.

— Deci nu l-ai învinovățit pe Chard pentru că a refuzat cartea lui North? întrebă Strike, revenind la aspectul principal.

După o scurtă pauză, Fancourt spuse:

— Păi, da, l-am învinovățit pentru asta. Motivul exact pentru care s-a răzgândit în privința publicării doar Dan ar putea să ți-l spună, dar eu cred că a fost din cauză că se făcuse oarecare vâlvă legat de starea de sănătate a lui Joe, care stârnea dezgustul Angliei de mijloc față de cartea nepocăită pe care era el pe punctul s-o publice, iar Dan, care nu-și dăduse seama că Joe avea deja SIDA în stadiu avansat, s-a panicat. Nu voia să fie asociat cu saunele pentru homosexuali și SIDA, așa că i-a spus lui Joe că de fapt nu mai voia să publice cartea. A fost un act de mare lașitate, iar Owen și cu mine...

Încă o pauză. Cât timp trecuse de când Fancourt și Quine fuseseră prinși într-o relație strânsă de prietenie?

— Owen și cu mine credeam că asta l-a omorât pe Joe. Joe abia dacă mai putea să țină în mână stiloul, era practic orb, dar se străduia cu disperare să-și termine cartea înainte să moară. Noi simțeam că asta era singurul lucru care îl ținea în viață. Apoi a venit scrisoarea lui Chard care anula contractul lor; Joe a încetat să mai lucreze și, în mai puțin de 48 de ore, a murit.

— Există unele similarități, spuse Strike, cu ce s-a întâmplat cu prima dumitale soție.

— Nu e deloc același lucru, spuse Fancourt categoric.

— De ce nu?

— Cartea lui Joe era infinit mai bună.

Din nou o pauză, de data asta mai lungă.

— Asta înseamnă, spuse Fancourt, să vezi lucrurile dintr-o perspectivă pur literară. Bineînțeles, există și alte modalități de a le privi.

Își termină paharul de vin și ridică mâna, pentru a-i arăta barmanului că mai voia unul. Actorul de lângă ei, care abia dacă își trăsesese răsuflarea, încă vorbea.

— ... și el a zis „Dă-o-n mă-sa de autenticitate, ce vrei să fac, să-mi tai naibii mâna?”

— Trebuie să fi fost o perioadă foarte dificilă pentru dumneata, spuse Strike.

— Da, spuse Fancourt arțagos. Da, cred că putem să-i spunem „dificilă”.

— Ai pierdut un bun prieten și o soție la o distanță de – cât a fost – câteva luni?

— Da, la câteva luni.

— În tot acest timp ai scris?

— Da, spuse Fancourt, cu un răs nervos și condescendent, am scris *în tot acest timp*. E meseria mea. Pe dumneata te-ar întreba cineva dacă *mai erai încă în armată* în timp ce aveai probleme personale?

— Mă îndoiesc, spuse Strike fără ranchiună. Ce scriai?

— N-a fost publicat niciodată. Am abandonat cartea la care scriam, ca să o pot termina pe a lui Joe.

Chelnerul puse al doilea pahar de vin în fața lui Fancourt și plecă.

— Cartea lui North avea nevoie de mult lucru la ea?

— Mai nimic, spuse Fancourt. Joe era un scriitor strălucit. Am

aranjat câteva părți mai neprelucrate și am șlefuit finalul. El lăsase note despre cum voia să facem asta. Apoi m-am dus cu ea la Jerry Waldegrave, care era la Roper.

Strike își aminti ce spusese Chard despre relația prea strânsă dintre Fancourt și soția lui Waldegrave și continuă cu o oarecare precauție.

— Mai lucrasei cu Waldegrave și înainte?

— Nu lucrasem niciodată cu el pe cărțile mele, dar îi cunoșteam reputația de editor de talent și știam că îl plăcuse pe Joe. Am colaborat la *Către semn*.

— A făcut treabă bună cu asta, nu-i așa?

Izbucnirea de furie a lui Fancourt trecuse. Cel mult părea amuzat de direcția întrebărilor lui Strike.

— Da, spuse el luând o gură de vin, foarte bună.

— Dar nu voiai să lucrezi cu el acum, după ce te-ai dus la Roper Chard?

— Nu neapărat, spuse Fancourt încă zâmbind. În perioada asta bea cam mult.

— De ce crezi că Owen Quine l-a inclus pe Waldegrave în *Bombyx Mori*?

— De unde aș putea să știu asta?

— Se pare că Waldegrave a fost bun cu Quine. E greu de înțeles de ce Quine a simțit nevoia să-l atace.

— Da? întrebă Fancourt, privindu-l pe Strike cu atenție.

— Toți cei cu care am vorbit par să aibă o perspectivă diferită asupra personajului Tăietorul din *Bombyx Mori*.

— Serios?

— Cei mai mulți par indignați doar de faptul că Quine l-a atacat pe Waldegrave. Nu-și pot da seama ce a făcut Waldegrave ca să merite asta. Daniel Chard crede că prezența personajului Tăietorul arată că Owen Quine a avut un colaborator.

— Cine naiba crede el că ar fi colaborat cu Quine la *Bombyx Mori*? întrebă Fancourt cu un râs scurt.

— Are unele idei, spuse Strike. În același timp, Waldegrave crede că Tăietorul e de fapt un atac la adresa dumitale.

— Dar eu sunt Gloriezadarnică, spuse Fancourt cu un zâmbet. Toată lumea știe asta.

— De ce ar crede Waldegrave că Tăietorul se referă la dumneata?

— Va trebui să-l întrebi pe Jerry Waldegrave, spuse Fancourt, continuând să zâmbească. Dar am o senzație ciudată că dumneata

crezi că știi, domnule Strike. Și pot să-ți spun asta: Quine se înșela foarte, foarte tare – cum de fapt ar fi trebuit să-și dea seama.

Fundătură.

— Deci în toți acești ani nu ați reușit niciodată să vindeți casa din Talgarth Road?

— A fost foarte dificil să găsim un cumpărător care să satisfacă termenii testamentului lui Joe. El era un romantic, un idealist.

Apoi Fancourt spuse, mai degrabă ca un profesor care recomandă lecturi suplimentare.

— Mi-am așternut sentimentele despre toate acestea – moștenirea, povara, dificultatea moștenirii lui – în *Casa pustie*. Owen și-a spus părerea – așa cum era ea...

Pe fața lui Fancourt trecu umbra unui zâmbet afectat.

— ... în *Frații Balzac*.

— *Frații Balzac* e despre casa din Talgarth Road, nu-i așa? Întrebă Strike, care nu rămăsese cu acea impresie din primele 50 de pagini pe care le citise.

— Acolo se petrece acțiunea. De fapt, e despre relația noastră, a celor trei. Joe mort într-un colț și Quine și cu mine încercând să-i călcăm pe urme, să facem ca moartea lui să aibă un sens. Acțiunea e plasată în atelierul în care – din câte am citit – mi se pare că ai găsit trupul lui Quine?

Strike nu spuse nimic, ci continuă să-și ia notițe.

— Criticul Harvey Bird a numit *Frații Balzac* „groaznică, într-un mod care te face să te cutremuri, să-ți cadă falca, să ți se contracte sfincterul”.

— Tocmai mi-am amintit că era multă joacă cu boașele, spuse Strike.

Fancourt scoase un chicotit brusc și neforțat de fetiță.

— Ai citit-o, nu-i așa? O, da, Owen era obsedat de boașele lui.

Actorul de lângă ei se oprise, în sfârșit, să-și tragă răsuflarea. Cuvintele lui Fancourt răsunară în tăcerea scurtă care se lăsă. Strike rânji, în timp ce actorul și cei doi însoțitori ai lui se holbau la Fancourt, care îi trată cu zâmbetul lui acru. Cei trei bărbați începură să vorbească din nou repezit.

— Avea o idee fixă, spuse Fancourt întorcându-se din nou spre Strike. A la Picasso, înțelegi, testiculele lui erau sursa puterii lui creatoare. Era obsedat atât în viață, cât și în operă de machism, virilitate, fertilitate. Unii ar spune că e o fixație ciudată pentru un bărbat căruia îi plăcea să fie legat și dominat, dar eu o văd ca pe o consecință firească... yin-ul și yang-ul personalității sexuale a lui

Quine. Probabil ai observat numele pe care ni le-a dat în carte?

— Vas și Varicocel, spuse Strike.

Observă din nou aceea surpriză a lui Fancourt că un om care arăta ca Strike citea cărți sau acorda atenție conținutului lor.

— Vas – Quine – canalul care poartă sperma de la boașe la penis – forța sănătoasă, potentă, creatoare. Varicocel – o dilatare dureroasă a unei vene din testicul, care duce uneori la infertilitate. O aluzie tipic grosolană, în stilul lui Quine, la faptul că eu m-am îmbolnăvit de oreion la puțin timp după ce Joe a murit și, de fapt, am fost prea bolnav ca să merg la înmormântare, dar și la faptul că – după cum ai spus și dumneata – în vremea aia scriam în împrejurări grele.

— La acel moment erați încă prieteni? clarifică Strike.

— Când el a început cartea eram încă – teoretic – prieteni, spuse Fancourt cu un zâmbet înverșunat. Dar scriitorii sunt o specie sălbatică, domnule Strike. Dacă vrei prietenie pe viață și camaraderie altruistă, intră în armată și învață să ucizi. Dacă vrei o viață de alianțe temporare cu colegi care vor exulta la fiecare eșec al tău, scrie romane.

Strike zâmbi. Fancourt spuse, cu o plăcere detașată:

— *Frații Balzac* a avut unele dintre cele mai proaste cronici pe care le-am citit vreodată.

— Dumneata ai scris o cronică?

— Nu, spuse Fancourt.

— La acel moment erai căsătorit cu prima dumitale soție? întrebă Strike.

— Exact, spuse Fancourt.

Tremurul expresiei sale era ca frisonul ce străbate coasta unui animal când îl atinge o muscă.

— Încercam doar să înțeleg exact cronologia – ai pierdut-o la puțin timp după moartea lui North?

— Eufemismele pentru moarte sunt atât de interesante, nu-i așa? spuse Fancourt vesel. Nu am „pierdut-o”. Dimpotrivă, m-am împiedicat de ea în întuneric; ea era moartă în bucătăria noastră, cu capul în cuptor.

— Îmi pare rău, spuse Strike pe un ton formal.

— Da, în fine...

Fancourt comandă încă un pahar. Strike își dădea seama că se ajunsese la un punct delicat, în care un flux de informații fie se revărsa, fie rămânea secat pentru totdeauna.

— Ai discutat vreodată cu Quine despre parodia care a provocat

sinuciderea soției dumitale?

— Ți-am spus deja, nu am mai discutat niciodată nimic cu el după ce Ellie a murit, spuse Fancourt calm. Deci nu.

— Dar erai sigur că el a scris-o?

— Fără îndoială. Asemenea multor scriitori care nu prea au multe de spus, Quine era de fapt un bun imitator literar. Îmi amintesc cum pastașa unele din textele lui Joe și era foarte amuzant. Nu l-ar fi zeflemisit *în mod public* pe Joe, bineînțeles, era mult prea avantajos pentru el să umble cu noi doi.

— A recunoscut cineva că a văzut parodia înainte de publicare?

— Nu mi-a spus nimeni așa ceva, dar ar fi fost surprinzător să faci asta, nu-i așa, ținând cont de ce a provocat acea parodie? Liz Tassel a negat în fața mea că Owen i-ar fi arătat-o, dar eu am auzit zvonuri că ea o citise înainte de publicare. Sunt sigur că l-a încurajat s-o publice. Liz era de o gelozie nebună față de Ellie.

Urmă o pauză, apoi Fancourt spuse, încercând să pară voios:

— Zilele astea e greu să-ți mai amintești că a existat o vreme în care trebuia să aștepti cronicile de cerneală pe hârtie ca să-ți vezi opera făcută praf. Odată cu invenția internetului, orice cretin semianalfabet poate fi Michiko Kakutani.

— Quine a negat întotdeauna că el a scris-o, nu-i așa? întrebă Strike.

— Da, așa a făcut, ca un laș nemernic ce era, spuse Fancourt fără să pară conștient de vreo lipsă a bunului gust. Asemenea multor așa-ziși nonconformiști, Quine era o făptură invidioasă, un rival etern care tânjea după adorație. Era îngrozit că avea să fie ostracizat după ce Ellie a murit.

Fancourt continuă cu o plăcere evidentă:

— Bineînțeles, asta s-a întâmplat oricum. Owen se bucurase de multă glorie ca efect al faptului că făcuse parte dintr-un trio împreună cu Joe și cu mine. Când Joe a murit și eu l-am abandonat, a fost văzut așa cum era: un om cu o imaginație murdară și un stil interesant. Abia dacă avea o idee care să nu fie pornografică. Unii autori au o singură carte bună în ei. Așa era și Owen. A descărcat tot ce avea în el – o expresie care i-ar fi plăcut – în *Păcatul lui Hobart*. După aceea, totul a fost reluare inutilă.

— Nu ai spus cumva că *Bombyx Mori* și s-a părut „capodopera unui maniac”?

— Ai citit asta, nu-i așa? spuse Fancourt ușor flatat. Ei, așa și este, o adevărată curiozitate literară. Nu am negat niciodată că Owen Quine știa să scrie, înțelegi, numai că nu era niciodată

capabil să descopere ceva profund sau interesant despre care să scrie. Dar cu *Bombyx Mori* și-a găsit în sfârșit subiectul, nu-i așa? Toată lumea mă urăște, toată lumea e împotriva mea, sunt un geniu și nimeni nu-și dă seama de asta. Rezultatul e grotesc și comic, plin de amărăciune și autocompătimire, dar exercită o fascinație imposibil de negat.

Fancourt continuă cu entuziasmul cel mai mare pe care îl manifestase până atunci în discuție:

— Iar limbajul este admirabil. Unele pasaje sunt printre cele mai bune pe care le-a scris el vreodată.

— Toate lucrurile astea sunt foarte utile, spuse Strike.

Fancourt păru amuzat.

— Cum?

— Am senzația că *Bombyx Mori* e esențială pentru acest caz.

— „Caz”? repetă Fancourt zâmbind.

Urmă o scurtă pauză.

— Vrei să-mi spui la modul *serios* că dumneata crezi că ucigașul lui Owen Quine e încă în libertate?

— Da, eu cred că da, spuse Strike.

— Atunci, zise Fancourt zâmbind și mai larg, n-ar fi mai util să analizezi scrierile ucigașului, nu ale victimei?

— Poate, spuse Strike, dar nu știm dacă ucigașul scrie.

— Ah, aproape toată lumea scrie în ziua de azi, spuse Fancourt. Toți scriu romane, dar nimeni nu le citește.

— Sunt sigur că oamenii ar citit *Bombyx Mori*, mai ales dacă ai scrie dumneata o introducere, spuse Strike.

— Cred că ai dreptate, zise Fancourt, zâmbind și mai larg.

— Când anume ai citit cartea pentru prima oară?

— Trebuie să fi fost... să mă gândesc...

Fancourt părea să facă un calcul mental.

— Abia pe la ah, pe la mijlocul săptămânii după ce Quine a trimis-o, spuse Fancourt. Dan Chard m-a sunat, mi-a spus că Owen Quine încerca să sugereze că eu scrisesem parodia la cartea lui Ellie și a încercat să mă convingă să mă alătur lui într-un proces împotriva lui Quine. Am refuzat.

— Chard ți-a citit ceva din ea cu voce tare?

— Nu, spuse Fancourt zâmbind din nou. Era speriat că ar putea să-și piardă celebra achiziție, înțelegi. Nu, pur și simplu a rezumat afirmațiile făcute de Quine și mi-a oferit serviciile avocaților lui.

— Când a fost convorbirea asta telefonică?

— În seara lui... 7 trebuie să fi fost, spuse Fancourt. Duminică

seara.

— Aceași zi în care dumneata ai înregistrat un interviu despre noul dumitale roman, spuse Strike.

— Ești foarte bine informat, spuse Fancourt, îngustându-și ochii.

— Am văzut emisiunea.

— Știi, spuse Fancourt cu o urmă de malițiozitate, nu pari genul de om care savurează emisiunile de artă.

— N-am spus că le-am savurat, zise Strike, observând fără surprindere că Fancourt păru să savureze replica lui. Dar am observat că ai pronunțat greșit când ai spus numele primei dumitale soții în fața camerei.

Fancourt nu zise nimic, privindu-l pe Strike pe deasupra paharului de vin.

— Ai spus „Eff”, apoi te-ai corectat și ai spus „Ellie”, spuse Strike.

— Ei bine, cum ai spus – am pronunțat greșit. Se poate întâmpla și celor mai elocvenți dintre noi.

— În *Bombyx Mori*, răposata dumitale soție...

— ... se numește „Efigia”.

— Ceea ce este o coincidență, spuse Strike.

— Evident, spuse Fancourt.

— Pentru că n-ai fi avut cum să știi că Owen Quine o numise „Efigia” încă de pe 7.

— Nu, evident.

— Amanta lui Quine a primit un exemplar al manuscrisului lăsat în cutia ei poștală imediat după ce Quine a dispărut, spuse Strike. Nu cumva ai primit și dumneata un exemplar la început?

Pauza care urmă deveni excesiv de lungă. Strike simți cum firul fragil pe care reușise să-l lege între ei e în pericol de a se rupe. Nu conta. Păstrase această întrebare pentru sfârșit.

— Nu, spuse Fancourt. Nu am primit.

Își scoase portofelul. Intenția lui declarată de a-l trage pe Strike de limbă pentru un personaj din următorul lui roman părea, deloc spre regretul lui Strike, uitată. Strike scoase niște bani, dar Fancourt ridică o mână și spuse, cu o agresivitate evidentă:

— Nu, nu, dă-mi voie. Articolele în care apari subliniază faptul că ai avut și vremuri mai bune. De fapt, asta îmi amintește de Ben Jonson: „Sunt un gentleman sărac, un soldat; unul care, pe când soarta era mai bună cu el, ar fi disprețuit un adăpost atât de sărăcăcios”.

— Da? spuse Strike cu amabilitate, băgând banii la loc în buzunar. Mie îmi amintește mai mult de

*sicine subrepsti mi, atque intestina pumrens
ei misero eripuisti omnia nostru bona?
Eripuisti, eheu, nostrae crudele uenenum
Uitae, eheu nostrae pestis amicitiae.*

Strike privi fără să zâmbească uluirea lui Fancourt. Scriitorul își reveni rapid.

— Ovidiu?

— Catullus, spuse Strike, ridicându-se cu greu de pe taburetul scund, cu ajutorul mesei. Se traduce aproximativ prin:

*Deci așa te-ai apropiat pe furiș de mine, ca un acid care
îmi roade.
Măruntaiele, care mi-a furat tot ce prețuiam mai mult?
Da, ai furat – vai! – otravă nemiloasă în sângele meu
Năpasta – vai! – a prieteniei pe care am avut-o cândva.*

— Ei bine, presupun că o să ne mai vedem, spuse Strike pe un ton amabil.

Se îndreptă șchiopătând spre scări, cu ochii lui Fancourt ațintiți pe el.

Toți aliații și prietenii lui s-au năpustit asupra trupelor
Ca niște torente furioase.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*.

În seara aceea, Strike rămase mult timp pe canapeaua din bucătăria-sufrageria lui, abia auzind hurele traficului de pe Charing Cross Road și țipetele înăbușite și ocazionale ale petrecăreților de Crăciun mai grăbiți, își scosese proteza; era confortabil să stea așa, în boxeri, cu capătul piciorului rănit eliberat de presiune, iar zvâcnetul genunchiului potolit de încă o doză dublă de analgezice. Pastele neterminate se răceau pe farfuria de lângă el, de pe canapea, iar cerul de dincolo de fereastra mică dobândise profunzimea catifelată, albastru-închis, a nopții adevărate. Strike nu se mișca, chiar dacă era perfect treaz.

I se părea că trecuse foarte mult timp de când văzuse fotografia cu Charlotte în rochia ei de mireasă. Nu se mai gândise la ea întreaga zi. Era oare acesta începutul adevăratei vindecări? Ea se căsătorise cu Jago Ross, iar el era singur, rumegând la ițele unei crime elaborate, în lumina slabă a apartamentului lui răcoros de la mansardă. Poate că fiecare dintre ei era, în sfârșit, acolo unde trebuia cu adevărat să fie.

Pe masa din fața lui, în punga pentru probe din plastic transparent, încă învelit pe jumătate în coperta fotocopiată a cărții *Pe stâncile trădătoare*, se afla cartușul cenușiu-închis de la mașina de scris pe care îl luase de la Orlando. Se holbase la el cel puțin jumătate de oră, simțindu-se ca un copil care se trezește în dimineața de Crăciun față în față cu un cadou misterios și ispititor, cel mai mare de sub brad. Și totuși, nu trebuia să se uite sau să atingă, ca să distrugă vreo probă criminalistică ce s-ar fi putut culege de pe bandă. Orice suspiciune de violare...

Se uită la ceas. Își promisese să nu sune decât la 9 și jumătate.

Existau copii care trebuiau duși la culcare cu forța, o soție de îmbunat după încă o zi lungă la serviciu. Strike avea nevoie de timp ca să explice detaliat...

Dar răbdarea lui avea limite. Se ridică în picioare cu o anumită dificultate, luă cheile de la birou și cobori laborios scările, ținându-se strâns de balustradă, sărind într-un picior și așezându-se din când în când. Zece minute mai târziu intră din nou în apartamentul său și reveni pe locul de pe canapea, cald încă, având la el briceagul și purtând o pereche de mănuși de latex din cele din care îi dăduse mai devreme lui Robin.

Scoase cu grijă banda de mașină de scris și ilustrația de copertă mototolită din punga pentru probe și puse cartușul, care stătea încă pe hârtie, pe masa precară cu blat de plastic. Abia respirând, extrase dispozitivul în formă de scobitoare al briceagului și îl introduse delicat în spatele celor cinci centimetri de bandă fragilă aflați la vedere. Manevrând atent banda, reuși să mai scoată puțin. Cuvintele inversate deveniră vizibile, cu literele de la dreapta la stânga.

EIDDE E ENIC UITȘ ĀC MESUZERC UE RAI Valul subit de adrenalină se manifestă doar prin oftatul liniștit de satisfacție al lui Strike. Strânse din nou banda cu abilitate, folosind dispozitivul în formă de șurubelniță în roțița din partea de sus a cartușului, neatingând nimic cu mâinile, apoi, purtând în continuare mănuși de latex, îl strecură înapoi în punga pentru probe. Se uită din nou la ceas. Incapabil să mai aștepte, luă mobilul și îl sună pe Dave Polworth.

— E un moment nepotrivit? întrebă el când vechiul lui prieten răspunse.

— Nu, spuse Polworth părând curios. Ce e, Diddy?

— Am nevoie de o favoare, Chum. Una mare. Inginerul, aflat la aproape 200 de kilometri distanță, în sufrageria lui din Bristol, ascultă fără să întrerupă în timp ce detectivul îi explica ce trebuia să facă. După ce acesta termină, în sfârșit, urmă o pauză.

— Știu că îți cer mult, spuse Strike, ascultând neliniștit zumzăitul conexiunii telefonice. Nici măcar nu știu dacă e posibil pe vremea asta.

— Cum să nu fie, spuse Polworth. Dar va trebui să văd când pot să fac asta, Diddy. Am două zile libere în continuare... nu cred că lui Polly o să-i placă foarte...

— Da, m-am gândit că asta ar putea fi o problemă, zise Strike, știu că ar fi periculos.

— Nu mă jigni, am făcut și chestii mai rele decât asta, spuse Polworth. Nu, doar că voia să le duc pe ea și pe maică-sa la cumpărături de Crăciun... dar la naiba cu asta, Diddy, ziceai că e o chestiune de viață și de moarte?

— Aproape, spuse Strike închizând ochii și zâmbind larg. De viață și de libertate.

— Și fără cumpărături de Crăciun, băiete, ceea ce îi convine vechiului tău Chum. Consider-o ca și făcută și te sun dacă obțin ceva, bine?

— Ai grijă de tine, prietene.

— Dispari.

Strike puse mobilul lângă el, pe canapea și își frecă fața cu mâinile, încă zâmbind. Era posibil ca tocmai să-i fi spus lui Polworth să facă ceva încă și mai nebunesc și mai fără rost decât să pună mâna pe un rechin aflat în trecere, dar Polworth era un om căruia îi plăcea pericolul și venise vremea măsurilor disperate.

Ultimul lucru pe care îl făcu Strike înainte de a stinge lumina a fost să recitească notițele conversației lui Fancourt și să sublinieze cuvântul „Tăietor” atât de apăsător, încât sfâșie pagina.

Nu observi ironia viermelui de mătase?

John Webster, *Diavolul alb*.

Atât locuința familiei, cât și casa din Talgarth Road continuară să fie scotocite în căutare de probe criminalistice. Leonora rămase la Halloway. Devenise un joc al așteptării.

Strike era obișnuit cu statul ore în șir în frig, privind ferestre întunecate și urmărind necunoscuți fără față; cu apeluri telefonice și uși la care nu răspundea nimeni, cu fețe inexpresive, cu trecători care nu știau nimic; cu inacțiunea impusă și frustrantă. Ceea ce era diferit și deconcertant de data asta era anxietatea de care nu putea nicicum să scape.

Trebuia să păstrezi distanța, dar existau întotdeauna oameni care te impresionau, nedreptăți care dureau. Leonora era la închisoare, albă la față și plângând, fiica ei era confuză, vulnerabilă și despărțită de ambii părinți. Robin prinsese desenul lui Orlando deasupra biroului ei, astfel încât pasărea veselă, cu pântec roșu, privea în jos spre detectiv și spre asistenta lui în timp ce își făceau de lucru cu alte cazuri, reamintindu-le că o fată cu păr cârlionțat din Ladbroke Grove încă aștepta ca mama ei să se întoarcă acasă.

Robin, cel puțin, avea de îndeplinit o sarcină importantă, deși avea impresia că-l dezamăgește pe Strike. Revenise la birou două zile la rând fără nici un rezultat al eforturilor ei, cu punga pentru probe goală. Detectivul o avertizase să aleagă o atitudine prudentă, să fugă la cel mai mic semn că cineva o observase sau își amintise de ea. Nu-i plăcea să fie explicit în legătură cu cât de ușor de remarcat era asistenta lui, chiar și cu părul ei roșu-auriu strâns sub o căciuliță. Era foarte atrăgătoare.

— Nu sunt sigură că trebuie să fiu chiar atât de precaută, spuse ea după ce îi urmase instrucțiunile ad literam.

— Să nu uităm cu ce avem de-a face aici, Robin, se răsti el, în timp ce anxietatea continua să-l țină în ghearele sale. Quine nu și-

a smuls singur măruntaiele.

Unele dintre temerile lui erau ciudat de amorfe. În mod firesc, era îngrijorat că ucigașul avea să scape iar, că existau lacune mari în pânza de păianjen a argumentației pe care o construia, o argumentație care, în clipa de față, era construită în principal pe ceea ce-și închipuia el, care avea nevoie de probe fizice care să o ancoreze, astfel încât poliția și avocații apărării să n-o poată spulbera. Dar avea și alte griji.

Oricât de mult i-ar fi displăcut porecla de Bob Misticul pe care i-o dăduse Anstis, Strike avea acum o senzație a apropierii pericolului aproape la fel de intensă ca atunci când știuse, fără îndoială, că Vikingul era pe punctul de a sări în aer în jurul lui. I se spunea intuiție, dar Strike știa că era vorba de citirea unor semne subtile, o unire subconștientă a unor puncte. Din masa de probe disparate apărea o imagine clară a unui ucigaș, una fermă și terifiantă: un caz de obsesie, de furie violentă, de minte rațională și sclipitoare, dar profund tulburată.

Cu cât întârzia mai mult, refuzând să se dea bătut, cu cât îl încercuia mai strâns, cu atât mai mari erau șansele ca ucigașul să-și dea seama de amenințarea pe care o reprezenta el. Strike avea încredere în capacitatea lui de a depista și respinge atacul, dar nu putea contempla indiferent soluțiile pe care le-ar fi putut imagina o minte bolnavă ce se dovedise atrasă de o cruzime bizantină.

Zilele de concediu ale lui Polworth veniră și trecură, fără rezultate vizibile.

— Nu renunța acum, Diddy, îi spuse acesta lui Strike la telefon.

În mod caracteristic, zădărnici strădaniilor lui părea mai degrabă să-l stimuleze decât să-l descurajeze pe Polworth.

— Luni o să zic la serviciu că sunt bolnav. Mai încerc o dată.

— Nu pot să-ți cer asta, murmură Strike, frustrat. Drumul...

— Mă ofer eu, nemernic nerecunoscător cu picior de lemn.

— Penny o să te omoare. Cum rămâne cu cumpărăturile de Crăciun?

— Cum rămâne cu șansa mea de a face de răs poliția din Londra? spuse Polworth, căruia îi displăceau capitala și locuitorii ei în virtutea unui vechi principiu.

— Ești un prieten adevărat, Chum, spuse Strike.

După ce închise, văzu zâmbetul larg al lui Robin.

— Ce e amuzant?

— „Chum”, spuse ea. Sună atât de tare a școală generală, atât

de puțin stilul tău.

— Nu e ce crezi tu, spuse Strike.

Ajunsesese la mijlocul poveștii cu Dave Polworth și rechinul când mobilul lui sună iar: un număr necunoscut.

— Sunteți Cameron... ăăă... Strike?

— La telefon.

— Io sunt Jude Graham, spuse o voce feminină voioasă. Vecina lu' Kath Kent. S-a întors.

— Asta e o veste bună, spuse Strike, ridicând degetul mare spre Robin.

— Da, s-a întors în dimineața asta. E cu cineva care o să stea cu ea. Am întrebat-o unde a fost, da' nu vrea să zică.

Strike își aminti că Jude Graham credea că el e jurnalist.

— Cel care o să stea cu ea e bărbat sau femeie?

— Femeie, spuse vecina cu regret. O fată înaltă, slabă și negricioasă, e tot timpul' cu Kath.

— Asta e de mare ajutor, doamnă Graham, spuse Strike. O să... ăăă... o să vă las ceva în cutia poștală mai târziu pentru deranjul dumneavoastră.

— Excelent, spuse vecina fericită. Salut.

Apoi închise.

— Kath Kent s-a întors acasă, îi spuse Strike lui Robin. Se pare că a adus-o pe Pippa Midgley să stea cu ea.

— Ah, spuse Robin, încercând să nu zâmbească. Bănuiesc... ăăă... că acum îți pare rău că ai prins-o de gât?

Strike zâmbi melancolic.

— N-o să vorbească cu mine, spuse el.

— Nu, îl aprobă Robin. Nu cred că o s-o facă.

— Asta le convine de minune, că Leonora e la pârnaie.

— Dacă le povestești întreaga ta teorie, poate că o să coopereze, sugeră Robin.

Strike își mângâia bărbia, privind spre Robin fără s-o vadă.

— Nu pot, spuse el în cele din urmă. Dacă se află că amușin în direcția aia, o să fiu norocos dacă nu mă aleg cu un cuțit în spate într-o noapte întunecoasă.

— Vorbești serios?

— Robin, spuse Strike ușor exasperat, Quine a fost legat și eviscerat.

Se așeză pe brațul canapelei, care scârțâia mai puțin decât pernele, dar care gemu sub greutatea lui și spuse:

— Pippa Midgley te-a plăcut.

— O să fac asta, spuse Robin imediat.

— Nu singură, spuse el, dar poate că ai putea să mă introduci și pe mine? Ce zici de seara asta?

— Bineînțeles! zise ea jubilând.

Oare nu stabiliseră reguli noi, ea și cu Matthew? Era prima oară când Robin îl testa, dar se duse la telefon cu încredere. Nu s-ar putea spune că reacția lui Matthew când ea îl anunțase că nu știa când avea să ajungă acasă în seara aia a fost entuziastă, dar acesta acceptă vestea fără să protesteze.

Astfel că, la ora 7 în seara aceea, după ce discutaseră în detaliu tactica pe care aveau să o folosească, Strike și Robin plecară separat prin noaptea înghețată, la distanță de zece minute, Robin prima, spre Stafford Cripps House.

În curtea de beton din fața blocului se afla din nou o gașcă de adolescenți, care nu o lăsară pe Robin să treacă cu același respect precaut pe care i-l acordaseră lui Strike cu două săptămâni în urmă. Unul dintre aceștia dansa înaintea ei, mergând cu spatele, invitând-o la petrecere, spunându-i că era foarte frumoasă și râzând batjocoritor la tăcerea ei, în timp ce prietenii lui făceau glume în urma lui Robin, în întuneric, discutând despre aspectul ei din spate. Glumele adolescentului răsunau straniu în timp ce intrau în casa scârilor de beton. Lui Robin i se părea că acesta are cel mult 17 ani.

— Trebuie să merg la etaj, spuse ea ferm, însă transpirația începuse să-i înțepe pielea capului.

Băiatul se întinsese de-a latul casei scârilor, spre amuzamentul prietenilor lui. *E doar un copil*, își spuse Robin. *Și Strike vine imediat în urma ta*. Acest gând îi dădu curaj.

— Dă-te la o parte, te rog, spuse ea.

Băiatul ezită, făcu o remarcă batjocoritoare despre silueta ei și se mișcă. Robin aproape că se aștepta ca el s-o atingă în timp ce trecea, dar el fugi înapoi la prietenii lui, strigând cu toții epitete obscene în urma ei, în timp ce Robin urca scările și ajungea ușurată, fără să fie urmărită, pe palierul care ducea la apartamentul lui Kath Kent.

Înăuntru era aprinsă lumina. Robin se opri o secundă ca să se adune, apoi sună la ușă.

După câteva secunde, ușa se deschise 15 centimetri, prudent și apăru o femeie de vârstă mijlocie cu un păr roșcat, lung și încălțit.

— Kathryn?

— Da? spuse femeia cu suspiciune.

— Am unele informații foarte importante pentru tine, spuse Robin. Trebuie neapărat să le auzi.

(„Nu spune *Trebuie să vorbesc cu tine*, o instruisese Strike, sau *Am câteva întrebări*. Creezi un cadru de asemenea natură încât să pară că e în avantajul ei. Mergi cât poți mai departe fără să-i spui cine ești; fă să pară ceva urgent, fă-o să se îngrijoreze că pierde ceva dacă îți spune să pleci. E bine să intri înăuntru înainte ca ea să se poată prinde. Folosește-te de numele ei. Creează o legătură personală. Vorbește încontinuu).

— Ce? întrebă Kathryn Kent.

— Pot să intru? întrebă Robin. E foarte frig afară.

— Cine ești?

— Trebuie să auzi asta, Kathryn.

— Cine...?

— Kath? spuse cineva din spatele ei.

— Ești jurnalistă?

— Sunt o prietenă, improvizează Robin, cu vârfurile picioarelor pe pragul ușii. Vreau să te ajut, Kathryn.

— Hei...

O față lungă și palidă, cu ochi mari căprui apăru lângă cea a lui Kath.

— Pippa, spuse Robin, prinzând privirea fetei înalte, tu știi că sunt de partea ta – trebuie să vă spun ceva, amândurora, e ceva urgent...

Piciorul ei aproape trecuse peste prag. Robin puse în expresia ei cât de multă seriozitate și convingere putu, în timp ce privea în ochii panicați ai Pippei.

— Pippa, n-aș fi venit dacă n-aș fi crezut că e cu adevărat important...

— Las-o să între, îi spuse Pippa lui Kathryn.

Părea speriată.

Holul era aglomerat și părea plin de haine atârinate. Kathryn o conduse pe Robin într-o sufragerie mică, luminată de veioze, cu pereți zugrăviți cu model de magnolii. La ferestre erau perdele maro, din stofă atât de subțire, încât luminile clădirilor de vizavi și ale mașinilor care treceau în depărtare pătrundeau prin ele. O pătură portocalie puțin murdară acoperea canapeaua veche, care stătea pe un covor cu forme abstracte în spirală, iar pe o măsuță ieftină de pin se aflau resturi de mâncare chinezească la pachet. În colț era o masă șubredă pentru calculator, pe care stătea un laptop. Robin își dădu seama, cu o ușoară remușcare, că cele două

femei decorau împreună un brad mic și artificial de Crăciun. Un șir de beculețe zăcea pe podea, iar pe singurul fotoliu erau mai multe podoabe. Una din ele era un disc de porțelan pe care scria *Viiitoare scriiitoare celebră!*

— Ce vrei? întrebă Kathryn Kent, cu brațele încrucișate.

Privea încruntată spre Robin, cu ochi mici și aprigi.

— Pot să stau jos? spuse Robin, făcând asta fără să aștepte răspunsul lui Kathryn.

(„Fă-te comodă, cât de mult poți fără să fii nepoliticoasă, fă să le fie mai greu să te scoată de acolo”, spusese Strike).

— Ce vrei? repetă Kathryn Kent.

Pippa stătea în fața ferestrelor, holbându-se la Robin, care văzu că aceasta își făcea de lucru cu o podoabă de brad: un șoricel îmbrăcat ca Moș Crăciun.

— Știi că Leonora Quine a fost arestată pentru crimă? spuse Robin.

— Bineînțeles că știu. Eu am fost...

Kathryn arată spre pieptul ei generos.

— ... cea care a găsit factura Visa pentru frânghii, burqa și salopete.

— Da, spuse Robin, știu asta.

— Frânghii și o burqa! exclamă Kathryn Kent. A primit mai mult decât se aștepta, nu-i așa? În toți aniiăștia a fost doar o șleampătă mică... o plicticoasă mică... o mică vacă... și uite ce i-a făcut!

— Da, spuse Robin, știu că așa pare.

— Ce vrei să zici cu „așa pare”?

— Kathryn, am venit aici ca să te avertizez: ei nu cred că ea e autoarea.

(„Fără detalii. Nu menționa în mod explicit poliția, dacă poți evita asta, nu-ți asuma o poveste verificabilă, rămâi vagă”, îi spusese Strike”).

— Ce vrei să spui? repetă Kathryn tăios. Poliția nu...?

— Și tu aveai acces la cardul lui, mai multe ocazii să-l copiezi...

Kathryn privi frenetic de la Robin la Pippa, care strângea în mână șoricelul-Moș Crăciun, albă la față.

— Dar Strike nu crede că tu ești autoarea, spuse Robin.

— Cine? zise Kathryn.

Părea prea confuză, prea panicată ca să gândească limpede.

— Șeful ei, îi suflă Pippa.

— El! spuse Kathryn, întorcându-se iar spre Robin. El lucrează pentru *Leonora!*

— El nu crede că tu ești autoarea, repetă Robin, chiar și cu factura de pe cardul de credit – faptul că era la tine. Adică, pare ciudat, dar el e sigur că a ajuns la tine acciden...

— Ea mi-a dat-o! spuse Kathryn Kent, aruncându-și brațele în aer și gesticulând furios. Fiica lui – ea mi-a dat-o, eu nici măcar nu m-am uitat pe spate săptămâni de zile, nu m-am gândit la asta. Am fost *drăguță* că am luat desenul ei stupid și afurisit și m-am prefăcut că e frumos – am fost *drăguță!*

— Înțeleg asta, spuse Robin. Noi te credem, Kathryn, jur. Strike vrea să-l găsească pe adevăratul ucigaș, el nu e ca poliția.

(„Insinuează, nu afirma.”).

— El nu e interesat să ia pur și simplu prima femeie pe care Quine ar fi putut... înțelegi...

Cuvintele *să o lase să-l lege* pluteau în aer, nerostite.

Pippa era mai ușor de citit decât Kathryn. Credulă și ușor de speriat, Pippa privea spre Kathryn, care părea furioasă.

— Poate că nu-mi pasă cine l-a omorât! mârâi ea printre dinții încleștați.

— Dar cu siguranță nu vrei să fii arestat...?

— Așa zici tu, că sunt interesați de mine! La știri n-a apărut nimic!

— Păi... nici n-avea cum, nu-i așa? spuse Robin blând. Poliția nu organizează conferințe de presă ca să anunțe că e posibil să fi arestat persoana greși...

— La cine era cardul? La *ea*.

— De obicei, era chiar la Quine, spuse Robin, iar soția lui nu e singura persoană care avea acces la el.

— De unde știi mai bine ca mine ce crede poliția?

— Strike are contacte bune la poliția metropolitană, spuse Robin calm. A fost în Afganistan cu ofițerul responsabil de caz, Richard Anstis.

Numele omului care o interogase părea să aibă greutate pentru Kathryn, care privi din nou spre Pippa.

— De ce-mi spui asta? întrebă ea.

— Pentru că nu vrem să vedem încă o femeie nevinovată arestată, spuse Robin, pentru că noi credem că poliția pierde timpul amușinând pe cine nu trebuie și pentru că...

(„Adaugă și puțin interes personal, odată ce ai aruncat momeala, asta face lucrurile să pară mai plauzibile”).

Robin continuă, prefăcându-se stânjenită:

— ... evident, pe Cormoran l-ar ajuta foarte mult dacă el ar fi cel

care-l prinde pe adevăratul ucigaș. Din nou.

— Da, spuse Kathryn dând vehement din cap, asta e, nu-i așa? Vrea publicitate.

Nici o femeie care fusese împreună cu Owen Quine timp de doi ani nu ar fi crezut că publicitatea nu e o binefacere necondiționată.

— Uite ce e, vrem doar să te avertizăm despre cum gândesc ei, spuse Robin și să-ți cerem ajutorul. Dar, evident, dacă nu vrei...

Robin dădu să se ridice.

(„Odată ce i-ai prezentat situația, comportă-te ca și cum nu te-ar interesa dacă acceptă. Ai reușit asta atunci când începe ea să umble după tine”).

— Am spus poliției tot ce știam, spuse Kathryn, care părea deconcertată acum, când Robin, care era mai înaltă decât ea, se ridicase iar. Nu am nimic altceva de spus.

— Păi, noi nu suntem siguri că ei au pus întrebările corecte, spuse Robin, lăsându-se iar pe canapea.

Apoi, cu ochii ațintiți asupra laptopului din colț, se abătu brusc de la pista pe care Strike o pregătise pentru ea.

— Tu ești scriitoare. Observi lucruri. L-ai înțeles pe el și opera lui mai bine decât oricine altcineva.

Virajul neașteptat spre tonul măgulitor o făcu pe Kathryn (care deschisese deja gura, pregătită să vorbească) să-și înăbușe cuvintele furioase pe care era pe cale să i le arunce lui Robin, oricare ar fi fost acestea.

— Și? spuse Kathryn. Ce vrei să știi?

Agresivitatea ei părea acum puțin falsă.

— Vrei să-l lași pe Strike să vină și să asculte ce ai de spus? Nu vine, dacă nu vrei.

Această ofertă, prin care Robin încerca s-o liniștească, nu fusese aprobată de șeful ei.

— El îți respectă dreptul de a refuza.

Strike nu făcuse nici o astfel de afirmație.

— Dar ar vrea să audă ce ai de spus cu cuvintele tale.

— Nu știi dacă am de spus ceva util, spuse Kathryn.

Își încrucișă brațele iar, însă nu putea să ascundă aerul de vanitate satisfăcută.

— Știu că îți cerem mult, spuse Robin, dar dacă ne ajuți să-l prindem pe adevăratul ucigaș, Kathryn, o să apari în ziar din motivele *corecte*.

Perspectiva aceasta începu să prindă contur – Kathryn intervievată de jurnaliști nerăbdători și admirativi, care o întrebau

despre opera ei, poate: Povestește-mi despre *Sacrificiul Melinei...*

Kathryn aruncă o privire laterală spre Pippa, care spuse:

— Nemernicul ăla m-a *răpit!*

— Ai încercat să-l ataci, Pip, zise Kathryn.

Se întoarse puțin neliniștită spre Robin.

— *Eu* nu i-am spus niciodată să facă asta. Pippa era – după ce am văzut ce scrisese el în carte – eram amândouă... și ne-am gândit că el – șeful tău – fusese angajat ca să ne aranjeze.

— Înțeleg, minți Robin.

Raționamentul i se părea întortocheat și paranoic, dar poate că dacă petreceai mai mult timp cu Owen Quine, ăsta era efectul asupra ta.

— Pe Pippa a luat-o valul și nu s-a mai gândit, spuse Kathryn, privind-o pe protejata ei cu un amestec de afecțiune și reproș. Pip are probleme de temperament.

— E de înțeles, spuse Robin ipocrit. Pot să-l chem pe Cormoran... pe Strike, vreau să spun? Să-i zic să vină aici?

Scosese deja mobilul din buzunar și privi în jos spre el. Strike îi trimisese un mesaj:

Pe palier. Frig ca naiba.

Ea îi răspunse:

Așteaptă 5.

De fapt, avu nevoie de doar trei minute. Îmbunată de seriozitatea și de aerul înțelegător ale lui Robin, ca și de încurajarea alarmată a Pippa de a-l primi pe Strike și de a afla ce era mai rău, atunci când acesta bătu în sfârșit la ușă, Kathryn se duse să-i deschidă cu ceva ce semăna a promptitudine.

Încăperea păru mult mai mică odată cu sosirea lui. Pe lângă Kathryn, Strike părea imens și aproape inutil de masculin; când ea eliberă singurul fotoliu de podoabele de Crăciun și Strike se așeză pe el, acesta începu să pară pitic. Pippa se retrase la capătul canapelei, așezată pe braț, aruncându-i lui Strike priviri în care se citea un amestec de sfidare și groază.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă Kathryn pe Strike.

Acesta era îmbrăcat cu paltonul lui gros, iar pantofii lui, mărimea 44, erau înfiți ferm în covorul ei spiralat.

— O cană de ceai ar fi minunat, spuse el.

Kathryn plecă spre bucătăria minusculă. Trezindu-se singură cu Strike și Robin, Pippa se panică și fugi după ea.

— Te-ai descurcat al naibii de bine, îi murmură Strike lui Robin, dacă îmi oferă ceai.

— E foarte mândră de faptul că e scriitoare, șopti Robin, ceea ce înseamnă că putea să-l înțeleagă în moduri în care alți oameni...

Dar Pippa revenise cu o cutie de biscuiți ieftini, iar Strike și Robin amuțiră imediat. Pippa își reluu locul de la capătul canapelei, aruncându-i lui Strike priviri înspăimântate care aveau, ca și atunci când se ghemuise în biroul lor, o nuanță de încântare teatrală.

— Ești foarte amabilă, Kathryn, spuse Strike după ce ea puse o tavă cu ceai pe mäsută.

Robin văzu că pe una din căni scria *Rămăi calm și corectează*.

— Vom vedea, replică Kent, cu brațele încrucișate în timp ce îl privea încruntată de sus.

— Kath, stai jos, o îndemnă Pippa.

Kathryn se așeză fără prea mare chef pe canapea, între Pippa și Robin.

Prima prioritate a lui Strike era să încurajeze încrederea fragilă pe care Robin reușise să o creeze; atacul direct nu-și avea locul aici. El se lansă, prin urmare, într-un discurs care îl oglindea pe cel al lui Robin și care sugera că autoritățile aveau îndoieli în privința arestării Leonorei și că treceau în revistă probele existente, evitând să menționeze în mod direct poliția, dar sugerând prin fiecare cuvânt că poliția metropolitană își îndrepta acum atenția spre Kathryn Kent. În timp ce vorbea, o sirenă se auzea în depărtare. Strike sublinie că el personal era sigur de nevinovăția lui Kathryn, dar că o vedea ca pe o sursă pe care poliția nu reușise s-o înțeleagă sau s-o folosească în mod adecvat.

— Da, mă rog, aici s-ar putea să ai dreptate, spuse ea.

Kathryn nu atât înflorise la cuvintele lui liniștitoare, cât se detensionase; luă cana cu *Rămăi calm* și spuse cu o expresie disprețuitoare:

— Nu-i interesa altceva decât viața noastră sexuală.

Strike își aminti că, din ce îi spusese Anstis, Kathryn se oferise să le dea o grămadă de informații pe acest subiect fără să fie presată să facă asta.

— Pe mine nu mă interesează viața voastră sexuală, spuse Strike. E evident că el – ca să fiu direct – nu obținea acasă ce voia.

— Nu se mai culcase cu ea de ani de zile, spuse Kathryn.

Amintindu-și fotografiile din dormitorul Leonorei cu Owen Quine legat, Robin își coborî privirea.

— Nu aveau nimic în comun. Owen nu putea să discute cu ea despre opera lui, pe ea n-o interesa, nu dădea o ceapă degerată pe asta. Owen ne-a spus – nu-i așa?...

Kathryn ridică privirea spre Pippa, care era cocoțată pe brațul canapelei, lângă ea.

— ... că ea nici măcar nu-i citise vreodată cărțile ca lumea. Owen voia pe cineva cu care să relaționeze la nivelul ăla. Cu mine chiar putea să discute despre literatură.

— Și cu mine, spuse Pippa.

Apoi se lansă într-un discurs:

— Owen era interesat de politicile identității, înțelegeți și discuta cu mine ore în șir despre cum era pentru mine să mă fi născut, practic, în trupul gre...

— Da, mi-a spus că era o ușurare să poată discuta cu cineva care chiar îi înțelegea opera, spuse Kathryn tare, acoperind-o pe Pippa.

— Așa mă gândeam și eu, zise Strike dând din cap. Și poliția nu s-a deranjat să te întrebe despre nimic din toate astea, înțeleg?

— Păi, m-au întrebat unde ne-am întâlnit și eu le-am zis: la cursurile lui de scriere creatoare. A fost ceva treptat, înțelegi, el era interesat de scrisul meu...

— ... de scrisul nostru... spuse Pippa încet.

Kathryn vorbi îndelung. Strike dădea din cap, încercând să pară cât mai interesat de evoluția treptată a relației profesor-student spre ceva mult mai intim, în timp ce Pippa îi însoțea mereu, despărțindu-se de Quine și Kathryn doar la ușa dormitorului.

— Eu scriu literatură fantasy puțin mai diferită, spuse Kathryn.

Strike rămase surprins și puțin amuzat că ea începuse să vorbească precum Fancourt: cu fraze exersate și expresii de impact. Se întrebă în treacăt câți oameni care stăteau singuri ore în șir, mângălindu-și poveștile, exersau vorbitul despre opera lor în timpul pauzelor de cafea și își aminti ce-i spusese Waldegrave despre Quine și anume că acesta recunoscuse de bunăvoie că făcea simulări de interviu cu un pix.

— De fapt, e literatură fantasy și erotică, dar e cu adevărat literară. Și asta e chestia cu practica tradițională a publicării, înțelegi, nu vor să riște cu ceva care nu s-a mai făcut, totul se reduce la ceea ce intră în categoriile lor de promovare, iar dacă amesteci mai multe genuri, dacă încerci să crezi ceva complet

nou, se tem să-și asume riscul... știu că Liz Tassel...

Kathryn rostise numele de parcă era o suferință fizică.

— ... i-a spus lui Owen că opera mea era prea de nișă. Dar asta e minunat cu editurile independente, libertatea...

— Da, zise Pippa, evident disperată să-și spună și ea părerea, e adevărat, pentru ficțiunea populară cred că editurile independente pot fi soluția...

— Numai că eu nu scriu ficțiune populară, zise Kathryn cu o ușoară încruntare, asta voiam să spun...

— ... dar Owen credea că pentru biografia mea ar fi mai bine să merg pe calea tradițională, spuse Pippa. Înțelegeți, el era cu adevărat interesat de identitatea de gen și era fascinat de povestea mea. L-am prezentat câtorva oameni transgender și mi-a promis că vorbește cu editorul lui despre mine, fiindcă era convins că, având parte de o promovare cum trebuie și cu o poveste care de fapt n-a mai fost spusă niciodată...

— Lui Owen îi plăcea foarte mult *Sacrificiul Melinei*, abia aștepta să citească mai departe, spuse Kathryn tare. Practic îmi smulgea din mână fiecare capitol, după ce îl terminam și mi-a spus...

Kathryn se opri brusc, în mijlocul frazei. Iritarea provocată de faptul că fusese întreruptă se șterse în mod grotesc de pe fața Pippei. Robin își dădu seama că amândouă își amintiseră dintr-odată că, în tot acest timp în care Quine le copleșise cu încurajări exuberante, cu interes și apreciere, personajele Harpia și Epicene prindeau un contur obscen pe vechea mașină electrică de scris, la adăpost de privirile lor nerăbdătoare.

— Deci vă vorbea despre opera lui? întrebă Strike.

— Puțin, spuse Kathryn Kent cu o voce neutră.

— Cât timp a lucrat la *Bombyx Mori*, știi cumva?

— Majoritatea timpului cât l-am cunoscut eu, zise Kathryn.

— Ce spunea despre ea?

Urmă o pauză. Kathryn și Pippa se uitară una la cealaltă.

— I-am spus deja, îi zise Pippa lui Kathryn, cu o privire plină de înțeles spre Strike, că el ne-a spus că avea să fie ceva diferit.

— Da, zise Kathryn fără tragere de inimă, încrucișându-și brațele. Nu ne-a spus că avea să fie așa.

Așa... Strike își aminti substanța maro și cleioasă care se scurgea din sânii Harpiei. Pentru el fusese una dintre cele mai revoltătoare imagini ale cărții. Își aminti că sora lui Kathryn murise de cancer de sân.

— A spus cum avea să fie cartea? întrebă Strike.

— A mințit, spuse Kathryn simplu. A spus că avea să fie călătoria unui scriitor sau așa ceva, dar a dat de înțeles... ne-a spus că noi aveam să fim...

— Niște „minunate suflete pierdute”, spuse Pippa, care părea că nu poate uita expresia.

— Da, murmură Kathryn.

— Ți-a citit vreo parte din ea, Kathryn?

— Nu, spuse ea. A spus că voia să fie o... o...

— Ah, *Kath*, spuse Pippa tragic.

Kathryn își îngropase fața în mâini.

— Poftim, spuse Robin amabil, căutând șervețele în geanta ei.

— Nu, refuză Kathryn cu asprime în glas.

Se ridică de pe canapea și dispăru în bucătărie. Se întoarse cu câteva prosoape de hârtie.

— A spus, repetă ea, că voia să fie o surpriză. Ce nemernic. *Nemernicul*.

Kathryn se așeză la loc. Își tamponă ochii și scutură din cap. Coama ei lungă de păr roșcat flutura, în timp ce Pippa o masa pe spate.

— Pippa mi-a zis, spuse Strike, că Owen Quine a strecurat un exemplar al manuscrisului în cutia poștală.

— Da, spuse Kathryn.

Era evident că Pippa îi mărturisise deja această indiscreție.

— Jude, de alături, l-a văzut când a făcut asta. E o vacă băgăreață, îmi ține tot timpul socoteala.

Strike, care tocmai strecurase încă 20 de lire în cutia poștală a vecinei băgărețe ca mulțumire pentru că-l informa despre acțiunile lui Kathryn, întrebă:

— Când?

— Pe 6, la prima oră, spuse Kathryn.

Strike aproape simți tensiunea și însuflețirea lui Robin.

— La momentul ăla becurile din fața ușii funcționau?

— Alea? Nu merg de luni de zile.

— Jude a vorbit cu Owen Quine?

— Nu, doar s-a uitat pe fereastră. Era 2 noaptea sau așa ceva, nu era să iasă afară în cămașă de noapte. Dar ea l-a văzut venind și plecând de o grămadă de ori. Știa cum a-arată, cu pălăria și mantia aia s-stupidă.

Kathryn începu să suspine.

— Pippa spune că era și un bilet, zise Strike.

— Da... „Clipa răzbunării pentru noi amândoi”, spuse Kathryn.

— Îl mai ai?

— L-am ars, răspunse Kathryn.

— Îți era adresat ție? „Dragă Kathryn”?

— Nu, doar un mesaj și un sărut afurisit, suspină Kathryn.
Nemernicul!

— Să mă duc să iau niște băutură adevărată? se oferi Robin pe neașteptate.

— E niște băutură în bucătărie, spuse Kathryn, înăbușindu-și răspunsul cu prosopul de bucătărie pe care și-l apăsa pe gură și obraji. Pip, adu-o tu.

— Ești sigură că biletul era de la el? întrebă Strike în timp ce Pippa pleca grăbită la bucătărie.

— Da, era scrisul lui, l-aș recunoaște dintr-o mie.

— Ce ai înțeles din el?

— Nu știu, spuse Kathryn, ștergându-și ochii înlăcrimați.

Că m-a răzbunat pe mine pentru că i-o trăsesese nevستی-sii?

Că s-a răzbunat pe el însuși improșcând cu noroi pe toată lumea... chiar și pe mine? Laș nemernic.

În mod inconștient, Kathryn repetase cuvintele lui Michael Fancourt.

— Putea să-mi spună că nu mai voia... dacă avea de gând să-i pună capăt... de ce să facă asta? De ce? Și *nu* era vorba doar de mine... Pip... a dat de înțeles că-i pasă, vorbea cu ea despre viața ei... ea a trecut prin perioade groaznice... adică, biografia ei nu e mare literatură sau ceva, dar...

Pippa se întoarse cu o sticlă de coniac și pahare care zângăneau, iar Kathryn amuți.

— Păstram asta pentru Crăciun, spuse Pippa scoțând dopul cu îndemănare. Poftim, Kath.

Kathryn acceptă un coniac mare și îl dădu pe gât dintr-o gură. Acesta păru să aibă efectul dorit. Kathryn trase aer în piept și se îndreptă de spate. Robin acceptă doar puțin. Strike refuză.

— Când ai citit manuscrisul? o întrebă el pe Kathryn, care deja se servea din nou cu coniac.

— Chiar în ziua în care l-am găsit, pe 9, când am venit acasă să-mi mai iau niște haine. Stăteam cu Angela la azil, înțelegi... el nu răspunsese la nici unul dintre apelurile mele telefonice începând cu noaptea focurilor de artificii, nici măcar la unul, iar eu îi spusese că Angela e foarte rău, îi lăsasem mesaje. Apoi am venit acasă și am găsit manuscrisul împrăștiat pe podea. M-am gândit „din cauza asta nu răspunde, vrea să citesc chestia asta

înainte?” L-am luat cu mine la azil și l-am citit acolo, în timp ce stăteam cu Angela.

Robin putea doar să-și imagineze cum trebuia să se fi simțit ea citind descrierea pe care i-o făcea amantul, în timp ce stătea lângă patul de moarte al surorii ei.

— Am sunat-o pe Pip... nu-i așa?...

Pippa dădu din cap.

— ... și i-am spus ce făcuse. Îl sunam într-una, dar el *continua* să nu-mi răspundă. Ei și după ce Angela a murit, m-am gândit: „Dă-o naibii. Vin eu după tine”.

Coniacul colorase ușor obrazii lui Kathryn.

— M-am dus acasă la ei, dar când am văzut-o pe ea – soția lui – mi-am dat seama că spunea adevărul. Nu era acolo. Așa că i-am zis să-i spună că Angela murise. El o cunoscuse pe Angela...

Fața lui Kathryn se boți iar. Pippa își puse jos paharul și o luă pe Kathryn pe după umerii ei tremurători.

— M-am gândit că cel puțin o să-și dea seama ce mi-a făcut când o pierdeam... când am pierdut-o...

Timp de mai bine de un minut, în cameră nu se auzi nici un sunet în afară de suspinele lui Kathryn și de țipetele îndepărtate ale adolescenților din curtea de jos.

— Îmi pare rău, spuse Strike pe un ton formal.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine, spuse Robin.

Un sentiment fragil de camaraderie îi lega acum pe toți patru. Puteau fi de acord cel puțin cu un lucru: că Owen Quine se comportase foarte urât.

— De fapt, capacitatea ta de a analiza un text m-a adus aici, îi spuse Strike lui Kathryn.

Ochii acesteia se îngustaseră din nou; acum erau umflați și arătau ca niște fante pe chipul ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Kathryn, dar Robin detectă o mândrie satisfăcută în spatele aerului hotărât.

— Nu înțeleg unele lucruri pe care Quine le-a scris în *Bombyx Mori*.

— Nu e greu, spuse ea, repetând fără să-și dea seama ce spusese Fancourt. N-o să câștige premii pentru subtilitate, nu-i așa?

— Nu știu, zise Strike. Există un personaj foarte controversat.

— Gloriezadarnică? întrebă ea.

Evident, se gândi Strike, Kathryn se repezise la această concluzie. Fancourt era celebru.

— Mă gândeam la Tăietor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea.

Asprimea tonului ei o șocă pe Robin. Kathryn privi spre Pippa, iar Robin recunoscuse licărirea prost mascată care indica un secret împărtășit.

— El pretindea că e mai bun decât atât, spuse Kathryn. Pretindea că există unele lucruri care sunt sacre. Apoi s-a apucat să...

— Se pare că nimeni nu vrea să mi-l interpreteze pe Tăietor, spuse Strike.

— Asta e din cauză că unii dintre noi mai au o anumită decență, spuse Kathryn.

Strike prinse privirea lui Robin. O îndemnă să preia ea controlul.

— Jerry Waldegrave i-a spus deja lui Cormoran că el e Tăietorul, spuse ea ezitant.

— Mie îmi place Jerry Waldegrave, zise Kathryn pe un ton sfidător.

— Îl cunoști? întrebă Robin.

— Owen m-a dus la o petrecere de Crăciun acum doi ani, spuse ea. Waldegrave era acolo. Un om drăguț. Băuse ceva.

— Bea încă de atunci? interveni Strike.

Fusese o greșeală; Strike o încurajase pe Robin să preia controlul pentru că presupusese că ea părea mai puțin înspăimântătoare. Întreruperea lui o făcu pe Kathryn să amuțească.

— Mai erau și alți oameni interesanți la petrecere? întrebă Robin, sorbind din coniac.

— Michael Fancourt era acolo, spuse Kathryn imediat. Oamenii zic că e arogant, dar mie mi s-a părut fermecător.

— Ah... ai vorbit cu el?

— Owen voia ca eu să păstrez distanța, spuse ea, dar eu m-am dus la toaletă și pe drumul de întoarcere i-am zis pur și simplu cât de mult îmi plăcuse *Casa pustie*. Owen n-ar fi fost de acord cu asta.

Kathryn o spusese cu o satisfacție demnă de milă.

— Zicea întotdeauna că Fancourt e supraestimat, dar *eu* cred că e minunat. În orice caz, am vorbit o vreme și apoi cineva l-a dus în altă parte.

După care, Kathryn repetă sfidător, de parcă umbra lui Owen Quine ar fi fost în cameră și putea să audă cum rivalul său era

lăudat:

— Dar, da, Fancourt a fost fermecător cu *mine*. Mi-a urat noroc cu scrisul meu.

Kathryn mai bău niște coniac.

— I-ai spus că erai prietena lui Owen? întrebă Robin.

— Da, spuse Kathryn zâmbind puțin poznaș și el a râs și a zis: „Ai toată compasiunea mea”. Nu l-a deranjat asta. Nu-i mai păsa de Owen, îmi dădeam seama. Nu, eu cred că e un om drăguț și un scriitor extraordinar. Oamenii sunt invidioși, nu-i așa, când ai succes?

Kathryn își turnă iar coniac. Ținea la băutura remarcabil de bine. În afara roșeții de pe față, nimic nu trăda că s-ar fi amețit.

— Și ți-a plăcut și Jerry Waldegrave, spuse Robin aproape absentă.

— O, e minunat, zise Kathryn.

Acum îi luase la rând, lăudându-i pe toți cei pe care Quine i-ar fi putut ataca.

— E un om minunat. Dar era foarte, foarte beat. Era într-o cameră de alături și oamenii îl evitau, înțelegi. Japița aia de Tassel ne-a spus să-l lăsăm în pace, că vorbea prostii.

— De ce zici că e japiță? întrebă Robin.

— E o vacă bătrână și snoabă, spuse Kathryn. Cum a putut să-mi vorbească și celorlalți la fel! Dar știu de ce: era supărată pentru că Michael Fancourt era acolo. Eu i-am zis – Owen se dusesse să vadă dacă Jerry e în regulă, nu voia să-l lase leșinat într-un fotoliu, indiferent ce zicea japița aia bătrână – lui Tassel: „Tocmai vorbeam cu Fancourt, e fermecător”.

Apoi Kathryn continuă cu satisfacție:

— Nu i-a plăcut asta. Nu-i plăcea ideea că el se purta așa de frumos cu mine, în timp ce pe ea o ura. Owen mi-a zis că mai demult Liz Tassel fusese îndrăgostită de Fancourt, dar el nici n-o băga în seamă.

Kathryn savura această bârfă, oricât de veche era. În acea seară, cel puțin, făcuse parte din cercul inițiaților.

— A plecat la puțin timp după ce i-am zis asta, spuse ea cu satisfacție. Ce femeie oribilă.

— Michael Fancourt mi-a zis... începu Strike.

Ochii lui Kathryn și ai Pippei se ațintiră imediat asupra lui: erau nerăbdătoare să afle ce ar fi putut spune celebrul scriitor.

— ... că Owen Quine și Elizabeth Tassel au avut cândva o aventură.

După un moment de tăcere stupefiată, Kathryn Kent izbucni în râs. Era, fără îndoială, unul sincer: răgușit și aproape voios, țipete care umpleau încăperea.

— Owen și *Elizabeth Tassel!*

— Așa a spus el.

Pippa zâmbi radios văzând veselia exuberantă și neașteptată a lui Kathryn Kent. Aceasta se lăsă pe spătarul canapelei, încercând să-și tragă răsuflarea; niște coniac i se vărsă pe pantaloni, în timp ce ea se zguduia din cauza unei veselii aparent autentice. Pippa se molipsi și începu și ea să râdă.

— Niciodată, găfâi Kathryn, nici... într-un... milion... de *ani*...

— A precizat că a fost cu mult timp în urmă, spuse Strike.

Dar Kathryn își scutură coama ei lungă și roșie, în timp ce continua să scoată hohote puternice de râs neprefăcut.

— Owen și Liz... niciodată, spuse ea, tamponându-și ochii umezi. Niciodată, niciodată... Nu înțelegi. Owen zicea că e *îngrozitoare*. Mi-ar fi spus... Owen vorbea despre toate femeile cu care se culcase, nu era un gentleman în *privința* asta, nu-i așa, Pip? Aș fi știut dacă ei s-ar fi... Nu știu de *unde* a scos Michael Fancourt asta. *Niciodată*.

Veseliei ei neforțate i se adăugase o convingere totală, iar râsul o detensionase.

— Dar nu știi ce înseamnă, de fapt, Tăietorul? o întrebă Robin.

Robin își puse paharul gol de coniac pe măsuta de pin, cu fermitatea unui musafir care e pe punctul de a-și lua rămas-bun.

— N-am zis că nu știu, spuse Kathryn, cu răsuflarea încă tăiată din cauza râsului prelungit. *Știu*. Numai că era groaznic să-i faci asta lui Jerry. Ce ipocrit afurisit... Owen îmi spune să nu zic la nimeni și apoi se apucă să bage asta în *Bombyx Mori*...

Robin nu avea nevoie ca privirea lui Strike să-i spună să nu zică nimic. Lăsă buna dispoziție alimentată de coniac a lui Kathryn, plăcerea pe care i-o provoca întreaga lor atenție și mândria de a cunoaște secrete sensibile despre personajele literare să-și facă treaba.

— Bine, spuse ea. Bine, uite despre ce e vorba... Owen mi-a spus în timp ce plecam. Jerry era foarte beat în seara aceea și căsnicia lui are probleme, știți asta, așa e de ani de zile... el și Fenella se certaseră groaznic în seara de dinaintea petrecerii și ea i-a zis că fiica lor ar putea să nu fie a lui. Că putea să fie...

Strike știa ce urmează.

— ... a lui Fancourt, spuse Kathryn după o pauză dramatică

adecvată. Piticul cu cap mare, copilul pe care ea se gândea să-l avorteze pentru că nu știa al cui e, înțelegeți? Tăietorul, cu coarnele lui de încornorat... Iar Owen mi-a zis să-mi țin gura. „Nu e ceva amuzant”, a zis el, „Jerry își iubește fiica, e singurul lucru bun pe care îl are în viață”. Dar a vorbit despre asta tot drumul spre casă. Îi tot dădea cu Fancourt și cât de mult i-ar dispăcea să afle că are o fiică, pentru că Fancourt nu și-a dorit copii niciodată... Toate tâmpeniile astea despre protejarea lui Jerry! Orice ca să lovească în Michael Fancourt. Orice.

Leandro se sili din răspuțeri; apa de deasupra
 lui se roti
 Și îl trase în jos, pe fundul mării
 Care era presărat cu perle...

Christopher Marlowe, *Hero și Leandro*.

Recunoscător pentru efectul coniacului ieftin și pentru combinația specială de gândire limpede și căldură a lui Robin, Strike se despărți de ea cu multe mulțumiri, jumătate de oră mai târziu. Robin se duse spre casă, la Matthew, cuprinsă de satisfacție și însuflețire, privind cu mai multă înțelegere decât până atunci teoria lui Strike despre ucigașul lui Owen Quine. Asta se datora, în parte, faptului că nimic din ceea ce spusese Kathryn Kent nu contrazisese teoria, dar mai ales faptului că ea se simțea deosebit de apropiată de șeful ei după acel interogatoriu comun.

Strike se întoarse în apartamentul lui de la mansardă într-o stare mai puțin exuberantă. Nu băuse nimic în afară de ceai și credea cu mai multă putere ca oricând în teoria lui, dar singura probă pe care o putea oferi era un unic cartuș de mașină de scris: nu era suficient ca să răstoarne cazul poliției împotriva Leonorei.

În noaptea de sâmbătă spre duminică se lăsă un îngheț puternic, dar în timpul zilei sclipiri de soare străpungeau covorul de nori. Ploaia transformă o parte din zăpada acumulată în canale într-o zloată alunecoasă. Strike medita de unul singur, între apartament și birou, ignorând un apel de la Nina Lascelles și refuzând o invitație la cină acasă la Nick și lisa, argumentând că avea muncă de birou de făcut, dar în realitate preferând singurătatea fără presiuni discuțiilor despre cazul Quine.

Știa că se comportă ca și cum ar fi fost supus unui standard profesional care încetase să mai fie valabil când părăsise Divizia de Investigații Speciale. Deși din punct de vedere legal era liber să bârfească cu oricine voia despre suspiciunile lui, Strike continua

să le trateze drept confidentiale. Aceasta se datora în parte unei obișnuințe de lungă durată, dar mai ales faptului că (oricât de batjocoritor ar fi putut să râdă alții) Strike lua foarte în serios posibilitatea ca ucigașul să audă ce gândea și făcea el. În opinia lui Strike, cea mai sigură cale de a face ca informațiile secrete să nu se scurgă era să nu spui nimănui despre ele.

Luni îl vizită din nou șeful și amantul necredincioasei domnișoare Brocklehurst, al cărui masochism se extindea acum prin dorința de a afla dacă aceasta avea cumva, așa cum credea el cu tărie, un al treilea iubit ascuns pe undeva. Strike ascultă, gândindu-se în același timp la ce reușise să facă Dave Polworth, care acum începea să pară ultima lui speranță. Străduințele lui Robin rămâneau zadarnice, în ciuda orelor pe care le petrecea urmărind probele pe care i le ceruse el să le găsească.

La 6:30 în seara aceea, în timp ce stătea în apartament uitându-se la buletinul meteo, care prevedea revenirea aerului arctic înainte de sfârșitul săptămânii, mobilul lui sună.

— Ia ghici, Diddy, spuse Polworth și în fundal se auzeau niște păcănituri provocate de bruiaje.

— Cred că glumești, spuse Strike, cu pieptul încordat brusc de așteptare.

— Le am pe toate, prietene.

— Dumnezeuule mare, șopti Strike.

Fusese chiar teoria lui, dar era uluit, ca și cum Polworth făcuse totul singur, fără nici un ajutor.

— Sunt aici într-o pungă, te așteaptă.

— O să trimit pe cineva mâine la prima oră...

— Iar eu o să mă duc acasă și o să fac o baie bună, spuse Polworth.

— Chum, ești un...

— Da, știu. Discutăm despre meritele mele mai târziu. Sunt înghețat ca dracu', Diddy, mă duc acasă.

Strike o sună pe Robin să-i dea vestea. Exaltarea ei era la fel de mare ca a lui.

— Da, mâine! spuse ea, plină de hotărâre. Mâine mă duc să le aduc, o să mă asigur că...

— Nu începe să fii neatentă, o întrerupse Strike. Nu e un concurs.

Abia dacă dormi în noaptea aceea.

Robin nu apăru deloc la birou până la unu după-amiaza, dar în clipa în care Strike auzi ușa de sticlă trântindu-se și o auzi cum îl

strigă, își dădu seama.

— Nu ai...?

— Ba da, spuse ea cu răsufierea tăiată.

Robin avu senzația că el o s-o îmbrățișeze, ceea ce ar fi însemnat încălcarea unui hotar de care el nici măcar nu se apropiase vreodată, dar gestul care i se păruse că ar putea fi destinat ei avea de fapt ca obiect mobilul de pe biroul lui.

— Îl sun pe Anstis. Am reușit, Robin.

— Cormoran, cred că... începu Robin să spună.

Dar Strike n-o auzi. Se repezise în biroul lui, închizând ușa după el.

Robin se lăsă pe scaunul de la calculatorul ei, simțindu-se stânjenită. Vocea înăbușită a lui Strike se înălța și cobora în spatele ușii. Robin se ridică, agitată, ca să meargă la toaletă, unde se spală pe mâini și privi insistent în oglinda crăpată și pătată, examinând auriul inoportun de strălucitor al părului ei. Se întoarse în birou și se așeză, nereușind să se apuce de nimic. Observă că nu aprinsese micuțul ei brad de Crăciun cu beteală. Făcu asta și așteptă, rozându-și unghiile, cu mintea absentă, ceea ce nu mai făcuse de ani de zile.

Douăzeci de minute mai târziu, Strike apăru din birou cu fălcile încheștate și o expresie furioasă.

— Dobitoc prost și afurisit! fură primele lui cuvinte.

— Nu se poate! icni Robin.

— Nu vrea să audă de nimic, spuse Strike, prea montat ca să se poată așeza, șchiopătând într-o parte și-n alta în spațiul limitat. A dus haina aia însângerată din depozit la analize și are sângele lui Quine pe ea – mare scofală, putea să se fi tăiat acum luni de zile. E atât de îndrăgostit de teoria lui afurisită...

— I-ai spus cumva că nu trebuie decât să obțină un mandat de...?

— *DOBITOCUL!* muși Strike, lovind dulapul de metal atât de tare încât acesta răsună, iar Robin tresări.

— Dar nu au cum să nege – odată ce criminaliștii termină...

— Tocmai asta e ideea, Robin! spuse Strike, întorcându-se spre ea. Dacă nu caută *înainte* să termine criminaliștii, s-ar putea să nu mai fie nimic de găsit!

— Dar i-ai spus despre mașina de scris?

— Dacă simplul fapt că asta e *acolo* nu-l pocnește pe bou între ochi...

Robin nu mai riscă nici o sugestie, ci doar îl urmări cum merge

într-o parte și-n alta, cu fruntea încruntată, prea intimidată să-i mai spună acum ce o îngrijora.

— Dă-o-n mă-sa, mârâi Strike la cea de-a șasea întoarcere spre biroul ei. Șoc și groază. N-avem de ales. Al și Nick.

Strike scoase iar mobilul.

— Cine e Nick? întrebă Robin, străduindu-se din greu să țină pasul cu el.

— E soțul avocatei Leonorei, spuse Strike formând un număr la telefon. Prieten vechi... e gastroenterolog...

Se retrase din nou în biroul lui și trânti ușa.

Neavând altceva de făcut, Robin umplu ceainicul, cu inima bubuind și făcu ceai pentru amândoi. Cănille se răciră, neatinse, în timp ce ea aștepta.

Când Strike apăru după cincisprezece minute, părea mai calm.

— Bun, spuse el, ridicând cana și luând o gură de ceai. Am un plan și o să am nevoie de tine. Ești pregătită pentru asta?

— Bineînțeles! spuse Robin.

Strike o informă pe scurt despre ce voia să facă. Era ceva ambițios și avea să necesite o doză bună de noroc.

— Ei bine? o întrebă Strike în cele din urmă.

— Nici o problemă, spuse Robin.

— S-ar putea să nu avem nevoie de tine.

— Da, spuse Robin.

— Pe de altă parte, ai putea să fii vitală.

— Da, spuse Robin.

— Ești sigură că e în regulă? întrebă Strike, privind-o atent.

— Nu e nici un fel de problemă, spuse Robin. Vreau să fac asta, chiar vreau.

Apoi adăugă, ezitând:

— Cred însă că e...

— Ce? spuse Strike tăios.

— Cred că e mai bine să exersezi înainte, spuse Robin.

— Ah, zise Strike, cercetând-o cu privirea. Da, ai dreptate. Avem timp până joi, cred. O să verific data acum...

Dispăru pentru a treia oară în biroul lui. Robin reveni la scaunul de la calculatorul ei.

Voia cu disperare să joace rolul ei în prinderea ucigașului lui Owen Quine, dar ceea ce fusese pe punctul de a spune, înainte ca răspunsul tăios al lui Strike s-o panicheze și s-o facă să renunțe, fusese: „Cred că e posibil ca el să mă fi văzut”.

Ha, ha, ha, te încurci în propria ta lucrare
ca un vierme de mătase.

John Webster, *Diavolul alb*.

În lumina felinarului de modă veche, picturile murale caricaturale care acopereau fațada lui Chelsea Arts Club erau misterioase și stranii. Ciudățeniile de la circ fuseseră pictate pe pereții cu fond discret de curcubeu ai unui șir lung de case albe obișnuite lipite în una singură: o fată blondă cu patru picioare, un elefant care își mânca îngrijitorul, un contorsionist sfrijit în haine de închisoare cu dungi al cărui cap părea să dispară în propriul lui anus. Clubul se afla pe o stradă cu multă vegetație, somnoroasă și elegantă, amuțită de ninsoarea care revenise cu și mai multă forță, căzând cu repeziciune și crescând pe acoperișuri și trotuare ca și cum scurtul răgaz al iernii arctice nici n-ar fi existat. Întreaga zi de marți, viscolul se întetise, iar acum, văzut printr-o perdea unduitoare de fulgi înghețați luminată de felinare, vechiul club părea, în proaspetele lui culori pastel, straniu de nesubstanțial, ca un decor de carton, ca un cort mare în *trompe l'oeil*.

Strike stătea pe o străduță întunecoasă de lângă Old Church Street, privindu-i cum sosesc unul câte unul la mica lor petrecere. Văzu cum bătrânul Pinkelman era ajutat să coboare din taxi de Jerry Waldegrave, cu o față încremenită, în timp ce Daniel Chard stătea în cârje, cu o căciulă de blană, dând din cap și zâmbind stângaci a bun venit. Elizabeth Tassel sosi singură cu taxiul, scotocind după bani în poșetă și tremurând în frig. Ultimul veni Michael Fancourt, într-o mașină cu șofer. Coborî fără să se grăbească, îndreptându-și pardesiul înainte de a urca scările de la intrare.

Detectivul, pe al cărui păr foarte cârlionțat cădea ninsoarea deasă, scoase mobilul și îl sună pe fratele lui vitreg.

— Hei, spuse Al, care părea însuflețit. Sunt toți în sala de mese.

- Câți?
- Cam douăzeci.
- Intru acum.

Strike traversă strada șchiopătând, cu ajutorul bastonului. Îl lăsară să între imediat ce le spuse cum se numește și le explică faptul că venise ca invitat al lui Duncan Gilfedder.

Al și Gilfedder, un fotograf de celebrități pe care Strike îl întâlnea pentru prima oară, se aflau la mică distanță de intrare. Gilfedder părea nedumerit cine e Strike sau de ce lui, ca membru al acestui club excentric și fermecător, i se ceruse de către cunoștința lui, Al, să invite un oaspete pe care nu-l cunoștea.

— Fratele meu, spuse Al, făcând prezentările.

Părea mândru.

— Ah, spuse Gilfedder inexpresiv.

Purta același tip de ochelari ca și Christian Fisher, iar părul lui lins și dezordonat îi ajungea până la umeri.

— Credeam că fratele tău e mai tânăr, spuse el.

— Țăla e Eddie, spuse Al. El e Cormoran. Fost soldat. Acum e detectiv.

— Ah, făcu Gilfedder, părând încă și mai năucit.

— Mersi pentru chestia asta, spuse Strike, adresându-se deopotrivă celor doi bărbați. Vă mai iau ceva de băut?

Clubul era atât de zgomotos și de aglomerat, încât mare parte din el rămânea ascunsă; puteai zări doar conturul unor canapele moi și sclipirile unor bușteni care ardeau în șeminee. Pereții barului cu plafon scund erau acoperiți din belșug cu afișe, picturi și fotografii; acesta dădea senzația unei case de țară, intimă și puțin dezordonată. Fiind cel mai înalt bărbat din încăperea, Strike putea vedea pe deasupra capetelor spre ferestrele din spatele clubului. Dincolo de ele era o grădină mare, luminată de becuri exterioare, astfel că anumite părți se vedeau mai bine. Un strat gros și imaculat de zăpadă pură și netedă ca o glazură se întindea peste tufișurile verzi, iar sculpturile de piatră pândeau ascunse pe sub arbuști.

Strike ajunse la bar și comandă vin pentru însoțitorii lui, privind spre salon în timp ce făcea asta.

Cei care mâncau umpleau mai multe mese lungi de lemn. Era petrecerea Roper Chard, cu o pereche de ferestre zăbrelite alături și grădina înghețată, albă și fantomatică dincolo de geam. Vreo douăzeci de oameni, dintre care pe unii Strike nu-i recunoștea, se strânseseră să-l omagieze pe Pinkelman, în vârstă de 90 de ani,

care stătea în capul mesei. Strike văzu că, indiferent cine fusese însărcinat cu *amplasarea*, acesta îi pusese pe Elizabeth Tassel și Michael Fancourt foarte departe unul de celălalt. Fancourt vorbea tare la urechea lui Pinkelman, cu Chard în fața lui. Elizabeth Tassel stătea lângă Jerry Waldegrave. Nici unul nu-i vorbea celuiilalt.

Strike le duse lui Al și Gilfedder paharele cu vin, apoi se întoarse la bar ca să aducă un pahar cu whisky pentru el, încercând să aibă vedere liberă asupra petrecerii Roper Chard.

— De ce ești aici? spuse o voce limpede din preajma lui. Nina Lascelles stătea lângă cotul lui, în aceeași rochie neagră cu bretele pe care o purtase la masa de ziua lui. Nu mai rămăsese nici o urmă din cochetăria ei jucăușă, îl privea acuzator.

— Bună, spuse Strike surprins. Nu mă așteptam să te văd aici.

— Nici eu pe tine, spuse ea.

Strike nu răspunsese la nici unul dintre apelurile ei telefonice timp de peste o săptămână, încă de când se culcase cu ea ca să scape de gândurile despre Charlotte în ziua nunții ei.

— Deci îl cunoști pe Pinkelman, spuse Strike. Încearcă să faci puțină conversație, deși se confrunța cu ceva ce-și dădea seama că era animozitate.

— Preiau unii dintre autorii lui Jerry, acum că el pleacă. Pinks e unul dintre ei.

— Felicitări, spuse Strike. Însă ea tot nu zâmbi.

— Dar Waldegrave a venit totuși la petrecere? continuă el.

— Pinks ține mult la Jerry. Dar de ce ești *tu* aici?

— Fac ceea ce am fost angajat să fac, spuse Strike. Încearcă să descopăr cine l-a ucis pe Owen Quine.

Nina își dădu ochii peste cap, în mod evident având impresia că el exagerează cu insistența lui.

— Cum ai intrat aici? E exclusiv pentru membri.

— Am un contact, spuse Strike.

— Deci nu te-ai gândit să te folosești iar de mine? întrebă ea.

Lui Strike nu-i plăcea prea mult imaginea lui pe care o vedea în ochii ei ca de șoricel. Era incontestabil că se folosise în mod repetat de ea. Devenise ceva ieftin și reprobabil, iar ea nu merita asta.

— M-am gândit că s-ar putea să nu mai țină, spuse Strike.

— Da, zise Nina. Te-ai gândit bine.

Nina se întoarse și se duse la masă, ocupând ultimul loc liber, între doi angajați pe care el nu îi cunoștea.

Strike se afla drept în direcția privirii lui Jerry Waldegrave. Acesta îl zări, iar Strike văzu cum ochii editorului se măresc în spatele ochelarilor lui cu ramă de baga. Alertat de privirea fixă a lui Waldegrave, Chard se răsuci pe scaun și, în mod clar, îl recunoscă și el pe Strike.

— Cum merge? întrebă Al cu însuflețire, lângă Strike.

— Excelent, răspuse detectivul. Unde s-a dus acel Găl... cum îi spune?

— Și-a dat pe gât paharul și a plecat. Nu știe ce naiba vrem să facem.

Nici Al nu știa de ce se aflau aici. Strike nu-i spusese nimic, în afara faptului că avea nevoie să între în seara asta în Chelsea Arts Club și că era posibil să aibă nevoie să-l ducă cineva. Mașina lui Al, o Alfa Romeo Spider roșu strălucitor, era parcată puțin mai încolo pe stradă. Fusese chinuitor pentru genunchiul lui Strike să se urce și să coboare din vehiculul jos și alungit.

După cum intenționase Strike, acum jumătate din masa Roper Chard părea foarte conștientă de prezența lui. Strike era poziționat în așa fel încât să-i poată vedea oglindiți în ferestrele zăbrelete întunecate. Două Elizabeth Tassel priveau furios spre el, pe deasupra a două meniuri, două Nina erau hotărâte să-l ignore și doi Chard cu țeasta cheală chemară fiecare un chelner și îi șoptiră ceva la ureche.

— Țala e tipul chel pe care l-am văzut la River Cafe? întrebă Al.

— Da, spuse Strike zâmbind larg, în timp ce chelnerul solid se despărțea de fantoma lui oglindită și își croia drum spre ei. Cred că suntem pe cale să fim întrebați dacă avem dreptul de a fi aici.

— Mii de scuze, domnule, începu chelnerul cu un murmur, când ajunse la Strike, dar aș putea să vă întreb...?

— Al Rokeby – fratele meu și cu mine suntem aici împreună cu Duncan Gilfedder, spuse Al amabil înainte ca Strike să apuce să răspundă.

Tonul lui Al exprima surpriză că cineva îi interpelase. Al era un tânăr fermecător, dintr-o clasă privilegiată, care era bine-venit pretutindeni, ale cărui recomandări erau impecabile și a cărui includere nonșalantă a lui Strike în sânul familiei îi conferi acestuia aceeași senzație firească de îndreptățire. Ochii lui Jonny Rokeby priveau din fața îngustă a lui Al. Chelnerul murmură niște scuze grăbite și se retrase.

— Încerci pur și simplu să le bagi frica-n oase? întrebă Al, privind fix spre masa editurii.

— N-are ce strica, spuse Strike cu un zâmbet.

Bău din whisky, în timp ce îl urmărea pe Daniel Chard cum rostește ceea ce era, în mod evident, un discurs bombastic în onoarea lui Pinkelman. De sub masă fură scoase o felicitare și un cadou. Pentru fiecare privire și zâmbet pe care le ofereau bătrânului scriitor exista o aruncătură nervoasă către bărbatul masiv și întunecat care se holba la ei de la bar. Doar Michael Fancourt nu privise în jur. Fie nu devenise conștient de prezența detectivului, fie nu era tulburat de ea.

Când în fața tuturor apărură aperitivele, Jerry Waldegrave se ridică în picioare și plecă de la masă spre bar. Ochii Ninei și ai lui Elizabeth îl urmăreau. Pe drumul spre toaletă, Waldegrave doar dădu din cap către Strike, dar la întoarcere se opri.

— Sunt surprins să te văd aici.

— Da? spuse Strike.

— Da, spuse Waldegrave. Dumneata, ăă... îi faci pe oameni să se simtă inconfortabil.

— Nu depinde de mine, spuse Strike.

— Ai putea să nu te mai holbezi la noi.

— El e fratele meu, Al, spuse Strike, ignorându-i solicitarea.

Al zâmbi larg și întinse mâna, pe care Waldegrave o strânse, părând complet perplex.

— Îl enervezi pe Daniel Chard, îi spuse Waldegrave lui Strike, privind direct în ochii detectivului.

— Ce păcat, spuse Strike.

Editorul își ciufuli părul neîngrijit.

— Mă rog, dacă asta e atitudinea dumitale...

— Sunt surprins că-ți pasă ce crede Daniel Chard.

— Nu îmi pasă în mod deosebit, spuse Waldegrave, dar el poate să facă viața altor oameni neplăcută atunci când e prost dispus. M-aș bucura ca seara asta să meargă bine pentru Pinkelman. Nu pot să înțeleg de ce ești aici.

— Voiam să livrez ceva, spuse Strike.

Scoase un plic alb, nescris, dintr-un buzunar interior.

— Ce e asta?

— E pentru dumneata, spuse Strike.

Waldegrave îl luă, părând total confuz.

— E ceva la care ar trebui să te gândești, spuse Strike apropiindu-se de editorul năucit, în barul zgomotos. Știi, Fancourt a avut oreion înainte ca soția lui să moară.

— Ce? spuse Waldegrave uluit.

— N-a avut copii niciodată. Sunt destul de sigur că e steril. M-am gândit că te-ar putea interesa.

Waldegrave se holbă la el, deschise gura, nu găsi nimic de spus și se îndepărtă, ținând încă strâns în mână plicul alb.

— Ce-a fost asta? îl întreabă Al pe Strike, surescitat.

— Planul A, spuse Strike. Vedem.

Waldegrave se așeză din nou la masa Roper Chard. Deschise plicul pe care i-l dăduse Strike, oglindit în fereastra neagră din spatele lui. Nedumerit, scoase un al doilea plic. Pe acesta era mâzgălit un nume.

Editorul ridică privirea spre Strike, care ridică din sprâncene.

Jerry Waldegrave ezită, apoi se întoarse spre Elizabeth Tassel și îi întinse plicul. Ea citi ce scria pe el, încruntându-se. Ochii ei se repeziră în direcția lui Strike. El îi zâmbi și toastă cu paharul spre ea.

Plicul circulă de-a lungul și de-a curmezișul mesei, ajungând în mâinile lui Michael Fancourt.

— Așa, spuse Strike. Al, eu mă duc în grădină să fumez. Rămâi aici și ține telefonul deschis.

— Clubul nu permite folosirea...

Dar Al prinse expresia lui Strike și rectifică în grabă:

— Așa fac.

Pentru tine își cheltuie viermele de mătase
Galbenele lui strădaniei? Pentru tine se
nimicește el?

Thomas Middleton, *Tragedia răzbunătorului*.

Grădina era pustie și învăluită într-un frig pătrunzător. Strike își afundă gleznela în zăpadă, incapabil să simtă răceala care se infiltra prin cracul drept al pantalonului. Toți fumătorii care în mod obișnuit s-ar fi strâns pe pajiștile netede preferaseră strada. Strike croi un șanț solitar prin albul înghețat, în tabloul acela dominat de o frumusețe tăcută și se opri lângă un iaz mic și rotund care devenise un disc de gheață groasă și cenușie. Un cupidon dolofan de bronz stătea în mijlocul unei scoici supradimensionate. Purta o perucă de zăpadă și își îndrepta arcul cu săgeată nu undeva unde ar fi putut să lovească o ființă umană, ci drept către cerul întunecat.

Strike își aprinse o țigară și se întoarse să privească spre ferestrele strălucitoare ale clubului. Mesenii și chelnerii păreau niște figurine decupate din hârtie care se mișcau pe fundalul unui paravan luminat.

Dacă Strike își cunoștea omul, acesta avea să vină. Nu era aceasta o situație irezistibilă pentru un scriitor, pentru cel care țesea obsesiv experiența în cuvinte, care iubea macabru și straniu?

Și într-adevăr, după câteva minute Strike auzi o ușă deschizându-se, o frântură de conversație și muzică repede înăbușită, apoi sunetul unor pași amortizați.

— Domnule Strike?

Capul lui Fancourt părea deosebit de mare în întuneric.

— N-ar fi mai simplu să ieșim în stradă?

— Aș prefera să facem asta în grădină, spuse Strike.

— Înțeleg.

Fancourt părea vag amuzat, ca și cum ar fi intenționat, cel puțin pe termen scurt, să-i facă pe plac lui Strike. Detectivul bănuia că simțul dramatic al scriitorului era satisfăcut de faptul că, de la masa de oameni neliniștiți, el fusese cel chemat să discute cu omul care-i făcea pe toți să fie atât de agitați.

— Despre ce e vorba? întrebă Fancourt.

— Prețuiesc opinia dumitale, spuse Strike. E o chestiune de analiză critică a lui *Bombyx Mori*.

— Iar? spuse Fancourt.

Buna dispoziție i se răcea odată cu picioarele. Fancourt își strânse mai bine haina în jurul lui și spuse, în timp ce zăpada cădea des și repede:

— Am spus tot ce voiam să spun despre carte.

— Unul dintre primele lucruri care mi-au fost arătate în legătură cu *Bombyx Mori*, spuse Strike, a fost că amintea de opera dumitale timpurie. Violență și simbolism abscons, cred că acestea au fost cuvintele folosite.

— Și? spuse Fancourt, cu mâinile în buzunare.

— Și, cu cât vorbeam mai mult cu oamenii care îl știau pe Quine, cu atât mai clar devenea că romanul pe care l-a citit toată lumea seamănă doar vag cu cel pe care pretindea el că-l scrie.

Respirația lui Fancourt se înălța în fața lui, ca un nor, mascând puținul pe care Strike îl putea vedea din trăsăturile lui masive.

— Am cunoscut chiar o fată care spune că a auzit o parte a cărții care nu apare în manuscrisul final.

— Scriitorii mai taie, spuse Fancourt tropăind, cu umerii gârboviți. Owen ar fi făcut bine să taie mult mai mult decât atât. Câteva romane, de fapt.

— Mai sunt și toate reproducerile din opera lui de început. Doi hermafrodiți. Doi saci însângeați. Tot acel sex gratuit.

— Era un om cu o imaginație limitată, domnule Strike.

— A lăsat în urma lui un bilet pe care mângălise ceea ce par a fi o grămadă de nume posibile de personaje. Unul dintre aceste nume apare pe un cartuș de mașină de scris care a dispărut din biroul lui înainte ca poliția să-l sigileze, dar nu se regăsește nicăieri în manuscrisul finalizat.

— Atunci înseamnă că s-a răzgândit, spuse Fancourt iritat.

— E un nume obișnuit, nici simbolic, nici arhetipal, precum numele din manuscrisul finalizat.

Cum ochii lui începeau să se învețe cu întunericul, Strike văzu pe fața cu trăsături masive a lui Fancourt o expresie de ușoară

curiozitate.

— Un restaurant plin de oameni a asistat la ceea ce eu cred că se va dovedi a fi ultima masă a lui Quine și reprezentația lui publică finală, continuă Strike. Un martor credibil spune că el a strigat ca să audă întreg restaurantul că unul dintre motivele pentru care Tassel era prea lașă ca să reprezinte cartea era „scula bleagă a lui Fancourt”.

Strike se îndoia că oamenii nervoși de la masa editurii puteau să-i vadă clar pe el și pe Fancourt. Siluetele lor se pierdeau, probabil, printre copaci și statui, dar cei hotărâți sau disperați ar fi putut totuși să le depisteze amplasamentul după punctul luminos și minuscul al țigării sclipitoare a lui Strike: ținta unui lunetist.

— Numai că în *Bombyx Mori* nu apare nimic despre scula dumitale, continuă Strike. Acolo nu apare nimic despre faptul că amanta lui Quine și tânăra ei prietenă transgender sunt niște „minunate suflete pierdute”, după cum le spusese el că avea să le descrie. Și pe viermii de mătase nu torni acid; ca să obții gogoșile lor, îi fierbi.

— Și? repetă Fancourt.

— Și, am fost obligat să adopt concluzia că *Bombyx Mori* pe care a citit-o toată lumea e o carte diferită de *Bombyx Mori* pe care a scris-o Owen Quine.

Fancourt încetă să mai tropăie din picioare. Încremenit pe moment, păru să se gândească serios la cuvintele lui Strike.

— Eu... nu, spuse el, aparent doar pentru sine. Quine a scris acea carte. E stilul lui.

— Ciudat că spui asta, pentru că toți cei care se pricep cât de cât la stilul specific al lui Quine par să detecteze o voce străină în carte. Daniel Chard credea că e Waldegrave. Waldegrave credea că e Elizabeth Tassel. Iar Christian Fisher a depistat stilul *dumitale*.

Fancourt dădu din umeri, cu obișnuita și prompta lui aroganță.

— Quine încerca să imite un scriitor mai bun.

— Nu crezi că modul în care își tratează el modelele vii e straniu de inegal?

Fancourt, care acceptase o țigară și un foc oferite de Strike, asculta acum în tăcere și cu interes.

— El spune că soția și agenta lui îl parazitau, spuse Strike. Neplăcut, dar e genul de acuzație pe care oricine o poate arunca celor despre care s-ar putea spune că trăiesc din veniturile lui. Sugerează că amanta lui nu ține la animale și adaugă ceva care ar putea fi sau o trimitere voalată la faptul că ea produce cărți

mizerabile, sau o aluzie destul de dezgustătoare la cancerul de sân. Prietena lui transgender scapă cu o zeflema despre exercițiile vocale – și asta după ce ea susține că i-a arătat povestea vieții ei pe care o scria și i-a împărtășit toate secretele ei cele mai tainice. Quine îl acuză pe Chard că l-a ucis practic pe Joe North și emite o sugestie crasă la ce ar fi vrut Chard să facă de fapt cu el. Și mai există și acuzația că dumneata ai fost responsabil pentru moartea primei dumitale soții. Toate acestea fiind fie lucruri știute, bârfe publice sau acuzații ușor de aruncat.

— Ceea ce nu înseamnă că nu dor, spuse Fancourt încet.

— De acord, zise Strike. Au dat multor oameni motive să fie supărați pe el. Dar singura dezvăluire reală din carte e insinuarea că dumneata ești tatăl Joannei Waldegrave.

— Ți-am spus – sau aproape ți-am spus – ultima oară când ne-am întâlnit, zise Fancourt părănd încordat, că acea acuzație este nu doar falsă, ci și imposibilă. Sunt steril, după cum Quine...

— ... după cum Quine ar fi trebuit să știe, fu de acord Strike, deoarece dumneata și cu el erați încă în termeni aparent buni când dumneata ai avut oreion, iar el făcuse deja o glumă despre asta în *Frații Balzac*. Și chiar asta face ca acuzația pe care o conține Tăietorul să fie încă și mai stranie, nu-i așa? Ca și cum ar fi fost scrisă de cineva care nu știa că dumneata ești steril. Nu te-ai gândit la nimic din toate acestea atunci când ai citit cartea?

Zăpada cădea des pe părul celor doi bărbați, pe umerii lor.

— Nu credeam că lui Owen îi pasă dacă ceva din toate astea era sau nu adevărat, spuse Fancourt încet, suflând fumul. Calomniile rămân. El asta făcea, arunca o grămadă de calomnii în jur. Credeam că vrea să provoace cât mai mult scandal posibil.

— Crezi că de-aia ți-a trimis de timpuriu un exemplar al manuscrisului?

Când Fancourt nu răspunse, Strike continuă:

— E ușor de verificat, știi. Curier – compania de mesagerie – trebuie să existe un document. Ai putea să-mi spui.

O pauză îndelungată.

— Bine, spuse Fancourt în cele din urmă.

— Când l-ai primit?

— În dimineața lui 6.

— Ce ai făcut cu el?

— L-am ars, spuse Fancourt scurt, întocmai precum Kathryn Kent. Mi-am dat seama ce vrea să facă: încerca să provoace un scandal public, să obțină maximumul de publicitate. Soluția de

ultimă instanță a unui ratat – nu aveam de gând să-i fac pe plac.

Frânturi de zgomote de la petrecerea dinăuntru ajunseră la ei atunci când ușa de la grădină se deschise și se închise iar. Se auziră niște pași ezitanți care șerpuiau prin zăpadă, apoi o umbră masivă se ivi din întuneric.

— Ce se întâmplă aici? croncăni Elizabeth Tassel, care era învelită într-o haină groasă, cu guler de blană.

În clipa în care îi auzi vocea, Fancourt dădu să între înăuntru. Strike se întrebă când fusese ultima oară. Când cei doi ajunseseră față în față, altfel decât într-o mulțime de sute de oameni.

— Așteaptă o clipă, te rog, îi ceru Strike scriitorului.

Fancourt ezită. Tassel i se adresă lui Strike, cu vocea ei răgușită și gravă.

— Lui Pinks îi e dor de Michael.

— Iar dumneata știi cel mai bine ce înseamnă asta, spuse Strike.

Zăpada cădea foșnind pe frunze și pe iazul înghețat unde se afla cupidonul, cu săgeata îndreptată spre cer.

— Dumneata considerai scrisul lui Elizabeth „lamentabil de imitativ”, nu-i așa? îl întrebă Strike pe Fancourt. Ați studiat amândoi tragediile iacobine ale răzbunării, ceea ce explică similaritățile dintre stilurile voastre.

Apoi Strike i se adresă lui Tassel:

— Dar dumneata ești o foarte bună imitatoare a scrisului altora, cred, îi spuse Strike lui Tassel.

Strike știuse că ea avea să vină dacă îl lua pe Fancourt deoparte, știuse că ea avea să se sperie de ce îi spunea el scriitorului acolo, în întuneric. Elizabeth stătea perfect nemișcată, în timp ce zăpada ateriza pe gulerul ei de blană, pe părul ei gri ca oțelul. În lumina slabă a ferestrelor îndepărtate ale clubului, Strike distingea cu greu contururile feței ei. Intensitatea și goliciunea privirii ei erau remarcabile. Elizabeth avea ochii morți și inexpresivi ai unui rechin.

— De exemplu, ai dus stilul lui Elspeth Fancourt până la perfecțiune.

Gura lui Fancourt se deschise brusc, în tăcere. Timp de câteva secunde, singurul sunet în afara foșnetului zăpezii fu șuieratul abia auzit emis de plămâni lui Elizabeth Tassel.

— De la bun început m-am gândit că Owen Quine trebuia să te fi avut cu ceva la mână, spuse Strike. Nu păreai deloc tipul de femeie care s-ar lăsa transformată într-o bancă privată și servilă,

care ar fi preferat să-l păstreze pe Quine și să-l lase pe Fancourt să plece. Toate aburelele cu libertatea de expresie... *dumneata* ai scris pastșa cărții lui Elspeth Fancourt care a făcut-o să se sinucidă. În toți acești ani nu a existat decât afirmația dumitale că Owen ți-a arătat textul pe care îl scrisese. Era invers.

Se lăsă tăcerea. Se auzeau doar foșnetul zăpezii și acel sunet ușor și sinistru care emana din pieptul lui Elizabeth Tassel. Fancourt privea de la agentă la detectiv, cu gura căscată.

— Poliția a bănuț că Owen Quine te șantaja, spuse Strike, dar i-ai păcălit cu o poveste emoționantă că i-ai împrumutat bani pentru Orlando. L-ai plătit ca să tacă mai bine de un sfert de secol, nu-i așa?

Strike încerca s-o determine să vorbească, dar ea nu spuse nimic, continuând să-l privească fix cu ochii goi și întunecați ca niște găuri de pe fața ei ștearsă și palidă.

— Cum te-ai descris când am luat masa? o întrebă Strike. „însăși definiția unei fete bătrâne ireproșabile”? Dar ai găsit un debușeu pentru frustrările dumitale, nu-i așa, Elizabeth?

Ochii înnebuniți și goi se rotiră brusc spre Fancourt, care se mișcase pe loc.

— Ți-a făcut plăcere să-ți croiești drum violându-i și ucigându-i pe toți cei pe care îi cunoști, Elizabeth? O imensă explozie de răutate și obscenitate prin care te răzbunai pe toată lumea, descriindu-te drept geniul neapreciat, lovind în treacăt în toți cei care aveau o viață amoroasă mai reușită, o...

O voce catifelată vorbi în întuneric și, pentru o clipă, Strike nu își dădu seama de unde vine. Era stranie, nefamiliară, ascuțită și suferindă: vocea despre care o femeie nebună și-ar fi putut imagina că exprimă inocență și bunătate.

— Nu, domnule Strike, șopti ea, asemenea unei mame care îi spune copilului somnoros să nu se ridice, să nu se zbată. Om sărman și neghiob. Sărmanul de tine.

Elizabeth se forță să rādă, cu pieptul gâfâind și plămânii șuierând.

— A fost rănit grav în Afganistan, îi spuse ea lui Fancourt cu acea voce misterioasă și sentimentală. Cred că e în stare de șoc. Traume cerebrale, la fel ca micuța Orlando. Sărmanul domnul Strike are nevoie de ajutor.

Plămânii ei șuierau, în timp ce ea respira mai repede.

— Ar fi trebuit să-ți cumperi o mască, nu-i așa, Elizabeth? întrebă Strike.

I se păru că vede cum ochii ei se măresc și se întunecă, iar pupilele se dilată din cauza adrenalinei care îi străbătea. Măinile mari, bărbătești, se strânseseră ca niște gheare.

— Ai crezut că ai rezolvat totul, nu-i așa? Frânghii, deghizare, haine de protecție care să te apere de acid – dar nu ți-ai dat seama că inhalarea vaporilor o să-ți ardă țesuturile.

Aerul rece exacerba găfăitul ei. Panicată, Elizabeth părea excitată sexual.

— Cred, spuse Strike cu o cruzime calculată, că asta te-a înnebunit propriu-zis, Elizabeth, nu-i așa? Dar nu poți decât să speri că juriul o să te creadă oricum, nu? Ce viață irosită. Cu afacerea distrusă, fără bărbat, fără copii...

Apoi Strike întrebă fără menajamente, privindu-i fix:

— Spuneți-mi, a existat vreodată între voi doi vreo acuplare ratată? Treaba cu „scula bleagă”... îmi sună ca și cum Quine ar fi ficționalizat-o în adevărata *Bombyx Mori*.

Cum cei doi stăteau cu spatele la lumină, Strike nu putu să le vadă expresiile, dar limbajul lor corporal îi oferi răspunsul: îndepărtarea instantanee a unuia față de celălalt, ca să se întoarcă spre el, exprimase fantoma unui front unit.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Strike, urmărind conturul întunecat care era Elizabeth. După ce Elspeth a murit? Dar apoi ai continuat cu Fenella Waldegrave, nu, Michael? Nu mai aveai de ce să-ți pierzi vremea aici, înțeleg?

Elizabeth emise un icnet slab. Era ca și cum el ar fi lovit-o.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Fancourt.

Acum era furios pe Strike. Strike ignoră reproșul lui implicit. Încă o îmoldea pe Elizabeth, în timp ce plămâni ei șuierători se luptau pentru oxigen în ninsoarea care cădea.

— Probabil că te-ai enervat foarte rău când pe Quine l-a luat valul și a început să urle despre conținutul adevăratei *Bombyx Mori* în River Cafe, nu-i așa, Elizabeth? După ce l-ai avertizat să nu sufle o vorbă despre conținutul ei?

— Nebun, șopti ea cu un zâmbet forțat, cu ochii ei de rechin și dinții mari și galbeni sclipind. Ești nebun. Războiul nu te-a mutilat doar...

— Drăguț, spuse Strike apreciativ. Iată și scorpia tiranică, cum mi-a zis toată lumea că ești...

— Șchiopătezi prin Londra și încerci să ajungi în ziare, găfâi ea. Ești exact ca sârmanul Owen, exact ca el... cât îi mai plăceau ziarele, nu-i așa, Michael?

Elizabeth se întoarse, făcând apel la Fancourt.

— Nu adora Owen publicitatea? Și a fugit ca un băiețel care se joacă de-a v-ați ascunselea...

— Dumneata l-ai încurajat pe Quine să se ducă să se ascundă în Talgarth Road, spuse Strike. A fost doar ideea dumitale.

— N-am de gând să mai ascult așa ceva, șopti ea.

Plămânii ei șuierau, în timp ce Elizabeth inspiră aerul înghețat și ridică vocea:

— *Nu te ascult, domnule Strike, nu te ascult. Nimeni nu te ascultă, om sărman și neghiob...*

— Dumneata mi-ai spus că Owen Quine era lacom de laude, spuse Strike, ridicând vocea peste incantația ascuțită cu care ea încerca să-i acopere cuvintele. Eu cred că el ți-a expus întreaga intrigă viitoare a lui *Bombyx Mori* acum luni de zile și cred că Michael, aici de față, apărea și el acolo într-o anumită formă – nu atât de grosolan ca Gloriezadarnică, dar zeflemisit pentru că nu i se scoală, poate? „Clipa răzbunării pentru noi amândoi”, nu?

Și, așa cum Strike se așteptase, ea icni scurt și se opri din incantația ei febrilă.

— I-ai spus lui Quine că *Bombyx Mori* era sclipitoare, că avea să fie cea mai bună carte pe care o scrisese vreodată, că avea să fie un succes enorm, dar că nu trebuia să spună absolut nimic despre conținutul ei, în eventualitatea unor procese și ca să aibă un impact și mai mare când era dezvăluit. Și în tot acest timp dumneata scriai propria dumitale versiune. Ai avut suficient timp ca să-ți iasă cum trebuie, nu-i așa, Elizabeth? 26 de ani de seri pustii, ai fi putut să scrii până acum destule cărți, ca absolventă de Oxford... dar despre ce ai fi scris? N-ai avut neapărat o viață foarte plină, nu-i așa?

Expresia chipului ei era una de furie oarbă. Degetele ei se îndoiră, dar Elizabeth își redobândi controlul. Strike voia ca ea să cedeze, să se prăbușească, însă ochii de rechin păreau să aștepte ca el să manifeste slăbiciune, să-i ofere o șansă.

— Ai creat un roman dintr-un plan al unei crime. Îndepărtarea măruntaielor și acoperirea cadavrului cu acid nu erau simbolice, erau menite să distrugă probele criminalistice – dar toată lumea a luat asta drept literatură. Și l-ai făcut pe acel nemernic stupid și egoist să contribuie la plănuirea propriei lui morți. I-ai spus că ai o idee excelentă care o să-i aducă o faimă uriașă și profituri mari: voi doi aveți să puneți în scenă o ceartă în public – dumneata să spui că romanul era prea discutabil ca să fie publicat – iar el să

dispară. Dumneata aveai să faci să circule zvonuri despre conținutul cărții și, în cele din urmă, după ce Quine se lăsa găsit, să-i obții un contract gras.

Elizabeth scutura din cap, cu plămâni trundindu-se zgomotos, dar ochii ei morți nu slăbeau fața lui Strike.

— El a trimis cartea. Dumneata ai amânat câteva zile, până în noaptea focurilor de artificii, ca să te asiguri că ai o grămadă de zgomote pentru o diversiune frumoasă, apoi ai trimis exemplare din falsul *Bombyx* lui Fisher – ca să se vorbească mai mult de carte – lui Waldegrave și lui Michael, aici de față. Ai înscenat cearta voastră publică, apoi l-ai urmărit pe Quine până în Talgarth Road...

— Nu, spuse Fancourt, aparent incapabil să se mai abțină.

— Ba da, spuse Strike nemilos. Quine nu și-a dat seama că ar avea de ce să se teamă din partea lui Elizabeth – din partea partenerei lui de intrigă în ceea ce urma să fie lovitura secolului. Cred că la acel moment aproape uitase deja că ceea ce îți făcea el de ani de zile era șantaj, nu-i așa, Elizabeth? Pur și simplu își făcuse un obicei din a-ți cere bani și a-i primi. Mă îndoiesc că ați mai discutat vreodată despre parodie, lucrul care ți-a distrus viața... Și știi ce cred că s-a întâmplat odată ce el ți-a deschis ușa, Elizabeth?

Împotriva voinței sale, Strike își aminti scena: fereastra mare și boltită, trupul așezat acolo în centru, ca pentru o sinistră natură moartă.

— Cred că l-ai pus pe acel prostănac naiv și narcisist să pozeze pentru o fotografie de publicitate. Stătea în genunchi? Eroul din cartea reală imploră sau se roagă? Sau l-ai legat ca pe Bombyx al *dumitale*? I-ar fi plăcut lui Quine, nu-i așa, să pozeze legat cu frânghii? Asta ar fi făcut ușoară sarcina de a trece în spatele lui și a-i zdrobi capul cu opritorul de metal al ușii, nu-i așa? La adăpostul focurilor de artificii din vecinătate, l-ai doborât pe Quine, i-ai despiciat corpul și...

Fancourt scoase un geamăt sugrumat, dar Tassel vorbi din nou, croncănind spre Strike într-o încercare caricaturală de consolare:

— Ar trebui să mergi la un control, domnule Strike. *Sărmanul* domn Strike.

Și, spre surpriza lui Strike, întinse una dintre mâinile ei mari ca să o pună pe umărul lui acoperit de zăpadă. Amintindu-și ce făcuseră acele mâini, Strike se dădu înapoi instinctiv, iar brațul ei căzu greoi pe lângă corp și rămase acolo, cu degetele încleștându-

se din reflex.

— Ai umplut o geantă de voiaj cu măruntaiele lui Owen și cu manuscrisul real, spuse detectivul.

Tassel se apropiase atât de mult, încât Strike simțea din nou mirosul ei, un amestec de parfum și fum de țigară stătut.

— Apoi ai luat mantia și pălăria lui Quine și ai plecat. Te-ai dus să bagi un al patrulea exemplar al manuscrisului falsului *Bombyx Mori* în cutia poștală a lui Kathryn Kent, ca să mărești numărul de suspecti și să incriminezi o altă femeie care obținea ceea ce dumneata nu obținusei niciodată – sex. Tovărășie. Cel puțin un prieten.

Tassel se prefăcu din nou că râde, dar de data aceasta părea un răs maniacal. Degetele ei continuau să se strângă și să se desfacă.

— Dumneata și cu Owen v-ați fi înțeles atât de bine, șopti ea. Nu-i așa, Michael? Nu s-ar fi înțeles de minune cu Owen? Fantezii bolnave... oamenii o să râdă de dumneata, domnule Strike.

Gâfăia mai tare ca oricând, iar ochii aceia morți și inexpressivi priveau fix de pe fața ei încremenită și albă.

— Un sărman invalid care încearcă să-și recreeze senzația de succes, mergând pe urmele celebrului dumitale ta...

— Ai vreo dovadă pentru toate astea? întrebă Fancourt în zăpada învărtejită.

Vocea lui aspră trăda dorința ca toate astea să nu fie adevărate. Asta nu era o tragedie de cerneală pe hârtie, nu era o scenă fardată a morții. Aici, lângă el, se afla prietena vie a anilor lui de studenție și, indiferent unde i-ar fi dus viața pe amândoi după aceea, ideea că acea fată masivă, dizgrațioasă și îndrăgostită pe care o cunoscuse la Oxford se putuse transforma într-o femeie capabilă de o crimă grotescă era aproape de nesuportat.

— Da, am dovada, spuse Strike încet. Am o a doua mașină electrică de scris, exact modelul celei a lui Quine, înfășurată într-o burqa neagră și o salopetă pătată cu acid clorhidric, cu un balast din pietre. Un scafandru amator pe care se întâmplă să-l cunosc a scos-o din mare cu doar câteva zile în urmă. Zăcea sub niște stânci celebre din Gwithian: Hell's Mouth, un loc care apare pe coperta cărții lui Dorcus Pengelly. Presupun că ți le-a arătat când ai vizitat-o, nu-i așa, Elizabeth? Te-ai întors acolo singură, cu mobilul tău, spunându-i că trebuia să cauți un semnal mai bun?

Tassel scoase un icnet, ca sunetul scos de un om care a fost lovit în stomac. Timp de o secundă nimeni nu mișcă, apoi Tassel se întoarse stângaci și începu să fugă de ei spre club, împleticindu-

se. Un dreptunghi galben și strălucitor de lumină tremură și apoi dispăru, în timp ce ușa se deschidea și se închidea.

— Dar, spuse Fancourt, făcând câțiva pași și privind din nou spre Strike oarecum fioros, nu poți – trebuie s-o oprești!

— N-aș putea s-o prind nici dacă aș vrea, spuse Strike aruncând chiștocul țigării în zăpadă. Genunchiul slăbit.

— Ar putea să facă orice...

— S-a dus să se sinucidă, probabil, fu Strike de acord, scoțând mobilul.

Scriitorul se holba la el.

— Ești... ești un nemernic nepăsător!

— Nu ești primul care spune asta.

Strike formă un număr.

— Ești gata? spuse el la telefon. Am plecat.

Pericolele, asemenea stelelor, strălucesc cel mai bine în întuneric.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*.

Femeia solidă ieși orbește pe lângă fumătorii din fața clubului, alunecând puțin pe zăpadă. Începu să alerge pe strada întunecoasă, cu haina cu guler de blană fluturând în urma ei.

Un taxi cu semnul „Liber” aprins ieși încet de pe o stradă laterală și ea îl opri, dând nebunește din brațe. Taxiul opri încet, cu farurile ca două conuri de lumină a căror traiectorie era întreruptă de ninsoarea deasă.

— Fulham Palace Road, spuse vocea aspră și joasă, întrerupându-se din suspine.

Se desprinseră încet de trotuar. Taxiul era vechi, cu geamul despărțitor zgâriat și puțin pătat de anii de fumat ai proprietarului său. Elizabeth Tassel se vedea în oglinda retrovizoare când lumina străzii aluneca peste ea. Plângea încet în mâinile ei mari, cutremurându-se toată.

Șoferița nu întrebă ce se întâmplase, ci privi dincolo de clientă pe strada din urma lor, unde se vedeau siluetele micșorate a doi bărbați care se grăbeau pe drumul înzăpezit spre o mașină sport roșie de mai încolo.

Taxiul făcu la stânga la capătul străzii, iar Elizabeth Tassel continua să plângă cu fața în mâini. Căciula groasă de lână a șoferiței îi înțepa pielea, oricât de recunoscătoare ar fi fost aceasta pentru ea în timpul lungilor ore de așteptare. Pe King's Road taxiul accelerează, pe deasupra zăpezii groase și fine care se opunea încercării cauciucurilor de a o strivi și transforma în zloată. Viscolul se învârtejea necruțător, făcând drumurile tot mai periculoase.

— Mergi într-o direcție greșită.

— S-a făcut o deviere a traficului, minți Robin. Din cauza

zăpezii.

Privi în ochii lui Elizabeth în oglindă. Femeia se uită peste umăr. Mașina Alfa Romeo roșie era prea în urmă ca s-o poată vedea. Elizabeth privi insistent și frenetic la clădirile pe lângă care treceau. Robin auzea șuieratul sinistru al pieptului ei.

— Mergem în direcția opusă.

— O să întorc într-o clipă, spuse Robin.

Nu o văzu pe Elizabeth Tassel că încearcă ușa, dar o auzi. Toate ușile erau încuiate.

— Poți să mă lași aici, spuse ea tare. Deschide-mi, n-auzi?

— N-o să găsiți alt taxi pe vremea asta, spuse Robin.

Contaseră pe faptul că Tassel va fi prea tulburată ca să observe unde mergeau ceva mai mult timp. Taxiul abia ajunsese în Sloane Square. Mai erau încă doi kilometri până la New Scotland Yard. Ochii lui Robin se repeziră din nou spre oglinda retrovizoare. Mașina Alfa Romeo era un punct mic și roșu în depărtare.

Elizabeth își desfăcuse centura de siguranță.

— Oprește taxiul! strigă ea. Oprește și lasă-mă să ies!

— Nu pot opri aici, spuse Robin.

Vorbea mult mai calm decât se simțea, deoarece femeia se ridicase de pe locul ei și băjbăia cu mâinile ei mari la geamul despărțitor.

— O să vă rog să stați jos, doamnă...

Geamul glisant se deschise. Mâna lui Elizabeth prinse căciula lui Robin și un pumn de păr. Capul ei era aproape lângă cel al lui Robin, iar expresia ei era veninoasă. Șuvițe de păr transpirate îi cădeau lui Robin în ochi.

— Lasă-mă în pace!

— Cine ești? țipă Tassel strident, scuturând capul lui Robin în timp ce strângea pumnul de păr în mână. Ralph zicea că a văzut o blondă care căuta în gunoi – *cine ești?*

— Dă-mi drumul! strigă Robin, în timp ce cealaltă mână a lui Tassel o prindea de gât.

La 200 de metri în urma lor, Strike urlă la Al:

— Apasă naibii pe accelerație, ceva nu e în regulă, uită-te la el...

Taxiul din fața lor gonea dintr-o parte în alta a străzii.

— Pe gheață e întotdeauna ca dracu', gemu Al.

Mașina patină puțin, iar taxiul coti spre Sloane Square în viteză și dispăru din câmpul vizual.

Tassel aproape ajunsese pe bancheta din față a taxiului, țipând din gâtul ei sfâșiat – Robin încerca să o respingă cu o mână,

continuând să țină și volanul – nu vedea pe unde merge din cauza părului și a zăpezii, iar acum ambele mâini ale lui Tassel erau pe gâtul ei, strângând – Robin încercă să găsească frâna, dar când taxiul țâșni înainte își dădu seama că apăsase accelerația – nu putea respira – își luă ambele mâini de pe volan și încercă să desfacă strânsoarea puternică a femeii – țipetele trecătorilor, o zdruncinătură teribilă și apoi un scrâșnet asurzitor de sticlă și metal pe beton, durerea arzătoare provocată de apăsarea centurii de siguranță pe corp în timp ce taxiul se izbea, dar Robin simți că leșină și totul se întunecă...

— Dă-o dracu' de mașină, trebuie să intrăm acolo! urlă Strike la Al, acoperind sunetul alarmei unui magazin și țipetele trecătorilor împrăștiați.

Al opri mașina printr-un derapaj dezordonat în mijlocul drumului, la o sută de metri de locul în care taxiul trecuse prin vitrina unui magazin, făcând-o praf. Al sări afară, în timp ce Strike se chinuia să se ridice. Un grup de trecători care fugiseră din calea taxiului în timp ce acesta urca pe trotuar, unii dintre ei îmbrăcați în smoking pentru petrecerea de Crăciun, priviră uimiți cum Al alerga pe zăpadă spre accident, alunecând și aproape căzând.

Ușa din spate a taxiului se deschise. Elizabeth Tassel țâșni de pe bancheta din spate și începu să alerge.

— Al, prinde-o! urlă Strike, încă luptându-se cu zăpada. Prinde-o, Al!

Le Rosey avea o echipă de rugby excelentă. Al era obișnuit să primească ordine. După un scurt sprint, o doborî cu un placaj perfect. Elizabeth căzu în zăpadă cu un bufnet puternic, printre strigătele de protest ale multor femei care asistau. Al o ținu acolo în timp ce ea se zbătea și înjura, respingând toate tentativele bărbaților galanți care încercau s-o ajute pe victima lui.

Strike era imun la toate acestea: părea să alerge cu încetinitorul, străduindu-se să nu cadă, împleticindu-se spre taxiul a cărui nemișcare era rău prevestitoare.

Absorbiți de Al și de captiva lui care se zbătea și înjura, nimeni nu mai avea timp să se gândească la șoferul taxiului.

— Robin...

Robin era căzută într-o parte, susținută încă de centura de siguranță. Avea sânge pe față, dar când Strike îi rosti numele, ea răspunse cu un geamăt înfundat:

— Slavă Domnului... slavă Domnului...

Sirene de poliție răsuna deja în piață. Acopereau alarma

magazinului și protestele tot mai puternice ale londonezilor șocați. Strike desfăcu centura lui Robin și o împinse ușor înapoi în taxi, când ea încercă să se dea jos.

— Rămâi acolo.

— Și-a dat seama că nu mergeam acasă la ea, murmură Robin. Și-a dat seama imediat că mergeam într-o direcție greșită.

— Nu contează, găfâi Strike. Ai adus Scotland Yard-ul la noi.

Lumini sclipitoare ca diamantul licăreau în copacii goi din jurul pieței. Zăpada cădea asupra mulțimii adunate. Taxiul ieșea din vitrina spartă, iar mașina sport stătea în mijlocul pieței, parcată neglijent, atunci când mașinile poliției se opriră, cu luminile albastre și pâlpâitoare scânteind pe pământul presărat cu sticlă strălucitoare și sirenele cedând în fața alarmei magazinului.

În timp ce fratele lui vitreg încerca să explice, strigând, de ce stătea deasupra unei femei de 60 de ani, detectivul ușurat și epuizat se lăsă pe spate în taxi, lângă partenera lui și se trezi râzând – împotriva voinței lui și a ceea ce presupune bunul gust.

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

CYNTHIA: Ce vrei să spui, Endymion, că toate acestea au fost pentru dragoste?

ENDYMION: Vreau să spun, doamnă, că zeii mi-au trimis
ura unei femei.

John Lyly, *Endymion sau omul din Luna*.

Strike nu mai vizitase până atunci apartamentul lui Robin și Matthew din Ealing. Insistențele lui ca Robin să-și ia liber de la serviciu ca să-și revină după trauma ușoară și tentativa de strangulare nu fuseseră prea bine primite.

— Robin, îi spusese el răbdător la telefon, a trebuit să închid biroul oricum. Presa mișună peste tot pe Denmark Street... Eu stau la Nick și Ilsa.

Dar nu putea să dispară în Cornwall fără s-o vadă. Când ea deschise ușa de la intrare, Strike se bucură să vadă că vânătăile de pe gâtul și fruntea ei se estompaseră deja, devenind de un albastru șters.

— Cum te simți? întrebă el, ștergându-și picioarele pe preșul de la intrare.

— Excelent! spuse ea.

Apartamentul era mic, dar primitiv și mirosea a parfumul ei, pe care el nu prea îl remarcase până atunci. Poate că o săptămână fără să-l simtă îl făcuse mai sensibil față de acesta. Robin îl conduse în sufragerie, care era zugrăvită cu un model de magnolie, ca sufrageria lui Kathryn Kent și unde el observă cu interes un exemplar din *Intervievarea investigativă: psihologia și practica ei* zăcând desfăcut pe un scaun. În colț era un brad mic de Crăciun, cu podoabe albe și argintii precum copacii din Sloane Square care alcătuiseră fundalul fotografiilor de presă cu taxiul zdrobit.

— Lui Matthew i-a trecut? întrebă Strike, lăsându-se să cadă pe canapea.

— N-aș putea spune că e mai fericit ca oricând, răspunse ea zâmbind larg. Ceai?

Ea știa cum îl preferă el: de culoarea creozotului.

— Cadou de Crăciun, îi spuse el când Robin reveni cu tava.

Îi întinse un plic alb banal. Robin îl deschise, curioasă și scoase un teanc de hârtii tipărite și capsate.

— Curs de supraveghere în ianuarie, spuse Strike. Astfel încât data viitoare când mai scoți o pungă cu rahat de câine din container să nu te observe nimeni.

Robin râse, încântată.

— Mulțumesc. *Mulțumesc!*

— Cele mai multe femei ar fi așteptat flori.

— Eu nu sunt ca ele.

— Da, am observat, spuse Strike luând un biscuit cu ciocolată.

— L-au analizat deja? întrebă ea. Rahatul de câine?

— Da. Plin de măruntaie umane. Tassel le dezgheța puțin câte puțin. Au găsit urme în bolul dobermanului și restul în congelatorul ei.

— O, Doamne, spuse Robin în timp ce zâmbetul îi dispărea de pe față.

— Geniu criminal, spuse Strike. S-a furișat în biroul lui Quine și a plantat în spatele mesei două dintre panglicile folosite de la propria ei mașină de scris... Anstis a acceptat să le testeze acum; nu există nici un fel de ADN al lui Quine pe ele. Nu le-a atins niciodată – prin urmare, nu el a scris ce e pe ele.

— Anstis mai vorbește cu tine, nu-i așa?

— Puțin. Îi e greu să mă îndepărteze de tot. I-am salvat viața.

— Îmi dau seama cum asta poate crea o situație stânjenitoare, fu de acord Robin. Deci acum acceptă toată teoria ta?

— Acum e un caz banal, când știu ce să caute. Tassel a cumpărat cu aproape doi ani în urmă mașina de scris identică. A comandat burqa și frânghiile de pe cardul lui Quine și a cerut să fie trimise acasă, în timp ce acolo erau lucrătorii. De-a lungul anilor a avut o grămadă de ocazii în care să pună mâna pe cardul lui Visa. Când el se ducea la baie, haina lui rămânea atârnată în birou... putea să-i scoată pe furiș portofelul în timp ce el dormea, beat, când îl ducea acasă de la petreceri. Ea îl cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama că era neglijent când trebuia să verifice chestii ca facturile. Avusese acces la cheia casei din Talgarth Road – ușor de copiat. Cutreierase toată casa, știa de acidul clorhidric care era acolo. Strălucit, dar prea elaborat.

Strike sorbi din ceaiul lui maro-închis.

— Acum se pare că e supravegheată să nu se sinucidă. Dar încă n-ai auzit partea cea mai dementă.

— Mai e ceva? întrebă Robin cu teamă.

Oricât de mult își dorise să-l vadă pe Strike, se simțea încă puțin slăbită după evenimentele din urmă cu o săptămână. Se îndreptă de spate și îl privi drept în față, pregătită.

— A păstrat cartea aia însângerată.

Robin se încruntă la el.

— Ce vrei să...?

— Era în congelator, alături de măruntaie. Era pătată de sânge pentru că o cărase în geantă, împreună cu măruntaiele. Manuscrisul adevărat. *Bombyx Mori*-ul pe care l-a scris Quine.

— Dar... de ce Dumnezeu...?

— Cine știe. Fancourt spune...

— Te-ai întâlnit cu el?

— În trecut. Fancourt s-a hotărât că el știuse tot timpul că era Elizabeth. Pun pariu cu tine despre ce o să fie vorba în următorul lui roman. În orice caz, el zice că ea n-ar fi fost în stare să distrugă un manuscris original.

— Pentru numele lui Dumnezeu – dar n-a avut nici o problemă să-l distrugă pe autor!

— Da, dar asta era *literatură*, Robin, spuse Strike rânjind. Și fii atentă la asta: Roper Chard e nerăbdătoare să publice documentul autentic. Fancourt o să scrie introducerea.

— Sper că *glumești!*

— Nu. Quine o să aibă în sfârșit un bestseller. Leonora și Orlando or să se îngroape în bani odată ce *Bombyx Mori* ajunge în librării. Mi-am adus aminte, mai am ceva pentru tine.

Strike își strecură mâna în buzunarul interior al hainei întinse lângă el, pe canapea și îi înmână un desen rulat pe care îl păstrase acolo la adăpost. Robin îl desfășură și zâmbi, iar ochii i se umplură de lacrimi. Doi îngeri cu păr cârlionțat dansau împreună sub un rând scris cu grijă: *Pentru Robin, cu dragoste de la Dodo.*

— Ce mai fac?

— Excelent, spuse Strike.

Făcuse o vizită în casa din Southern Row, la invitația Leonorei. Ea și cu Orlando îl întâmpinaseră la ușă, ținându-se de mână, cu Maimuțica Obraznică atârânănd ca de obicei de gâtul lui Orlando.

— Unde e Robin? întrebă Orlando. Vreau să vină Robin aici. I-am făcut un desen.

— Doamna a avut un accident, îi aminti Leonora fiicei ei.

Se trase în spate, în hol, ca să-l lase pe Strike să între, continuând să țină strâns mâna lui Orlando, ca și cum s-ar fi temut că cineva ar putea să le despartă iar.

— Ți-am spus, Dodo, doamna a făcut ceva foarte curajos și a avut un accident de mașină.

— Mătușa Liz a fost *rea*, îi spuse Orlando lui Strike, mergând cu spatele pe hol, încă ținându-se de mână cu mama ei, dar privind fix spre Strike, cu ochii ei verzi și limpezi. Ea e cea care l-a făcut pe tati să moară.

— Da, eu... ăă... știu, răspunse Strike cu acea senzație familiară de stânjeneală pe care părea să i-o provoace Orlando de fiecare dată.

O găsi pe Edna de alături stând la masa din bucătărie.

— Ah, ce deștept ai fost, îi repetă ea la nesfârșit. Dar nu ți se pare ceva *îngrozitor*? Cum se simte sărmana dumitale parteneră? Nu crezi că a fost ceva *teribil*?

— Dumnezeu să le aibă în pază, spuse Robin după ce Strike îi descrie relativ detaliat această scenă.

Apoi desfășură desenul lui Orlando pe măsuța dintre ei, lângă cursul de supraveghere, unde putea să le admire pe amândouă.

— Și cum se simte Al?

— E copleșit de entuziasm, spuse Strike ursuz, l-am oferit o imagine falsă despre cât de încântătoare e munca.

— Mi-a plăcut de el, spuse Robin zâmbind.

— Mda, mă rog, tu erai lovită la cap, spuse Strike. Iar Polworth e extaziat că le-a dat o lecție celor de la poliție.

— Ai niște prieteni foarte interesanți, spuse Robin. Cât va trebui să plătești pentru repararea taxiului tatălui lui Nick?

— Încă n-am primit factura, oftă el.

După alți câțiva biscuiți, Strike adăugă, cu ochii la cadoul său pentru Robin:

— Va trebui să iau încă o angajată provizorie cât timp înveți tu supravegherea.

— Da, bănuiesc că da, fu de acord Robin.

După o scurtă ezitare, adăugă:

— Sper să fie varză.

Strike râse în timp ce se ridica în picioare și își lua haina.

— Eu nu mi-aș face griji. Fulgerul nu lovește de două ori în același loc.

— Nu ți s-a spus niciodată așa, printre multele tale porecle? se

întrebă Robin în timp ce străbăteau holul.

— Așa cum?

— „Fulgerul” Strike?

— Ți se pare plauzibil? întrebă el, arătând spre picior. Ei bine, Crăciun fericit, partener.

Ideea unei îmbrățișări pluti pentru scurt timp în aer, dar ea întinse mâna mimând un gest bărbătesc, iar el i-o strânse.

— Multă distracție în Cornwall.

— Și ție în Masham.

Când să dea drumul mâinii ei, Strike o răsuci rapid, înainte ca Robin să-și dea seama ce se întâmplă, el îi sărutase dosul palmei. Apoi, zâmbind larg și făcându-i semn cu mâna, Strike dispăru.

Mulțumiri

Să scriu ca Robert Galbraith a fost o mare bucurie, iar următorii oameni au contribuit cu toții la asta. Sincere mulțumiri către:

SOBE, Deeby și Back Door Man, pentru că fără ei, n-aș fi ajuns aici. Haideți să plănuim un jaf data viitoare.

David Shelley, neprețuitul meu editor, sprijin neclintit și coleg de INFJ. Mulțumesc că ești atât de eficient în munca ta, că iei în serios toate lucrurile care contează și că tot restul ți se pare la fel de amuzant ca și mie.

Agentul meu, Neil Blair, care a acceptat voios să mă ajute să-mi realizez ambiția de a deveni autor debutant.

Ești cu adevărat un om rar.

Toată lumea de la Little, Brown care a lucrat cu atât de multă hărnicie și entuziasm la primul roman al lui Robert, fără să aibă idee cine era el. Recunoștința mea specială pentru echipa audiobook-ului, care i-a dus pe Robert pe locul 1 înainte ca el să fie demascat.

Lorna și Steve Barnes, care mi-au dat posibilitatea de a bea la The Bay Horse, de a examina mormântul lui Sir Marmaduke Wyvill și de a descoperi că orașul natal al lui Robin se pronunță „Mass-um”, nu „Mash-em”, scutindu-mă de multă stânjenală ulterioară.

Fiddy Henderson, Christine Collingwood, Fiona Shapcott, Angela Milne, Alison Kelly și Simon Brown, fără a căror muncă asiduă n-aș fi avut timp să scriu *Viermele de mătase* sau orice altceva.

Mark Hutchinson, Nicky Stonehill și Rebecca Salt, care își pot asuma o mare parte din meritul pentru faptul că încă nu mi-am pierdut mințile de tot.

Familia mea, mai ales Neil, pentru mult mai mult decât aş putea exprima în câteva rânduri, dar în acest caz pentru că a susţinut cu atâta entuziasm o crimă sângeroasă.

CUPRINS

1	8
2	14
3	19
4	25
5	30
6	35
7	42
8	49
9	63
10	70
11	84
12	89
13	95
14	107
15	111
16	119
17	131
18	141
19	144
20	151
21	155

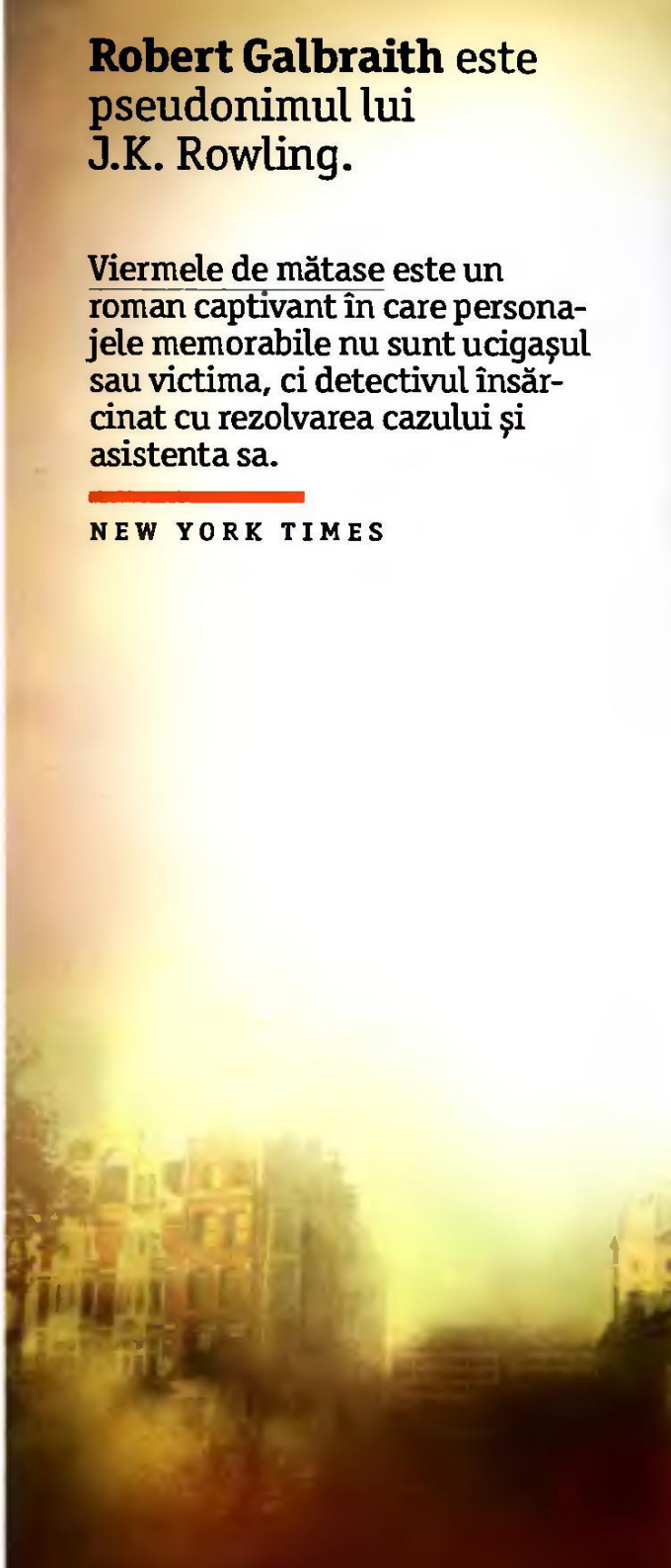
22	168
23	181
24	194
25	202
26	211
27	225
28	241
29	252
30	268
31	278
32	284
33	289
34	295
35	300
36	308
37	320
38	335
39	343
40	357
41	369
42	375
43	388
44	403
45	406
46	425

47	429
48	435
49	446
O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU	450
50	451
Mulțumiri.....	456
CUPRINS	458

Robert Galbraith este
pseudonimul lui
J.K. Rowling.

Viermele de mătase este un
roman captivant în care persona-
jele memorabile nu sunt ucigașul
sau victima, ci detectivul însă-
rcinat cu rezolvarea cazului și
asistenta sa.

NEW YORK TIMES

Când scriitorul Owen Quine dispare, soția lui apelează la detectivul particular Cormoran Strike. La început, femeia crede că soțul ei a plecat pentru că a vrut pur și simplu să fie singur câteva zile – așa cum a mai făcut înainte – și îi cere lui Strike să-l găsească și să-l aducă acasă.

Dar, pe măsură ce ancheta lui Strike înaintază, devine limpede că dispariția lui Quine implică mai multe decât și-ar fi imaginat soția lui. Scriitorul tocmai a finalizat un manuscris în care face câte un portret necruțător aproape fiecărei persoane pe care o cunoaște. Dacă romanul ar fi publicat, ar distruge vieți – așadar, sunt mulți care ar vrea să-l reducă la tăcere pe Quine.

Iar când scriitorul este găsit ucis cu brutalitate în împrejurări stranii, pentru Strike devine o cursă contracronometru să înțeleagă ce l-a împins pe ucigașul nemilos să comită acea crimă atroce...

Oferind o poveste ce se citește pe nerăsuflăte, cu răsturnări de situație la tot pasul, *Viermele de mătase* este al doilea roman din mult apreciată serie care îi are drept protagoniști pe detectivul Cormoran Strike și pe tânăra și curajoasa lui asistentă Robin Ellacott.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-180-6

